PATRU CADAVRE. UN SUSPECT. NICI O URMĂ.

VIU SAU MORT

Primul caz al detectivului Roy Grace – o nouă serie a celui mai ingenios scriitor britanic de thriller.

PETER JAMES

nemira

PETER JAMES s-a născut în 1948, în Anglia. După ce a studiat cinematografia la Ravensbourne Film School, a debutat ca scenarist de televiziune. A fost producător executiv al filmului *Neguțătorul din Veneția* (2004). Este un autor britanic de mare succes. A scris treisprezece romane care au fost traduse în treizeci şi şase de limbi. Ele reflectă pasiunea autorului pentru fenomenele paranormale.

Romanul *Viu sau mort* este unul dintre cele mai vândute unsprezece romane din Marea Britanie în prima jumătate a anului 2006. În anul 2005, pentru același roman i s-a decernat Premiul Krimi-Blitz, iar în Germania a fost votat *Best Crime Writer of the Year.*

colecția
SUSPANS
apare cu sprijinul

Murfatlar România

PETER JAMES

VIU SAU MORT

Traducere din limba engleză
CRISTINA IORDACHE

nemira

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JAMES, PETER
Viu sau mort / Peter James; trad.: Cristina Iordache
București, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-870-6
ISBN (13) 978-973-569-870-6

I. Iordache, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Peter James
DEAD SIMPLE

Redactor: Ana ANTONESCU
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Regia Autonomă Monitorul Oficial

ISBN (10) 973-569-870-6
ISBN (13) 978-973-569-870-6

1

Până acum, în afară de câteva obstacole minore, planul A mergea perfect. Ceea ce era foarte bine, pentru că de fapt nici nu aveau un plan B.

Speraseră ca ora 8.30 a unei seri de mai să fie totuși luminoasă. Ieri, pe la ora asta, când patru dintre ei făcuseră aceeași excursie, ducând un sicriu gol și patru lopeți, era încă destulă lumină. Însă acum, când duba Tranzit mergea pe drumul de țară din Sussex, era ceață, ploua, iar cerul avea o culoare întunecată.

– Mai avem mult de mers? întrebă John din spate, imitând glasul unui copil.

– Marele Um Ga spune „Sunt peste tot pe unde merg“, răspunse Robbo, care conducea și care era ceva mai puțin băut decât ceilalți. După trei cârciumi trecute la răboj în ultima oră și jumătate și încă patru pe drum, Robbo se hotărâse să se limiteze la bere cu limonadă. Sau cel puțin asta intenționase, dar băuse deja două pahare de bitter Harvey – ca să nu se mai gândească la drum, se justificase el.

– Deci suntem acolo! spuse Josh.

– Am fost tot timpul.

În timp ce farurile măturau asfaltul negru și lucios al șoselei care șerpuia în depărtare prin pădure, un indicator

„Feriți căprioarele“ se zări pentru o clipă în întuneric. Apoi trecură pe lângă o cabană mică, albă.

Michael, în spatele dubei, întins pe o cuvertură din stofă scoțiană cu mâinile strânse sub cap ca o pernă, se simțea puțin amețit.

– Cred că am nevoie de altă băutură, spuse el.

Dacă ar fi gândit mai limpede, și-ar fi dat seama, după figurile prietenilor săi, că ceva nu era tocmai în regulă. Nu era un băutor, dar în noaptea asta își înecase mintea în mai multe pahare de votcă decât își aducea aminte și intrase în mai multe cârciumi decât vizitase vreodată.

Dintre toți cei șase care își petreceau timpul împreună încă din anii adolescenței, Michael Harrison fusese întotdeauna un lider înnăscut. Dacă secretul vieții este să îți alegi părinții cu înțelepciune, cum spun unii, atunci Michael putea bifa într-un chestionar multe căsuțe favorabile. Moștenise aspectul plăcut al mamei sale, șarmul și spiritul antreprenorial al tatălui său – dar nu și genele negative ale acestuia, care până la urmă îl distruseseră.

De la vârsta de doisprezece ani, când Tom Harrison se sinucisese în garajul familiei, lăsând în urmă multe datorii, Michael se maturizase foarte repede, distribuind ziare ca să își ajute mama și apoi luându-și diferite slujbe în vacanțele de vară. Crescuse fiind conștient cât de greu este să câștigi bani și cât de ușor este să îi pierzi.

Acum, la douăzeci și opt de ani, era o persoană inteligentă, cu mult bun simț și un lider înnăscut al grupului. Dacă avea vreun defect, era încrederea prea mare în ceilalți, iar uneori părea cam prea pus pe șotii. Dar în seara asta, avea să i se servească una tare. Chiar foarte tare.

Dar, momentan, nu avea nicio idee despre asta.

Se lăsă din nou pe spate, ușor amorțit, numai cu gânduri plăcute în cap, mai ales despre logodnica sa, Ashley. Viața era frumoasă. Mama lui se întâlnea cu un tip simpatic, fratele său mai mic intrase la facultate, sora mai

mică, Carly, petrecea un an în Australia, în vacanță, iar afacerea îi mergea nemaipomenit de bine. Şi mai presus de toate, peste trei zile avea să se căsătorească cu femeia pe care o iubea. Pe care o adora. Sufletul său pereche.

Ashley.

Din cauza ploii care cădea cu zgomot, Michael nu remarcase sunetele făcute de lopeți la fiecare zdruncinătură a mașinii care rula pe șoseaua udă. Şi nici nu observase ceva în expresiile celor doi prieteni care erau lângă el în spatele mașinii și care se legănau îngânând melodia *Sailing* a lui Rod Stewart ce se auzea din radioul antic al mașinii. Un bidon cu benzină umplea mașina cu un miros înțepător de petrol.

– O iubesc, mormăi Michael. Chiar o iubesc pe Ashley.

– Este o femeie minunată, spuse Robbo, întorcând capul de la volan, lingușindu-l așa cum făcea de obicei. Acesta era obiceiul lui. Ciudat cu femeile, un pic neîndemânatic, roșu la față, cu părul lins, cu tricoul aproape plesnindu-i peste burta umflată de la atâta bere, Robbo încerca să se integreze în grup făcându-se util. Și, ca o schimbare, în seara asta chiar era nevoie de el.

– Așa este.

– Aproape am ajuns, anunță Luke.

Robbo frână pentru că se apropiau de o curbă și clipi în întunericul din mașină la Luke, care stătea lângă el. Ştergătoarele se mișcau constant, împrăștiind ploaia de pe parbriz.

– Vreau să zic, chiar o iubesc. Înțelegeți ce vreau să spun?

– Înțelegem ce vrei să spui, spuse Pete.

Josh se sprijini cu spatele de scaunul șoferului, cu un braț în jurul lui Pete, luă o înghițitură de bere și îi dădu sticla mai departe lui Michael. Sticla se umplu de spumă când mașina frână brusc. Râgâi.

– Scuze.

– Ce naiba vede Ashley la tine? întrebă Josh.

– Pula mea.

– Deci nu e vorba de bani? Sau de cum arăți? Sau de șarmul tău?

– Și asta, dar în principal scula.

Mașina se zdruncină în timp ce lua o curbă strânsă la dreapta, trecând peste niște grilaje puse pentru vite, urmate imediat de altele. Apoi intră pe un drum neasfaltat, noroios. Robbo, uitându-se atent prin geamul aburit, observă urmele adânci și trase de volan. Un iepure le ieși înainte și imediat dispăru în tufișuri. Farurile luminară la dreapta, apoi la stânga, colorând rapid rândul des de conifere de pe marginea drumului, care apoi se pierdură în întunericul din oglinda retrovizoare. Vocea lui Michael se schimbă, iar în entuziasmul său se simțea puțină neliniște.

– Unde mergem?

– La o altă cârciumă.

– OK, foarte bine. I-am promis lui Ashley că n-o să beau prea mult, spuse el după un moment de tăcere.

– Vezi, spuse Pete, nici nu ești căsătorit și ea deja face regulile pentru tine. Dar încă ești un om liber. Pentru doar trei zile.

– Trei zile și jumătate, adăugă Robbo încurajator.

– Nu ați angajat fete, nu? întrebă Michael.

– Ce, ești excitat? întrebă Robbo.

– Vreau să îi rămân fidel.

– O să avem grijă de asta.

– Nenorociților!

Mașina se opri la un moment dat, dădu un pic înapoi, și făcu din nou dreapta. Apoi încetini, iar Robbo opri motorul și radioul.

– *Arrivé*[1]*!* spuse el. Următorul loc de beție! Cârciuma *Undertaker's Arms*[2]*!*

---

[1] Am ajuns! (în franceză în text) (n. tr.).

[2] „În brațele groparului" (n. tr.).

– Aș fi preferat la *Naked Thai Girl's Legs*[1], spuse Michael.

– E și ea aici.

Cineva deschise ușa din spate a dubiței, Michael nu era sigur cine. Niște mâini invizibile îl apucară de glezne. Robbo îl apucă de unul din brațe, iar Luke de celălalt.

– Hei!

– Ești un porc gras! spuse Luke.

Câteva momente mai târziu, Michael era jos pe pământul ud, în jacheta sport preferată și în cei mai buni blugi (nu cea mai inspirată alegere pentru petrecerea ultimei nopți de burlac, îi spunea o voce slabă în minte), într-un întuneric beznă, întrerupt doar de luminile de poziție ale dubiței și de raza albă a unei lanterne. Ploaia grea îi intra în ochi și îi lipea părul de frunte.

– Hainele mele...

Câteva momente mai târziu, cu mâinile smucite din încheieturi, éra aruncat în aer, apoi trântit în ceva uscat și drept, acoperit cu satin alb de o parte și de alta.

– Hei! spuse el din nou.

Patru fețe rânjite și întunecate de bețivi se uitau chiorâș la el. I se trânti o revistă în brațe. În lumina lanternei, ca prin ceață, reuși să vadă pe copertă o femeie cu părul roșu și cu sâni enormi. Pe stomac i-au pus o sticlă de whisky, o lanternă mică, pornită, și un walkie-talkie.

– Cee?...

O bucată de furtun cu gust de noroi îi apăsa gura. Pe când încerca să scuipe, Michael auzi un sunet ca de fier și ceva îi acoperi fața. Apoi nu se mai auzi nimic altceva. Simți în nări miros de lemn, haine noi și clei. Pentru moment, se gândi că e bine și cald. Apoi îl cuprinse panica.

– Băieți, ce naiba?...

---

[1] „Picioarele taiwanezei dezbrăcate" (n. tr.).

În timp ce Pete îndrepta raza lanternei către sicriul din lemn de stejar, Robbo luă o șurubelniță.

– Doar nu aveți de gând să îl înșurubați acolo ? spuse Luke.

– Cum să nu ! răspunse Pete.

– Crezi că așa ar trebui ?

– O să fie în regulă, spuse Robbo. Doar are tubul de respirație !

– Eu chiar nu cred că ar trebui să îl prindem în șuruburi !

– Ba sigur că trebuie, altfel ar putea să iasă !

– Hei..., spuse Michael.

Dar nu îl mai putea auzi nimeni acum. Și nici el nu mai auzea nimic, decât niște sunete vagi, ca niște zgârieturi, deasupra lui.

Robbo se ocupă de fiecare din cele patru șuruburi pe rând. Era un sicriu clasa întâi, din lemn lucrat manual, cu mânere de alamă atașate, împrumutat de la serviciul de funeralii al unchiului său, unde, după mai multe schimbări, era acum angajat ca ajutor de îmbălsămător. Sicriul avea șuruburi bune, solide, de alamă. Se înșurubau ușor.

Michael stătea cu fața în sus, cu nasul aproape atingându-i capacul de deasupra. În lumina lanternei văzuse că era așezat în ceva din satin de culoarea fildeșului. Încercă să lovească cu picioarele, dar nu avea suficient loc. Încercă să împingă capacul cu mâinile, dar nici așa nu putea.

Calmându-se pentru câteva momente, realiză că stătea întins și că era într-un spațiu închis.

– Hei, fiți atenți, nu e amuzant ! Știți că sunt claustrofob ! Alo ! Vocea i se auzi în ecou, modificată ciudat.

Pete deschise portiera, se urcă în mașină și aprinse farurile. La câțiva metri în fața lor era mormântul săpat ieri, cu pământul adunat într-o parte și cu funiile de coborâre deja întinse. O bucată mare de tablă îndoită și două dintre cazmalele folosite erau puse într-o parte.

Cei patru prieteni se apropiară de marginea mormântului și se lăsară pe vine. Dintr-o dată, erau toți conștienți că în viață nimic nu este așa cum pare. Acum, groapa din fața lor părea mai adâncă și mai întunecată, aducând mult mai mult cu ceea ce era de fapt – un mormânt.

Lanterna lumină fundul gropii.

– Este apă, spuse Josh.

– Doar un pic de apă de ploaie, replică Robbo.

Josh se încruntă.

– E prea multă, nu are cum să fie apă de ploaie. Cred că am lovit canalul de apă.

– La naiba, spuse Pete. Ca vânzător de BMW-uri, indiferent că era la serviciu sau nu, părea întotdeauna pregătit pentru orice situație.

– Nu e nimic, spuse Robbo. Doar câțiva centimetri.

– Chiar am săpat noi atât de adânc ? întrebă Luke, tânăr absolvent de Drept, căsătorit de curând, încă nepregătit să renunțe la tinerețe, dar care începea să accepte responsabilitățile vieții.

– Este un mormânt, nu ? spuse Robbo. Doar asta hotărâsem.

Josh se uită la ploaia care se întețea.

– Dar dacă apa se ridică ?

– La naiba, omule ! spuse Robbo. Am săpat ieri, iar în douăzeci și patru de ore s-a umplut doar câțiva centimetri. Nu avem de ce să ne îngrijorăm.

Josh încuviință, gânditor.

– Dar dacă nu mai putem să îl scoatem ?

– Bineînțeles că putem să-l scoatem, spuse Robbo. Trebuie doar să desfacem capacul.

– Hai să terminăm odată, da ? spuse Luke.

– Chiar o merită, le reaminti Pete prietenilor săi. Mai ții minte ce a făcut în ultima ta noapte de burlac, Luke ?

Luke nu avea cum să uite așa ceva. Se trezise din beție într-un vagon de dormit dintr-un tren care mergea spre

Edinburgh. Și consecința a fost că a ajuns în fața altarului mai târziu cu patruzeci de minute.

La fel, nici Pete nu avea cum să uite. În duminica dinaintea nunții sale, s-a trezit îmbrăcat în lenjerie de dantelă, cu un vibrator legat de talie, încătușat pe podul Clifton Gorgede, de unde a fost salvat de echipa de pompieri. Ambele feste fuseseră ideile lui Michael.

– Tipic pentru Mark, spuse Pete. Ticălosul! El e cel care a organizat totul și acum nici măcar nu este aici...

– Vine și el. O să fie în următoarea cârciumă, știe drumul stabilit.

– Da?

– A sunat și este pe drum.

– În Leeds se merge mai încet din cauza ceții. Super! spuse Robbo.

– Va fi la *Royal Oak*[1] până când ajungem noi acolo.

– Ticălosul! spuse Luke. Lipsește de la munca cea mai grea.

– Și de la distracție! le aminti Pete.

– Asta e distracție? întrebă Luke. Să stăm în mijlocul pădurii, pe ploaia asta nenorocită? Distracție? Doamne, ești jalnic! Să facă bine să vină și să ne ajute când îl scoatem pe Michael.

Ridicară sicriul în aer, se îndreptară clătinându-se către mormânt, apoi îl trântiră peste funii. Chicotiră când auziră sunetul înăbușit dinăuntru.

Se auzi o lovitură puternică.

Michael lovise cu pumnul în capac.

– Hei! Gata, ajunge!

Pete, care avea un walkie-talkie în buzunarul de la haină, îl scoase și îl porni.

– Testare! Testare!

În sicriu, se auzi vocea lui Pete.

---

[1] „Stejarul Regal“ (n. tr.).

– Testare! Testare!

– Gata cu gluma!

– Relaxează-te, Michael! spuse Pete. Distrează-te!

– Nenorociților! Lăsați-mă să ies! Trebuie să mă duc la baie!

Pete opri stația și o puse în buzunarul hainei sale de la Barbour.

- De fapt, cum facem cu asta?

– Apucăm funiile, spuse Robbo. Fiecare de la un capăt.

Pete scoase din nou stația și o porni.

– Înregistrăm asta, Michael! Apoi o opri din nou.

Cei patru râseră. Apoi apucară câte o bucată de funie și traseră.

– La naiba, ce greu e! spuse Luke încordându-se și ridicând.

Încet, cu o smucitură, clătinându-l ca pe o barcă lovită, coborâră sicriul în groapă. Când acesta ajunse pe fundul gropii, abia îl mai puteau vedea din cauza întunericului.

Pete îndreptă lanterna spre coșciug. În raza acesteia, întrezăreau tubul de respirație care ieșea prin gaura făcută în capacul sicriului.

Robbo luă stația de emisie.

– Hei, Michael, ți se vede penisul sculat! Îți place revista?

– Gata, gluma s-a terminat! Acum lăsați-mă să ies!

– Noi plecăm la un club de dans. Ce păcat că nu poți veni și tu! Robbo opri stația înainte ca Michael să poată spune ceva. Apoi, luă o cazma și începu să arunce pământ peste sicriu, râzând în timp ce se auzea cum se acoperă capacul.

Scoțând un sunet de mobilizare, Pete luă altă cazma și i se alătură lui Robbo. Pentru câteva momente cei doi lucrară din greu, până când nu se mai văzură decât câteva părți din sicriu. Apoi, le acoperiră repede și pe acestea.

Continuară amândoi cu spor din cauza băuturii, până când se strânseră câțiva centimetri buni de pământ deasupra sicriului. Tubul de respirație abia se mai zărea.

– Hei! spuse Luke. Gata, opriți-vă! Cu cât puneți mai mult pământ acum, cu atât va trebui să săpați peste două ore, când o să îl scoatem.

– Este un mormânt, spuse Robbo. Asta faci cu un mormânt: îl acoperi cu pământ!

Luke îi smulse cazmaua.

– Destul! adăugă el ferm. La naiba, vreau să îmi petrec seara bând, nu săpând!

Robbo încuviință, nevrând să supere pe cineva din grup. Transpirând din greu, Pete lăsă cazmaua jos.

– Să nu crezi că o să îmi fac o carieră din asta! adăugă el.

Așezară tabla ca un acoperiș deasupra gropii, apoi păstrară câteva momente de reculegere. Ploaia se auzea căzând pe metal.

– Gata, am plecat! spuse Pete.

Luke își băgă mâinile în buzunare, neîncrezător.

– Suntem siguri de chestia asta?

– Am fost de acord că îi vom da o lecție, spuse Robbo.

– Dar dacă se îneacă cu propria vomă sau se întâmplă altceva?

– O să fie bine, nu e chiar atât de beat, spuse Josh. Hai să mergem!

Josh se sui în spatele mașinii și Luke închise ușa. Pete, Luke și Robbo se suiră în față, apoi Robbo porni motorul. Merseră înapoi pe cărare jumătate de milă, apoi făcură la dreapta pe șoseaua principală.

Porni stația de emisie.

– Ce faci, Michael?

– Băieți, fiți serioși, chiar nu îmi place gluma asta.

– Serios? Nouă ne place! spuse Robbo.

Luke luă stația.

– Asta se cheamă pură răzbunare, Michael!

Toți patru hohotiră de râs. Acum era rândul lui Josh.

– Michael, noi mergem la clubul acela fantastic, unde au cele mai frumoase femei, cu fundul gol, care ne dansează în poală. Chiar o să te oftici că pierzi asta.

Vocea lui Michael se auzi ca un mormăit, plângăcioasă.

– Putem să ne oprim, vă rog? Chiar nu îmi place asta.

Prin parbriz, Robbo vedea luminile verzi ale semaforului care avertizau că drumul era în lucru. Acceleră.

Luke strigă peste umărul lui Josh:

– Michael, relaxează-te, ne întoarcem în vreo două ore!

– Cum adică, două ore?

Semnalele luminoase se schimbară în roșu. Nu era suficient timp pentru a opri. Robbo acceleră și mai tare.

– Dă-mi aia! spuse el ridicând stația și ținând volanul doar cu o mână în timp ce lua o curbă. Se uită cu atenție la receptor și apăsă butonul să vorbească.

– Hei, Michael...

– ROBBO! țipă Luke.

Se vedeau niște faruri care veneau drept spre ei.

Faruri care îi orbeau.

Apoi un sunet ca de trâmbiță, puternic, îngrozitor.

– ROBBBBBOOOOOOO! țipă Luke.

Robbo apăsă panicat pe frână și scăpă stația de emisie. Volanul i se învârtea în mâini, în timp ce se uita disperat pe unde s-o ia. Copaci la dreapta, un excavator la stânga. Iar farurile se apropiau cu viteza unui tren, orbindu-l.

2

Michael, cu capul învârtindu-i-se, auzi țipete, apoi un sunet surd, ca și cum cineva ar fi scăpat stația de emisie pe jos.

Apoi liniște.

Apăsă pe butonul „pornit".

– Alo ?

Nu se auziră decât niște paraziți.

– Alo ? Hei, băieți !

Tot nimic. Se uită cu atenție la stația de emisie-recepție. Era un obiect scurt și gros, cu o carcasă tare, din plastic negru, cu două antene radio, una mai scurtă și alta mai lungă, pe care era inscripționat „Motorola" deasupra difuzorului. Mai avea un buton de pornire-oprire, unul pentru volum, unul pentru schimbarea frecvențelor, și o luminiță verde care strălucea puternic. Michael se uită apoi la materialul alb care îi venea până aproape de ochi, luptându-se cu panica și începând să respire din ce în ce mai repede. Simțea din ce în ce mai tare că trebuie să meargă la toaletă.

Unde naiba era ? Și unde erau Josh, Luke, Pete, Robbo ? Erau pe aproape, amuzându-se ? Sau nenorociții chiar au plecat la club ?

Panica i se mai domoli, în timp ce alcoolul își făcea efectul. Gândurile îi deveniră de plumb, învălmășite în cap. I se închiseră ochii și aproape că adormi.

Deschise ochii. Din cauza satinului de culoare albă, care îi deranja ochii, simțea că îi vine să vomite. Vomită și totul veni peste el. Încă o dată. Înghiți, închise ochii, simți că amețește și că sicriul se mișcă dintr-o parte în alta. Parcă nevoia de a merge la toaletă se estompa. Brusc, nici senzația de vomă nu mai era așa puternică. Era chiar confortabil aici. Plutea. Ca și cum ar fi fost într-un pat imens.

I se închiseră ochii și adormi.

3

Sub rafalele ploii, într-un Alfa Romeo vechi prins în traficul lent, Roy Grace stătea în întuneric bătând darabana cu degetele pe volan, aproape neauzind muzica de pe CD-ul cu Dido de la CD-player. Era încordat. Nerăbdător. Posomorât.

Se simțea ca dracu'.

Mâine trebuia să apară la tribunal și știa că intrase în bucluc.

Luă o înghițitură de apă Evian, puse dopul la loc și sticla înapoi în torpedou. „Hai odată!" zise el, cu degetele bătând și mai tare toba pe volan. Întârziase deja patruzeci de minute la întâlnire. Ura să întârzie, considera că e un semn de impolitețe, ca și cum ai fi spus că „timpul meu este mai important decât al tău, așa că poți să mai aștepți..."

Dacă ar fi plecat de la birou cu un minut mai devreme, acum nu ar fi întârziat: ar fi răspuns altcineva la telefon, iar jaful celor doi puști, drogați cu cine știe ce naiba, asupra unui magazin de bijuterii din Brighton ar fi fost problema unui alt coleg, nu a lui. Acesta era unul dintre riscurile meseriei de polițist – răufăcătorii nu aveau bunul simț de a se conforma orelor de program.

Știa că nu ar fi trebuit să iasă în seara asta. Mai bine ar fi rămas acasă ca să se pregătească pentru mâine. Luă din

nou sticla și mai bău niște apă. Își simțea gura uscată, parcă îl ardea și i se strânsese stomacul.

În ultimii ani, prietenii îl trimiseseră la o grămadă de întâlniri cu necunoscute și de fiecare dată era un pachet de nervi înainte. Astăzi era mai nervos și, pentru că nu avusese timp să își facă duș și să se schimbe, nici nu se simțea prea confortabil. Toate planurile lui cum să se îmbrace fuseseră năruite de cei doi puștani.

Unul din ei folosise o armă automată asupra unui polițist ieșit din tură care se apropiase prea mult de magazinul de bijuterii. Din fericire, nu se dusese chiar așa de aproape. Roy văzuse, de mai multe ori decât și-ar fi dorit, care erau consecințele atacului de la doar câțiva metri cu o armă automată asupra unei persoane. Putea să o schilodească sau să îi facă o gaură ca o minge de fotbal în piept. Polițistul rănit era Bill Green, unul din cei pe care Grace îi cunoștea pentru că fuseseră de câteva ori în aceeași echipă la rugby. Se trăsese asupra lui de la douăzeci și cinci de metri. De la această distanță, gloanțele ar fi putut doborî un fazan sau un iepure, dar nu și un ditamai atacantul din echipa de rugby, îmbrăcat în haină de piele. Bill Green fusese relativ norocos; haina îi apărase corpul, dar avea câteva gloanțe în față, unul chiar în ochiul stâng.

Până când Grace a ajuns la locul faptei, cei doi puștani fuseseră arestați, după ce se răsturnaseră cu jeepul în care fugiseră. Era hotărât să îi acuze de tentativă de omor și jaf armat. Ura faptul că din ce în ce mai mulți criminali din Regatul Unit foloseau arme și forțau un număr din ce în ce mai mare de polițiști să aibă arme asupra lor. Pe vremea tatălui său, un polițist înarmat era de neimaginat. Acum, în unele orașe, faptul că forțele de ordine aveau arme în mașină era ceva obișnuit. Grace nu era o persoană răzbunătoare, dar din punctul lui de vedere, oricine trăgea asupra unui polițist sau a unei persoane inocente merita să fie spânzurat.

Traficul era încă aglomerat. Se uită la ceasul de la bordul mașinii, la ploaia care cădea, apoi din nou la ceas, la luminile de poziție ale mașinii din față; nenorocitul avea farurile de ceață aprinse, aproape orbindu-l. Își verifică și ceasul de la mână, sperând că acela al mașinii nu mergea bine. Însă funcționa. Trecuseră zece minute și nu se mișcase cu mașina un centimetru. Așa cum nici din sens invers nu trecuse vreo mașină.

Observă raze de lumină albastră în oglinda retrovizoare și în cele laterale. Apoi auzi o sirenă. O mașină a patrulei trecu cu zgomot. Apoi o ambulanță. Altă mașină a patrulei trecu în plină viteză, urmată de două mașini de pompieri.

La naiba, știa că se lucrează la drumul acesta de când trecuse pe aici în urmă cu două zile și își imaginase că acesta era motivul pentru care se întârzia. Dar acum își dădea seama că era vorba de un accident, iar mașinile de pompieri arătau că era vorba de ceva grav.

Mai trecu o mașină de poliție. Apoi altă ambulanță, cu toate luminile aprinse, urmată de o mașină de tractare.

Se uită din nou la ceas: 9.15. Ar fi trebuit să ajungă la întâlnire acum patruzeci și cinci de minute, tocmai în Tunbridge Wells, care se afla la douăzeci de minute distanță dacă n-ar fi fost aglomerație.

Terry Miller, un inspector-detectiv, recent divorțat, din divizia lui Grace, îi tot vorbea de cuceririle lui de pe două site-uri de întâlniri și tot insista să se înscrie și Grace. El nu făcu asta, apoi, când începu să găsească în căsuța sa de e-mail mesaje sugestive de la diferite femei, află plin de nervi că Terry Miller îl înscrisese pe un site numit U-Date fără să-l mai întrebe.

Încă nu știa ce îl determinase să răspundă la unul dintre mesaje. Singurătatea? Curiozitatea? Dorința sexuală? Nu era sigur. În ultimii opt ani trecuse prin viață fără să

simtă cum se duc zilele. Câteodată încerca să uite, iar în alte zile se învinuia că nu își aducea aminte.

Sandy.

Deodată, se simți vinovat că se ducea la întâlnire.

Din fotografie, femeia arăta superb, de nota zece. Îi plăcea și numele ei: Claudine. Ca orice nume franțuzesc, avea ceva exotic. Poza era tare! Păr de culoarea chihlimbarului, o față foarte simpatică, o bluză strâmtă care îi evidenția bustul periculos de mare, așezată în mijlocul patului cu o fustă scurtă, ridicată suficient de mult cât să arate că purta jartiere și că probabil nu mai avea altă lenjerie.

Vorbiseră doar o dată la telefon și îl sedusese de la capătul celălalt al firului. Un buchet de flori pe care le cumpărase de la o benzinărie era așezat pe scaunul pasagerului. Luase trandafiri roșii; știa că e de modă veche, dar așa era o parte din el – un romantic demodat. Oamenii aveau dreptate, trebuia să meargă mai departe, într-un fel sau altul. Ar fi putut să numere întâlnirile pe care le avusese în aproape nouă ani pe degetele de la o mână. Pur și simplu nu putea să se gândească la faptul că ar mai putea exista un alt suflet-pereche pentru el. Că ar mai putea fi cineva care să se ridice la înălțimea lui Sandy.

Poate că în seara asta senzația i se va schimba.

Claudine Lamont. Un nume drăguț, o voce drăguță.

„Oprește naibii farurile alea de ceață!"

Mirosi aroma dulceagă a florilor. Spera ca și el să miroasă bine.

În lumina ce venea de la mașina sa și de la farurile de poziție ale mașinii din față, se uită în oglindă, nu prea sigur de ce se aștepta să vadă. Și văzu o persoană tristă.

„Trebuie să mergi mai departe."

Mai luă o gură de apă. „Mda."

Peste doar două luni împlinea treizeci și nouă de ani. Și tot peste două luni va fi și o altă aniversare. Pe 26 iulie, Sandy făcea nouă ani de când nu mai era. De când

dispăruse pur și simplu, la aniversarea de treizeci de ani. Fără niciun bilet. Și fără ca nimic din ce era al ei să lipsească, cu excepția poșetei.

După șapte ani de la dispariție, poți declara pe cineva mort în mod legal. Mama sa, de pe patul de spital, înainte de a muri de cancer, sora sa, cei mai buni prieteni, psihiatrul, toți îi spuseseră să facă asta.

În nici un caz.

John Lennon spusese: „Viața e lucrul acela care ți se întâmplă când tu ești prea ocupat să îți faci alte planuri." Era al naibii de adevărat.

Întotdeauna își spusese că până la treizeci și șase de ani el și Sandy vor avea o familie. Visase întotdeauna să aibă trei copii, doi băieți și o fată – ar fi fost ideal – și să-și petreacă weekendurile împreună. Vacanțe în familie. Mers la plajă. Călătorii în locuri amuzante. Jocuri cu mingea. Reparat lucruri. Rezolvarea temelor de la școală. Spălatul. Toate lucrurile plăcute pe care le făcuse el cu părinții.

În loc de asta, se irosea într-o frământare interioară care nu îi dădea pace nici chiar atunci când reușea să adoarmă. Era vie sau moartă ? Încerca să afle lucrul acesta de opt ani și nouă luni și nu era mai aproape de adevăr decât fusese atunci când începuse să caute.

În afara serviciului, viața era lipsită de sens. Fusese incapabil, sau nu își dorise, să aibă o altă relație. Fiecare întâlnire la care se dusese fusese un dezastru. Câteodată i se părea că singurul lui tovarăș de viață era peștișorul auriu, Marlon. Îl câștigase în urmă cu nouă ani la un târg, după ce trăsese la țintă. De atunci, acesta mâncase orice vietate pe care i-o adusese drept tovarăș. Marlon era o creatură ursuză, antisocială. De aceea probabil se plăceau unul pe celălalt, se gândea Roy. Erau din aceeași categorie.

Câteodată își dorea să nu fi fost polițist, să fi avut un serviciu mai puțin solicitant, de unde să plece la ora 17, apoi să meargă la bar, pe urmă acasă și să se uite la televizor.

O viață normală. Dar nu s-a putut abține. Avea o genă de încăpățânare sau determinare, sau mai multe gene, ca tatăl lui, care îl determinase să urmărească neîncetat faptele, adevărul. Din cauza acestor gene urcase în ierarhie până la gradul de detectiv-căpitan. Dar toate astea nu îi aduseseră nici un pic de liniște sufletească.

Se studie în oglindă. Zâmbi dublului reflectat, cu părul tuns scurt, perie, cu nasul lovit și deformat după ce și-l spărsese într-o bătaie pe când patrula, ceea ce îi dădea aspectul unui luptător pe bani retras din arenă.

La prima întâlnire, Sandy îi spusese că are ochii lui Paul Newman. Îi plăcuse lucrul acesta la ea. Erau un milion de lucruri care îi plăceau la ea. Faptul că iubea totul la el, necondiționat.

Roy Grace știa că nu impresiona din punct de vedere fizic. La cei un metru șaptezeci și șapte ai săi, în urmă cu nouăsprezece ani fusese cu doar cinci centimetri peste limita minimă de admitere în poliție. Dar, în ciuda dragostei lui pentru băutură, a unei pasiuni pentru țigări, după multe antrenamente în sala de sport a secției de poliție, reușise să își modeleze un corp frumos pe care îl menținea alergând treizeci de kilometri pe săptămână și jucând ocazional rugby – de obicei pe flanc.

21.20.

La dracu'!

Nu avea niciun chef să stea până târziu. Nu avea nevoie de așa ceva. Nu își permitea asta. Mâine trebuia să se prezinte la tribunal și avea nevoie de un somn lung. Gândul la examinarea interactivă de mâine îi stârni tot felul de senzații neplăcute.

Dintr-odată, deasupra lui se văzu o lumină și auzi zgomotul făcut de un elicopter. După un moment, lumina se depărtă și văzu elicopterul coborând.

Formă un număr pe mobil și i se răspunse aproape imediat.

– Bună, aici detectivul Grace. Sunt într-un ambuteiaj pe strada A26, la sud de Crowborough, se pare că a fost un accident undeva în faţa mea. Poate să îmi dea cineva vreo informaţie ?

I se făcu legătura cu camera de operaţiuni din unitatea centrală. Răspunse o voce de bărbat.

– Bună ziua, detectiv Grace. A avut loc un accident grav. Avem informaţii că există persoane rănite. Drumul va mai fi blocat pentru o vreme; ar fi mai bine să întorci şi să o iei pe altă rută.

Roy Grace îi mulţumi şi închise. Apoi scoase agenda din buzunarul cămăşii, căută numărul lui Claudine şi îi trimise un mesaj.

Femeia îi răspunse aproape imediat, spunându-i că nu este nici o problemă, poate să ajungă oricând.

Lucrul acesta îl făcu să o placă şi mai mult.

Şi îl ajută să uite de ziua de mâine.

4

Plimbări de genul acesta cu mașina nu aveau loc prea des, dar când se întâmpla, ce îi mai plăceau lui Davey! Stătea cu centura pusă pe scaunul din față, de lângă tatăl său, în timp ce mașina de poliție le deschidea drumul, cu luminile albastre pâlpâind, cu sirenele urlând „nino, nino“ pe contrasens, depășind kilometri întregi de mașini care așteptau. Mamă, asta era la fel de frumos ca la cursele de la târg la care îl ducea tatăl său sau ca la cele de la Alton Towers, și altele mai bune nici că existau!

– Daaaa! țipă el, exuberant. Davey era înnebunit după emisiunile cu polițiști americani de la televizor, și de aceea îi plăcea să vorbească cu accent american. Uneori era din New York. Altă dată era din Missouri. Câteodată din Miami. Dar de cele mai multe ori era din Los Angeles.

Phil Wheeler, o matahală de bărbat, cu stomacul umflat de la bere, îmbrăcat în uniforma de serviciu cu pantaloni din denim maro, cu ghete tocite și cu o căciulă neagră, zâmbi către fiul său. Cu mulți ani în urmă, pe soția lui o lăsaseră puterile să mai aibă grijă de fiul lor, Davey, iar în ultimii șaptesprezece ani îl crescuse singur.

Mașina de poliție încetinise, trecând pe lângă un șir de buldozere. Mașina de tractare avea scris pe ambele părți laterale „Tractări Auto Wheeler“, iar cele două girofaruri

de pe cabină erau de culoarea chihlimbarului. Prin parbriz se vedea cum macaraua luminată ridică întâi partea din spate a dubiței Tranzit făcută praf și încă parțial înfiptă sub bara de protecție a camionului cu ciment, iar apoi cum ridică restul mașinii strivite ca o cutie de cola ce zăcea aruncată în gardul viu de pe marginea drumului.

Fascicule de lumină albastră luminau pe asfaltul umed și pe marginea lucioasă a drumului, acoperită de iarbă. Mașini de pompieri, de poliție și o ambulanță mai erau încă la locul accidentului, iar o mulțime de oameni, pompieri și polițiști, majoritatea îmbrăcați în haine reflectorizante, stăteau în jur. Unul dintre polițiști mătura sticla de pe șosea.

Se văzu blitz-ul unui aparat de fotografiat folosit de un polițist. Doi detectivi de la secția de accidente împrejmuiau locul cu bandă. Resturi de metal și de sticlă străluceau peste tot. Phil Wheeler văzu împrăștiate pe jos o cheie pentru roți, un preș auto și o jachetă.

– Chiar că arată ca naiba, tată! spuse băiatul cu accent din Missouri de data asta.

– Chiar foarte rău.

Phil Wheeler văzuse multe la viața lui și nimic nu îl mai putea șoca. Văzuse aproape orice tip de accident l-ar fi putut avea cineva într-o mașină. Una dintre imaginile pe care și le amintea cel mai des era aceea a unui om de afaceri decapitat, îmbrăcat încă în costum, cu cravată, prins în ceea ce mai rămăsese din mașina Ferrari pe care o conducea.

Davey, care abia împlinise douăzeci și șase de ani, era îmbrăcat la modă: o șapcă New York Yankees cu cozorocul întors, o jachetă din lână peste cămașa cadrilată, blugi și niște ghete uriașe. Lui Davey îi plăcea să se îmbrace ca americanii de la televizor. Băiatul se comporta ca la șase ani, iar acest lucru nu avea să se schimbe vreodată. În schimb, avea o forță fizică supraumană, care devenea

foarte folositoare în cazuri de urgență. Davey putea să îndoaie o bară de metal cu mâinile goale. Odată, ridicase de unul singur o mașină care lovise o motocicletă.

– Foarte rău, constată el. Să înțeleg că sunt și oameni morți, tată?

– Să sperăm că nu, Davey.

– Dar ar putea fi?

Un polițist de la circulație, cu o șapcă cu cozoroc și vestă fosforescentă se apropie de geamul din partea șoferului. Phil coborî geamul și îl recunoscu pe polițist.

– Bună seara, Brian. Arată cam urât aici.

– Trebuie să vină o macara pentru camion. Te descurci tu cu dubița?

– Nici o problemă. Ce s-a întâmplat?

– Duba și camionul s-au izbit frontal. Trebuie să ducem duba la poliție.

– Consideră treaba făcută.

Davey își luă lanterna și coborî din cabină. În timp ce tatăl său vorbea cu polițistul, el cerceta terenul, uitându-se la urmele de ulei și de spumă de pe șosea. Apoi se uită atent la ambulanța înaltă, pătrățoasă, cu interiorul luminat în spatele perdelelor trase la geamuri, întrebându-se ce se întâmpla înăuntru.

Abia după aproape două ore au reușit să adune toate bucățile din dubiță și să o lege bine de platformă. Tatăl lui și polițistul se depărtară puțin. Phil își aprinse o țigară cu bricheta lui Zippo. Davey îi urmă exemplul, răsucind o țigară și aprinzând-o tot cu o brichetă Zippo. Ambulanța și aproape toate celelalte mașini de intervenție plecaseră, iar o macara imensă ridica partea din față a camionului, până când roțile nu mai atinseră pământul. Roata din partea șoferului era turtită rău de tot.

Ploaia se mai oprise și o lună timidă se ițea printre nori. Tatăl său și Brian vorbeau acum despre pescuit – despre cea mai bună metodă de a prinde un crap în perioada

aceasta a anului. Deja plictisit și simțind nevoia să meargă la toaletă, Davey coborî pe marginea drumului, trăgând din țigară și uitându-se prin aer după lilieci. Îi plăceau liliecii, șoriceii, șobolanii, tot felul de creaturi de genul acesta. De fapt, îi plăceau toate animalele. Animalele nu râdeau niciodată de el așa cum făceau oamenii atunci când se ducea la școală. Poate că va merge la vizuina bursucilor când se vor întoarce acasă. Îi plăcea să stea în lumina lunii și să-i privească cum se zbenguie.

Jucându-se cu lumina lanternei, merse înspre tufișuri, își trase fermoarul și se ușură peste o grămadă de urzici. Chiar când termina, auzi o voce, chiar în fața lui, speriindu-l ca dracu'.

– Alo ? ?

O voce răgușită, fantomatică.

Davey sări.

Apoi auzi vocea din nou.

– Alo ?

– La naiba ! Lumină cu lanterna cât mai mult în întuneric, dar nu văzu pe nimeni.

– Alo ? repetă el. Câteva minute mai târziu auzi vocea din nou.

– Alo ? Hei, voi ! Josh ? Luke ? Pete ? Robbo ?

Davey îndreptă lanterna spre stânga, apoi spre dreapta, pe urmă în față, dar nu văzu pe nimeni. Se auzi un sunet ca un fâșâit și văzu o coadă de iepure trecând prin dreptul razei de lumină, apoi nimic.

– Hei, ce e asta ?

Liniște.

Un fâșâit ca de paraziți. Un pocnet. Apoi, la numai câțiva metri la dreapta, auzi vocea din nou.

– Alo ? Alo ? Alo ?

Ceva străluci într-un tufiș. Se aplecă. Era un radio cu antenă. Se uită cu mai multă atenție la el și își dădu seama bucuros că era un walkie-talkie.

Îndreptă lanterna către aparat, uitându-se ceva timp la el, prea emoționat ca să îl atingă. Apoi îl ridică de la pământ. Era mai greu decât părea la prima vedere și era rece și ud. Sub un buton mare și verde putea citi cuvântul „vorbire“.

Apăsă pe el și spuse:

– Alo!

O voce îi răspunse imediat:

– Ce e asta?

Apoi altă voce se auzi de departe, strigându-l:

– Davey!

Era tatăl lui.

– Vin! răspunse el.

Din mers, apăsă din nou butonul verde.

– Eu sunt Davey! Tu cine ești? întrebă el.

– Davey! repetă tatăl său, apăsat.

Speriat, Davey scăpă stația din mână. Aceasta se izbi de pământ, i se sparse carcasa și bateriile se împrăștiară.

– Vin, țipă el.

Se apleca, luă stația și o îndesă pe furiș în buzunarul jachetei. Apoi ridică și bateriile și le puse în celălalt buzunar.

– Vin, tată! țipă el din nou. Am făcut și eu un pipi!

Și se întoarse la camion, cu mâinile în buzunare, astfel încât să nu se vadă că are ceva în ele.

5

Michael apăsă butonul „vorbire“.

– Davey?

Liniște.

Apăsă din nou pe buton.

– Davey? Hei! Davey?

Tăcere. Liniște deplină deasupra lui și sub el și peste tot. Încercă să își miște brațele, dar oricât de tare împinse, pereții rămaseră nemișcați. Încercă să își depărteze picioarele, dar se lovi de aceiași pereți rezistenți, neclintiți. Puse stația de emisie pe piept și împinse peretele îmbrăcat în satin de deasupra sa. Dar era ca și cum s-ar fi opintit într-un perete de beton.

Apoi, ridicându-se cât putea de mult, prinse tubul de cauciuc roșu și se uită prin el, dar nu putu vedea nimic. Strânse mâna în jurul tubului, îl trase spre gură și încercă să fluiere; sunetul era însă patetic.

Se lăsă din nou pe spate. Îl durea capul și simțea o nevoie urgentă de a urina. Apăsă din nou pe buton.

– Davey! Davey, trebuie sa fac pipi! Davey!

Din nou liniște.

După mulți ani de navigat pe mare, avea ceva experiență în privința stațiilor de emisie-recepție. „Încearcă pe altă frecvență“, se gândi el. Găsi butonul de schimbare a

frecvențelor, dar nu funcționa. Apăsă mai tare, dar tot nu funcționa. Apoi își dădu seama de ce nu funcționa: fusese lipit astfel încât el să nu poată schimba frecvențele și să nu poată emite pe frecvența 16, care era unda internațională pentru apeluri de urgență.

– Hei! Este suficient, nenorociților, sunt disperat!

Atât cât putea să se miște, reuși să ducă stația aproape de ureche și ascultă.

Nimic.

Puse stația pe piept, apoi, încet, cu greutate, reuși să ducă mâna până în buzunarul jachetei și să scoată telefonul mobil acoperit cu material rezistent la apă, pe care Ashley i-l dăduse să-l aibă când naviga. Lui îi plăcea pentru că era diferit de telefoanele mobile pe care le avea lumea de obicei. Apăsă pe un buton și se lumină ecranul. Îi crescură speranțele, apoi urmă dezamăgirea. Telefonul nu avea semnal.

– La naiba!

Umblă prin agendă până când ajunse la Mark, numele partenerului său de afaceri.

„Mark Mobil."

În ciuda lipsei semnalului, apăsă pe butonul de apelare.

Nu se întâmplă nimic.

Apoi încercă la Robbo, la Pete, la Luke, la Josh, devenind din ce în ce mai disperat.

Apoi apăsă din nou pe butonul de vorbire al stației de emisie.

– Băieți! Mă auziți? La dracu', știu că mă auziți!

Nimic.

Pe ecranul telefonului Ericsson se vedea că este ora 11.13.

Ridică mâna stângă până când reuși să vadă ceasul: 11.14.

Încercă să își aducă aminte când se uitase ultima oară la ceas. Trecuseră mai bine de două ore. Închise ochii. Se

gândi câteva minute, încercând să își dea seama ce se întâmplă. În lumina strălucitoare a lanternei putea să vadă sticla îndreptată spre fața lui și revista cu coperte lucioase. Trase revista aproape de piept, apoi o aduse până în dreptul feței și aproape se sufocă din cauza sânilor mari și lucioși care se vedeau aproape neclari de la distanța aceea mică.

„Nenorociții!“

Ridică stația de emisie și apăsă butonul pentru vorbire încă o dată.

– Foarte amuzant! Acum lăsați-mă să ies, vă rog!

Nimic.

Cine naiba era Davey?

Avea gâtul uscat și simțea nevoia să bea o gură de apă. Capul i se învârtea. Își dorea să fie acasă, în pat cu Ashley. Dar băieții vor veni peste câteva minute. Nu trebuia decât să aștepte. Mâine, o să le vină el de hac.

Greața pe care o simțise mai devreme îi revenea. Închise ochii. Înota. Aluneca. Adormi din nou.

6

După un zbor nenorocit, cu o întârziere de cinci ore și jumătate față de ora normală de aterizare, întreg avionul se zdruncină cu un zgomot răsunător în timp ce roțile se loveau de asfalt. Pe măsură ce avionul își reducea viteza cu rapiditate, Mark Warren, epuizat și nemulțumit, așezat pe un scaun înghesuit, cu centura de siguranță întinsă peste stomacul care îl durea de la prea mulți covrigei și de la o musaca pe care regreta că o mâncase, se uită pentru ultima oară la poza unui Ferrari 365 din revista *Autocar*.

„Te vreau, iubito“, își zise în gând. „Te vreau atât de tare! Da, te vreau!“

De la geam se vedeau luminile de pe pista de aterizare, estompate din cauza ploii. Se auzi vocea pilotului, foarte amabilă, cerându-și scuze din nou și dând vina pe ploaie pentru întârziere.

A dracului ploaie! A dracului vreme din Anglia! Mark visa la un Ferrari roșu, la o casă în Marbella, la o viață sub razele soarelui și la cineva alături de care să împartă această viață. O doamnă foarte specială. Dacă negocierile pentru proprietatea din Leeds mergeau bine, va fi cu un pas mai aproape de casă și de mașină. Cât despre doamnă, asta era altă problemă.

Obosit, își desfăcu centura de siguranță, trase servieta de sub scaun și puse revista înăuntru. Apoi se ridică, amestecându-se printre celelalte persoane din avion, cu nodul de la cravată strâmb. Își luă haina din dulăpiorul de bagaje de deasupra scaunului, prea obosit ca să îi mai pese de cum arăta.

Spre deosebire de partenerul său de afaceri care se îmbrăca întotdeauna neglijent, Mark avea mereu o ținută îngrijită. Dar, ca și părul lui blond tuns cu atenție, hainele aveau o croială prea clasică pentru cei douăzeci și opt de ani pe care îi avea, fiind de obicei atât de curate, încât păreau scoase din cutie. Îi plăcea să pară un antreprenor bogat, dar, în realitate, oriunde se ducea, era în mod invariabil văzut ca un individ care se află acolo cu scopul de a vinde ceva cuiva.

Ceasul arăta 23.48. Își deschise mobilul. Dar înainte de a da orice telefon, bateria scoase un sunet de avertizare și ecranul se înnegri. Puse telefonul la loc în buzunar. La naiba, era prea târziu acum. Tot ce își dorea era să ajungă acasă și să se bage în pat.

O oră mai târziu își parca mașina argintie, un BMW X5, în subsolul clădirii Van Allen. Luă liftul până la etajul patru și intră în apartament.

Făcuse un adevărat efort financiar pentru a cumpăra apartamentul, dar însemnase un pas înainte. Era o clădire impozantă, în stil Deco, pe malul mării în Brighton, în care locuiau o grămadă de celebrități. Clădirea avea stil. Dacă stăteai în clădirea Van Allen însemna că ești cineva. Și dacă erai cineva, însemna că ești bogat. Toată viața lui, Michael avusese un singur țel: să fie bogat.

Mergând prin sufrageria spațioasă, văzu că luminița telefonului fix arăta că primise mesaje. Hotărî să ignore mesajele pentru moment, lăsă jos servieta și puse mobilul la încărcat. Apoi merse direct la bar și își turnă într-un pahar două degete de whisky Balvenie. Se îndreptă spre

fereastră și se uită la traficul încă aglomerat, în ciuda vremii și a orei târzii. În zare se vedeau luminile strălucitoare ale Palatului Pier și întunericul ca de cerneală al mării.

Dintr-o dată, telefonul țiui strident. Mesaje. Luă telefonul și se uită la ecran. La naiba. Paisprezece mesaje!

Cu telefonul la încărcat, formă numărul de la căsuța vocală. Primul mesaj era de la Pete care îl întreba unde este, la ora 19 seara. Al doilea era de la Robbo, la 19.45, spunându-i că merg în alt bar numit *Lamb at Ripe*. Al treilea mesaj era de la Luke și de la Josh, care păreau foarte beți, iar pe fundal se auzea Robbo. Se mutau de la ultimul bar la un altul de pe strada Uckfield, numit *The Dragon*.

Următoarele două mesaje erau de la un agent imobiliar referitor la proprietatea din Leeds și de la avocatul firmei.

Al șaselea mesaj îl primise la ora 23.05 de la Ashley, care părea foarte supărată. Tonul vocii ei îl îngrijoră. De obicei, Ashley era extrem de calmă.

– Mark, te rog să mă suni imediat ce primești mesajul acesta, îi spuse ea cu accentul moale, distinct, din nordul Americii.

Ezită, apoi ascultă următorul mesaj. Era tot de la Ashley, de data asta panicată. Apoi, din zece în zece minute alte mesaje, tot de la Ashley. Al zecelea mesaj era de la mama lui Michael. Și ea părea înnebunită.

– Mark, ți-am lăsat un mesaj și pe telefonul de acasă. Te rog, sună-mă când le asculți, nu contează la ce oră.

Michael se opri puțin. „Ce naiba s-a întâmplat?"

Și următorul mesaj era tot de la Ashley. Părea aproape isterică.

– Mark, s-a întâmplat un accident groaznic. Pete, Robbo și Luke sunt morți. Josh este pus la aparate la spital, la terapie intensivă. Nimeni nu știe unde este Michael. Te rog, Mark, sună-mă imediat ce primești mesajul.

Mark mai ascultă o dată mesajul, nevenindu-i să creadă ce auzise. Se așeză încet pe brațul canapelei. „Dumnezeule!“

Apoi ascultă restul mesajelor. Identice, de la Ashley și de la mama lui Michael. „Sună. Sună. Te rugăm, sună.“

Își termină băutura, apoi își mai turnă una, de data asta mai mult, și se îndreptă spre fereastră. Prin reflecția sa în geam se uită din nou la peisaj, la trafic și la mare. Spre linia orizontului putea vedea două luminițe, probabil de la un vas de marfă sau de la un petrolier care trecea Canalul.

Își zise: „Aș fi fost și eu implicat în accidentul acesta, dacă avionul nu ar fi întârziat.“

Dar mergea cu gândul încă mai departe.

Bău din whisky, apoi se așeză pe canapea. După câteva minute, telefonul de acasă sună din nou. Se îndreptă spre el și se uită la ecran. Era numărul lui Ashley. Sună de patru ori, apoi se opri. Câteva momente mai târziu, sună și telefonul mobil. Era tot Ashley. Ezită, apoi apăsă pe un buton și trimise apelul către căsuța vocală. Apoi închise telefonul, se întinse pe spate și legănă paharul în mână.

Cuburile de gheață zăngăniră în pahar; își dădu seama că îi tremură mâinile; de fapt, tremura tot. Se duse la combina muzicală și puse un CD cu Mozart. Asta îl ajuta întotdeauna să gândească. Și dintr-odată, avea la ce să se gândească.

Se întinse din nou, se uită fix la paharul cu whisky, concentrându-se asupra cuburilor de gheață de parcă ar fi fost niște zaruri ale destinului. Abia după o oră își luă telefonul și apelă un număr.

7

Convulsiile se repetau din ce în ce mai des acum. Michael își strânse coapsele tare, își ținu respirația și închise ochii. Doar așa mai era în stare să nu se ușureze în pantaloni. Nu putea să facă asta, nu suporta gândul că vor râde nenorociții când se vor întoarce și vor vedea că a făcut pe el.

Dar deja se simțea rău din cauza claustrofobiei. I se părea că satinul alb se strânge în jurul lui, atingându-i fața din ce în ce mai mult.

În lumina lanternei, se uită la ceasul care arăta ora 2.47 noaptea.

„La naiba!"

Ce dracu' făceau? Două și patruzeci și șapte. Unde dracu erau? Își beau creierii în vreun club de noapte?

Îl durea capul, avea gura uscată. Se uită fix la satinul alb, cu picioarele strânse, încercând să stăpânească durerea ce-l cuprindea pornind de la vezica urinară. Nu știa cât timp mai putea rezista.

Frustrat, izbi cu pumnul în capacul sicriului și urlă:

– Hei! Ticăloșilor!

Se uită din nou la telefonul mobil. Nu avea semnal. Nu luă în seamă acest lucru, căută în agendă numărul lui

Luke și formă. Din telefon se auzi un sunet ascuțit, apoi citi pe ecran „în afara ariei de conectare".

Apoi scotoci după stația de emisie, o porni și își strigă din nou prietenii. Apoi rosti numele persoanei pe care și-o amintea vag.

– Davey ? Hei, Davey ?

Dar nu se auzeau decât paraziții.

Avea gura uscată și simțea o nevoie puternică să bea apă. Oare îi lăsaseră și niște apă ? Încercă să ridice capul câțiva centimetri, cât să nu se lovească de capac, văzu sticla și se așeză la loc. Era o sticlă de whisky Grouse.

Dezamăgit, rupse sigiliul, desfăcu capacul și luă o înghițitură. Pentru un moment, simți lichidul ca un balsam în gură, care se transformă însă curând în foc, arzându-i cerul gurii, apoi gâtul. Dar aproape imediat se simți un pic mai bine. Mai luă o înghițitură. Se simți și mai bine, apoi mai luă încă una înainte de a pune capacul la loc.

Închise ochii. Nu îl mai durea capul atât de tare, iar nevoia de a face pipi scăzuse.

– Ticăloșii... murmură el.

8

Ashley arăta ca o fantomă. Părul lung, castaniu, încadra o față la fel de lipsită de culoare ca aceea a pacienților așezați între perfuzii, ventilatoare și monitoare pe paturile din salonul de spital din spatele ei. Se sprijinea de tejgheaua de la infirmeria salonului de terapie intensivă a Spitalului Municipal Sussex. Însă Mark găsea că vulnerabilitatea o făcea și mai frumoasă.

Amețit după o noapte nedormită, într-un costum bine croit și cu pantofi Gucci negri, imaculați, ajunse lângă Ashley, o luă în brațe și o strânse cu putere. Se uită la automatul de cafea, la aparatul pentru apă și la telefonul cu cartelă din salonul de așteptare. Întotdeauna spitalele îi dădeau fiori. Era așa de când venise în vizită la tatăl său care avusese un atac de cord ce aproape îl omorâse, de când îl văzuse pe omul acela atât de puternic doborât, jalnic, nefolositor și speriat. O strânse pe Ashley în brațe mai mult pentru el decât pentru ea. Aproape de capul ei, o linie verde clipea pe ecranul unui calculator.

Ashley se agăță de el ca și cum ar fi fost singura barcă de salvare în mijlocul oceanului furtunos.

– Mark, îi mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici.

Una dintre infirmiere vorbea preocupată la telefon; părea că discută cu un membru al familiei sau cu cineva

din spital. Cealaltă infirmieră , din spatele tejghelei, mai aproape de ei, scria ceva la calculator.

– Este îngrozitor ! spuse Mark. De necrezut !

Ashley sughiță, înghițind cu greu.

– Dacă nu ar fi fost întâlnirea și tu ai fi fost...

– Știu. Nu pot să nu mă gândesc la asta. Ce face Josh ?

Părul lui Ashley mirosea a proaspăt spălat, iar în răsuflarea ei se simțea o aromă de usturoi, pe care Mark abia o sesiză. Fetele avuseseră o petrecere noaptea trecută într-un restaurant italian.

– Nu prea bine. Zoe este cu el.

Arătă cu degetul și Mark se uită într-acolo, peste câteva paturi, ventilatoare și monitoare digitale, până în capătul salonului, unde o putea vedea stând pe un scaun pe soția lui Josh. Era îmbrăcată cu un tricou alb, un sacou și pantaloni largi, aplecată deasupra patului, cu buclele blonde, dezordonate, acoperindu-i fața.

– Michael încă nu a apărut. Mark, unde este ? Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu știi ?

După ce terminase convorbirea, telefonul sună din nou și infirmiera începu iarăși să discute.

– Nu știu nimic, spuse el. N-am nici cea mai mică idee.

Ashley se uită pătrunzător la el.

– Dar voi ați plănuit chestia asta de săptămâni. Lucy spunea că o să vă răzbunați pe Michael pentru toate glumele neplăcute pe care vi le-a făcut înainte să vă căsătoriți.

Când făcu un pas în spate și își dădu la o parte părul de pe frunte, Mark observă că i se scursese rimelul. Ashley își șterse ochii cu mâneca.

– Poate că băieții s-au răzgândit în ultimul moment, spuse el. Evident, au avut tot felul de idei, cum ar fi să îi pună ceva în băutură și să îl trimită cu un avion undeva, dar am reușit să îi conving să nu facă asta ; sau cel puțin așa am crezut.

Ashley zâmbi timid în semn de recunoștință.

El ridică din umeri.

– Știam cât de îngrijorată erai că băieții vor face o prostie.

– Eram disperată. Ashley se uită la infirmieră, apoi își trase nasul. Deci unde este?

– Sigur nu era în mașină?

– În mod sigur nu. Am sunat la poliție. Ei spun că... ei spun... Începu să plângă cu sughițuri.

– Ce spune poliția?

Într-un acces de supărare, Ashley spuse:

– N-o să miște un deget.

Sughiță din nou de câteva ori, încercând să se abțină.

– Spun că au căutat pe toată suprafața din jurul locului unde s-a întâmplat accidentul și nu au dat de nici o urmă a lui și că probabil doarme pe undeva, încercând să se trezească din beție.

Mark așteptă ca ea să se calmeze, dar Ashley nu încetă din plâns.

– Poate că așa și este.

Ea își scutură capul.

– Mi-a promis că nu o să se îmbete.

Mark se uită cu subînțeles la ea. După un moment, Ashley încuviință.

– Asta a fost seara burlacilor, nu? Asta faceți voi, băieții, în ultima noapte de burlăcie, nu? Vă faceți praf.

Mark se uită în jos la mocheta gri.

– Să mergem să vedem ce face Zoe, spuse el.

Ashley îl urmă prin salon, mergând încet câțiva centimetri în urma lui. Zoe era o frumusețe zveltă, iar acum, în timp ce îi punea o mână pe umăr și îi simțea osatura pe sub materialul moale al sacoului, lui Mark îi părea mult mai frumoasă.

– Doamne, Zoe, îmi pare rău!

Ea dădu semn că îl vede printr-o ridicare slabă din umeri.

ıtoarse capul și se uită la el cu ocł
proape translucizi fără machiaj, aveaı

licii nu mai pot face nimic, spuse ea.
trebuie doar să așteptăm.
ștătea nemișcat, uitându-se la Josh, caı
njurat de tot felul de mașinării, cu ocl
nă de vânătăi și de răni. Avea o perfuz
iar în nas, un tub transparent. Un alı
:u respirat, atașat la butelii de oxigeı
ub pătură și de sub cap îi ieșeau mai ı
celălalt capăt în câteva monitoare di
te grafice. Orice bucată de piele a lui J
ılabastrului. Prietenul său arăta ca ı
aborator.
[ark abia dacă se uita la Josh. Privea ec
ă le citească, să înțeleagă ce spun. Se s
ască, de pe vremea când stătea la spiı
parat arăta electrocardiograma, care aı
ı din sânge, care presiunea și ce însem
ıai gândea la ceva. Lui Josh întotdeaı
Arăta foarte bine, avea părinți boga
ări, întotdeauna calculat, își făcea ı
ırbea de obiective pentru cinci, zece a
imul din gașcă care se căsătorise, pen
ă copii devreme, astfel încât atunci c
fie suficient de tânăr ca să se mai poa
Căsătoria cu soția perfectă întruchipa
ăgălașă și bogată, perfect capabilă sa c
ii desăvârșiți, îi îndeplini dorința. Ea
curt timp doi copii plesnind de sănăı

își îndreptă ochii către perfuzia din brațul lui Josh, chiar de lângă eticheta de plastic pe care avea trecut numele. Apoi se uită la aparatul de oxigen, la electrocardiogramă. Dacă ritmicitatea inimii ar fi scăzut prea mult, s-ar fi auzit niște sunete de avertizare. La fel și dacă ar fi scăzut nivelul oxigenului din sânge.

Dacă Josh ar fi supraviețuit, ar fi fost o problemă; stătu treaz toată noaptea gândindu-se la lucrul acesta și ajunse la concluzia că aceea nu era o opțiune pe care să o ia în calcul.

9

Lui Roy Grace, sala de tribunal numărul unu din Judecătoria Lewes Crown îi dădea întotdeauna impresia că fusese proiectată pentru a intimida. Deși nu avea un statut special față de alte săli din clădire, măcar prin asta părea că iese în evidență. Era construită în stil georgian, avea un tavan înalt, boltit, o galerie pentru public la etaj, pereți îmbrăcați în lemn de stejar, bănci din lemn negru și o tribună cu balustradă pentru martori. În acel moment, în sală prezida judecătorul Driscoll, care purta o perucă învechită. Stătea într-un scaun tapițat în roșu, aproape adormit. Deasupra sa era inscripția „Dieu et mon droit“[1]. Sala arăta ca scena unui teatru și mirosea ca o sală de clasă dintr-o școală veche.

Deși stătea în boxa martorilor îmbrăcat foarte îngrijit, ca întotdeauna când venea la tribunal, într-un costum albastru, o cămașă albă, o cravată închisă la culoare și pantofi lustruiți, în sinea sa Grace se simțea foarte neglijent. Atât din cauza întâlnirii din noaptea trecută, care se dovedise a fi un dezastru, dar și din cauza nervilor. Cu Biblia într-o mână, murmură jurământul pentru a mia oară în cariera sa și se uită în jur, pentru a-și face o imagine

---

[1] „Dumnezeu şi dreptul meu“ – în franceză în original (n. tr.).

de ansamblu. Jura pe Dumnezeu să spună adevărul și numai adevărul.

Juriul arăta ca toate juriile, ca o adunătură de turiști într-o stație de autobuz. Era o adunătură murdară de oameni, îmbrăcați în pulovere de prost-gust, cămăși deschise la gât și bluze șifonate, cu niște fețe fără nici o expresie, așezați pe două rânduri, îndărătul unor căni, a unor pahare cu apă și a unor carnețele pline de însemnări. La întâmplare, în spatele judecătorului erau puse un aparat video, un video proiector și un casetofon. În fața acestora stătea stenografa care se uita atentă din dosul unei mașini de scris. Un ventilator electric pus pe un scaun se învârtea de la dreapta la stânga, dar nu avea niciun efect asupra atmosferei calde și umede din acea după-amiază. Galeria era plină de jurnaliști și de spectatori. Atunci când vrei să faci pariuri, nimic nu se compară cu un proces. Iar acesta era procesul anului.

Era marele succes al lui Roy Grace.

Suresh Hossain stătea în banca acuzaților. Era un bărbat gras, cu fața ciupită de vărsat de vânt, părul lipit de cap, îmbrăcat cu un costum maro cu dungi albe și o cravată din satin violet. Privea tot ce se întâmpla cu un aer superior, ca și cum ar fi fost proprietarul locului și tot procesul s-ar fi desfășurat pentru amuzamentul personal. Un mincinos, un nenorocit, rege al cartierelor. Fusese de neatins în ultimii zece ani, dar până la urmă Roy Grace îi citise drepturile. Complicitate la crimă. Victima era un rival în afaceri, Raymond Cohen. Dacă procesul mergea așa cum trebuia, Hossain urma să primească drept pedeapsă mai mulți ani de pușcărie decât mai avea de trăit, iar câteva sute de locuitori din Brighton și Hove se vor putea bucura de viață fără ca mercenarii lui să le mai facă viața un calvar.

Gândurile îi alunecară către noaptea trecută. „Claudine. A naibii Claudine Lamont.“ Bine, nu fusese de ajutor nici faptul că întârziase o oră și patruzeci și cinci de minute.

Dar nu fusese de folos nici faptul că fotografia ei de pe Internet era mai veche de zece ani, sau că ea omisese să spună că era vegetariană, că se declara împotriva alcoolului și a polițiștilor, că, în fine, singurul interes în viață părea să fie reprezentat de cele nouă pisici.

Lui Grace îi plăceau câinii. Nu avea nimic în mod deosebit împotriva pisicilor, dar până acum nu întâlnise nici una care să îi placă în mod instinctiv, așa cum se întâmpla cu orice câine. Reușise să scape după două ore și jumătate de stat într-un restaurant cu specific vegetarian din Guildford, timp în care i s-au tot ținut predici despre spiritul liber al pisicilor, despre caracterul opresiv al poliției britanice și despre bărbații care văd femeile doar ca obiecte sexuale.

Acum, după o noapte agitată, cu un somn puțin odihnitor și după o zi în care tot așteptase să fie sunat, era pe cale să fie chinuit din nou. Încă mai ploua, dar aerul era mult mai cald și mai umed. Grace putea simți transpirația curgându-i pe ceafă.

Avocatul apărării, care uimise juriul chemându-l ca martor, era la rând să pună întrebări. Stătea în picioare, cu o atitudine arogantă, purtând o perucă scurtă, gri și o robă neagră și avea buzele strânse într-un rânjet ce se voia amabil. Numele lui era Richard Charwell QC. Grace îl mai întâlnise de câteva ori și nu fuseseră experiențe plăcute. Detesta avocații. Pentru ei, procesele erau un joc. Ei nu erau nevoiți să iasă în stradă și să își riște viața ca să prindă niște criminali. Și, pentru ei, nu conta nici cât negru sub unghie ce crime fuseseră comise.

– Dumneavoastră sunteți detectivul Roy Grace, încadrat la departamentul de criminalistică, sediul central din Sussex, Brighton? întrebă avocatul.

– Da, răspunse Grace. În locul vocii încrezătoare pe care o avea de obicei, răspunsul veni din altă parte a gâtului, aducând mai mult a croncănit.

– Şi sunteţi implicat în acest caz ?

– Da, răspunse cu aceeaşi voce sufocată, uscată.

– Voi pune câteva întrebări acestui martor.

Făcu o scurtă pauză. Nu mai vorbea nimeni. Toată lumea era atentă la Richard Charwell QC. Fiind un actor desăvârşit şi foarte elegant, făcu o pauză cu efect retoric înainte de a vorbi, cu o schimbare de ton care sugera că acum devenise cel mai bun prieten al lui Roy Grace.

– Domnule detectiv, mă întreb dacă ne puteţi ajuta într-o problemă. Ştiţi cumva ceva despre un pantof care are legătură cu acest caz ? Un pantof din piele de crocodil, maro, cu un lănţişor de aur ?

Grace se holbă puţin la el înainte de a răspunde.

– Da, ştiu.

Dintr-odată, simţi că începe să intre în panică. Chiar înainte ca avocatul să înceapă să vorbească din nou, avu un sentiment oribil cu privire la punctul la care ar fi putut ajunge discuţia.

– Ne veţi spune persoana de la care aţi luat acel pantof sau trebuie să vă smulg eu vorbele din gură ?

– Păi, domnule, nu prea îmi dau seama unde vreţi să ajungeţi.

– Domnule detectiv, ştiţi prea bine unde vreau să ajung.

Judecătorul Driscoll, cu temperamentul unei persoane trezite din somn, interveni :

– Domnule Charwell, vă rog treceţi la subiect, nu avem toată ziua la dispoziţie !

Cu o amabilitate sinceră, avocatul răspunse :

– Da, domnule judecător.

Apoi se întoarse către Grace.

– Domnule detectiv, este adevărat că aţi umblat la una din dovezile vitale ale acestui caz ? Mai exact, la acest pantof ?

fi ciudat ca eu și oricine altcineva din această sală să nu credem în forțe supranaturale.

Avocatul acuzării, îmbrăcat tot într-o robă de mătase și cu perucă pe cap, se ridică în picioare și i se adresă judecătorului:

– Domnule Judecător, aceasta este o problemă pe care vreau să o ridic la Senat.

Judecătorul Driscoll răspunse:

– Este ceva neobișnuit, dar mă bucur să văd că acest caz a fost tratat cum se cuvine. Dar, spuse el întorcându-se spre Grace, sper că toate cazurile care ajung pe masa mea să se bazeze pe fapte, nu pe descântece.

Aproape toată sala izbucni în râs.

Procesul continuă și fu chemat un alt martor al apărării, un cerșetor care îl cunoștea pe Suresh Hossain, pe nume Rubiro Valiente. Roy Grace rămase să asculte, în timp ce nenorocitul de italian spunea o mulțime de minciuni, care au fost apoi repede anulate de avocatul acuzării. Până la pauza de după-amiază, instanța era atât de agitată din cauza obrăzniciei cu care se spuneau minciunile, că Roy Grace spera că toată treaba cu pantoful să treacă neobservată.

Dar speranțele îi fură spulberate când ajunse pe strada Lewes High ca să își ia un sandviș și să respire o gură de aer proaspăt. Peste drum, văzu titlul unui articol de pe prima pagină a ziarului local *Argus:*

„UN POLIȚIST ADMITE FOLOSIREA PRACTICILOR OCULTE"

Simți brusc nevoia de o țigară și de ceva de băut.

10

Senzația de foame nu dispărea, oricât încerca Michael să nu se mai gândească la asta. Printr-o durere continuă, stomacul îi tot reamintea că ceva îl roade înăuntru. Îl durea capul și îi tremurau mâinile. Se tot gândea la mâncare, la niște cârnați cu cartofi prăjiți și ketchup. Când reuși să își alunge imaginea asta din minte, simți miros de homari la grătar, de porumb copt, de ciuperci cu usturoi, de ouă, de cârnați și de pastramă.

Capacul sicriului era foarte aproape de fața lui și începu să îl cuprindă din nou panica. Respirând lacom, se agăța de aer. Închise ochii, încercând să își imagineze că este într-un loc cald, pe iahtul său, pe Marea Mediterană. Într-o atmosferă mediteraneeană plăcută, apa clipocea în jur, pescărușii zburau deasupra. Însă marginile sicriului erau prea aproape. Îl strângeau. Bâjbâi după lanterna pe care o pusese pe piept și o aprinse. Bateria aproape se terminase și se stingea încetul cu încetul. Cu mâini tremurânde, deschise sticla de whisky și o duse la gură cu atenție. Luă o înghițitură mică. Plimbă lichidul prin toată gura uscată și lipicioasă, trăgând de fiecare picătură cât putea de mult, savurând fiecare secundă. Panica îi mai trecu, iar respirația i se mai calmă.

La câteva minute după ce înghițise, după ce senzația caldă de arsură i se întinsese pe gât până în stomac, se gândi să pună capacul la loc. Mai avea jumătate de sticlă. O înghițitură pe oră.

Rutină.

Opri lanterna ca să economisească ce mai rămăsese din baterie. Fiecare mișcare însemna un efort. Își simțea membrele țepene și când îl lua cu frig, când îi era foarte cald și transpira. Capul îl durea în continuare; ar fi dat orice pentru un paracetamol. Pentru a auzi zgomote, voci deasupra lui. Pentru a ieși.

Mâncare.

Printr-un miracol, bateriile din stația de emisie erau la fel cu cele din lanternă. Cel puțin le avea pe acestea de rezervă. În sfârșit, era și o veste bună. Singura de altfel. Și tot o veste bună era și faptul că peste o oră va mai putea lua o înghițitură de whisky.

Rutina ține în frâu atacurile de panică.

Dacă ai parte de rutină, rămâi sănătos la cap. În urmă cu cinci ani navigase pe o goeletă, în jurul Atlanticului, din Chichester până în Barbados. Douăzeci și șapte de zile pe mare. Din care cincisprezece zile avuseseră din față un vânt care nu coborâse niciodată sub șapte noduri, iar uneori urca până la zece sau unsprezece. Cincisprezece zile de coșmar. Echipajul se organizase în schimburi de câte patru ore. Simțea fiecare mișcare a vasului până în măduva oaselor, auzea fiecare lanț zăngănind, fiecare verigă lovindu-se de punte, iar furculițele, cuțitele și farfuriile se loveau unele de celealte în dulapuri. Dar trecuseră peste toate datorită rutinei. Măsurând fiecare zi în grupuri de ore. Apoi împărțind orele cu ajutorul unor mici cadouri: batoane de ciocolată, băutură, pagini de roman, măsurări de compas, schimburi la curățenie.

Rutina îți oferă o structură. Structura îți oferă o perspectivă. Iar perspectiva îți oferă un orizont. Și când te aștepți la ceva, te simți mai calm.

Acum, el măsura fiecare oră cu câte o înghițitură de whisky. Mai avea jumătate de sticlă, iar perspectiva sa era ora arătată de ceasul de la mână, cel pe care i-l cumpărase Ashley, marca Longines, de argint, cu cifre romane fosforescente. Era singurul ceas clasic pe care îl avusese vreodată. Ashley avea gusturi rafinate. Avea stil. Totul la ea ținea de noblețe: felul în care i se ondula părul lung, șaten; modul în care mergea; încrederea cu care vorbea; trăsăturile clasice, frumoase. Îi plăcea să meargă în oraș cu ea. Să se ducă oriunde. Oriunde intra, oamenii își întorceau privirile după ea. Doamne, cât îi plăcea! Avea ceva special. Unic.

Mama lui spusese același lucru, deși, de obicei, nu prea îi agrea prietenele. Dar Ashley era diferită. Ashley o intuise pe mama sa și o fermecase. Acesta era un alt lucru pe care îl iubea la ea: putea să farmece pe oricine. Chiar și pe cel mai pretențios și cârcotaș client. Se îndrăgostise de ea din ziua în care intrase pentru a se angaja în biroul pe care el îl împărțea cu Mark. Acum, după numai șase luni, se căsătoreau.

Coapsele și organele genitale îl mâncau. Chiloții îl strângeau. Cu mult timp în urmă își dăduse drumul și la vezica urinară. Deja trecuseră douăzeci și șase de ore.

Sigur se întâmplase ceva, dar el habar nu avea ce. Trecuseră douăzeci și șase de ore nenorocite, în care țipase în stație, formase numere pe telefonul mobil și primise același mesaj. Nu avea semnal.

Marți. Ashley dorise ca el să dea petrecerea burlacilor cu mult timp înaintea nunții. „Te vei îmbăta și te vei simți ca naiba. Nu vreau să te simți așa în ziua nunții. Mai bine petreceți la început de săptămână, ca să ai timp să-ți revii."

Încercă să împingă capacul cu mâinile pentru a suta oară. Sau poate că încercase de două sute de ori. Poate de o mie de ori. Oricum, nu era nici o diferență. Încercase să facă o gaură în capac folosind carcasa stației de emisie,

singura unealtă mai tare pe care o avea. Telefonul mobil și lanterna erau din plastic. Dar nici carcasa stației nu era suficient de tare.

Porni din nou stația.

– Hei! E cineva acolo? Hei!

Se auzeau paraziți.

Îi trecu prin cap un gând morbid. Era și Ashley implicată în toată treaba? Acesta era motivul pentru care insistase atât de mult să facă petrecerea burlacilor la începutul săptămânii? Ca să stea încuiat aici, oriunde ar însemna „aici", timp de douăzeci și patru de ore sau mai mult, fără să provoace vreun inconvenient?

Niciodată. Știa că este claustrofob, iar Ashley nu era o persoană rea. Întotdeauna se gândea întâi la ceilalți, la ceea ce aveau alții nevoie.

Numărul mare de cadouri pe care le cumpărase pentru mama lui și pentru el îl uimise. Și totul extrem de potrivit. Parfumul ei preferat. Un CD cu Robin Williams, cântărețul ei preferat. Un pulover din cașmir după care tânjea ea de ceva timp. Un radio Bose pentru el. Cum știa Ashley să facă astfel de cadouri? Era un dar al ei, unul din lista lungă de calități care o făceau atât de specială. Și care făceau din el cea mai norocoasă persoană din lume.

Lumina lanternei scăzuse apreciabil în intensitate. O stinse din nou pentru a economisi bateria și rămase în întuneric. Simțea cum respirația îi devine din ce în ce mai agitată. Ce-ar fi dacă?

Dacă băieții nu s-ar mai întoarce niciodată?

Era aproape ora 23.30. Rămase așteptând un cor de voci care să îi spună că prietenii lui s-au întors.

Iisuse, când va ieși de aici, băieții nu vor regreta suficient ce i-au făcut. Se uită din nou la ceas. Mai erau douăzeci și cinci de minute până la miezul nopții. Trebuia să se întoarcă în orice moment.

Trebuia.

11

Sandy stătea deasupra lui în lumina soarelui, zâmbind cu toată gura, provocându-l în mod voit. Părul blond îi curgea pe fiecare parte a feței pistruiate, mângâindu-i obrajii.

– Hei! Trebuie să citesc raportul ăsta...

– Ești plictisitor, Grace! Tot timpul trebuie să citești! Îl sărută pe frunte.

– Citit, citit, citit, muncă, muncă, muncă!

Îl sărută din nou pe frunte.

– Mai visezi la mine?

Era îmbrăcată într-o rochiță strâmtă și scurtă de vară, cu sânii aproape ieșindu-i din ea; el se uită rapid la picioarele ei lungi și bronzate și se excită foarte tare.

Întinse mâna ca să îi cuprindă fața, o trase spre el uitându-se în ochii albaștri încrezători, simțindu-se extrem de îndrăgostit de ea.

– Te ador! îi spuse.

– Ești sigur, Grace? flirtă ea. Chiar mă adori mai mult decât munca ta? Își dădu capul pe spate, bosumflându-se în semn că așteaptă răspunsul.

– Te iubesc mai mult decât orice în ...

Dintr-odată se făcu întuneric. Ca și cum cineva oprise curentul.

Grace auzi ecoul vocii sale în aerul rece și gol.

– Sandy! țipă el, dar sunetul îi rămase înfipt în gât.

Lumina soarelui devenise un portocaliu șters, iar felinarele de pe stradă se vedeau prin draperiile de la geam.

Afișajul ceasului electronic arăta ora 3.20.

Stătea cu ochii deschiși, transpirând și cu inima bătând să îi spargă pieptul. Auzi un zgomot la lăzile de gunoi, vreun gunoier sau vreo pisică. Câteva minute mai târziu se auzi motorul diesel al unei mașini, probabil vecinul său care era taximetrist și lucra până târziu.

Câteva momente rămase nemișcat. Închise ochii, își calmă respirația, încercând să rămână cât mai mult agățat de amintiri. Ca toate visele pe care le avea cu Sandy și acesta părea extrem de real. Ca și cum ar fi fost împreună, dar într-o altă dimensiune. Dacă ar găsi o modalitate să localizeze intrarea, să traverseze spațiul care îi separa, ar fi fost împreună din nou, fericiți.

Atât de fericiți!

Îl cuprinse o tristețe adâncă. Apoi, când începu să își aducă aminte, tristețea se transformă în groază. Ziarul. Nenorocitul ăla de titlu din *Argus* de aseară. Începea să își revină. Doamne, Dumnezeule! Ce naiba vor mai spune ziarele în dimineața asta? Ar fi putut face față criticilor, dar nu și ridicolului. Câțiva polițiști îl luaseră deja peste picior că folosește forțele supranaturale. Fusese avertizat de fostul său superior, preocupat și el de paranormal, că dacă face public acest fapt, își va distruge șansele de avansare.

– Toată lumea știe că ești o persoană deosebită, Roy, că ai pierdut-o pe Sandy. Nu te va blama nimeni că vrei să o cauți și în gaură de șarpe. La fel am face și noi dacă am fi în locul tău. Dar trebuie să ții asta pentru tine, nu trebuie să îți afecteze munca la birou.

Erau momente când credea că a trecut peste întâmplare, când redevenea ceea ce fusese. Apoi erau momente

ca acesta de acum când își dădea seama că nu progresase deloc. Își dorea cu disperare să o țină în brațe, să stea cuibăriți unul în brațele celuilalt și să rezolve împreună problema. Sandy era o persoană optimistă, înțelegătoare, care vedea partea plină a paharului. Îl ajutase să treacă peste un proces în fața comisiei disciplinare, în perioada de început în poliție, proces care i-ar fi putut pune capăt carierei. Fusese acuzat că făcuse exces de forță la arestarea unui răufăcător. Îl achitaseră atunci, în mare parte pentru că urmase sfaturile lui Sandy. Ea ar fi știut exact ce trebuia să facă el acum.

Uneori se întreba dacă aceste vise nu erau încercări de-ale lui Sandy de a comunica cu el. De oriunde s-ar fi aflat.

Sora lui, Jodie, îi spusese că era timpul să treacă peste asta, să accepte faptul că Sandy este moartă, să îi șteargă vocea de pe robotul telefonului, să îi scoată hainele din dormitor și lucrurile din baie, pe scurt (iar Jodie știa să fie foarte precisă) să nu mai trăiască într-un fel de altar închinat lui Sandy și să o ia de la capăt.

Dar cum ar putea să o ia de la capăt ? Dacă Sandy era în viață, ținută în captivitate de vreun maniac ? Trebuia să continue cercetările, să țină cazul deschis, să tot actualizeze fotografiile la cum ar fi arătat în prezent, să analizeze fiecare față care trecea pe stradă sau pe care o vedea în mulțime. O să continue până când...

Până când.

Punct.

În dimineața zilei în care împlinea treizeci de ani, Sandy îl trezise cu o tavă pe care pusese o prăjitură micuță cu o singură lumânare, un pahar cu șampanie și o felicitare cu un desen foarte obraznic. Deschisese cadourile pe care le primise de la ea, apoi făcuseră dragoste. Plecase de acasă la 9.15, mai târziu decât de obicei, și ajunse la biroul din Brighton după 9.30, prea târziu pentru a fi pus

în temă asupra unui caz de crimă. Promisese că va fi acasă devreme, ca să meargă să sărbătorească împreună cu un alt cuplu: cel mai bun prieten al său din acel timp, Dick Pope, și el polițist, și soția acestuia, Leslie, cu care Sandy se înțelegea bine. Însă fusese o zi agitată și ajunsese acasă cu două ore mai târziu decât intenționase. Nu era nici un semn de la Sandy.

La început, crezuse că este supărată pe el și că vrea să protesteze împotriva purtării lui. Casa era în regulă, lipseau mașina ei și poșeta și nu era nici un semn de agresiune.

Apoi, douăzeci și patru de ore mai târziu, mașina fusese găsită într-una din parcările aeroportului Gatwick. În dimineața dispariției ei, se făcuseră două tranzacții cu cardul ei de credit, una la Boots, în valoare de 7,50 lire și una la o benzinărie Tesco, de 16,42 lire. Nu luase cu ea nici o haină și nici alte lucruri.

Vecinii săi de pe strada rezidențială pe care locuiau, lângă malul mării, nu văzuseră nimic. Printre aceștia era un cuplu extrem de prietenos de greci care aveau două cafenele în oraș (dar ei fuseseră plecați în vacanță) și o văduvă în vârstă, cu o problemă la urechi, care adormea la televizor, cu volumul dat la maxim. Chiar și acum, la 3.45, putea auzi prin peretele despărțitor al casei un film polițist. Se trăgea cu armele, se mergea în viteză cu mașina, se auzeau sirenele. Vecina nu văzuse nimic.

Noreen Grinstead, care locuia vizavi, era singura persoană de la care se aștepta să fi văzut ceva. Vigilentă, agitată, la vreo șaizeci de ani, știa tot ce făceau cei de pe stradă. Când nu avea grijă de soțul ei, care avea un început de Alzheimer, întotdeauna era afară, cu niște mănuși de plastic galben, spălându-și mașina gri, un Nissan, sau udând cu furtunul strada, ferestrele sau mașina, sau orice altceva, indiferent dacă trebuia sau nu să fie spălat. Uneori aducea chiar și lucruri din casă ca să le spele pe marginea străzii.

Îi scăpau foarte puține. Dar, într-un fel sau altul, dispariția lui Sandy îi scăpase.

Aprinse lumina și se dădu jos din pat, oprindu-se să se uite la fotografia lui cu Sandy de pe măsuță. Fusese făcută cu câteva luni înainte ca Ashley să dispară, într-o cameră de hotel în Oxford, în timpul unei conferințe despre amprentare după ADN. El lenevea în costum și cravată pe un șezlong, iar Sandy, într-o rochie de seară, stătea lângă el, cu părul ondulat prins în coadă, aruncând unul din zâmbetele ei de nestăpânit chelnerului pe care îl rugaseră să le facă fotografia.

Se aplecă, ridică fotografia, o sărută, apoi o puse la loc și se duse la baie să urineze. Trezirea în miezul nopții pentru a urina era o nouă obișnuință, rezultatul deciziei de a trăi sănătos și de a bea cel puțin opt pahare de apă pe zi, așa cum era recomandat. Apoi, îmbrăcat numai în tricoul în care dormea, coborî scările.

Sandy avea bun-gust. Casa lor era mică, așa cum erau toate casele de pe stradă, cu trei dormitoare, în stil Tudor, construită în 1930, dar ea o făcuse foarte frumoasă. Îi plăcea să frunzărească suplimentele de duminică, revistele de femei și de arhitectură, să rupă pagini și să îi arate noi idei. Petrecuseră ore întregi împreună, desfăcând tapetul de pe pereți, plantând flori, văruind, pictând.

Sandy era adepta principiilor feng shui și construise o grădină mică, cu o fântână. Umpluse casa cu lumânări. Cumpăra mâncare naturală de fiecare dată când putea. Se gândea la toate, punea întrebări despre orice, era interesată de tot și lui îi plăcea asta. Acestea fuseseră cele mai frumoase momente, când puneau la cale viitorul, construindu-și o viață împreună, făcându-și planuri.

Sandy se pricepea și la grădinărit. Știa o mulțime de lucruri despre flori, plante, tufe, copaci. Când trebuia să le planteze, când să le tundă. Lui Grace îi plăcea să tundă iarba, dar la atât se limitau talentele lui de grădinar. Acum,

grădina era neîngrijită și se simțea vinovat de lucrul acesta și uneori se întreba ce ar zice ea dacă s-ar întoarce.

Mașina era încă în garaj. Cei de la Medicină Legală o cercetaseră centimetru cu centimetru după ce fusese găsită, apoi el o luase și o parcase în garaj. De ani de zile ținea bateria încărcată, în caz că Sandy se va întoarce. Așa cum ținea și papucii ei de casă în dormitor, rochia de seară în dulap pe umeraș, periuța de dinți în cana ei.

Aștepta ca ea să se întoarcă.

Complet treaz, își turnă două degete de whisky Glenfiddich, apoi se așeză în fotoliul lui alb, în holul vopsit complet în alb, cu podeaua din lemn și dădu drumul la televizor. Trecu rapid peste trei filme, apoi peste alte câteva canale de la Sky, căci nimic nu îi reținea atenția mai mult de câteva minute. Își puse niște muzică, trecând agitat de la Beatles la Miles Davis și apoi la Sophie Ellis-Bextor. Opri totul și se făcu din nou liniște.

De pe raftul plin cu cărți despre paranormal, alese una pe care o prefera, *Ocult,* scrisă de Collin Wilson, apoi se așeză la loc și întoarse paginile nervos, luând câte o înghițitură de whisky, fără să se poată concentra pe mai mult de câteva paragrafe.

Al naibii avocat al apărării! Îl stresase astăzi în timpul procesului, iar acum nu și-l mai scotea din minte. Al naibii Richard Charwell! Nenorocit înfumurat! Și mai mult, Grace știa că tipul fusese mai isteț decât el. Și chestia asta chiar durea.

Dădu din nou drumul la televizor și se uită la știri pe teletext. Nimic în afara acelorași care se tot repetau de câteva zile. Nici un scandal politic pe cale să fie dezvăluit, nici un atac terorist, nici un cutremur sau dezastru aerian. Nu dorea răul nimănui, dar spera să se fi petrecut ceva care să fie știrea zilei în presă. Altceva decât procesul pentru omor al lui Suresh Hossain.

Dar nu avea noroc.

12

Două ziare naționale și unul local aveau pe prima pagină știri de la procesul lui Suresh Hossain și toate celelalte conțineau articole despre proces.

Dar nu procesul în sine reprezenta interes pentru ziare, ci declarațiile făcute în calitate de martor de detectivul Roy Grace, care la ora 8.30 se afla în fața șefei sale, Alison Vosper, simțindu-se ca la școală, cu trei decenii în urmă, tremurând în fața directoarei.

Unul dintre colegii lui Grace o numise pe Alison Vosper „Numărul 27" și așa îi rămăsese porecla. „Numărul 27" era o mâncare chinezească, cu gust dulce-acrișor. De fiecare dată când vorbeau despre acest fel de mâncare, în realitate se refereau la Alison Vosper. Exact așa era și ea, dulce-acrișoară.

La patruzeci și ceva de ani, cu părul blond tuns scurt, încadrând o figură severă, dar atractivă, Alison Vosper nu era în toane bune în dimineața aceasta. Până și parfumul floral cu care se dăduse avea un miros acrișor.

Era îmbrăcată într-un deux-pièces negru și o cămașă albă, degajând forță. Stătea în spatele unui birou mare, lucios, din lemn de trandafir, aflat la parterul sediului central al poliției Queen Anne, din Lewes, a cărui fereastră dădea spre un teren îngrijit. Biroul era gol, cu excepția

unei vaze subțiri de cristal, cu trei lalele în ea, a unei fotografii înrămate cu soțul ei (un polițist cu câțiva ani mai mare decât ea, dar având o poziție ierarhică inferioară) și cei doi copii, a unui suport pentru creioane și a mai multor ziare împrăștiate.

Întotdeauna Grace se întrebase cum reușeau superiorii lui să își țină birourile așa ordonate. Toată viața, pe biroul lui au fost numai teancuri. Rechizitorii ale proceselor în curs, corespondență la care trebuia să răspundă, pixuri, chitanțe de călătorie și alte acte pe care de mult renunțase să le mai sorteze și să le aranjeze. Una peste alta, hotărî că ordinea necesita ceva talent de aranjare a hârtiilor, lucru care îi lipsea cu desăvârșire.

Printre colegi se spunea că, în urmă cu trei ani, Alison Vosper făcuse o operație de cancer la sân. Dar Grace știa că asta va rămâne numai o bârfă, pentru că Alison Vosper păstra tăcerea cu privire la viața ei. Dar, sub carapacea dură de polițist, exista o anumită vulnerabilitate pe care Grace o simțea. În realitate, uneori o visa și erau clipe când ochii ei căprui străluceau de veselie și când simțea că parcă ar flirta cu el. Dar în dimineața asta nu era așa.

Nici o strângere de mână. Nici un salut. Doar un semn scurt care-l invita să se așeze pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din fața biroului. Apoi începu direct discuția, cu un ton în parte acuzator, în parte pur și simplu furios:

– Ce dracu e asta, Roy?

– Îmi cer scuze.

– Scuze?

El încuviință.

– Păi... Știi, toată chestia asta a fost scoasă din context...

Ea îl întrerupse înainte de a putea continua.

– Îți dai seama că asta poate duce la pierderea procesului?

– Cred că ne vom descurca.

– Până acum am primit deja o mulțime de telefoane de la diverse ziare naționale. Ai ajuns de batjocură și ne-ai făcut pe toți să părem o adunătură de idioți. De ce ai făcut asta?

Grace tăcu câteva momente.

– Acest mediu este o femeie extraordinară, care ne-a ajutat în trecut. Nu m-am gândit niciodată că ar putea afla cineva.

Vosper se lăsă pe spate în scaunul ei, fixându-l cu privirea și dând din cap.

– Îmi făcusem planuri mari pentru tine. Promovarea ta mi s-a datorat mie. Am garantat pentru tine, Roy. Știi asta, nu?

Nu era întocmai adevărat, dar nici nu era acum momentul să despice firul în patru.

– Știu, spuse el, și apreciez acest lucru.

Ea arătă spre ziarele de pe birou.

– Și așa îți arăți tu aprecierea? Făcând chestia asta?

– Haide, Alison, doar l-am prins pe Hossain.

– Și acum ai oferit apărării cel mai bun motiv ca să iasă basma curată.

– Nu e adevărat, spuse el revoltat. Conform ștampilelor, pantoful acela trecuse deja de cei de la Medicina Legală. Nu mă pot acuza de contaminarea probelor. Poate că încearcă să discrediteze metodele mele, dar asta nu va afecta în niciun fel cazul.

Ea ridică mâna și începu să își examineze unghiile făcute. Roy observă că avea buricele degetelor negre din cauza tușului de la ziare. I se părea că parfumul ei devine mai puternic, ca al unui animal care împroașcă venin.

– Tu ești polițistul care se ocupă de acest caz. Dacă îi lași să te discrediteze, acest lucru va avea un efect negativ asupra rezultatului. De ce dracu' ai făcut-o?

– Avem de-a face cu un proces pentru crimă și nu aveam un cadavru. Știm că Hossain l-a omorât pe Raymond Cohen, nu-i așa?

Ea încuviință. Probele strânse de Grace erau suficiente și convingătoare.

– Dar fără să avem un cadavru vom avea întotdeauna un punct slab. Ridică din umeri. În trecut, am avut rezultate bune de la clarvăzători. Orice echipă de poliție i-a folosit la un moment dat. Cum e cazul lui Leslie Whittle, nu?

Leslie Whittle era un caz faimos. În 1975, moștenitoarea în vârstă de șaptesprezece ani a fost răpită și a dispărut fără urmă. Neputând să afle nimic despre ce s-a întâmplat, poliția a folosit până la urmă informațiile oferite de un clarvăzător care folosea metode ciudate și care i-a condus la o gură de canalizare, unde au descoperit-o pe sărmana fată moartă, legată fedeleș.

– Cazul Leslie Whitle nu a fost tocmai o reușită a poliției, Roy.

– Dar de atunci au mai fost și alte cazuri, replică el.

Îl privi în liniște. Apoi, îi apărură în obraji gropițe, ca și cum s-ar mai fi îmbunat; vocea însă îi rămase rece și tăioasă.

– Poți scrie câte succese a avut poliția folosind clarvăzătorii pe un timbru poștal.

– Nu este adevărat și știi lucrul acesta.

– Roy, eu știu că tu ești un om inteligent. Știu că studiezi paranormalul și că tu crezi în asta. Am văzut cărțile din birou și respect un polițist care se gândește și la alte metode decât la cele clasice. Dar avem o datorie față de comunitate. Ceea ce se întâmplă în spatele ușilor închise e un lucru. Dar imaginea prezentată publicului este altceva.

– Publicul crede, Alison. În 1925, s-a făcut un studiu referitor la câți oameni de știință cred în Dumnezeu. A ieșit un procent de patruzeci și trei la sută. În 1998, au făcut același studiu și ghici ce s-a întâmplat? A ieșit

același procent. Singura modificare a fost faptul că erau mai puțini biologi care credeau, dar mai mulți matematicieni și fizicieni. Anul trecut a fost făcut un alt studiu, referitor la persoanele care au avut o experiență paranormală. Și a ieșit un rezultat de nouăzeci la sută. Procentul crește. Nouăzeci la sută!

– Roy, superiorii vor să creadă că poliția cheltuie banii contribuabililor pentru a rezolva crime și a prinde criminali conform procedurilor stabilite. Vor să creadă că suntem pe teren, răscolind țara după amprente și ADN, că avem laboratoare pline de oameni de știință care să le examineze, că răscolim terenuri, păduri, că drenăm lacuri, ciocănim la uși și intervievăm martori. Nu vor să creadă că vorbim cu Doamna Arcata de la capătul lui Brighton Pier, care se uită în bolul de cristal sau ghicește în cărți! Nu vor să creadă că le cheltuim banii ca să trezim morții. Nu vor să creadă că ofițerii de poliție stau pe meterezele castelului și vorbesc precum Hamlet cu stafia tatălui său. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, înțeleg. Dar nu sunt de acord cu tine. Treaba noastră este să rezolvăm crimele. Trebuie să folosim toate mijloacele care ne sunt la îndemână.

Ea dădu din cap.

– Nu o să rezolvi niciodată toate crimele și trebuie să accepți asta. Ceea ce trebuie să facem este să oferim populației încredere. Să îi facem pe oameni să se simtă în siguranță în case și pe străzi.

– Asta e o prostie, spuse Grace, și tu știi chestia asta! Știi foarte bine că poți face ca statistica crimelor să arate cum vrei! Nici nu termină fraza, că regretă.

Alison îi arătă un zâmbet tăios, ca de gheață.

– Fă în așa fel încât Guvernul să ne dea încă o sută de milioane de lire și nu o să mai ai nici o crimă în Sussex. Până atunci, tot ce putem face este să ne dislocăm resursele cât se poate de mult.

– Clarvăzătorii sunt ieftini, spuse Grace.

– Nu și atunci când îți strică imaginea. Alison se uită la ziare și continuă: Atunci când pun în pericol rezultatul unui caz, devin mai scumpi decât ne putem permite. Mă auzi?

– Tare, dacă nu clar. Gluma îi scăpă fără să se poată abţine. Ea îl enerva. Era ceva misogin în el care îl făcea să suporte un reproș mai bine de la un bărbat, decât de la o femeie.

– Lasă-mă să îți spun clar. În dimineața asta, ești norocos că mai vii la slujbă. Șeful nu este iepurașul cel fericit. Este atât de nervos, încât a amenințat că nu te va mai lăsa pe teren și te va pune să faci muncă de birou cât mai ai de lucru în poliție. Asta e ceea ce îți dorești?

– Nu.

– Atunci, fii un ofiţer de poliție, nu un pămpălău.

13

Pentru prima oară de când intrase în poliție, Grace se întrebă dacă era bine că se făcuse polițist. Încă din copilărie dorise mai mult decât orice să ajungă polițist, iar în adolescență nici nu-i trecuse prin cap că ar fi putut alege altă meserie.

Tatăl său ajunsese la rangul de detectiv-inspector și unii dintre cei mai în vârstă polițiști încă mai vorbeau cu afecțiune despre el. Grace fusese nebun după el, îi plăcea să îi asculte poveștile, să-l însoțească, uneori în mașina de poliție, alteori la secție. Atunci când era copil, viața tatălui său îi părea mult mai aventuroasă și mai frumoasă decât viețile plictisitoare pe care le duceau majoritatea prietenilor tatălui său.

Grace era înnebunit după serialele cu polițiști de la televizor, după cărțile cu detectivi și, în general, după orice fel de polițiști, de la Sherlock Holmes la Ed McBain. Avea o memorie vizuală fantastică, îi plăcea să rezolve diferite enigme și avea un fizic puternic. Iar din ceea ce spunea și văzuse la tatăl său, se părea că în poliție exista o camaraderie și o muncă în echipă care lui îi plăceau tare mult.

Dar acum, într-o zi ca asta, să fii polițist însemna mai puțin să faci lucrurile la capacitatea ta maximă, cât să te

conformezi unui nivel de mediocritate prestabilit. În lumea asta modernă, corectă din toate punctele de vedere, într-un moment puteai fi un ofițer de poliție în plină carieră, iar în altul, doar un pion politic.

Ultima lui promovare, care îl făcuse să fie al doilea dintre cei mai tineri detectivi din cadrul Poliției din Sussex și care îl încântase în urmă cu doar trei luni, se dovedise a fi doar un potir cu băutură otrăvită.

Însemnase să se mute din forfota secției de poliție din Sussex din centrul orașului, unde erau majoritatea prietenilor lui, într-o fostă fabrică de pe platforma industrială de la marginea orașului, transformată în sediul Centrului de Criminalistică din Sussex.

Din poliție te puteai pensiona cu pensie întreagă după exact treizeci de ani. Indiferent cât de rele erau vremurile, dacă rezistai, erai aranjat din punct de vedere financiar pe viață. Iar el nu voia să se gândească așa la serviciul său, la cariera sa. Sau, cel puțin, nu în mod normal.

Însă astăzi era altfel. Astăzi era chiar o zi urâtă. O zi care să te aducă la realitate. Stătea aplecat peste biroul său, ignorând mesajele de e-mail care tot veneau, mâncând un ou și un sandviș, cu transcrierile de la procesul lui Suresh Hossain în față și se gândea că circumstanțele se schimbă. Viața nu stă niciodată în loc. Uneori schimbările erau în bine, alteori în rău. În mai puțin de un an va împlini patruzeci de ani. Părul începuse deja să îi albească.

Și noul lui birou era prea mic.

Colecția lui cu trei duzini de brichete în stil tradițional erau toate așezate pe pervaz între biroul său și fereastra care, spre deosebire de a lui Alison, dădea spre parcarea din față și spre blocul din spatele acesteia. Pe tot peretele din spatele său trona un ceas mare, rotund, din lemn care fusese un element-cheie în secția de poliție din filmul *The Bill* și pe care îl primise cadou de la Sandy când împlinise douăzeci și șase de ani.

Sub el, pusese un crap de aproape patru kilograme, conservat, pe care îl prinsese când fusese în vizită în Irlanda în urmă cu câțiva ani. Îl ținea așezat sub ceas pentru a putea face câte o glumă cu detectivii din subordinea lui, referitoare la răbdare și la marele pește care trebuia prins.

Aliniate de fiecare parte a peștelui, puțin cam înghesuite, erau câteva diplome înrămate, o fotografie de grup cu titlul „Echipajul de poliție – Colegiul Bramshill. Gestionarea crimelor grele și a celor în serie. 1997“ și două desene cu el în departamentul operațional, făcute de un coleg care își greșise meseria. Peretele opus era ocupat cu rafturi cu o parte din colecția sa de cărți despre paranormal și cu dosare clasate.

Pe biroul său în formă de „L“ erau computerul, o mulțime de tăvițe pentru documente, teancuri de corespondență, unele ordonate, dar cele mai multe neordonate, și ultima ediție a unei reviste cu un titlu ce suna a joc prost de cuvinte, *Fingerprint Whorld*[1]. Deasupra harababurii trona un citat înrămat: „Nu ne ridicăm la nivelul capacităților noastre, ci ne coborâm la nivelul scuzelor.“

Restul spațiului era ocupat de un televizor, o masă rotundă, patru scaune și o grămadă de dosare și hârtii de aruncat, geanta sa din piele care conținea trusa de intervenție în cazul unei crime. Pe masă era servieta lui deschisă, iar lângă ea se aflau mașina de scris și mai multe transcrieri pe care le luase acasă în noaptea trecută.

Aruncă jumătate din sandviș la gunoi. Nu avea poftă de mâncare. Luă o înghițitură din cana de cafea, își verifică e-mailul, apoi intră din nou pe site-ul Poliției din Sussex și se uită la lista de cazuri pe care le moștenise odată cu promovarea.

Fiecare caz prezenta detaliile unei crime nerezolvate. Erau de fapt vreo douăzeci de cutii cu dosare, poate mai

[1] *Lumea amprentelor* (n. tr.).

conformezi unui nivel de mediocritate prestabilit. În lumea asta modernă, corectă din toate punctele de vedere, într-un moment puteai fi un ofițer de poliție în plină carieră, iar în altul, doar un pion politic.

Ultima lui promovare, care îl făcuse să fie al doilea dintre cei mai tineri detectivi din cadrul Poliției din Sussex și care îl încântase în urmă cu doar trei luni, se dovedise a fi doar un potir cu băutură otrăvită.

Însemnase să se mute din forfota secției de poliție din Sussex din centrul orașului, unde erau majoritatea prietenilor lui, într-o fostă fabrică de pe platforma industrială de la marginea orașului, transformată în sediul Centrului de Criminalistică din Sussex.

Din poliție te puteai pensiona cu pensie întreagă după exact treizeci de ani. Indiferent cât de rele erau vremurile, dacă rezistai, erai aranjat din punct de vedere financiar pe viață. Iar el nu voia să se gândească așa la serviciul său, la cariera sa. Sau, cel puțin, nu în mod normal.

Însă astăzi era altfel. Astăzi era chiar o zi urâtă. O zi care să te aducă la realitate. Stătea aplecat peste biroul său, ignorând mesajele de e-mail care tot veneau, mâncând un ou și un sandviș, cu transcrierile de la procesul lui Suresh Hossain în față și se gândea că circumstanțele se schimbă. Viața nu stă niciodată în loc. Uneori schimbările erau în bine, alteori în rău. În mai puțin de un an va împlini patruzeci de ani. Părul începuse deja să îi albească.

Și noul lui birou era prea mic.

Colecția lui cu trei duzini de brichete în stil tradițional erau toate așezate pe pervaz între biroul său și fereastra care, spre deosebire de a lui Alison, dădea spre parcarea din față și spre blocul din spatele acesteia. Pe tot peretele din spatele său trona un ceas mare, rotund, din lemn care fusese un element-cheie în secția de poliție din filmul *The Bill* și pe care îl primise cadou de la Sandy când împlinise douăzeci și șase de ani.

Sub el, pusese un crap de aproape patru kilograme, conservat, pe care îl prinsese când fusese în vizită în Irlanda în urmă cu câțiva ani. Îl ținea așezat sub ceas pentru a putea face câte o glumă cu detectivii din subordinea lui, referitoare la răbdare și la marele pește care trebuia prins.

Aliniate de fiecare parte a peștelui, puțin cam înghesuite, erau câteva diplome înrămate, o fotografie de grup cu titlul „Echipajul de poliție – Colegiul Bramshill. Gestionarea crimelor grele și a celor în serie. 1997" și două desene cu el în departamentul operațional, făcute de un coleg care își greșise meseria. Peretele opus era ocupat cu rafturi cu o parte din colecția sa de cărți despre paranormal și cu dosare clasate.

Pe biroul său în formă de „L" erau computerul, o mulțime de tăvițe pentru documente, teancuri de corespondență, unele ordonate, dar cele mai multe neordonate, și ultima ediție a unei reviste cu un titlu ce suna a joc prost de cuvinte, *Fingerprint Whorld*[1]. Deasupra harababurii trona un citat înrămat: „Nu ne ridicăm la nivelul capacităților noastre, ci ne coborâm la nivelul scuzelor."

Restul spațiului era ocupat de un televizor, o masă rotundă, patru scaune și o grămadă de dosare și hârtii de aruncat, geanta sa din piele care conținea trusa de intervenție în cazul unei crime. Pe masă era servieta lui deschisă, iar lângă ea se aflau mașina de scris și mai multe transcrieri pe care le luase acasă în noaptea trecută.

Aruncă jumătate din sandviș la gunoi. Nu avea poftă de mâncare. Luă o înghițitură din cana de cafea, își verifică e-mailul, apoi intră din nou pe site-ul Poliției din Sussex și se uită la lista de cazuri pe care le moștenise odată cu promovarea.

Fiecare caz prezenta detaliile unei crime nerezolvate. Erau de fapt vreo douăzeci de cutii cu dosare, poate mai

[1] *Lumea amprentelor* (n. tr.).

multe, îngrămădite într-un birou din clădire sau prin cine știe ce dulapuri, ori încuiate în vreun garaj al poliției din zona unde avusese loc crima, unde prinseseră mucegai. Dosarele cuprindeau fotografii de la locul crimei, rapoarte ale medicilor legiști, dovezi sigilate, mărturii ale martorilor, transcrieri ale proceselor, împărțite pe categorii și legate cu o bandă colorată. Aceasta era o parte din noua sa sarcină – să caute printre crimele nerezolvate din ținut, să ia legătura cu poliția din zona în care se întâmplase crima, căutând ceva ce s-ar fi putut schimba în ultimii ani și care ar justifica redeschiderea cazului.

Știa majoritatea cazurilor pe dinafară; avantajul unei memorii vizuale care îl ajutase să treacă examenele de la școală și de la Academia de Poliție. Pentru el, fiecare caz însemna mai mult decât o viață curmată și un criminal în libertate, era și ceva foarte aproape de sufletul său. Însemna că o familie nu se putea despărți de trecutul său pentru că nu fusese rezolvat un mister, nu fusese făcută dreptate. Și mai știa că în cazurile care erau deschise după treizeci de ani, el era probabil ultima șansă pe care o mai aveau rudele victimelor ca să afle adevărul.

Richard Ventnor, un veterinar homosexual bătut până aproape de moarte în cabinetul său, în urmă cu doisprezece ani. Susan Downey, o fată frumoasă violată, sugrumată și lăsată în curtea unei biserici în urmă cu cincisprezece ani. Pamela Chisholm, o văduvă bogată găsită moartă în mașina ei distrusă, dar cu răni nepotrivite unui accident de mașină. Rămășițele lui Pratap Chisholm găsite sub podeaua apartamentului unui pedofil suspectat și de mult timp dispărut. Erau doar câteva din cazurile pe care Grace și le amintea.

Deși cadavrele fuseseră îngropate sau de mult pierdute, se schimba modul de investigare și pentru aceste cazuri. Tehnologia avansase atât de mult, încât probele de ADN aduceau noi dovezi și suspecți. Internetul însemna

și o altă modalitate de comunicare. Persoanele implicate în caz se schimbaseră. În urma muncii de teren apăruseră martori noi. Oamenii divorțaseră. Nu mai erau prieteni cu aceleași persoane. Cineva care în urmă cu douăzeci de ani nu dorise să depună mărturie împotriva unui prieten, între timp îi devenise dușman. Dosarele crimelor nu se închideau niciodată. Li se spunea „timp încetinit".

Sună telefonul. Era asistenta departamentului operațional care lucra și pentru șefa lui și pentru el și care îl întreba dacă voia să preia un telefon de la un detectiv. Toată chestia asta corectă din punct de vedere politic îl enerva din ce în ce mai mult, iar în poliție se întâmpla tot mai des acest lucru. La naiba, nu cu mult timp în urmă se numeau secretare, nu asistente ale departamentului operațional!

Îi spuse să îi dea legătura și după câteva momente auzi o voce familiară. Era Glenn Branson, sergent în poliție, foarte inteligent, cu care mai lucrase de câteva ori în trecut, extrem de ambițios și de dur, fiind în același timp o enciclopedie ambulantă de filme. Îi plăcea foarte mult de Glenn Branson. Era probabil cel mai apropiat prieten pe care îl avea.

– Roy ? Ce faci ? Te-am văzut în ziare astăzi.

– Mda, atunci te poți duce dracului. Ce vrei ?

– Ești bine ?

– Nu, nu sunt bine.

– Ești ocupat în acest moment ?

– Cum definești tu ocupat ?

– Ai dat vreodată în viața ta un răspuns care să nu fie tot o întrebare ?

Grace zâmbi.

– Tu ai făcut asta ?

– Uite, mă tot caută o femeie în legătură cu logodnicul ei. Se pare că o petrecere a burlacilor s-a terminat destul de grav și acum el e dispărut de marți seara.

Grace se gândi la cât timp trecuse. Acum era joi după-amiază.

– Așa, și ?

– Credeam că ești la proces astăzi. Am încercat să te sun pe mobil, dar e închis.

– Tocmai mâncam de prânz. Avem o pauză la proces ; judecătorul are întâlnire la Guvern cu privire la voturile pentru apărare.

Una dintre problemele întâlnite când aduceai un caz în fața instanței era timpul pe care îl lua un proces. Grace, în calitate de detectiv al cazului, trebuia să fie prezent la proces sau cel puțin să rămână în strânsă legătură cu mersul procesului. Iar acesta putea să dureze cel puțin trei luni, majoritatea timpului însemnând să stai degeaba.

– Nu cred că ăsta e un caz obișnuit de dispariție a unei persoane și aș vrea să știu părerea ta. Ești cumva liber în după-amiaza asta ? întrebă Glenn.

Oricui altcuiva, Grace i-ar fi spus că este ocupat, dar știa că Glenn Branson nu obișnuia să piardă vremea și, la naiba, era încântat să aibă o scuză pentru a ieși din birou, chiar și pe vremea asta urâtă.

– Sigur, pot să îmi fac ceva timp.

– Super. După un moment de pauză, Glenn Branson reluă : Uite, hai să ne întâlnim la apartamentul tipului. Cred că ar fi de folos să vezi cum este acolo. Pot lua cheia și ne întâlnim chiar acolo.

Îi dădu adresa. Grace se uită la ceas, apoi la programul notat în agenda electronică.

– Hai să ne vedem la 17.30, apoi mergem să bem ceva.

– Nu o să faci chiar trei ore până acolo. Dar presupun că un om de vârsta ta trebuie să o ia mai încet. Ne vedem mai târziu.

Grace tresări. Nu îi plăcea să i se aducă aminte că schimba prefixul. Nu îi plăcea ideea că va avea patruzeci de ani, întrucât aceasta era o vârstă când oamenii începeau

să calculeze ce au făcut în viață. Citise undeva că așa cum ești când ajungi la patruzeci de ani, așa vei fi toată viața. Ciudat, dar să ai treizeci și opt de ani era în regulă. Însă treizeci și nouă însemna că te îndrepți definitiv către patruzeci. Şi nu cu mult timp în urmă îi considera pe cei în vârstă de patruzeci de ani bătrâni. La naiba!

Se uită din nou la lista cu dosare de pe ecran. Uneori, se simțea mai aproape de oamenii ăștia decât de oricine altcineva. Douăzeci de victime pentru care trebuia să îi aducă pe criminali în fața justiției. Douăzeci de stafii care îi bântuiau majoritatea gândurilor când era treaz și a visurilor când dormea.

14

Grace avea mașină de serviciu, dar prefera să conducă mașina sa, o Alfa Romeo 147. Lui Grace îi plăcea mașina; scaunele rigide, manevrarea fermă, funcționalitatea aproape spartană a interiorului, zgomotul interesant pe care îl făcea țeava de eșapament, sentimentul de precizie, luminile strălucitoare de la bord. Mașina avea un sens al exactității care o făcea să fie perfectă pentru scopul construirii ei.

Ștergătoarele mari, rezistente, se mișcau pe parbriz, îndepărtând picăturile de ploaie. Roțile alunecau cu zgomot pe șoseaua udă, iar la radio se auzea o melodie ritmată a lui Elvis Costello. Mașina trecu peste o denivelare. Prin ploaia deasă putea să vadă întinzându-se în față casele din cartierul de pe coasta din Brighton și Hove, iar în spate, ca o bornă kilometrică, singurul coș rămas din vechea centrală electrică de la Shoreham, apoi canalul, o bandă gri strălucitoare care abia se distingea de culoarea cerului.

Crescuse aici, printre străzi și răufăcători. Tatăl său obișnuia să le repete numele în fața lui: familiile care se ocupau de droguri, care aveau saloane de masaj, anticarii eleganți care aveau bijuterii și mobilă furate, escrocii care vindeau televizoare și combine muzicale.

Odată, orașul fusese unul al contrabandiștilor. Apoi, George al V-lea a construit un palat la doar câteva sute de metri de casa amantei sale. Totuși, Brighton nu reușise niciodată să facă uitate nici trecutul său criminal, nici reputația unui loc de destrăbălare. Dar, se gândi Grace, în timp ce semnaliza și ieșea de pe scurtătură, asta făcea din Brighton și Hove un loc special față de alte orașe din Anglia.

Grassmere Court era o clădire de apartamente din cărămidă roșie, construită în urmă cu treizeci de ani, în partea de nord din Hove, reprezentând zona elegantă din ținut. Clădirea dădea în față spre șoseaua principală, iar în spate avea un teren de tenis. Rezidenții aveau vârste diferite, majoritatea între douăzeci și treizeci de ani, persoane cu cariere de succes sau pensionari înstăriți. Probabil că în mapa unui agent de vânzări ar fi fost cotată ca una dintre cele mai dorite zone.

Glenn Branson aștepta pe verandă, îmbrăcat într-un pardesiu. Era un tip puternic, înalt, negru și chel ca un meteorit și vorbea la mobil. Acum, arăta mai mult ca un traficant de droguri decât ca un polițist. Grace zâmbi. Formele masive, musculoase, obținute după ani de culturism, îi aminteau ce spusese omul de radio Clive James despre Arnie Schwarzenegger: că arată ca un prezervativ umplut cu nuci.

– Salut, bătrâne înțelept! îl salută Branson.

– Hai, termină, sunt doar cu șapte ani mai în vârstă decât tine. Peste un timp o să ajungi și tu la vârsta asta și nu o să ți se mai pară amuzant. Zâmbi.

Dădură noroc, apoi Branson îi spuse încruntându-se:

– Arăți ca dracu'. Și vorbesc serios.

– Nu îmi priește atâta publicitate.

– Mda, am văzut că ai ocupat câteva coloane în articolele de dimineață...

– Tu și toată lumea de pe planetă.

– Știi, pentru un bătrân înțelept ești destul de bătut în cap.

– Bătut în cap?

– Nu te înveți minte, Grace. Mai pune tu de multe ori gâtul pe ghilotină și într-o zi cineva o să ți-l taie. Sunt unele zile în care cred că ești cel mai mare tâmpit pe care îl cunosc.

Deschise ușa de la intrarea blocului și intră.

Urmându-l, Grace spuse:

– Mersi, chiar știi cum să înveselești o persoană. Apoi strâmbă din nas. Chiar și cu ochii închiși puteai să îți dai seama când intrai într-o clădire veche. Mirosul universal al covoarelor tocite, al vopselei învechite, mirosul de legume puse la fiert în spatele ușilor deschise.

– Ce îți face doamna? întrebă el în timp ce așteptau liftul.

– Foarte bine.

– Și copiii?

– Sammy este minunat. Remi începe să devină o teroare.

După câteva clipe, Grace spuse:

– Glenn, a ieșit așa cum a vrut presa să iasă.

– Omule, eu știu asta pentru că te cunosc. Dar presa nu te cunoaște. Și chiar dacă te-ar cunoaște, nu ar da doi bani pe asta. Vor subiecte pentru ziar și tu ai fost suficient de prost să le dai unul.

Coborâră din lift la etajul șase. Apartamentul era la capătul coridorului. Branson deschise ușa și intrară.

Apartamentul nu era spațios, cu o sufragerie mică, o bucătărie îngustă cu un bufet de granit și o chiuvetă rotundă de metal, două dormitoare din care unul era folosit drept cameră de lucru, cu un computer Mac și un birou, cu pereții plini cu rafturi încărcate de cărți.

În contrast cu exteriorul plictisitor și cu părțile comune neprietenoase ale clădirii, apartamentul părea tineresc și

modern. Pereții erau vopsiți în alb, cu o nuanță de gri, mobila era modernă, cu influențe japoneze. Erau canapele joase, niște desene simple pe pereți, un televizor cu ecran plat, un DVD lângă el și un sistem audio sofisticat, cu boxe înalte și subțiri. În dormitorul principal era un pat jos nefăcut, un șifonier cu niște uși regale sculptate foarte frumos, un alt televizor cu ecran plat și niște noptiere joase cu lămpi moderne. Pe podea era o pereche de pantofi sport Nike.

Grace și Branson se uitară unul la celălalt.

– Drăguț apartament, spuse Grace.

– Da, *La Vita è Bella,* răspunse Branson.

Grace se uită la el.

– Am pierdut filmul ăsta la cinema. Dar l-am văzut la televizor. E un film incredibil, l-ai văzut?

Grace dădu din cap în semn că nu.

– Toată acțiunea se petrece într-un lagăr. Este vorba despre un tată care își convinge copilul să joace un joc. Dacă vor câștiga jocul, vor primi drept premiu un tanc adevărat. Îți spun, m-a emoționat mai tare decât *Lista lui Schindler* sau *Pianistul.*

– Nici nu am auzit de el.

– Câteodată mă întreb de pe ce planetă ești.

Grace se uita fix la o fotografie înrămată, pusă lângă pat. Era poza unui bărbat frumos, la aproape treizeci de ani, cu părul scurt, îmbrăcat cu tricou negru și blugi, îmbrățișat de o femeie extrem de atractivă, tot la vreo treizeci de ani, cu părul lung, negru.

– Ăsta este bărbatul?

– Și femeia. Michael Harrison și Ashley Harper. Un cuplu frumos, nu crezi?

Uitându-se în continuare la poză, Grace încuviință.

– Se căsătoresc sâmbătă. Sau cel puțin, ăsta era planul.

– Adică?

– Adică, dacă apare. Nu e o situație prea roz acum.

– Spuneai că nu a fost văzut de marți ? Grace se uită pe fereastra care dădea spre o stradă largă, aglomerată din cauza traficului.

– Un băiat din popor care s-a descurcat bine. Antreprenor. Cu planuri serioase, legate de firma Double-M Properties. Are un asociat pe nume Mark Warren. De curând au construit o clădire dată dracului în locul unui depozit vechi de pe Shoreham Harbour. Treizeci și două de apartamente, toate vândute înainte de a fi terminate. Sunt în afaceri de vreo șapte ani, au făcut o grămadă de lucruri în domeniu, niște reconstrucții, niște clădiri noi. Femeia este secretara lui Michael, foarte deșteaptă și extrem de frumoasă.

– Crezi că a fugit ?

Branson scutură din cap.

– Nu.

Grace ridică fotografia și se uită mai de aproape la ea.

– La dracu' ! Și eu m-aș însura cu ea !

– Exact ceea ce voiam să demonstrez.

Grace se încruntă.

– Scuze, nu pricep. Am avut o zi lungă.

– Te-ai însura cu ea ! Și eu, dacă aș fi singur, m-aș însura cu ea. Oricine întreg la minte s-ar însura cu ea, nu ?

– E foarte frumoasă.

– Așa este.

Grace se uita la el fără nici o expresie.

Exasperat, Branson întrebă :

– Doamne, bătrâne, începi să îți pierzi flerul cumva ?

– Poate că da, răspunse Grace, fără nici o intonație. Ce vrei să îmi demonstrezi ?

Branson dădu din cap.

– Exact asta vreau să demonstrez. Dacă ar urma să te însori cu frumusețea asta sâmbătă, te-ai sustrage de la eveniment ?

– Doar dacă aș fi nebun.

– Deci, dacă nu a fugit, unde este?

Grace se gândi un moment.

– Spuneai ceva la telefon despre o petrecere a burlacilor care nu s-a terminat bine?

– Așa mi-a spus logodnica lui. La asta m-am gândit și eu prima oară. Petrecerile de burlaci pot fi violente. Chiar și ieri, când nu apăruse, tot la asta mă gândeam. Dar să nu te întorci timp de două nopți?

– I s-a făcut frică? A întâlnit pe altcineva?

– Foarte posibil. Dar aș vrea să îți arăt ceva.

Grace îl urmă în birou. Branson se așeză în fața computerului și scrise ceva. Era un vrăjitor al calculatoarelor. Grace avea o gândire destul de tehnică și era la curent cu cea mai nouă tehnologie, dar Branson era cu ani-lumină înaintea lui.

Calculatorul cerea o parolă. Branson tastă ceva în viteză și, după câteva secunde, ecranul calculatorului se umplu cu fișiere.

– Cum ai făcut asta? întrebă Grace. De unde știi parola?

Branson îi aruncă o privire.

– Nu era nici o parolă. Majoritatea oamenilor văd că li se cere o parolă și încearcă să o ghicească. Dar de ce ar fi avut nevoie de parolă dacă nu împărțea calculatorul cu nimeni?

– Sunt impresionat! Chiar ești un geniu al calculatoarelor!

Ignorând remarca, Branson spuse:

– Vreau să te uiți cu atenție la asta.

Grace făcu așa cum i se spuse și se așeză în fața calculatorului.

15

Doar la câțiva kilometri mai departe, Mark Warren stătea aplecat în fața calculatorului său. Ceasul arăta ora 18.10 . Își suflecase mânecile cămășii, lângă el avea un cappuccino din care nu băuse și a cărui spumă se transformase într-o pojghiță subțire. Biroul său din spațiul pe care îl împărțea cu Michael de șapte ani, de obicei foarte ordonat, era acoperit cu grămezi de documente.

Firma Double-M Properties ocupa etajul al treilea dintr-o clădire mică, cu cinci etaje și terasă, în stil Regency, aflată la o distanță mică de gara din Brighton, clădire care fusese prima lor investiție imobiliară. În afara biroului, mai avea un dormitor pentru clienți, un bar micuț și o bucătărie. Mobila era modernă și funcțională. Pe pereți erau fotografii cu cele trei iahturi pe care le dețineau împreună și prin care își puteau măsura succesul; de la prima barcă, modelul Nicholson 27, la una mai mare, model Contessa 33 și apoi la distinsul model Oyster 42, care era jucăria lor actuală.

Erau și poze cu proprietățile lor. Depozitul de pe malul apei din Shoreham Harbour, pe care îl transformaseră într-o clădire cu treizeci și două de apartamente. Un hotel mai vechi din Kemp Town, care dădea spre mare, pe care îl transformaseră în zece apartamente și adăugaseră și

două căsuțe de vacanță în spatele lui. Ultima imagine reprezenta cea mai ambițioasă idee a lor – o schiță a unui proiect impresionist care se întindea pe cinci acri de pământ împădurit, pe care primiseră permisiunea de a construi douăzeci de case.

Avea ochii tulburi din cauza celor două nopți nedormite; luând o pauză de la calculator, Mark se uită pe fereastră. Pe partea cealaltă a drumului erau un cazinou și un magazin de covoare care se vindeau cu reducere. În zilele însorite, era un loc perfect pentru a face cu ochiul fetelor frumoase care mergeau pe stradă, dar acum era totul acoperit de o perdea de ploaie, iar oamenii se grăbeau, înghesuiți sub umbrele sau înfășurați în haine, cu gulerele ridicate și mâinile în buzunare. Iar Mark nu avea chef să se gândească la nimic altceva, decât la ce trebuia să facă chiar acum.

Așa cum făcuse toată ziua, la fiecare câteva minute, forma numărul de mobil al lui Michael. Dar de fiecare dată apelul trecea direct în căsuța vocală. Asta arăta că Michael era încă sub pământ, doar dacă nu avea telefonul închis sau nu avea baterie. Nimeni nu auzise nimic. Luând în considerare ora accidentului, îl îngropaseră alaltăieri noapte, pe la ora 21. Adică acum aproape patruzeci și cinci de ore.

Începu să sune telefonul, pe linia principală. Mark auzi sunetul în surdină și văzu butonul aprins în dreptul interiorului său. Răspunse, încercând să mascheze tremurul vocii, pe care îl avea de fiecare dată când răspundea la telefon.

– Double-M Properties.

Era o voce de bărbat.

– Bună ziua. Sun în legătură cu clădirea de la Ashdown Hills. Aveți cumva o broșură sau o listă de prețuri?

– Din nefericire, încă nu avem, răspunse Michael. Abia peste câteva săptămâni vom avea. Sunt niște informații pe

site-ul nostru; aha, le-ați văzut deja. Doriți să îmi lăsați datele dumneavoastră de contact, ca să pot ruga pe cineva să vă sune?

În mod normal, ar fi fost încântat pentru interesul arătat așa de devreme față de investiția lor, acum însă vânzările erau ultimul lucru la care se putea gândi.

Știa că era foarte important să nu intre în panică. Citise suficiente romane polițiste și văzuse destule filme cu polițiști ca să știe că erau prinși numai cei care intrau în panică. Tot ce trebuia să facă era să rămână calm.

Să șteargă toate mesajele de pe e-mail.

Mesaje primite. Mesaje trimise. Fișiere șterse. Toate celelalte fișiere.

Era imposibil să ștergi mesajele în totalitate, sigur mai rămâneau undeva, pe un server sau în altă parte. Dar în mod sigur, nimeni nu va căuta așa departe, nu?

Scria cuvânt după cuvânt, cercetând conținutul fiecărui e-mail. „Michael. Burlac. Noapte. Josh. Pete. Robbo. Luke. Ashley. Planuri! Răzbunare!“ Verifica fiecare mesaj, ștergând tot ceea ce era de șters. Acoperind toate urmele.

Josh era ținut în viață artificial, într-o condiție critică, și era aproape sigur că avea leziuni pe creier. Dacă supraviețuia, va fi o legumă. Mark înghiți. Avea gura uscată. Îl știa pe Josh de la școala Varndean, de când aveau treisprezece ani. La fel și pe Luke și pe Michael. Pe Pete și pe Robbo îi cunoscuse mai târziu; se întâlniseră într-un club în Brighton, pe când avea aproape douăzeci de ani. Ca și Mark, Josh era o persoană calculată și ambițioasă. Și arăta foarte bine. Întotdeauna, femeile se îngrămădeau în jurul lui Josh, la fel cum se îndrăgosteau și de Michael. Unii oameni erau înzestrați de la natură, iar alții, ca el, erau nevoiți să se lupte pentru tot ce obțineau. Dar, chiar și la vârsta de douăzeci și opt de ani, Mark văzuse destule în viață ca să știe că nimic nu durează o veșnicie. Dacă

aveai răbdare, dacă îți calculai timpul, mai devreme sau mai târziu venea norocul și la tine. Cei mai buni vânători erau cei mai răbdători.

Mark nu va uita niciodată un documentar despre viața sălbatică, filmat într-o cavernă plină de lilieci din America de Sud, pe care îl văzuse la televizor. Liliacul lăsa să cadă un microorganism; o larvă mânca microorganismul; un gândac mânca larva; un păianjen mânca gândacul, apoi liliacul mânca păianjenul. Era un lanţ trofic perfect. Liliacul era deștept, tot ce trebuia să facă era să se cace și să aștepte.

Lui Mark îi sună telefonul mobil. Era mama lui Michael, care suna pentru a treia oară în seara aceasta și pentru a nu știa câta oară pe ziua de azi. Rămase la fel de politicos și de prietenos ca întotdeauna. Îi spuse că încă nu avea nici o veste despre Michael. Era groaznic, chiar nu știa ce i se putuse întâmpla, planul era ca pur și simplu să meargă într-un club aglomerat și nu își imagina unde ar putea fi Michael acum.

– Crezi că ar putea fi cu o altă femeie? îl întrebă Gill Harrison, cu vocea ei timidă și gravă. Atât cât era posibil, se înțelesese foarte bine cu mama lui Michael. Soțul ei se sinucisese înainte ca el să îl cunoască pe Michael, care-i spusese că de atunci ea se retrăsese ca într-o cochilie și nu mai ieșise de acolo. Din pozele cu ea pe care le avea Michael în casă părea că fusese chiar foarte frumoasă în tinerețe, blondă, o bombă sexy. Dar de când o știa Mark, avea părul albit înainte de vreme, tenul uscat și ridat de la prea mult tutun și sufletul îmbătrânit.

– Presupun că orice este posibil, doamnă Harrison, răspunse Mark. Se gândi un moment, alegându-și cuvintele cu grijă: Dar el o adora pe Ashley!

– Este o fată minunată.

– Așa este, nu ne-am fi descurcat fără ea aici, e cea mai bună secretară pe care am avut-o vreodată, îi răspunse

jucându-se cu mouse-ul calculatorului. Dar știți că uneori, după ce beau, bărbații fac lucruri iraționale.

Regretă imediat că spusese lucrul acesta. Doar nu îi spusese Michael că tatăl său era beat atunci când se sinucisese?

Urmă o tăcere lungă, apoi ea spuse fără nici o intonație în voce:

– Cred că a avut suficient timp până acum să se trezească din beție. Michael este un om bun și loial. Orice ar fi făcut cât era beat, nu ar fi rănit-o niciodată pe Ashley. Sigur ceva i s-a întâmplat, altfel ar fi dat un telefon. Îmi cunosc fiul. Ezită. Ashley e terminată. Poți să ai tu grijă de ea?

– Sigur că da.

Iar urmară câteva momente de tăcere.

– Josh ce face?

– E la fel. Zoe a rămas la spital. Mă duc și eu să stau cu ea, imediat ce termin treaba la birou.

– Să mă suni imediat ce afli ceva, da?

– Bineînțeles.

Închise telefonul, se uită pe birou, ridică un document și ceva îi atrase atenția. Asistentul digital personal.

Fixându-l cu privirea, îl trecu un fior rece. La dracu'! La dracu', la dracu'!

16

După ce se despărţi de detectivul Grace, Glenn Branson se îndreptă spre oraş în maşina de serviciu, un Vauxhall albastru, care duhnea a dezinfectant – rezultatul faptului că cineva vomitase sau sângerase ultima oară când se mersese cu ea. O parcă la locul ei, în parcarea din spatele clădirii secţiei de poliţie Brighton, apoi urcă scările de piatră până la intrarea din spate, către biroul pe care îl împărţea cu încă zece detectivi.

Era ora 18.20; teoretic, tura lui se termina săptămâna asta în fiecare zi la ora 18, dar fusese depăşit de rapoartele care trebuiau făcute după ce prinseseră luni o reţea de traficanţi de droguri, aşa că trebuia să stea peste program. Şi avea nevoie de nişte bani în plus. Dar astăzi va sta numai o oră peste program, până la 19. Ari era plecată la unul dintre cursurile de perfecţionare la care se ducea. Lunea frecventa cursurile de literatură engleză, marţea cele de arhitectură. De când se născuse fetiţa lor, Remi, soţia lui intrase în panică din cauza faptului că nu era foarte educată şi era speriată că nu va şti să răspundă la întrebările copiilor când vor creşte.

Deşi majoritatea calculatoarelor erau oprite, în nici unul dintre birouri nu era curat. Fiecare birou arăta ca şi

cum ocupantul acestuia ar fi plecat în grabă și urma să se întoarcă peste puțin timp.

Doar doi polițiști mai erau acolo: Nick Nicholl, în vârstă de aproape treizeci de ani, înalt ca un vrej de fasole, un detectiv conștiincios și un foarte bun atacant la fotbal, și Bella Moy, de treizeci și cinci de ani, cu fața ca o cireașă sub o claie de păr șaten.

Nu îl remarcă nimeni. Trecu pe lângă Nick Nicholl, care era foarte concentrat să completeze un formular cu litere mari, ținând buzele strânse ca un elev în timpul examenului. Bella lucra la calculator, iar mâna ei stângă, din reflex, lua bomboane dintr-o pungă din sertar și le băga în gură. Era o femeie slabă, deși mânca mai mult decât oricare altă ființă pe care o văzuse Glenn Branson în toată viața lui.

Se așeză la birou. Lumina de la mesagerie pâlpâia ca de obicei. Ari, soția lui, Sammy, băiatul de opt ani și Remi, fetița lor de trei ani, îi zâmbeau dintr-o fotografie de pe birou.

Se uită la ceas pentru că trebuia să fie punctual. Ari își ieșea din pepeni când întârzia și din cauza aceasta ea rata începutul orelor. Dar pentru el nu era o corvoadă deoarece erau puține lucruri care îi plăceau mai mult decât să stea cu copiii lui. Apoi îi sună telefonul.

Era recepția. O femeie îl aștepta de o oră și nu avea de gând să plece. Nu ar vrea să vorbească cu ea? Toată lumea era atât de ocupată.

– Da, de parcă eu nu aș fi ocupat! îi spuse Glenn secretarei, lăsând să se vadă că e nervos. Ce vrea?

– E în legătură cu accidentul de marți, cu mirele care a dispărut.

Imediat îi trecu supărarea.

– Bine, cobor.

Deși avea tenul foarte alb, Ashley Harper arăta la fel de frumoasă în carne și oase ca în fotografia pe care o

văzuse în apartamentul lui Michael. Era îmbrăcată cu blugi de firmă, iar cureaua și geanta erau la modă. O conduse într-o cameră de interogatoriu, aduse câte o cafea pentru fiecare, închise ușa și se așeză în fața ei. Ca toate camerele de interogatoriu, și aceasta era mică și fără ferestre, văruită într-un verde murdar, cu un covor maro, masă și scaune din metal gri și duhnea a tutun.

Ashley își puse geanta jos. Ochii ei frumoși, cu genele date cu rimel, ieșeau în evidență pe fața palidă, marcată de durere. Fire din părul șaten îi cădeau pe frunte, iar restul îi încadra fața, alunecându-i peste umeri. Avea unghiile perfecte, ca și cum ar fi venit direct de la salonul de manechiură. Arăta excelent și lucrul acesta îl surprinse puțin. Oamenii în starea ei erau de obicei mai neglijenți cu înfățișarea, dar ea arăta mortal.

De asemenea, știa cât de greu este să înțelegi femeile. Odată, când căsnicia lor trecea printr-un moment mai dificil, Ari îi făcuse cadou cartea *Bărbații sunt de pe Marte, Femeile de pe Venus*. Așa reușise să înțeleagă o parte din diferențele de mentalitate dintre bărbați și femei (dar nu pe toate).

– Sunteți o persoană greu de găsit, spuse ea scuturându-și capul pentru a-și da părul la o parte din ochi. Am lăsat patru mesaje.

– Da, îmi pare rău. Ridică mâinile. Două persoane din echipa mea sunt bolnave, iar două sunt plecate în vacanță. Înțeleg cum trebuie să vă simțiți.

– Înțelegeți? Aveți măcar o idee despre cum mă simt? Ar trebui să mă mărit sâmbătă, iar logodnicul meu lipsește de marți noapte. Am rezervat biserica, am chemat croitoreasa să facem o probă, am invitat două sute de persoane, cadourile de nuntă nu se opresc. Aveți măcar o idee despre cum mă simt? Îi curgeau lacrimile de-a lungul obrajilor. Se smiorcăi, scotoci în geantă și scoase un șervețel.

– Îmi pare rău. M-am tot ocupat de dispariția logodnicului dumneavoastră, a lui Michael, de când am vorbit dimineață.

– Și ? Își șterse ochii.

– Așa cum am spus și dimineață la telefon, ceea ce se face de obicei când cineva lipsește...

Îi tăie vorba.

– Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu e ceva obișnuit. Michael lipsește de marți noapte. Când nu suntem împreună, mă sună de cinci, zece ori pe zi. Se fac două zile acum. Două zile nenorocite, Dumnezeule!

Branson se uită cu atenție la fața ei, căutând ceva care să o dea de gol. Dar nu observă nimic. Doar o femeie tânără, disperată să afle vești despre cel iubit. Sau, ce cinic, o actriță foarte bună.

– Ascultați-mă, două zile de absență nu este ceva neobișnuit, ca să anunțăm o dispariție. Dar sunt de acord că, în această situație, este ciudat.

– Ceva s-a întâmplat cu el. Asta nu e o situație obișnuită cu o persoană care a dispărut. Prietenii lui sigur i-au făcut ceva, l-au dus, l-au trimis undeva, nu știu ce dracu' i-au spus lui. Își lăsă capul în jos ca să își ascundă lacrimile, scotoci din nou prin geantă, scoase un nou șervețel și își șterse ochii, scuturând din cap.

Glenn era mișcat. Ea habar nu avea și nu era momentul să îi spună.

– Facem tot ce putem ca să îl găsim pe Michael, spus el ușor.

– Cum ar fi ? Ce faceți ?

Se opri din plâns, ca și cum ar fi dat ceva la o parte. Apoi urmă iar un râu de lacrimi.

– Am început căutarea aproape de locul accidentului și încă mai avem oameni pe teren; uneori oamenii sunt dezorientați după un accident, așa că cercetăm toată

suprafața din jur. Iar acum am informat și am alertat toate secțiile de poliție. Aeroporturi și porturi...

Din nou, îi tăie vorba:

– Credeți că a fugit? Doamne! De ce ar face asta?

Folosind o tehnică subtilă pe care o învățase de la Roy Grace pentru a afla dacă cineva minte, o întrebă:

– Ce ați mâncat la prânz astăzi?

Se uită la el surprinsă.

– Ce am mâncat la prânz azi?

– Da. Îi urmări ochii cu atenție. Ea se uită în partea dreaptă. Partea memoriei.

Creierul uman se împarte în emisfera dreaptă și emisfera stângă. Una conține memoriile pe termen lung, iar în cealaltă are loc procesul creativ. Când sunt întrebați ceva, ochii oamenilor în mod invariabil se mută spre emisfera cu care gândesc. La unii oameni, memoriile sunt în emisfera dreaptă, iar la alții în cea stângă; emisfera creativă e cea opusă celei a memoriilor.

Când oamenii spun adevărul, ochii se mută către emisfera constructivă, a memoriilor, iar când mint, către cea creativă. Branson învățase să citească emisferele cerând răspunsul la o simplă întrebare de control, cum era cea pe care tocmai o pusese, și care nu necesita o minciună.

– Nu am luat masa de prânz azi.

Acum era momentul să îi spună adevărul.

– Cât de multe știți despre afacerile logodnicului dumneavoastră, domnișoară Harper?

– Am fost secretara lui timp de șase luni. Nu cred că e ceva de care să nu știu.

– Atunci știți despre compania lui din Insulele Cayman?

Apăru o expresie de mirare autentică pe fața ei. Ochii i se îndreptară spre stânga. Emisfera creativă. Mințea.

– Insulele Cayman? întrebă ea.

– El și partenerul lui... Făcu o pauză, își scoase agenda și trecu peste câteva pagini. Mark Warren. Știți de compania pe care o dețin ei acolo? HW Properties International?

Ea se uită la el în tăcere.

– HW Properties International, repetă ea.

– Mda.

– Nu, nu știu nimic despre asta.

El încuviință.

– Bine.

Tonul vocii ei se schimbă subtil. Datorită tehnicii lui Roy Grace, știa ce înseamnă asta.

– Îmi spuneți mai multe?

– Nu știu mai multe, speram să îmi puteți spune dumneavoastră.

Ochii i se îndreptară spre stânga din nou. Spre emisfera creativă, iar.

– Nu, spuse ea, îmi pare rău.

– Probabil că nici nu este important, spuse el. Până la urmă, cine nu vrea să plătească mai puține taxe?

– Michael este un om de afaceri cinstit și inteligent. Dar nu ar face niciodată nimic ilegal.

– Nici nu spun asta, domnișoară Harper. Vreau doar să demonstrez că poate nu știți toate fețele persoanei cu care urmează să vă căsătoriți, atâta tot.

– Ce înseamnă asta?

El ridică mâna în aer încă o dată. Era ora 18.55. Trebuia să plece.

– Nu trebuie să însemne nimic. Dar este ceva ce trebuie luat în considerare.

Îi zâmbi, dar ea nu răspunse.

17

În rulota dezordonată de lângă casa tatălui său din Lewes, de unde se vedea toată curtea plină cu resturi de mașini avariate, Davey urmărea serialul polițist *Lege și ordine,* la un televizor la care nu se vedea foarte bine. Personajul său preferat, un polițist dur pe nume Reynaldo Curtis, prinsese un vagabond pe care îl apucase cu mâinile de gât.

– Îți dau una peste bot, înțelegi ce îți spun ? mârâi el.

Davey, îmbrăcat în blugi largi și cu o șapcă trasă bine pe cap, stătea întins pe canapea, mestecând o ciocolată Twinkie din rezerva care îi venea săptămânal prin poștă din Statele Unite și strigă :

– Da, nenorocitule ! O să îți trag una în față, înțelegi ce spun ?

Restul unui meniu cu cartofi prăjiți stătea pe mocheta încrețită, printre alte nimicuri, majoritatea salvate în timpul serviciului alături de tatăl său, acoperind aproape toată podeaua, rafturile și masa din camera sa.

Lângă el erau bucățile din stația de emisie-recepție pe care o găsise în urmă cu două nopți. Voia să o repare, dar încă nu ajunsese la ea. Încet, ridică bucata principală a stației și se uită cu atenție la ea.

Carcasa era spartă rău. Mai era o bucățică de plastic cu folie de protecție și două baterii tip AAA pe care le luase de pe drum după ce scăpase stația. Chiar intenționa să le pună la loc, dar pur și simplu nu își mai adusese aminte. Multe lucruri nu și le amintea. La fel de repede cum unele lucruri îi veneau în cap, la fel îi și dispăreau.

Lucruri.

Totdeauna erau lucruri care nu aveau nici un sens.

Viața era ca un puzzle din care tot timpul lipseau piese. Cele mai importante. Acum erau patru piese din puzzle-ul numit stație de recepție-emisie. Carcasa spartă, două baterii și ceva ce arăta ca un căpăcel.

Își termină ciocolata, linse hârtia, apoi o aruncă pe covor.

– Înțelegi ce spun? se adresă el nimănui. Apoi se aplecă înainte, luă cutia în care fusese sandvișul și șterse ketchupul cu degetul.

– Da! Îți dau una peste bot, înțelegi ce îți spun?

Chicoti. Începură reclamele. Un prezentator care voia să pară prietenos vorbea despre rate de construcție. Nerăbdător, Davey spuse:

– Hai, dragă, să ne întoarcem la film.

Dar în loc de asta, începu altă reclamă. Pe ecran, un bebeluș mergea pe covor, vorbind cu o voce de bărbat matur. Davey se uită câteva momente uimit, întrebându-se cum putea un copil să învețe să vorbească așa. Apoi își îndreptă din nou atenția către stația de emisie. Avea și o antenă telescopică, de care trase la maximum, pentru ca apoi să o împingă la loc.

– Atenție! spuse el. Apoi o scoase din nou. Atenție!

Îndreptă antena către ecranul televizorului, se uită la ea ca și cum ar fi țintit cu o armă. Apoi începu din nou filmul.

Davey se uită la noul lui ceas, pe care îl primise cadou de la tatăl său ieri, de ziua lui. Putea cronometra cursele

de mașini cu el și avea tot felul de butoane, cifre și afișaje pe care încă nu le înțelesese. Tatăl său îi promisese că îl va ajuta să citească instrucțiunile, ca să înțeleagă cuvintele mai grele. Trebuia să știe să îl folosească foarte bine până duminică, când era Monaco Grand Prix.

Se auzi o bătaie la ușă, apoi aceasta se deschise câțiva centimetri. Apăru tatăl său, purtând o căciulă de vânătoare cu acoperitori pentru urechi, un impermeabil vechi, uzat și cizme de cauciuc.

– Să fii gata în cinci minute, Davey.

– Stai. Este *Lege și ordine*. Se poate peste cincisprezece?

În cameră intră fum de țigară. Davey văzu luminița roșie în timp ce tatăl său trase din țigară.

– Dacă vrei să vii să împuști iepuri, trebuie să plecăm în cinci minute. Cred că ai văzut fiecare episod din *Lege și ordine* pe care l-au filmat vreodată.

Reclamele se terminară, iar serialul începu din nou. Davey ridică un deget în dreptul buzelor. Zâmbind cu disperare, Phil Wheeler ieși din cameră.

– Cinci minute, spuse el părăsind camera.

– Zece, țipă Davey după el, cu accent de american. Un compromis, înțelegi ce spun?

Își îndreptă din nou atenția către stația emisie, gândindu-se că ar fi frumos să o ia cu el la vânătoarea de iepuri. Se uită cu atenție la compartimentul pentru baterii, se dumiri cum trebuiau să vină fiecare, apoi le băgă la locul lor. Apoi apăsă pe unul din cele două butoane de pe lateral. Nu se întâmplă nimic. Încercă și al doilea buton și imediat se auziră sunete de la paraziți.

Îndreptă stația către ureche și ascultă. Doar paraziți. Apoi, dintr-odată, se auzi o voce de bărbat atât de tare ca și cum ar fi fost în aceeași cameră cu el.

– Alo?

Speriat, Davey scăpă stația pe covor.

– Alo! Alo!

Davey se uita la ea, strălucind de bucurie. Apoi se auzi din nou o bătaie în ușă și tatăl său care îl chema.

– Am luat și arma ta, hai să mergem!

Apoi, speriat că tatăl său s-ar putea supăra dacă vede stația de emisie deoarece nu avea voie să ia nimic din ce găseau la locul accidentelor, Davey se ghemui pe covor, apăsă celălalt buton, care presupunea că este pentru vorbit și șopti repede, cu accent american:

– Scuze, nu pot vorbi, e în fața mea, înțelegi ce vreau să spun?

Apoi ascunse stația sub pat și ieși din cameră, lăsând televizorul și pe detectivul Reynaldo Curtis să se descurce fără el.

18

– Hei! Alo! Hei!

Din nou tăcere în învelişul de satin.

– Vă rog, ajutaţi-mă!

Michael, suspinând, apăsă butonul pentru vorbire în mod repetat.

– Vă rog, ajutaţi-mă! Vă rog!

Doar sunet de la paraziţi.

– Scuze, nu pot vorbi, e în faţa mea, ştii ce vreau să spun?

O vocea ciudată, ca aceea a unui actor slab, interpretând un gangster american. Făcea şi asta parte dintr-o glumă? Michael îndreptă lacrimile sărate către buzele uscate şi crăpate şi pentru un moment scurt savură umezeala, pentru ca apoi să le absoarbă cu limba de parcă ar fi fost sugativă.

Se uită la ceas. Trecuseră multe ore. Era 8.50. Câte ore va mai dura coşmarul acesta? Cum puteau să scape fără să spună ce s-a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, în mod sigur Ashley, mama sa, oricine, îi luaseră la întrebări pe băieţi. Era aici de... de...

Îl lovi un acces de panică. Era 8.50 dimineaţa sau seara?

Fusese după-amiază acum puţin timp, nu? Se uitase cum trece fiecare oră. În mod sigur nu avea cum să fie

atât de neatent, încât să piardă șirul celor douăzeci și patru de ore. Trebuia să fie seară acum, seara asta, nu mâine dimineață.

Aproape patruzeci și opt de ore.

Ce dracu' făceau cu toții?

Își lăsă mâinile pe lângă corp, întinzându-se puțin pentru a-și mai dezmorți spatele. Îl dureau umerii din cauza poziției incomode, fiecare articulație îl înțepa din lipsă de mișcare și din cauza deshidratării; știa de la navigat ce pericole sunt de întâmpinat. Capul îi pulsa neîncetat. Îl mai lăsa câteva momente dacă își ducea mâinile la tâmple și le apăsa cu degetele mari, dar după aceea durerea îi revenea la fel de puternică.

– Iisuse, mă căsătoresc sâmbătă, nenorociților! Scoateți-mă de aici! țipă el cât putea de tare, apoi lovi capacul și pereții cu mâinile și picioarele.

Imbecilii! Mâine e vineri. Ziua dinaintea nunții. Trebuia să își ia costumul. Să se tundă. Duminică noapte plecau în luna de miere în Thailanda; trebuia să facă un milion de lucruri la birou înainte de asta, înainte de a pleca pentru două săptămâni. Trebuia să își scrie *speech*-ul pentru nuntă.

„Haideți, băieți, am atâtea lucruri de făcut! V-ați răzbunat pentru toate căcaturile pe care vi le-am făcut, OK? Și mi-ați plătit-o ca lumea. În stil mare!"

Își duse mâna la piept, găsi lanterna și o aprinse doar câteva momente, ca să nu consume bateriile. Satinul alb părea și mai aproape de el; ultima oară când se uitase era la mai mult de șase centimetri de fața lui. Acum, la aproape trei, ca și când cutia asta, sicriul, sau orice ar fi fost, se strângea încet și sigur pe lângă el.

Apucă tubul, clătinându-l încet în fața lui și se uită cu un ochi, încercând să zărească ceva prin el, dar nu văzu nimic. Apoi verifică dacă apăsa pe butonul corect al stației de emisie. Apăsă pe fiecare în parte. Întâi auzi zgomot de

paraziți, apoi apăsă pe butonul „vorbire“ și țipă cât de tare putu, pe urmă apăsă butonul „ascultare“. Nimic.

– *Nada*[1], spuse el cu voce tare. Nici un cârnat afurisit.

Apoi îi veni în minte o imagine cu tigaia mamei lui pe aragaz. O tigaie plină cu cârnați, ouă, șuncă și roșii pocnind, fâsâind, sfârâind. La naiba, simțea chiar și mirosul pâinii, în timp ce în altă tigaie se încălzea fasolea.

„Doamne, mi-e atât de foame!“

Încercă să nu se mai gândească la mâncare, nici la durerea din stomac care era atât de puternică, încât simțea că acidul gastric îi arde intestinele. Undeva, în capul care îi pulsa, creierul își aducea aminte de ceva ce citise, despre o specie de broaște, poate broasca râioasă, nu își aducea aminte exact, care își țineau până la naștere puii în stomac și nu în uter. Din diferite motive, acidul gastric nu dăuna puilor.

„Ce ne oprește pe noi, oamenii, să ne digerăm propriile stomacuri?“ se gândi el, brusc. Creierul i-o luase razna, aducându-și aminte frânturi din tot felul de lucruri.

Își aminti că citise în urmă cu câțiva ani o teorie despre ritmul circadian. Toate organismele vii de pe această planetă trăiau cicluri de douăzeci și patru de ore, cu excepția oamenilor, media noastră este de douăzeci și cinci și un sfert de oră. Se făcuseră teste în care ființe umane fuseseră puse în locuri întunecate câteva săptămâni, fără nici un ceas. Fără excepție, toți au crezut că au stat închiși o perioadă de timp mai scurtă decât în realitate.

„Minunat, aș putea fi unul din nenorociții lor șoareci de laborator acum.“

Avea gura atât de uscată, încât i se lipeau buzele și îl dureau când le depărta. Simțea că i se rupe pielea de pe ele.

Apoi aprinse lanterna și se uită la șanțul pe care îl făcuse în lemnul din fața lui, trase de cureaua de piele și

---

[1] „Nimic“, în limba spaniolă în text (n. tr.).

începu să frece din nou cu catarama de metal, înainte și înapoi pe lemnul de stejar. Avea suficiente cunoștințe despre arbori ca să știe că era stejar și că acesta era unul din cele mai tari soiuri. Închidea ochii de durere, în timp ce rumegușul cădea peste el, apoi catarama se încinse atât de tare, încât fu nevoit să se oprească și să o lase puţin să se răcească.

– Scuze, nu pot vorbi, e în fața mea, știi ce vreau să spun ?

Michael se încruntă. Cine dracu' îi vorbea cu accentul acela fals american ?

Cum se putuse gândi vreunul dintre ei că asta era ceva amuzant ? Ce dracu' îi spuseseră lui Ashley ? Mamei lui ?

După câteva momente, se opri din răzuit, extenuat. Ştia că trebuie să continue. Deshidratarea te face să te simţi obosit. Trebuia să lupte cu oboseala. Trebuia să iasă dracului din cutia asta blestemată. Trebuia să iasă și să dea de nenorociţii ăia care vor plăti cu vârf și îndesat.

Se mai chinui câteva momente să răzuiască, uneori ţinând catarama cu încheieturile degetelor, încercând să își apere ochii împotriva rumegușului care cădea și îl gâdila pe față, până când obosi prea tare ca să mai continue. Își lăsă mâna să cadă, iar mușchii gâtului i se relaxară. Încet, își lăsă capul pe spate.

Adormi.

19

Se înserase mai devreme decât de obicei. Mark își parcă mașina în spatele unei stații de autobuz, apoi așteptă câteva momente. Strada largă, lucind întunecat din cauza ploii torențiale, era liniștită, doar câteva mașini treceau. Nu era nici un pieton; nimeni care să îl observe.

Își trase șapca de baseball mai tare pe față, își ridică gulerul hanoracului, apoi alergă pe terasa acoperită din fața blocului lui Michael, uitându-se pe rând la fiecare mașină parcată, să vadă dacă era cineva care aștepta în întuneric. Michael obișnuia să le spună oamenilor că Mark este persoana meticuloasă în parteneriatul lor. Apoi exemplifica lucrul acesta cu o replică pe care Mark o ura: „Mark este incredibil de anal."

Dar Mark știa că are dreptate, că datorită lui Double-M Properties avea succes, pentru că el era acela care făcea treaba adevărată. Era datoria lui să verifice fiecare estimare a constructorilor, să fie la locul construcției, să aprobe fiecare material care trebuia cumpărat, să urmărească timpul de lucru și să facă în așa fel încât totul să fie cât mai ieftin. Asta în timp ce Michael petrecea jumătate din timp plimbându-se de colo-colo, făcând curte femeilor, prea rar luând ceva în serios. Dar Michael avea

majoritatea acțiunilor, doar pentru că avusese mai mulți bani atunci când începuseră afacerea.

Interfonul avea patruzeci și două de butoane din care trebuia să aleagă. Alese unul la întâmplare, dar în mod voit de la un alt etaj decât acela unde stătea Michael. Nu răspunse nimeni. Încercă un alt buton, pe care era scris „Maranello".

După câteva momente, o voce de bărbat, răgușită, cu accent italian, răspunse:

– Da?

– Curierul, țipă Mark.

– Ce curier?

– FedEx. Din America, pentru Maranello.

– Ce? Curier? Eu nu...

Se făcu tăcere câteva minute, apoi urmă sunetul ascuțit al zăvorului metalic.

Mark deschise ușa și intră. Merse direct la lift și urcă la etajul șase, apoi merse pe coridor către apartamentul lui Michael. Acesta ținea tot timpul o cheie de rezervă sub covorașul de la intrare în cazul în care rămânea pe dinafară fără chei, lucru pe care îl făcuse o dată, fiind beat și dezbrăcat. Spre ușurarea lui Mark, era tot acolo. O singură cheie, model Zale, acoperită cu praf.

Ca o măsură de protecție, sună la ușă și așteptă, uitându-se pe coridor, nervos că ar putea apărea cineva să-l vadă. Apoi deschise ușa, se strecură înăuntru, o închise repede în urma lui și scoase o lanternă mică din buzunar. Apartamentul lui Michael dădea spre stradă. În fața era o altă clădire de apartamente. Probabil că nu era nimic dacă aprindea luminile, dar Mark nu voia să riște. Ar fi putut fi cineva afară care să îl observe.

Își scoase șapca și haina ude leoarcă, le agăță în cuierul din perete, apoi așteptă câteva momente, ascultând nervos ca naiba. Prin peretele despărțitor auzea ceva ce suna ca muzica de marș, de la un televizor lăsat cu

volumul prea tare. Apoi, cu ajutorul lanternei, începu să caute.

Intră întâi în camera principală, camera de zi, ținând lumina deasupra fiecărei suprafețe. Se uită la grămada de vase nespălate din chiuvetă, la o sticlă pe jumătate goală de Chianti, cu dopul pus la loc, apoi la măsuța de cafea, pe care era telecomanda de la televizor, lângă un bol de sticlă cu o lumânare pe jumătate topită în el. O grămadă de reviste: *GQ*, *FHM*, *Zachts and Zachting*. Lângă acestea strălucea luminița roșie de la robotul telefonic.

Ascultă mesajele. Era unul de acum o oră, de la mama lui Michael, care vorbea cu o voce nervoasă.

– Bună, Michael, voiam doar să văd dacă ai venit.

Un alt mesaj era de la Ashley, care se auzea ca și cum ar fi vorbit de la mobil dintr-o zonă în care nu prea avea acoperire.

– Michael, dragule, am sunat să văd dacă printr-o minune te-ai întors. Te rog mult să mă suni când primești mesajul acesta. Te iubesc mult.

Următorul mesaj era de la un agent de vânzări care îl întreba pe Michael dacă ar dori să profite de împrumuturile avantajoase oferite de Banca Barclays clienților săi.

Mark continuă să asculte mesajele, dar nu mai era nimic interesant. Verifică cele două canapele, scaunule, celelalte măsuțe, apoi intră în birou.

Pe birou erau doar o tastatură, un mouse fără fir, un suport pentru hârtii în formă de inimă, un calculator, un încărcător de telefon și un suport negru plin cu pixuri și creioane. Nici aici nu era ceea ce căuta el, nici pe rafturile de cărți, nici în dormitorul dezordonat.

„Rahat! Rahat! Rahat!"

Părăsi apartamentul, coborî scările de incendiu și merse spre parcarea întunecată pe la ieșirea din spate. „Vești proaste", se gândi în timp ce se furișa înapoi pe stradă. „Astea chiar sunt vești proaste."

Cincisprezece minute mai târziu, mergea cu mașina sa BMW X5 de-a lungul străzii care ducea la complexul unde era Spitalul Comitatului Sussex. Parcă în zona departamentului de urgențe și accidente. Trecu repede pe lângă două ambulanțe care așteptau și intră în zona de așteptare, luminată și familiară lui de la vizita de ieri.

Trecu pe lângă mai mulți oameni care așteptau triști pe scaunele de plastic, sub un semn pe care scria „TIMP DE AȘTEPTARE – TREI ORE“, apoi merse pe coridor până la lift și urcă la etajul al patrulea.

Apoi urmă semnele către secția de terapie intensivă, cu mirosul de dezinfectant și de mâncare de spital în nas. Dădu colțul, trecu pe lângă un automat și un telefon cu cartelă, apoi văzu în fața lui recepția, unde erau două infirmiere – una stătea de vorbă la telefon, iar cealaltă vorbea cu o femeie în vârstă, care părea supărată.

Merse prin salon, trecu de patru paturi ocupate, îndreptându-se spre colțul unde fusese Josh noaptea trecută și așteptându-se să o vadă pe Zoe lângă el. Dar, în locul lui Josh, zări un bătrân zbârcit, cu părul alb vâlvoi, tras la față, cu obrajii pătați, cu perfuzii și cu un ventilator pentru respirație lângă el.

Mark se uită la restul paturilor, dar nu îl văzu pe Josh. Speriat că starea lui s-ar fi putut îmbunătăți și că a fost mutat la un alt salon, se grăbi să ajungă la recepție și se așeză în fața infirmierei care vorbea la telefon, o femeie grăsuță, la aproape treizeci de ani, cu fața ca o cireașă și o tunsoare scurtă. Avea o insignă pe care scria „Infirmieră, Marigold Watts“. După expresia feței, părea că stă de vorbă cu prietenul ei.

Așteptă nerăbdător, sprijinindu-se de tejgheaua de lemn, uitându-se la monitoarele alb-negru care arătau fiecare pat și la afișajele colorate din spatele fiecăruia. Își schimbă poziția de câteva ori, încercând să atragă atenția

infirmierei, dar aceasta părea mult mai îngrijorată de masa de seară.

– Mâncare chinezească, asta cred că vreau. Pui chinezesc. Undeva unde să facă pui chinezesc și clătite și...

În sfârșit păru că îl vede pentru prima oară.

– Ascultă, trebuie să închid. Te sun eu mai încolo. Și eu te iubesc. Zâmbi și se întoarse către Mark. Da, vă pot ajuta cu ceva?

– Josh Walker. Arătă spre salon. A fost aici ieri. Îmi puteți spune la ce salon a fost mutat?

Infirmierei îi înghețā fața ca și cum ar fi făcut o injecție antirid cu Botox. I se schimbă și vocea, bătând în retragere.

– Sunteți o rudă?

– Nu, sunt partenerul lui de afaceri. Instantaneu, Mark se înjură pentru că nu spusese că este fratele lui Josh.

– Îmi pare rău, spuse ea, ca și cum regreta că terminase discuția de la telefon pentru el. Nu putem da informații despre pacienți decât rudelor.

– Nu îmi puteți spune nici măcar la ce salon a fost transferat?

Se auzi un sunet. Infirmiera se uită la monitoare și văzu că lângă unul se aprinsese o lumină roșie.

– Trebuie să plec, spuse ea. Îmi pare rău.

Apoi traversă rapid salonul.

Mark își scoase mobilul. Apoi văzu un semn mare pe care scria „FOLOSIREA TELEFOANELOR MOBILE ESTE STRICT INTERZISĂ“.

Se întoarse către lift și coborî la etajul unu. Cuprins de panică, merse cu viteză printr-un labirint de coridoare până nimeri ieșirea principală.

În timp ce mergea spre recepție, auzi o voce tare, aproape isterică și o văzu pe Zoe, cu ochii tulburi, cu lacrimile curgând și cu părul blond, cârlionțat, neîngrijit.

– Tu și prietenul tău Michael și toate glumele voastre nenorocite! țipă ea. Bărbați imaturi și nenorociți!

El se uită la ea câteva momente. Apoi ea i se prăbuși în brațe, plângând necontrolat.

– E mort, Mark, acum a murit! E mort! Josh e mort! O, Doamne, e mort! Ajută-mă, ce mă fac?

Mark o înconjură cu brațele.

– Eu credeam că este în regulă, că va trece peste asta, spuse el, neconvingător.

– Au spus că nu se mai putea face nimic pentru el. Că dacă ar fi trăit ar fi fost o legumă. O, Doamne, Doamne! Ajută-mă, Mark. Ce o să le spun? Cum o să le spun copiilor că tatăl lor nu se mai întoarce acasă? Ce o să le spun?

– Vrei... ai vrea... o ceașcă de cafea sau altceva?

Printre sughițuri, ea răspunse:

– Nu, nu vreau o nenorocită de ceașcă de cafea! Îl vreau pe Josh înapoi! Doamne, l-au luat la morgă! Iisuse, ce mă fac?

Mark tăcea, ținând-o strâns în brațe, mângâindu-i spatele; spera ca ușurarea de pe chipul său să nu fie vizibilă.

20

Michael se trezi brusc dintr-un vis confuz, încercă să se ridice, dar instantaneu se lovi cu capul de capacul de deasupra. Ţipând de durere, încercă să își miște brațele, dar umerii îi atinseră satinul nemișcat, întâi la dreapta, apoi la stânga. Într-un acces de claustrofobie, începu să se zbată.

– Scoateți-mă de aici! ţipă el, răsucindu-se, zbătându-se, trăgând aer în piept, transpirând și tremurând în același timp. Vă rog, scoateţi-mă de aici!

Vocea îi era sufocată. Fără intonație. Nu se întâmplase nimic, era blocat aici la fel ca mai înainte.

Scotoci după lanternă și, panicat, nu reuși să o găsească timp de câteva secunde. Apoi o găsi, o aprinse și lumină partea de sus, apoi părţile laterale ale închisorii sale. Se uită la ceas. Arăta 11.15. „Noaptea? Mâine? Noapte, trebuie să fie noapte. Joi noapte."

Dâre de transpirație îi alunecau pe corp, făcând o băltoacă sub el.

Își întinse gâtul ca să se poată uita sub el, îndreptă lanterna în jos și ceva reflectă lumina. Apă.

Un centimetru întreg.

Se uita șocat. Era imposibil. Imposibil să fi transpirat atât de mult.

Doi centimetri nenorociți.

Întinse mâna din nou și lumină cu lanterna. Apoi o întoarse și îi folosi mânerul ca o sondă. Apa trecea de jumătate. Nu avea cum să fi transpirat atât de mult. Își făcu mâinile căuș, luă apă și începu să bea cu lăcomie, uitând de gustul sărat și murdar. Bău lacom și cu cât bea mai mult, cu atât i se părea că îi este mai sete.

Apoi, după ce termină de băut, îi veni în minte un alt aspect asupra provenienței apei. Apucă grăbit catarama de la curea și începu să sape cu frenezie în capacul sicriului. Dar, în câteva momente, aceasta deveni atât de fierbinte încât îi ardea degetele.

„Căcat."

Ridică sticla de whisky. Mai era încă o treime din ea. Lovi cu partea de sus în lemnul de deasupra lui. Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou și auzi gâtul sticlei crăpându-se. O bucățică mică de sticlă se desprinse. Ar fi fost păcat să irosească băutura. Duse sticla la gură și luă o înghițitură din lichidul care ardea. Doamne, avea un gust atât de bun! Se lăsă pe spate și lăsă lichidul să curgă, înghițind până când se înecă.

Îndreptă sticla, uitându-se la ea cu lanterna și reușind cu greu să se concentreze, cu capul învârtindu-i-se. Rămăsese o cantitate mică de whisky. Aproximativ...

Se auzi o lovitură deasupra capului său. Simțea că sicriul se mișcă!

Apoi altă lovitură.

Ca o bătaie din picior.

Ca și cum cineva ar fi stat pe capacul sicriului, chiar deasupra sa!

Speranța îi cuprinse fiecare părticică din corp. „Doamne, mă scot în sfârșit de aici!"

– Bine, nenorociților! strigă el, cu vocea mult mai slabă decât și-ar fi dorit. Luă o gură de aer și auzi un alt zgomot deasupra lui. În sfârșit!

– Ce dracu' v-a reținut?

Liniște.

Lovi cu pumnul în capac, înghițindu-și cuvintele.

– Hei, ce dracu' v-a reținut? Josh? Luke? Pete? Robbo? Aveți idee cât de mult am stat aici? Asta chiar nu este amuzant, chiar deloc. Mă auziți?

Liniște.

Michael ascultă.

Oare își imaginase?

– Hei! Hei!

Liniște.

Nu se putea să își fi imaginat. Se auziseră pași. Un animal sălbatic? Nu, pentru că fusese ceva mai greu de atât. Fusese o greutate de om.

Începu să izbească ca scos din minți în capac, cu sticla și apoi cu pumnii.

Apoi, brusc, fără nici o avertizare, ca și cum ar fi urmărit un spectacol de magie la televizor, tubul de respirat fu tras în afară și dispăru.

Câteva bucăți de pământ intrară pe gaura lăsată de acesta.

21

Mark abia putea să vadă. Panica ce îl cuprinse îi încețoșa privirea, îi tulbura gândirea. Vocea lui Michael. Auzise vocea blestemată a lui Michael. Iisuse!

În întunericul pădurii, sub ropotul ploii, închise ușa mașinii, pipăi aprinderea și încercă să bage cheia în contact. Avea cizmele grele și lipicioase de la noroi, iar apa îi curgea de pe șapca de baseball pe față.

Cu mănușile pe mâini învârti cheia și farurile se aprinseră cu o strălucire albă, în timp ce motorul se auzea pornind. La lumina farurilor văzu mormântul și copacii din spatele acestuia. Un animal se ascunse în tufișuri, frunzele și iarba tremurau în bătaia vântului, părând pentru un moment la fel de ireale precum imaginea plantelor pe fundul oceanului.

Se tot uita la mormânt, la bucata de tablă îndoită pe care o pusese cu grijă deasupra și la plantele pe care le rupsese și le pusese acolo pentru camuflare. Apoi văzu cea de-a doua cazma înfiptă în pământ și înjură. Coborî din mașină, merse și o luă de acolo, punând-o în spate. Apoi se urcă din nou în mașină, trânti ușa, se mai uită o dată cu atâta atenție cât îi permitea privirea încețoșată.

Se gândea. Nu exista nici un plan pentru a fi începută o construcție aici în mai puțin de o lună, mai erau încă

planuri de făcut și de finalizat. Nu exista nici un motiv ca să vină cineva aici. Comitetul de urbanizare făcuse deja o inspecție, totul intrase acum în circuit pentru obținerea ștampilelor.

Tremurând necontrolat, porni mașina și se îndreptă către drum, trecând peste cele două garduri care fuseseră puse acolo, probabil de Regia Forestieră, pentru a opri căprioarele să mai iasă pe șosea.

În timp ce trecea pe asfalt, dădu drumul la radio, trecând de la un post la altul ca să găsească niște muzică. Erau știri. Vorbărie. O reclamă. Apăsă pe butonul pentru CD, trecând în revistă fiecare melodie, dar nici una nu îi plăcea. Opri și muzica.

Câteva minute mai târziu, în timp ce lua o curbă, văzu pe marginea drumului, luminate de faruri, niște coroane de flori. Imaginea îi făcu un gol în stomac. Pe banda opusă trecură niște faruri. Apoi altele. Ținea strâns de volan, cu capul învârtindu-i-se, încercând să se concentreze, să gândească clar. Apoi, în timp ce mergea cu viteză foarte mare, încercă să ia o altă curbă, mult mai strânsă. Intră în panică, frână brusc și prea din scurt. Auzi pompa de presiune a ABS-ului, apoi un zgomot, în timp ce tubul de respirație alunecă de pe locul pasagerului din dreapta în spațiul pentru picioare.

Nu știa cum, dar reuși să ajungă din nou pe banda lui, apoi zări un refugiu și trase pe dreapta. Apăsă butonul pentru pilotul automat și formă numărul de la centrala „Arlington Reservoir". După câteva momente, vocea feminină fără trup anunță: „Ruta este calculată."

Douăzeci și cinci de minute mai târziu se opri pe cheiul împădurit unde era clubul de iahting, acum părăsit, care se întindea pe o suprafață de opt kilometri, și opri motorul. Își luă lanterna și stătu în întuneric, ascultând. Singurul zgomot care se auzea era cel produs de velele umflate de vânt. Nu era nici o lumină nicăieri.

În club era liniște. Se uită la ceas. Trecuseră zece minute după miezul nopții.

Recuperă tubul de respirat de unde căzuse, apoi luă cele două lopeți din portbagaj și merse de-a lungul pontonului. Când erau copii, el și Michael navigaseră pentru prima oară aici, înainte de a deveni mai aventuroși, ca să pornească pe ocean. Din câte își aducea aminte, apa avea la mal cam șase metri adâncime. Nu era perfect, dar era în regulă. Aruncă tubul de respirație și lopețile în apa vălurită, întunecată și se uită cum dispar. Apoi își scoase ghetele și le aruncă și pe acestea. Se scufundară instantaneu.

Se îndreptă spre mașină, se încălță cu pantofii pe care îi adusese cu el și se îndreptă spre casă, simțindu-se dintr-odată foarte obosit. Conduse încet, cu atenție, nedorind să fie filmat de vreun radar sau să atragă atenția vreunui polițist.

Prima lui treabă de dimineață urma să fie aceea de a-și duce mașina direct la o spălătorie pe care o știa în zona Hove. Era un loc tot timpul aglomerat, unde veneau numai mașini jegoase, era mereu coadă și nimeni nu ar fi remarcat un BMW X5 acoperit de noroi.

22

Grace scoase din gură țigara care ardea mocnit și o stinse, căscă, luă o altă țigară, strângând din dinți foarte concentrat, în timp ce scotea cele cinci cărți de joc din haina sa verde, șifonată. În mijlocul mesei era o grămadă de monede de cinci penny, miza fiecărui jucător. În fața lui erau pahare de whisky, de vin, grămezi de monede și jetoane și firimituri de la sandviș. În cameră se făcuse ceață de la atâta fum de țigară, în timp ce afară ploaia și vântul băteau în ferestrele înalte, care dădeau spre Canalul Englez și spre luminile Palatului Pier.

Jucau întotdeauna la miză și de fiecare dată când era rândul lui Bob Thornton, un detectiv ieșit la pensie, acesta alegea să iasă din joc, lucru care nu îi plăcea deloc lui Grace. Bob se uită la ceas; era ora 12.38 noaptea. Conform tradiției din fiecare joi seara, când jucau poker, ultima mână începea la 23.30, iar acum mai aveau de făcut doar două jocuri.

Nu fusese o zi bună pentru el; deși își pusese șosetele care îi purtau noroc, de culoare mov, și cămașa albastră cu dungi, primise tot timpul cărți proaste, făcuse o grămadă de greșeli și pierduse mult la o cacealma. Tot jocul mersese cam la fel cum fusese săptămâna: fără noroc.

Pierduse o sută cincizeci de lire până acum, iar ultima mână era de obicei cea mai pătimașă.

Se uită rapid peste cărți, în timp ce se concentra asupra reacției partenerilor de joc și deodată văzu că are trei decari. Era cea mai bună mână din ultimele două ore. Dar și o mână periculoasă în același timp, suficient de bună că ar fi fost o prostie să nu o joace, dar nu era cea mai bună pe care o putea avea.

Bob Thornton era un tip greu de ghicit. În vârstă de peste șaptezeci de ani, era o persoană impunătoare, energică, care juca regulat *squash*. Avea o privire de vultur, iar mâinile pătate aminteau de o reptilă. Purta un pulover verde peste o cămașă în carouri deschisă la gât, reiați și pantofi de tenis. Era de departe cel mai în vârstă din grupul de zece jucători constanți, dintre care se strângeau suficienți joia seara făcându-se câte un joc, pe rând, la fiecare acasă.

Obiceiul jocului de poker își avea rădăcinile cu mult înainte ca Grace să intre în poliție. Bob îi spusese de mai multe ori că, atunci când venise el, în urmă cu câțiva zeci de ani, fusese cel mai tânăr jucător. Gândindu-se la împlinirea celor treizeci și nouă de ani, Grace se întreba dacă, ca și Bob, într-o bună zi va ajunge și el cel mai bătrân din grup.

Dar, în mod clar, vârsta aducea și niște avantaje. Bob era extrem de ager, foarte greu de citit, precum și un jucător foarte viclean și agresiv. Grace nu își aducea aminte dacă, de-a lungul anilor, existaseră zile când Bob nu plecase acasă în câștig; chiar și acum era o grămadă de monede în fața lui. Grace se uită la el cum dădea din umeri în timp ce se uita cu atenție prin ochelari la cărți și le aranja, ținându-le aproape de piept. Apoi deschise gura și o închise la loc, umezindu-și buzele cu limba ca un șarpe, iar Grace știu imediat că nu trebuia să își facă probleme din cauza cărților lui, doar dacă Bob nu nimerea niște cărți foarte bune când schimba.

Era rândul lui Grace să deschidă jocul. Se uită la restul jucătorilor.

Tom Allen, detectiv la secția de criminalistică din Brighton, în vârstă de treizeci și patru de ani, avea o față serioasă, băiețoasă și un snop de păr cârlionțat. Era îmbrăcat cu un hanorac pus peste tricou. Se uita impasibil la cărțile primite, iar lui Grace i se păruse tot timpul greu de citit.

Lângă Tom stătea Chris Croke, polițist în echipajul de trafic, sau de la Siguranța rutieră, cum se numea departamentul. Era înalt și atletic, cu părul scurt, blond, ochi albaștri și cu mult șarm, cu foarte mult lipici la femei, ducând o viață mai mult de playboy decât de polițist. Jocul de astăzi se făcea la el acasă, într-un apartament spațios, de la etajul cinci al celei mai moderne clădiri din Brighton, numite Van Allen. În mod normal, faptul că un polițist ducea o viață atât de luxoasă, i s-ar fi părut suspect lui Grace, dar era cunoscut faptul că fosta sa soție era o persoană mondenă, moștenitoare a unei averi impresionante.

Croke o întâlnise într-o zi când o oprise pentru depășirea limitei de viteză și îi plăcea să se laude că, deși îi dăduse amendă, tot se măritase cu el. Oricare ar fi fost adevărul, care acum era istorie, nu era nici o îndoială că se descurcase bine cu căsătoria, deoarece, atunci când ea se săturase de orele neregulate din program, care erau groaza fiecărei soții de polițist, îi lăsase o grămadă de bani.

Croke era nesăbuit și imprevizibil. De-a lungul celor șapte ani de când jucau cu el, lui Grace îi fusese greu să îi descifreze limbajul corpului. Niciodată nu părea să îi pese dacă pierde sau câștigă și era mult mai ușor să citești persoanele care se așteptau la ceva.

Grace se concentră apoi asupra lui Trevor Carter, un personaj tăcut, cu tendințe de chelire, care lucra la secția de informatică a Poliției din Brighton. Îmbrăcat clasic,

într-o cămașă gri, cu mânecile îndoite, ochelari mari care nu mai erau la modă și pantaloni de culoare cafeniu-murdar, Carter era o persoană cumpătată, de familie, care juca poker ca și cum toată bunăstarea celor patru copii depindea de joc. Nu juca la cacealma aproape niciodată, plusa foarte rar și, în consecință, foarte rar mergea până la sfârșitul jocului. Ceea ce îl dădea de gol pe Carter era un tremurat nervos al ochiului drept, semn clar că avea o mână bună. Acum, ochiul îi tremura.

În sfârșit, Grace se uită la Geoff Panone, detectiv la secția antidrog, în vârstă de treizeci de ani, îmbrăcat într-un tricou negru, blugi albi și sandale, cu părul negru tuns până la umeri și cu cercel de aur în ureche și care trăgea cu poftă dintr-o țigară. În cei doi ani de când jucau împreună, Grace observase că atunci când avea o mână bună, Geoff își rearanja cărțile în mână, iar când avea o mână proastă, nu o făcea. Îngrijorător, acum și le rearanja.

– E rândul tău, Roy, spuse Bob Thornton.

Limita era întotdeauna suma de pe masă. Nimeni nu putea urca mai sus, ceea ce ținea miza la un nivel acceptabil. Dacă punea fiecare câte trei lire, aceasta era suma maximă. Pentru că nu dorea să îi scape nimic, dar nici să îi facă pe ceilalți să se retragă, Grace deschise cu o liră. Toți ceilalți făcură la fel, mai puțin atunci când se ajunse la Trevor Carter, care ridică la trei lire. Ochiul îi tremura și mai tare acum.

Geoff mai intră cu două lire. Bon Thornton ezită pentru o secundă, suficient pentru Grace să știe că în mod cert nu are o mână bună și că nu renunță doar pentru faptul că era ultima mână. Se hotărî să își încerce norocul și propuse încă trei lire.

Toți se uitară la el. Știa că avusese o noapte proastă și că aceasta era o ultimă șansă, dar deja era prea târziu pentru a mai face ceva.

Tom lăsă cărţile jos şi dădu din cap. Chris ezită câteva momente, apoi mai dădu cinci lire. Trevor şi Geoff măriră şi ei miza tot cu atât. Urmă Bob Thornton.

– Câte cărţi ? întrebă Grace.

Dacă schimba două, ar fi fost clar că avea trei de acelaşi fel. Dar dacă schimba două, ar fi avut şanse mai bune. Grace se hotărî asupra unei strategii şi schimbă doar o carte, renunţând la treiul de treflă şi păstrând şeptarul de inimă.

Inima îi tresări. Ful. Nu era ceva extraordinar, dar era o mână foarte bună. Decari şi şeptari. Acum chiar juca !

După ce urmărise cărţile celorlalţi jucători, Grace era sigur că are mâna cea mai bună, aşa că se hotărî să profite şi să mărească miza. Spre uimirea lui, următorii trei jucători renunţaseră şi el îşi dădu seama că mersese prea departe. Apoi însă, spre uşurarea lui, Trevor Carter reintră în joc şi îi ţinu miza.

Încrezător, Grace îşi scoase portofelul şi mări şi mai mult miza. Apoi, Trevor o mări şi el de câteva ori la rând, până când Grace îşi pierdu răbdarea, scoase câteva bancnote din portofel şi îl provocă.

Apoi trase nervos din ţigară, în timp ce Carter îşi arăta cărţile una câte una.

La dracu' ! La dracu' !

Chintă roială. 7,8,9,10 şi valet de aceeaşi culoare.

– Ce mână valoroasă, spuse Croke

– Bine jucat, exclamă Bob Thornton. Doamne, a fost bine ascunsă !

– Le-am luat pe parcurs, spuse Trevor Carter, aproape extaziat. Le-am luat pe parcurs !

Grace se uita înmărmurit. Era o mână la un milion, poate şanse chiar mai mici de atât. Era imposibil de prevăzut. Şi totuşi, ar fi trebuit să îşi dea seama după tăria necaracteristică cu care pariase Trevor că acesta ştia că o să-l bată şi ca urmare trebuia să renunţe mai devreme.

– Să înțeleg că puterile tale supranaturale au nevoie de ceva îmbunătățiri, Roy, ciripi Croke.

Toată lumea râse.

– Duceți-vă dracului! replică Grace, mult mai bine dispus decât se simțea. Alison Vosper avea dreptate. Oamenii chiar râdeau de el. El era aici, se simțea bine, ca între prieteni. Dar erau alții în poliție pentru care nu era o joacă. Dacă nu era atent, cariera lui se va împotmoli și el va ajunge pe margine.

Și chiar acum pierduse aproape trei sute de lire.

Iar pe parcursul ultimelor trei jocuri din acea seară, Grace reuși să își mărească datoria la peste patru sute de lire si cincizeci de penny.

Nu era o persoană prea fericită când luă liftul către parcarea subterană a blocului. În timp ce mergea către mașina sa Alfa Romeo, parcată la locul pentru vizitatori, era atât de nemulțumit de el și de prietenii lui, încât nici nu observă BMW-ul X5 acoperit de noroi care trecea.

23

–Uraaa!

Davey, ud leoarcă, deschise ușa de la rulotă și intră.

– Uraaa! strigă el prietenilor săi din televizorul care mergea tot timpul. Făcu o pauză, cu apa scurgându-i-se de pe șapca de baseball și de pe cizmele și hainele murdare pe covor. James Spader era într-un birou, vorbind cu o gagică pe care nu o recunoștea.

– Am irosit două sute pe nenorociții ăia. Înțelegi ce vreau să spun? îl întrebă Davey pe James Spader cu accent tărăgănat de sudist.

Dar Spader pur și simplu îl ignoră și continuă să vorbească cu femeia. Davey luă telecomanda de pe pat și o îndreptă spre televizor.

– Păi, nici eu nu am nevoie de tine, înțelegi? Schimbă postul. Acum vedea doi tipi pe care nu îi cunoștea, unul în fața altuia, certându-se. Pac.

James Gandolfino mergea către o femeie frumoasă cu părul lung și negru, printre mașinile dintr-o reprezentanță Mercedes-Benz.

Davey schimbă canalul și James Gandolfino dispăru.

Navigă pe mai multe posturi, dar se părea că nimeni nu era interesat să vorbească cu el, așa că se duse până la frigider.

– O să îmi iau o bere de la bar, spuse el și scoase o cola. O deschise cu o singură mână, goli jumătate de cutie, apoi se așeză pe pat și râgâi. Ceasul arăta 2.21.

Era pe deplin treaz și voia să vorbească cu cineva căruia să îi spună despre toţi iepurii pe care îi împușcase cu tatăl său azi-noapte.

– Uite care e treaba, spuse Davey şi râgâi din nou.

Verifică din nou buzunarele impermeabilului, scoase câteva cartușe și apoi agăță haina în cuier. Se așeză pe pat, încet, așa cum îl văzuse pe Clint că făcea atunci când voia să se descalțe, apoi își desfăcu cizmele și le lăsă să cadă pe rând pe covor. Puse mâna pe cele două cartușe nefolosite.

– Au numele tău scris pe ele, îl anunță pe Sean Penn, care se îndrepta spre el. Dar nici Sean Penn nu avea chef de conversație.

Apoi Davey își aminti. Era cineva cu care putea vorbi. Se lăsă în genunchi pe podea, căută sub pat și dădu peste staţia de emisie căreia îi scoase antena cât de mult se putea. Poc!

Apăsă pe butonul de ascultat și auzi numai paraziţi. Apoi apăsă pe butonul pentru vorbit.

24

Michael, complet treaz, plângea. Nu știa ce să facă și se simțea complet neajutorat. Era trecut de ora 2 dimineața. Era vineri, iar asta însemna că mâine trebuia să se însoare. Dar mai erau un milion de lucruri de făcut înainte.

Cine naiba, sau ce, luase tubul de respirat? Ar fi putut fi un bursuc care a dus tubul în vizuina sa? Dar ce să facă un bursuc cu un tub de plastic? În afară de asta, zgomotul fusese prea puternic. Cu siguranță fusese un om.

Cine?

De ce?

Unde era Ashley, iubita, draga, minunata, blânda Ashley? La ce se gândea ea chiar acum, ce îi trecea ei oare prin minte?

În fiecare moment tot mai spera că nu era decât un coșmar și că peste un minut se va trezi în pat, cu Ashley lângă el. Nu avea nici un sens.

Se auzi un sâsâit ascuțit și clar. Stația de emisie!

Apoi o voce, cu accent de sudist spuse:

– Ai ideea câte stricăciuni provoacă? Ha? Ai idee?

Disperat, Michael scotoci în întuneric după lanternă.

Vocea continuă:

– Știi, majoritatea lumii nu are nici cea mai mică idee. Îi auzi pe conservatorii ăia nenorociți vorbind despre

protejarea vieții în sălbăticie, dar ei habar nu au de nimic, înțelegi ce spun?

Michael găsi lanterna, o aprinse, găsi și stația de emisie și îi dădu drumul.

– Hei! spuse el. Hei, Davey?

– Da, vorbesc cu tine! Pun pariu că nu ai nici o bănuială, nu?

– Salut, cine ești?

– Tipule, nu trebuie să îți faci griji pentru cine sunt. Chestia e că cinci iepuri mănâncă la fel de multă iarbă ca o oaie. Imaginează-ți.

Michael apucă cutia neagră, confuz, întrebându-se dacă are halucinații. Ce dracu' se întâmpla?

– Pot să vorbesc cu Mark? Sau cu Josh? Sau cu Luke, Pete sau Robbo?

Se făcu tăcere timp de câteva momente.

– Hei! spuse Michael. Mai ești acolo?

– Prietene, nu plec nicăieri.

– Cine ești?

– Poate că sunt Omul-Fără-Nume.

– Ascultă, Davey, gluma asta e prea lungă, da? A dracului de lungă. Te rog, scoate-mă de aici.

– Trebuie să fii impresionat de două sute de iepuri, nu-i așa?

Michael se holba la stația de emisie. Oare toată lumea înnebunise? Acesta să fie nebunul care tocmai îi luase tubul de respirat? Michael încerca cu disperare să gândească clar.

– Ascultă, spuse el. Am fost băgat aici de niște prieteni, care au făcut o glumă. Poți să mă scoți, te rog?

– Ai intrat în vreo belea? întrebă vocea cu accent american.

Încă nesigur dacă acesta era vreun joc, Michael spuse:

– Mare belea, ți-ai dat seama.

– Ce crezi despre cei două sute de iepuri?

– Ce vrei să cred despre cei două sute de iepuri?

– Păi, tipule, ce vreau eu să crezi e că orice tip care omoară două sute de iepuri, trebuie să fie ceva de capul lui, înțelegi ce vreau să spun?

– Complet, spuse Michael. Sunt total de acord cu tine.

– OK, suntem pe aceeași lungime de undă, asta e super.

– Sigur că este. Super.

– Nu te da prea șmecher, tipule!

– Desigur, spuse Michael, încercând să îi facă pe plac. Dar, poate ai putea ridica de pe mine capacul, ca să putem avea această discuție față în față?

– Sunt cam obosit acum. Cred că mă duc să mă întind puțin, să închid ochii, înțelegi ce vreau să spun?

Speriat, Michael spuse:

– Nu, nu face asta. Hai să mai vorbim. Mai spune-mi despre iepuri, Davey.

– Ți-am spus, sunt Omul-Fără-Nume.

– Bine, Om-Fără-Nume, nu cumva ai la tine două pastile Panadol? Mă doare capul îngrozitor.

– Pastile Panadol?

– Da.

Se făcu liniște. Doar paraziții se auzeau.

– Alo, spuse Michael. Mai ești acolo?

Se auzi un chicot.

– Panadol?

– Haide, scoate-mă, te rog, de aici.

Urmă o tăcere mai lungă, apoi vocea spuse:

– Cred că asta depinde de unde este aici.

– Sunt în nenorocitul de sicriu.

– Îți bați joc de mine?

– Nu îmi bat.

Încă un chicot.

– Nu îmi bat joc, Sherlock, nu?

– Exact. Nu îmi bat joc, Sherlock.

– Trebuie să plec acum. E timpul pentru somn.

– Hei, te rog, așteaptă, te rog...

În stație nu se mai auzea nimic.

În lumina din ce în ce mai slabă a lanternei, Michael văzu că apa crescuse considerabil doar în ultima jumătate de oră. Cu ajutorul mâinii, încercă din nou să vadă cât de adâncă e. În urmă cu o oră îi ajungea la încheietura degetului arătător.

Acum îi acoperea mâna complet.

25

Roy Grace, îmbrăcat într-o cămașă albă cu mânecă scurtă și cu o cravată serioasă, cu nodul slăbit, se uita încruntat la mesajul de pe telefonul mobil:

Nu pot să nu mă gândesc la tine! Claudine XX.

Claudine?

Puțin după ora 9, era în biroul său, în fața calculatorului care la fiecare câteva minute mai primea câte un e-mail, era extrem de obosit, îl durea capul și îi era frig. Afară ploua neîncetat, iar în cameră era un curent ca de gheață. Preț de câteva momente, uitându-se la aleea lugubră, observă cum ploaia se scurge pe fereastră, apoi desfăcu dopul sticlei de apă minerală pe care o luase de la o benzinărie în drum spre serviciu, cotrobăi în sertar și scoase o cutie de Panadol. Scoase două pastile din folie, le înghiți, apoi se uită la ce oră fusese trimis mesajul: la 2.14.

Claudine.

Doamne, acum își aducea aminte.

Întâlnirea lui aranjată pe site-ul U-Date, de marți seara, cu vegetariana care ura polițiștii. Fusese înfiorător, toată noaptea fusese un dezastru, iar acum îl punea la încercare. Teribil.

Ținea telefonul mobil în mână, întrebându-se dacă să răspundă la mesaj sau doar să îl șteargă, când ușa se deschise și intră Branson, îmbrăcat într-un costum maro, cu o cravată violet și încălțat cu pantofi asortați, în două tonuri de maro, ținând într-o mână un pahar cu capac, cu cafea Starbucks, și două pungi de hârtie în cealaltă.

– Salut, omule! zise Branson, jovial ca de obicei, trântindu-se pe scaunul din fața lui Grace și punând cafeaua și pungile de hârtie pe birou. Văd că încă mai ai cămașa pe tine.

– Foarte amuzant, spuse Grace.

– Ai câștigat azi-noapte?

– Nu, nu am câștigat chiar deloc. Grace suferea încă după pierderea de ieri. Patru sute douăzeci de lire. Banii nu erau o problemă pentru el și nu avea nici o datorie, dar ura să piardă, și mai ales atât de mult.

– Arăți ca dracu'.

– Mulțumesc.

– Pe bune, nu glumesc. Pur și simplu arăți ca dracu'.

– Foarte drăguț din partea ta că ai venit până aici ca să îmi spui.

– Ai văzut vreodată filmul *The Cincinnati Kid*?

– Nu îmi aduc aminte.

– Cu Steve McQueen. Rămăsese lefter după o partidă de cărți. A avut un final superb, cu puștiul de pe alee care îl provoca la un ultim pariu, iar el dă pentru ultima oară cu banul.

Branson scoase capacul paharului, vărsând cafea pe birou, apoi scoase un corn cu migdale, lăsând și o urmă de zahăr pudră lângă cea de cafea. Îi oferi și lui Grace:

– Vrei o bucățică?

Grace dădu din cap.

– Ar trebui să mănânci ceva mai sănătos la micul dejun.

– Pe bune? Ca să ajung să arăt ca tine? Ce ai mâncat? Cereale organice?

Grace ridică folia de Panadol.

– Uite toată hrana de care am nevoie. Ce faci aici așa aranjat?

– Am o întâlnire în zece minute cu șefa. Am fost recrutat în comitetul pentru droguri.

– Ce noroc pe tine.

– Totul se rezumă la imagine, nu e ceea ce tu m-ai învățat? Să fii vizibil pentru șefi.

– Bravo, îți aduci aminte. Sunt impresionat.

– Dar de fapt, bătrâne, nu de aia sunt la tine în birou. Branson scoase o felicitare din cea de-a doua pungă și o puse în fața lui Grace. Trebuie să semneze toată lumea, e pentru Mandy.

Mandy Walker lucra la Protecția Copilului în Brighton. La un moment dat, și Grace, și Branson lucraseră cu ea.

– Pleacă? întrebă Grace.

Branson înghiți, apoi schiță un gest pentru a arăta o femeie gravidă.

– De fapt, credeam că ești la tribunal astăzi.

– S-a amânat până luni. Grace semnă pe felicitare lângă încă vreo douăsprezece nume; cafeaua și cornul miroseau dintr-o dată foarte bine. În timp ce Branson mușca din corn, întinse mâna să îl ia pe celălalt și mușcă din el, savurând gustul dulce. Mestecă încet, uitându-se la cravata lui Branson, care avea un model geometric ce o făcea să fie amețitoare, apoi îi înapoie felicitarea.

– Roy, în legătură cu apartamentul pe care l-am văzut miercuri. E ceva ce nu înțeleg. Am nevoie de experiența ta. Ai câteva minute?

– Am alternativă?

Fără să îl bage în seamă, Branson spuse:

– Uite care e treaba. Mușcă din nou din corn, căzându-i zahăr și firimituri pe costum. Erau cinci tipi la o petrecere a burlacilor. Acum…

Urmă o bătaie la ușă, aceasta se deschise și intră Eleanor Hodgson, secretara lui Grace, aducând o grămadă de hârtii și dosare. Era o femeie decentă, la vârsta a doua, cu părul drept-negru și cu o față destul de demodată, părând în permanență stresată rău. Acum se uita nervoasă la cravata lui Branson.

– Bună dimineața, Roy, spuse ea. Bună dimineața, detectiv Branson.

– Ce mai faci? o întrebă Glenn.

Ea puse documentele pe biroul lui Roy.

– Sunt câteva rapoarte ale legiștilor de la Huntingdon. Unul este cel pe care îl așteptai.

– Al lui Tommy Lytle?

– Da. Am și agenda și notele de buget pentru întâlnirea de la 11.

– Mulțumesc. În timp ce ea ieșea din cameră, el frunzări rapid dosarele și îl puse pe cel din Huntingdon deasupra. Huntingdon, din Cambridge, era unul dintre centrele de medicină legală pe care le folosea Poliția din Sussex. Tommy Lytle era cel mai vechi dosar deschis al lui Grace. În urmă cu douăzeci și șapte de ani, Tommy, de unsprezece ani, plecase de la școală spre casă într-o după amiază de vineri. De atunci nu mai fusese văzut niciodată. Unicul indiciu pe vremea aceea fusese o camionetă marca Morris Minor, văzută de un martor care avusese prezența de spirit să îi noteze numărul. Dar nu se făcuse nici o legătură cu proprietarul, un tip singuratic, ciudat, cu antecedente de atacuri sexuale asupra minorilor. Și apoi, acum două luni, din pură coincidență, camioneta apăruse în zona lui Grace, când proprietarul din prezent, prea entuziast, fusese amendat pentru șofat sub influența alcoolului.

Dezvoltarea medicinii legale față de acum douăzeci și șapte de ani era de neimaginat. Prin testarea ADN-ului, polițiștii se lăudau că, fără să aibă vreo urmă, dacă o

persoană fusese într-o cameră, nu conta cu cât timp în urmă, ei puteau s-o găsească. Nu trebuia decât un centimetru de praf care să fi scăpat aspiratorului, sau un fir de păr ori o fibră din haină. Chiar dacă era ceva de sute de ori mai mic decât vârful unui ac, i se putea da de urmă.

Și acum avea camioneta. Iar suspectul principal era încă în viață. Și medicii legiști luaseră camioneta la microscop!

Deși era atașat de Branson, Grace abia aștepta ca acesta să plece ca să poată citi raportul. Dacă ar fi rezolvat asta, ar fi fost cel mai vechi caz rezolvat vreodată în comitat.

Înghițind ultima bucată de corn și vorbind în timp ce mesteca, Branson spuse:

– Erau cinci bărbați la o petrecere de burlaci, da? Mirele e un tip pus pe glume; în trecut, a făcut câte o glumă fiecăruia dintre ei. Pe unul l-a legat cu cătușe într-un tren care mergea spre Edinburgh chiar în noaptea dinaintea nunții.

– Foarte drăguț tipul, spuse Grace.

– Da, exact tipul de glumă pe care ai vrea să o faci celui mai bun prieten. Așa. Să vedem ce avem. Cei cinci încep petrecerea. Undeva pe drum, îl pierd pe ginere, adică pe Michael Harrison. Apoi au un accident, trei dintre ei mor pe loc, al patrulea e în comă și până la urmă moare. Astăzi este vineri dimineața și peste douăzeci și patru de ore ar trebui să se căsătorească.

Branson luă o gură de cafea, se ridică un moment și începu să se plimbe prin birou. Se opri și se uită pentru o clipă la tabelul SASCO, pe care se făcuseră niște note cu cerneală. Ridică foaia, luă un creion și începu să scrie.

– Îl avem pe Michael Harrison. Îi scrise numele și îl încercui. Avem și cei patru prieteni morți. Desenă al doilea cerc. Și o avem pe logodnică, Ashley Harper. Desenă un al treilea cerc în jurul numelui ei. Mai este și partenerul de afaceri, Mark Warren. Desenă al patrulea cerc. Și...

Grace se uita la el întrebător.

– Avem și ce am luat din calculator ieri, da?

– Un cont de bancă în Insulele Cayman.

Ținând creionul în mână, Branson se așeză în fața lui Grace.

Grace continuă:

– Mi-ai spus că partenerul de afaceri nu a fost la petrecerea burlacilor.

Branson nu înceta să fie uimit de memoria lui Grace pentru detalii. Părea că ține minte totul.

– Corect.

– Pentru că a avut întârziere avionul.

– Asta e povestea până acum.

– Și el ce spune? Unde crede că s-a dus Michael Harrison? S-a cărat în Insulele Cayman?

– Roy, i-ai văzut gagica. Și am căzut de acord că nici un om sănătos la cap nu ar părăsi-o ca să plece undeva; e extraordinar de frumoasă și deșteaptă pe deasupra. Și...
Branson își strânse buzele.

– Și ce?

– Și minte. I-am făcut testul învățat de la tine, cu ochii. Am întrebat-o dacă știe de Insulele Cayman și a spus că nu știe. Mințea.

– Probabil că încerca să le ofere protecție. Să acopere urmele șefului și logodnicului ei. Lui Grace îi atrase atenția încă un e-mail venit pe calculator. Deci ce vrei să spui până acum?

– Sunt posibile următoarele scenarii: prietenii lui s-au răzbunat și probabil l-au legat pe undeva. Sau a avut un accident. Sau s-a răzgândit și a fugit. Sau s-a retras undeva în Insulele Cayman.

Grace deschise unul dintre e-mailuri care era marcat ca fiind urgent și care era de la șefa sa, Alison Vosper. Îl întreba dacă era liber pentru o întâlnire scurtă la 12.30. În timp ce vorbea cu Branson, îi răspunse că era liber.

– Partenerul de afaceri al tipului, Mark Warren, ar fi știut dacă ar fi plănuit ceva de genul să îl lege undeva, sau altceva de tipul ăsta.

– Domnișoara Harper spune că ea știe că puneau ceva la cale, dar nu știe ce au convenit până la urmă.

– Ai verificat cârciumile pe unde au fost ?

– Asta se face astăzi.

– Și camerele de filmat cu circuit închis ?

– Am început și asta.

– Ați verificat camioneta ? După expresia de panică de pe fața lui Branson, Grace își dădu seama că nu o făcuse. De ce naiba nu ați făcut-o ? Nu este ăsta primul loc în care trebuie te uiți ?

– Da, ai dreptate. Nu mi-am intrat încă în mână la chestia asta.

– Ați alertat toate secțiile ?

– Da, fotografia lui circulă de dimineață. L-am trecut la persoane dispărute.

Grace simți că i se lasă un nor negru peste creier. Persoane dispărute. De fiecare dată când auzea sintagma era afectat, pentru că îi aducea aminte din nou. Se gândea la femeia asta, Ashley, pe care i-o descrisese Branson. Cum s-o fi simțind ?

– Glenn, ai spus că tipul acesta era pus pe glume. Nu e vreo șansă ca el să facă o glumă și să fie pe cale să apară cu un rânjet pe față ?

– Cu patru dintre prietenii lui morți ? Ar trebui să fie destul de bolnav la cap atunci. Branson se uită la ceas. Ce faci la prânz ?

– Dacă nu primesc vreun telefon de la Julia Roberts, s-ar putea să fiu liber. Dacă nu sunt ținut la întâlnire mai mult de jumătate de oră.

– Ce mai face minunata Alison Vosper ?

Grace îi aruncă o privire rece și ridică din sprâncene.

– Mai mult acră decât dulce.

– Te-ai gândit vreodată să i-o tragi ?

– Da, pentru aproape o nanosecundă sau poate chiar mai puțin. Care e unitatea de timp cea mai mică care există ?

– Ar putea fi o mișcare bună în carieră.

– Mă pot gândi la una și mai bună.

– Cum ar fi ?

– Cum ar fi să nu încerc să i-o trag șefei.

– Ai văzut-o vreodată pe Susan Sarandon în *Moonlight Mile ?*

– Nu îmi amintesc.

– Îmi aduce aminte de Susan Sarandon în acel film. Mi-a plăcut filmul, a fost bun. Nu ai vrea să dai o tură cu mine cu mașina, să luăm prânzul și să mai vorbim pe drum ? Îți fac cinste cu ceva de băut și un sandviș.

– O, să mergem să luăm prânzul în mașină ! Asta îmi întărește convingerea că ceea ce am gândit când ți-am văzut cravata este adevărat : chiar ai stil.

26

Conform calculelor lui Michael, apa se înălța cu douăzeci și cinci de centimetri la fiecare trei ore. Îi venea acum chiar deasupra urechilor. Tremura din cauza frigului și începea să aibă febră.

Lucrase cu disperare în timpul nopții, săpând în capac cu sticla, iar acum rămăsese la ultima rămășiță din aceasta. Mâinile îl dureau din cauza extenuării. Făcuse o gaură mare în capac, dar nu suficient de mare ca să îl spargă.

Își măsura timpul acum. Două ore săpa, o oră se odihnea și își imagina că este pe mare. Dar pierdea bătălia. Apa creștea mai repede decât mărea el gaura. Apa îi va trece de cap până când va reuși să facă o gaură suficient de mare ca să poată ieși.

La fiecare cincisprezece minute pornea stația de emisie, dar de fiecare dată nu auzea decât paraziții de pe frecvență.

Acum era ora 11.03. Vineri.

Săpa în continuare, praf de sticlă și bucăți de pământ ud căzându-i pe față, ultima bucată din sticlă micșorându-se cu fiecare minut. Se gândea tot timpul. Când se va toci de tot sticla, va folosi catarama de la curea. Și când se va rupe și aia, ce alte instrumente mai avea să sape în lemn? Geamul de la lanternă? Bateriile?

Din stație se auzi un sunet ascuțit, apoi din nou accentul american, destul de fals.

– Bună, prietene, ce mai faci? Acum îl recunoștea.

Michael apăsă pe butonul pentru vorbire.

– Davey? întrebă el. Tu ești?

– Urmăream știrile la televizor, îl informă Davey. Tocmai arată un accident de mașină la care am fost și eu cu tata marți! Toți din mașină sunt morți și mai lipsește un tip!

Dintr-odată, Michael apucă strâns stația.

– Ce era, Davey? Ce mașină era?

– Ford Tranzit. Mamă, era făcută praf!

– Mai spune-mi, Davey!

– Este un tip care a ieșit prin parbriz și îi lipsește jumătate de cap. Iisuse, îi poți vedea creierii. Mi-am dat seama imediat că era mort. A supraviețuit numai unul, care a murit pe urmă.

Michael începu să tremure necontrolat.

– Știi cine este tipul care lipsește?

– Aha.

– Spune-mi, cine este?

– Trebuie să plec într-un minut, să îl ajut pe tata.

– Davey, ascultă-mă. Eu pot fi tipul acela.

– Îți bați joc de mine?

– Care este numele lui, Davey?

– A, nu știu. Spun doar că trebuia să se căsătorească mâine.

Michael închise ochii. „Oh, Doamne, nu!"

– Davey, accidentul acesta a avut loc marți seara, pe la ora 21?

– Cam așa ceva.

Cu noi puteri, Michael ținu stația aproape de gură.

– Davey, eu sunt tipul acela! Eu sunt tipul care se căsătorește mâine!

– Îți bați joc de mine?

– Nu, Davey. Ascultă-mă cu atenție.

– Trebuie să plec. Vorbim mai încolo.

Michael țipă:

– Davey, nu pleca, te rog să nu pleci. Ești singura persoană care mă poate salva.

Se făcu liniște. Se auzeau doar paraziții de pe canal, semn că Davey încă era la capătul celălalt.

– Davey?

– Trebuie să plec, înțelegi ce îți spun?

– Davey, am nevoie de ajutorul tău. Ești singura persoană din lume care mă poate ajuta. Vrei să mă ajuți?

Altă tăcere lungă. Apoi:

– Care ai spus că este numele tău?

– Michael Harrison.

– Doar ce ți-au spus numele la televizor!

– Davey, ai o mașină? Știi să conduci?

– Tata are un camion.

– Pot să vorbesc cu tatăl tău?

– A, nu știu. Este destul de ocupat, trebuie să plecăm și să încărcăm ceva stricat.

Michael se gândea cu disperare cum să îi înțeleagă caracterul.

– Davey, ai vrea să fii un erou? Ți-ar plăcea să fii la televizor?

Vocea deveni veselă.

– Eu la televizor? Adică să fiu ca o vedetă de cinema?

– Da, poți fi o vedetă de cinema! Trebuie doar să îl rogi pe tatăl tău să vorbească cu mine și eu îi voi spune cum să ajungi vedetă de cinema. Nu vrei să îl aduci să vorbească cu mine la stație? Ce zici de asta?

– Nu știu.

– Davey, te rog, cheamă-l pe tatăl tău.

– Uite cum stă treaba: tata nu știe că am stația asta și ar fi destul de supărat dacă ar afla.

Făcându-i pe plac, Michael îi spuse:

– Eu cred că ar fi mândru de tine dacă ar afla că ești un erou.

– Crezi ?

– Cred.

– Trebuie să plec. Mai vorbim ! Terminat !

Stația se opri din nou.

Rugându-se din toată inima, Michael striga :

– Davey, te rog, nu mă lăsa ! Davey, adu-l pe tatăl tău, te rog !

Dar Davey plecase.

27

Ashley, palidă, stătea într-un fotoliu vechi și adânc în sufrageria mică din casa mamei lui Michael și privea fără expresie înainte, cu ochii plini de lacrimi. Se uita fără nici o poftă la farfuria neatinsă cu biscuiți asortați de pe măsuța de cafea, apoi la fotografia cu ramă de metal așezată pe șemineul electric, în care era Michael, la doisprezece ani, pe o bicicletă, și pe urmă pe geam, la strada udată de ploaie, care ducea către terenurile de curse din Brighton.

– Am chemat croitoreasa la ora 14, spuse ea. Ce crezi că trebuie să fac? Luă o gură de cafea și își șterse ochii cu batista. Bobo, cățelul rasa *shih-tzu* a lui Gill Harrison, cu o fundă în păr, se uită la Ashley și scoase un scâncet, cerșind biscuiți. Ea răspunse ciufulindu-i părul moale de pe stomac.

Gill Harrison stătea pe canapea, în fața lui Ashley. Era îmbrăcată într-un tricou alb, fără nici o formă, pantaloni ca de costum și pantofi sport. O dâră subțire de fum ieșea din țigara pe care o ținea între degete. Lumina strălucea de la diamantul unui inel de logodnă, prea mare ca să fie real, pus lângă o verighetă subțire de aur. O brățară atârna liberă la încheietura mâinii.

Vorbea cu o voce gravă, cu accentul aspru din Sussex, în care i se citea încordarea.

– E un băiat bun. Nu a dezamăgit pe nimeni în viață. Asta le-am spus polițiștilor care au venit aici. Acesta nu este el, nu este Michael. Dădu din cap și mai trase o dată din țigară. Îi plac glumele, râse ea forțat. Când era copil, îi teroriza pe toți de Crăciun cu câte o mască. Mereu îi speria pe oameni. Dar acesta nu este el, Ashley.

– Știu.

– I s-a întâmplat ceva. Băieții i-au făcut ceva. Sau a avut și el un accident. Nu te-a părăsit. A fost aici duminică dimineața, am băut ceaiul împreună. Îmi spunea cât de mult te iubește, cât de fericit este, și să îl binecuvântez. L-ai făcut atât de fericit. Îmi spunea despre casa pe care ați găsit-o la țară și pe care vreți să o cumpărați și despre toate planurile. Mai trase o dată din țigară, apoi tuși. Este un băiat plin de resurse. De când tatăl său... Strânse din buze, iar Ashley putea vedea că pentru ea era foarte greu. De când tatăl său... Ți-a povestit?

Ashley încuviință.

– A luat locul tatălui său. Nu m-aș fi descurcat fără Michael. A fost atât de puternic. O stâncă, pentru mine și pentru Carly. O să îți placă de Carly. El i-a trimis bani de bilet pentru a veni din Australia la nuntă. Trebuie să sosească în orice moment. Mi-a telefonat de la aeroport acum două ore. Dădu din cap, disperată.

Ashley, îmbrăcată în blugi largi, maro și o bluză albă neglijentă, îi zâmbi.

– Am cunoscut-o pe Carly chiar înainte să plece în Australia. A trecut pe la birou.

– Este o fată bună.

– Dacă este fata ta, sigur așa este!

Gill Harrison se apleca și își stinse țigara.

– Știi, Ashley, toată viața Michael a muncit din greu. Împărțea ziare când era mic ca să mă ajute pe mine și pe Carly, apoi a început afacerea cu Mark. Nimeni nu îl apreciază. Mark este un băiat bun, dar...

– Dar ce ?

Gill își clătină capul.

– Îmi spui ?

– Îl știu pe Mark de când era copil. Michael și cu el erau nedespărțiți. Dar Mark s-a ținut tot timpul de coada lui Michael. Uneori cred că Mark este un pic invidios pe Michael.

– Eu credeam că fac o echipă bună, spuse Ashley.

Gill scoase un pachet de Dunhill din geantă, luă o țigară și o duse la buze.

– Întotdeauna i-am spus să aibă grijă cu Mark. Michael e inocent, el crede în oameni prea ușor.

– Ce vrei să spui ?

Gill scoase o brichetă ieftină din geantă și își aprinse țigara.

– Tu ai o influență pozitivă asupra lui Michael. Vei face totul ca să fie bine, nu-i așa ?

Bobo începu să cerșească un alt biscuit. Ignorându-l, Ashley răspunse :

– Michael e puternic. E bine, e în regulă.

– Da, sigur că este. Aruncă o privire la telefonul așezat pe colțul mesei. Este în regulă. Poate să sune în orice moment. Săracii băieți. Erau o parte importantă din viața lui Michael. Nu pot să cred…

– Nici eu.

– Draga mea, ai întâlnire cu croitoreasa. Trebuie să te duci. Spectacolul trebuie să continue. Michael va apărea, crezi asta, nu ?

Ezită puțin și Ashley răspunse :

– Sigur că da.

– Vorbim mai târziu.

Ashley se ridică, se duse la viitoarea mamă soacră și o strânse puternic în brațe.

– Totul o să fie bine.

– Tu ești lucrul cel mai bun care i s-a întâmplat. Ești o persoană minunată, Ashley. Am fost atât de fericită când Michael mi-a spus că...că... Se bâlbâia acum, cuprinsă de emoție. Că voi doi...

Ashley o sărută pe frunte.

28

Grace stătea în Fordul albastru, ţinându-se cu mâinile de scaun şi mişcându-şi buzele, uitându-se nervos la drumul de ţară care se vedea prin ploaia deasă. Fără să ţină seama de frica pasagerilor, Glenn Branson se strecură cu atenţie printr-o serie de curbe, arătând cu mândrie ce învăţase la un curs de şofat al poliţiei. Radioul, la care era prins un post de muzică rap, era prea tare pentru gusturile lui Grace.

– Mă descurc, nu-i aşa ?

– A, da, spuse Grace, gândindu-se că mai puţină conversaţie înseamnă mai puţină distracţie pentru Branson, ceea ce ar fi însemnat o speranţă de viaţă mai lungă pentru amândoi. Se aplecă şi dădu volumul muzicii mai încet.

– Jay-Z, spuse Branson. E extraordinar, nu-i aşa ?

– Extraordinar.

Luară o curbă strânsă la dreapta.

– Ni s-a spus să ţinem spre stânga, pentru a avea o vedere bună. E o mişcare bună, nu crezi ?

Trecură curba şi şoseaua coborî.

– Te sperii ?

– Doar puţin.

– Eşti un pămpălău. Guess e de vârsta ta. Mai ştii filmul *Bullit ?*

– Cu Steve McQueen? Îți place, nu-i așa?

– Minunat! Cea mai bună urmărire auto făcută vreodată în filme!

– S-a terminat cu un accident urât.

– Minunat film, spuse Branson, fără să priceapă aluzia. De fapt, se gândi Grace, ignora aluzia.

Și Sandy conducea cu viteză. Făcea parte din nebunia ei naturală. Se temea să nu pățească un accident într-o zi, deoarece se părea că încă nu își dădea seama de legile fizice care determinau momentul când o mașină putea lua o curbă și când nu. Dar, în cei șapte ani cât fuseseră împreună nu făcuse nici un accident, nici măcar nu-și zgâriase mașina.

Spre ușurarea lui Grace, în fața lor apăru semnul „Parcul de mașini al lui Bolney", fixat de un gard de metal și prins cu sârmă ghimpată. Branson frână cu putere și, trecând pe lângă o plăcuță pe care scria „câine rău", intră în curtea principală a unui depozit.

Adăpostindu-se sub umbrelă, sunară la interfonul din dreptul unei uși gri. Câteva momente mai târziu, ușa fu deschisă de un bărbat la vreo treizeci de ani, durduliu, cu părul nespălat, îmbrăcat într-o salopetă albastră peste un tricou murdar, cu o jumătate de sandviș în mâna tatuată.

– Detectiv Branson și detectiv Grace. Am sunat mai devreme, spuse Branson.

Înghițind, tipul stătu impasibil câteva momente. În spatele lui, se vedeau în depozit câteva mașini și dubițe distruse. Luă o mutră gânditoare.

– Duba Tranzit, da?

– Da, răspunde Branson.

– Albă? Cea care a venit de la Wheeler's marți?

– Da, aceea e.

– E afară.

Îl urmară prin curte, apoi intrară pe ușă într-un spațiu care, din ce estima Grace, avea câțiva acri, plin cu

vehicule stricate, cât puteai cuprinde cu ochii. Foarte puține erau acoperite cu prelate, cele mai multe fiind expuse intemperiilor.

Ținând umbrela sus, peste capul lui Branson, se uită la o dubă Rentokil care luase foc după o puternică coliziune frontală. Ar fi fost greu să îți imaginezi că supraviețuise vreunul dintre pasageri. Apoi observă o mașină sport Porsche, ajunsă la mai puțin de trei metri lungime. Și o mașină Toyota cu acoperișul zburat.

Locul acesta îi dădea tot timpul fiori. Grace nu lucrase niciodată la circulație, dar în primele zile în poliție asistase la niște accidente de circulație și era imposibil să nu te lași afectat de ele. Se puteau întâmpla oricui. Puteai pleca într-o zi în excursie, fericit, plin de planuri și câteva momente mai târziu, într-o clipită, poate că fără nicio vină, propria mașină se transforma într-un monstru care te făcea bucățele, îți tăia membrele și poate chiar te fierbea de viu.

Se cutremură. Mașinile care ajungeau aici, aduse cu atenție maximă, erau cele care fuseseră implicate în accidente grave sau fatale. Erau ținute aici până când cei de la secția de accidente rutiere, și uneori de la criminalistică, obțineau toate informațiile care le erau necesare, înainte de a ajunge la fier vechi.

Omul în salopetă arătă către o adunătură de fiare albe, cu jumătate de plafon smuls, cu cabina ruptă de restul dubei, cu mare parte din interior îmbrăcat în plastic alb.

– Asta e.

Grace și Branson se uitau la dubă în tăcere. Pentru câteva momente groaznice, Grace nu își putu controla mintea să nu se cutremure la imaginea de groază din față. Cei doi ocoliră duba. Grace remarcă noroiul întărit pe butucul roților și mult mai mult pe bara de susținere și pe spate, noroi care începuse să se scurgă de la ploaie.

Îi dădu umbrela colegului său, deschise portiera ondulată din dreptul șoferului și instantaneu îl izbi mirosul

stătut, greu, de sânge intrat în putrefacție. Nu conta de câte ori mai simțise mirosul acesta, de fiecare dată era la fel de grețos. Era chiar mirosul morții.

Ținându-și respirația pentru a nu mai simți, încercă să tragă de plastice. Volanul fusese rupt, iar scaunul șoferului se deplasase în spate. Scaunul din față, pe jos, totul era pătat cu sânge.

Acoperi petele cu plastic și se urcă în mașină. Înăuntru era întunecat și anormal de liniște. Îi dădea fiori pe șira spinării. O parte din motor ieșise prin podea, iar pedalele se mutaseră într-o poziție nefirească. Se aplecă și deschise torpedoul. Scoase de acolo un ghid de utilizare a mașinii, mai multe cupoane de parcare, niște chitanțe pentru benzină și câteva casete fără etichetă. Dădu casetele lui Glenn.

– Ar fi bine să asculți astea.

Branson le băgă în buzunar.

Plecându-și capul ca să nu se lovească de capota îndoită, Grace se duse în spatele mașinii. I se auzeau pantofii pe podea. Branson deschise ușile din spate ca să facă mai multă lumină. În spate, Roy văzu o canistră de plastic, un cauciuc de rezervă, câteva unelte și un bilet de parcare într-o pungă. Scoase biletul și remarcă faptul că era datat cu câteva zile înaintea accidentului. Îl înmână lui Branson ca să îl pună în pungă. Mai era un singur pantof sport, de la piciorul stâng și o jachetă din vinilin. Controlă buzunarele și scoase un pachet de țigări, o brichetă de plastic și o chitanță de la o curățătorie din Brighton. Branson le sigilă pe toate.

Grace se mai uită o dată cu atenție în interiorul mașinii, gândindu-se și verificând dacă a omis ceva. Apoi coborî din mașină și se adăposti sub umbrelă.

– A cui este mașina asta ? îl întrebă pe Branson.

– A lui Houlihan, un antreprenor din Brighton. Unul dintre băieții care au murit lucra acolo, era firma unchiului său.

– Patru înmormântări. Ar trebui să le facă o reducere substanțială, spuse Grace cinic.

– Uneori ești un ticălos nenorocit, știai asta?

Grace se gândi un moment, ignorându-l.

– Ai vorbit cu cineva de la Houlihan's?

– Am vorbit chiar cu patronul, domnul Sean Houlihan, ieri după-amiază. E foarte supărat, îți imaginezi. Mi-a spus că nepotul său era un tip foarte muncitor, dornic să ajute.

– Nu așa sunt toți? Și el i-a dat permisiunea nepotului său să ia mașina?

Branson dădu din cap.

– Nu. Dar spune că așa ceva nu stătea în obiceiul nepotului său.

Roy Grace se gândi un moment.

– Pentru ce era folosită mașina de obicei?

– Lua cadavre. Din spitale, ospicii, aziluri de bătrâni, locuri de genul acesta, unde e necesar un car mortuar. Ți-e foame?

– Îmi era înainte de a ajunge aici.

29

Zece minute mai târziu, așezați la o masă care se clătina, într-o cârciumă de țară, Grace bea o bere Guiness, iar Branson o cola fără zahăr. O așteptau pe chelneriță să vină cu ceea ce comandaseră. În spatele lor era un șemineu mare, plin cu buturugi neaprinse, iar pe pereți atârna o colecție de decorațiuni agricole, realizate manual. Era tipul de local care îi plăcea lui Grace, o cârciumă veritabilă de țară. Le ura pe cele cu specific și cu nume caraghioase care încet deveneau parte din orașul din ce în ce mai lipsit de stil propriu.

– I-ai verificat mobilul ?

– Trebuie să primim înregistrările în după-amiaza aceasta, spuse Branson.

– Numărul doisprezece ?

Grace ridică privirea și remarcă o chelneriță cu o tavă pe care era așezată mâncarea lor. Friptură de vită și ficăței pentru Grace, pește și salată pentru Glenn Branson.

– Ce mănânci tu înseamnă atac de cord subit, îl certă Branson. Știi ce ai tu în farfurie ? Grăsime de vită. Câh !

Punându-și niște muștar pe farfurie, Grace răspunse :

– Nu e vorba de ceea ce mănânci, ci de faptul că te gândești la asta. Grija te omoară.

Branson luă niște pește din farfurie. În timp ce mânca, Grace continuă :

– Am citit că nivelul mercurului din pește este maxim, din cauza poluării. Nu ar trebui să mănânci pește mai mult de o dată pe săptămână.

Branson se opri din mestecat și îl privi nedumerit.

– Unde ai citit tu asta?

– A fost un reportaj în revista *Nature*, cred. Este vorba de cea mai importantă revistă de gastronomie din lume, zâmbi Grace, bucurându-se de expresia de pe fața prietenului său.

– La naiba, și noi mâncăm pește aproape în fiecare seară. Mercur?

– O să ajungi ca un termometru.

– Nu e amuzant. Adică...

Telefonul scoase două sunete puternice.

Grace scoase telefonul mobil din buzunar și citi mesajul.

De ce nu-mi răspunzi la mesaj, Armăsarule? Claudine XX.

– Doamne, exact de asta aveam nevoie, spuse el. Un iepuraș în călduri.

Branson ridică din sprâncene.

– Carnea de iepure e sănătoasă. Foarte bună de gătit.

– Asta nu e sănătoasă și nu mănâncă nici carne. Vreau să spun iepuraș ca în filmul acela cu Glenn Close.

– *Atracție fatală?* Cu Michael Douglas și Anne Archer, în 1987. Foarte bun filmul. A fost pe Sky sâmbătă.

Grace îi arătă textul.

Branson rânji.

– Armăsar, da?

– Nu am ajuns chiar atât de departe și nici nu vom ajunge.

Sună telefonul lui Branson. Îl scoase și răspunse:

– Branson la telefon. Da? Bine, bine, o să ajung într-o oră. Închise telefonul și îl lăsă pe masă. Se uită la Grace și îi transmise: A sosit lista Vodafone cu convorbirile lui

Michael Harrison. Vrei să vii la birou și să mă ajuți să ne uităm peste ea?

Grace se gândi un moment, apoi își verifică agenda. Își lăsase după-amiaza liberă ca să verifice niște hârtii legate de cazul Sureh Hossain, lucru pe care i-l ceruse Alison Vosper la întâlnirea de la 12.30, iar apoi voia să citească despre cazul Lytle. Dar acesta așteptase douăzeci și șapte de ani, așa că încă o zi nu mai conta. În timp ce dispariția lui Michael Harrison era o urgență. Deși nu știa nici una dintre persoane, îi părea rău pentru ele. În special pentru logodnica lui, mai ales că știa cât de dureros era când persoana iubită era dată dispărută. În acest moment, dacă exista vreo modalitate de a ajuta, el o va pune în practică.

– Bine, spuse el. Sigur că vin.

Branson își termină salata și lăsă restul peștelui în farfurie, în timp ce Grace își mânca porția cu poftă.

– Am citit undeva că francezii beau mai mult vin decât englezii și trăiesc mai mult, spuse el. Japonezii mănâncă mai mult pește decât englezii, dar beau mai puțin vin și trăiesc mai mult. Germanii mănâncă mai multă carne roșie decât englezii și beau mai multă bere și trăiesc mai mult și ei. Știi care e morala acestei povestiri?

– Nu.

– Că nu ceea ce mănânci sau bei te omoară, ci faptul că vorbești limba engleză.

Branson rânji.

– Nu știu de ce te plac. Întotdeauna reușești să mă faci să mă simt vinovat de ceva.

– Atunci hai să îl găsim pe Michael Harrison. Apoi te poți bucura de sfârșitul de săptămână.

Branson dădu peștele la o parte și își termină cola.

– Chestia aia e plină de Aspartam, spuse Grace, uitându-se cu dezaprobare la pahar. Am citit o teorie conform căreia din cauza ei poți face lupus.

– Ce este lupus?

– E ceva mult mai grav decât mercurul.
– Mulțumesc, Armăsare.
– Acum ești chiar gelos.

În timp ce intrau prin spatele clădirii vechi, cu șase etaje, în care era sediul Poliției din Brighton, pe Grace îl cuprinse nostalgia. Clădirea asta avea reputația de a fi cea mai ocupată secție de poliție din Marea Britanie. Locul zumzăia și forfotea, iar în urmă cu cincisprezece ani îi plăcuse să lucreze aici. Zumzetul acestui loc era lucrul care îi lipsea la sediul central, amplasat într-o zonă liniștită, la marginea orașului.

În timp ce urcau scările de ciment, în clădirea cu pereții vopsiți în albastru și plini de panouri cu notițe despre evenimente și proceduri, simți că este din nou într-o secție de poliție ocupată. Nu era miros nici de spital, nici de școală, nici de clădire administrativă, ci era chiar miros de energie.

Urcară până la etajul trei, unde fusese biroul său, apoi merseră pe un culoar lung până la etajul patru, trecând pe lângă un panou mare pe care scria: „RATA DE REZOLVARE A CRIMELOR. APRILIE 2004. 27,8%". Apoi Grace îl urmă pe Branson în biroul pe care îl stabilise centrul de operațiuni pentru cazul dispariției lui Michael Harrison. În cameră erau șase birouri, fiecare cu câte un computer. Două dintre ele erau ocupate de doi detectivi pe care îi cunoștea și care îi plăceau, Nick Nicholl și Bella Moy. Pe un șevalet era așezat un *flip chart,* iar pe perete era un panou alb așezat lângă o hartă mare cu ținutul Sussex, în care erau înfipte niște piuneze.

– Cafea? întrebă Branson.
– Nu acum, mulțumesc.

Se opriră la biroul Bellei, care era acoperit cu grămezi de hârtii puse în ordine, peste care era așezată o cutie deschisă de Maltesers. Arătând spre hârtii, Bella spuse:

– Am lista telefoanelor lui Michael Harrison de marți dimineață până astăzi la ora 9. M-am gândit că ar fi o idee bună să luăm și desfășurătoarele celorlalți patru.

– Bună idee, spuse Branson, impresionat de inițiativa ei.

Bella arătă ecranul calculatorului, pe care era afișată o hartă.

– Am trasat toate rețelele de telefonie mobilă pe care erau cei cinci. Orange, Vodafone și T-Mobile. Orange și T-Mobile au o rețea mai puternică decât Vodafone, cea pe care o folosește Michael Harrison. Ultimul semnal de pe mobilul său apare la releul telefonic de lângă Parcul Pippingford, pe A22. Dar am aflat că nu ne putem baza pe faptul că ar putea fi în această arie, pentru că, dacă rețeaua este ocupată, semnalul se transmite la următorul releu.

Grace se gândi că această doamnă va ajunge departe. Studiind harta pentru un moment, întrebă:

– Care este distanța între relee?

– În orașe este de aproape cinci sute de metri. Dar în afara orașului este de câțiva kilometri.

Din experiența anterioară, Grace știa că firmele de telefonie mobilă folosesc o rețea de relee care acționează ca niște faruri. Telefoanele, fie că sunt folosite, fie că nu, trimit constant câte un semnal către cel mai apropiat releu. Având această informație, era ușor să identifice orice mișcare a unei persoane. Dar, evident, acest lucru era mult mai ușor în orașe decât în afara acestora.

Bella se ridică și se îndreptă spre harta de pe perete. Arătă o piuneză albastră înfiptă în centrul zonei Brighton, care era înconjurată de piuneze verzi, mov, albastre și albe.

– Am însemnat telefonul lui Michael Harrison cu piuneze albastre. Ceilalți patru au alte culori.

Grace îi urmări degetul în timp ce vorbea.

– Putem vedea că toate piunezele au stat împreună de la ora 7 la ora 9 seara. Arătă spre trei locații diferite. În toate locurile astea este câte o cârciumă, spuse ea. Dar aici devine interesant. Arătă spre un punct undeva la câțiva kilometri nord de Brighton. Toate cele cinci piuneze apar împreună până aici. Apoi rămân numai patru. Aici.

Branson zise:

– Verde, mov, galben și alb. Fără albastru.

– Exact.

– Ce mișcare avem pentru piuneza albastră după asta?

– Nici una, răspunse ea, hotărât.

– Deci, s-au separat pe la 9 fără un sfert, spuse Grace.

– Doar dacă nu și-a scăpat telefonul pe undeva.

– Bineînțeles.

– Deci vorbim de o suprafață de aproximativ șase kilometri, la aproape douăzeci și cinci de kilometri de Brighton? întrebă Glenn Branson.

– Telefonul mai emite semnale? întrebă Grace, atras de combinația de inteligență și frumusețe pe care o avea Bella. O mai întâlnise înainte, dar nu o remarcase cu adevărat. Avea o față într-adevăr drăguță și, doar dacă nu purta pietre în sutien, avea niște sâni foarte mari, lucru care întotdeauna îl excita. Își luă gândul de la ea și se concentră la treabă. Apoi aruncă o privire la mâna ei pentru a vedea dacă poartă verighetă. Avea un inel cu safir, dar nu pe degetul pe care se purta verigheta. Își retrase privirea de la ea.

– Ultimul semnal a fost la ora 9 fără un sfert marți seara. Nimic de atunci.

– Deci, ce părere ai, Bella? întrebă Grace.

Bella se gândi un moment, fixându-l cu ochii de un albastru intens. Dar expresia ei nu arăta nimic altceva decât respectul arătat unui superior.

– Am vorbit cu un inginer de la firma de telefonie mobilă. A spus că fie telefonul lui este închis de marți după-amiaza, fie este într-o zonă fără acoperire.

Grace încuviință.

– Acest Michael Harrison este un om de afaceri ambițios și ocupat. Ar trebui să se căsătorească mâine dimineață cu o femeie foarte frumoasă, conform tuturor opiniilor. Cu douăzeci de minute înaintea unui accident de mașină care i-a omorât patru dintre prietenii cei mai buni, telefonul său nu mai mergea. Anul trecut, a tot transferat pe ascuns sume de bani de la compania sa către un cont bancar din Insulele Cayman, cel puțin un milion de lire de care știm noi până acum. Iar partenerul lui de afaceri, care trebuia să participe și el la petrecerea burlacilor, dintr-un oarecare motiv nu a putut fi acolo. Este corect ce spun până acum ?

– Da, confirmă Glenn Branson.

– Deci, ar putea fi mort. Sau ar fi putut să pună în aplicare un plan de dispariție foarte deștept.

– Trebuie să verificăm zona pe care a încercuit-o Bella. Mergeți la toate cârciumile pe unde s-ar fi putut opri și ei. Vorbiți cu toată lumea care îi cunoaște.

– Și apoi ?

– Fapte. Întâi, să adunăm toate faptele la un loc, spuse Glenn. Dacă acestea nu ne duc la el, atunci putem începe să speculăm.

Telefonul de pe biroul Bellei începu să sune. Ea răspunse și imediat expresia de pe fața ei arătă că era ceva important.

– Sunteți sigur ? întrebă ea. De marți ? Sunteți sigur că e vorba de marți ? Nimeni altcineva nu putea să îl ia ? După câteva momente, replică : Nu, sunt de acord. Mulțumesc, acest lucru poate fi foarte important. Pot lua numărul dumneavoastră de telefon ?

Grace se uită la ea în timp ce scria pe o hârtie „Sean Houlihan“ urmat de un număr de telefon.

– Mulțumesc foarte mult, domnule Houlihan. Ținem legătura.

Închise telefonul și se uită la Grace, apoi la Branson.
– Era domnul Houlihan, proprietarul firmei la care lucra nepotul său, Robert Houlihan. Tocmai au descoperit că le lipsește un sicriu.

30

– Lipsește un sicriu ? întrebă Glenn Branson.

– Nu e ceva ce oamenii fură în mod obișnuit, nu ? spuse Bella Moy.

Grace tăcu un moment, atras de o muscă ce bâzâi cu zgomot prin cameră, apoi se îndreptă spre fereastră. La etajul de dedesubt erau medicii legiști. Lucrurile și hainele pătate cu sânge erau un magnet pentru muște. Grace le ura. Muștele albastre erau vulturii lumii insectelor.

– Tipul ăsta, Robert Houlihan, a împrumutat mașina fără permisiune. Se pare că a împrumutat și un sicriu fără să ceară voie. Se uită întrebător la Branson și la Bella, apoi la Nick Nicholl. Oare avem de-a face cu un tip nebun pus pe șotii ?

– Sugerezi că prietenii lui l-au băgat într-un sicriu ? întreabă Branson.

– Ai o teorie mai bună ?

Branson zâmbi, insinuant.

– Să lucrăm pe baza faptelor, da ?

Uitându-se la Bella, gândindu-se involuntar cât de atractivă este, Grace spuse :

– Cât de sigur este tipul ăsta, Houlihan, că sicriul nu a fost luat și mutat pur și simplu ?

– Oamenii mută locul pentru cheile de la intrare, dar nu cred că mută și locul unui sicriu, răspunse Branson un pic malițios.

Bella îl întrerupse.

– Este foarte sigur. Era cel mai scump dintre sicriele de tipul acela, din lemn indian, spune că ar putea rezista și o sută de ani. Avea un singur defect: lemnul era îndoit sau ceva de genul acesta și nu se închidea etanș pe partea de dedesubt. De aceea a avut un conflict cu firma producătoare din India.

– Nu pot să cred că trebuie să importăm sicrie din India! Noi nu avem tâmplari în Anglia? întrebă Branson.

Grace se uită la hartă și trasă un cerc cu degetul.

– E o zonă destul de mare.

– Cât de mult poate supraviețui cineva într-un sicriu? întrebă Bella.

– Dacă sicriul este închis cum trebuie, totul depinde dacă ai aer, apă, mâncare. Dacă nu ai aer, nu foarte mult timp. Câteva ore, poate o zi, răspunse Grace.

– Se fac trei zile astăzi, spuse Branson.

Grace își aduse aminte că citise undeva despre o victimă care fusese scoasă în viață de sub ruine, după douăsprezece zile de la cutremurul din Turcia.

– Dacă ai aer, cel puțin o săptămână, poate chiar mai mult, spuse el. Trebuie să presupunem că dacă i-au făcut vreo farsă atât de proastă, i-au lăsat ceva aer ca să poată respira. Dacă nu, atunci căutăm un cadavru. Se uită la echipă. Probabil că ați vorbit cu Mark Warren, partenerul lui de afaceri?

– Este și cavalerul lui de onoare, spuse Nicholl. Spune că nu are nici o idee despre ce s-a întâmplat. Petreceau ultima noapte de burlăcie din cârciumă în cârciumă, iar el a fost blocat în afara orașului și nu a putut ajunge.

Grace se încruntă și se uită la ceas, conștient de faptul că timpul trecea.

– Una este să te plimbi din cârciumă în cârciumă la petrecerea burlacilor și alta este să iei un sicriu cu tine. Nu te hotărăști să faci asta pe loc, nu-i așa ? Se uită la fiecare în parte.

Toți trei aprobară din cap.

– A vorbit cineva cu toate prietenele, soțiile celor implicați ?

– Eu, răspunse Bella. Este dificil, pentru că sunt în stare de șoc, dar una dintre ele este extrem de supărată. E Zoe... Își căută carnețelul și răsfoi câteva pagini. Zoe Walker, văduva lui Josh Walker. Spune că Michael tot timpul făcea glume proaste și este sigură că băieții plănuiau o răzbunare.

– Și cavalerul de onoare nu știa nimic despre toate astea ? Nu prea cred, spuse Grace.

– Sunt destul de convins că nu știa nimic. De ce ar avea un motiv să mintă ? întrebă Nicholl.

Grace se îngrijoră de naivitatea tânărului detectiv. Dar crezuse întotdeauna în șansele date tinerilor să își arate talentele. O lăsă moale pentru moment, dar își notă în minte să revină asupra acestui lucru mai târziu.

– E o zonă a dracului de mare de acoperit, spuse Branson. E aproape numai pădure; ar fi necesari o sută de oameni ca să perie zona.

– Trebuie să încercăm să o micșorăm, răspunse Grace. Luă o cariocă de pe biroul Bellei, desenă un cerc albastru pe hartă și se întoarse către Nicholl. Nick, avem nevoie de o listă cu toate cârciumile din zona asta. De aici trebuie să începem. Se întoarse către Branson. Ai fotografiile băieților din mașină ?

– Da.

– Bravo. Două seturi ?

– Am o duzină de exemplare.

– Ne vom împărți în două echipe. Branson și cu mine vom merge în jumătate din cârciumi, iar voi doi în

cealaltă jumătate. O să văd dacă putem aduce elicopterul ca să acopere zona. Deși este împădurită, ei au o șansă mai mare să vadă ceva de la înălțime.

O oră mai târziu, Glenn Branson își parca mașina în curtea pustie a unei cârciumi numite *King's Head*, aflată pe șoseaua Ringmer, în interiorul cercului de cercetat. Se dădură jos din mașină și merseră până la ușă. Deasupra acesteia era o placă pe care scria: „John și Margaret Hobbs, proprietari".

În interior, barul era gol, la fel și zona mohorâtă din stânga, unde era restaurantul. Locul mirosea a soluție de șters mobila și a bere stătută. Un automat funcționa într-un colț, lângă o planșă pentru *darts*.

– Hei, strigă Branson. Alo!

Grace se aplecă peste bar și văzu o ușă deschisă. Ridică o parte din tejghea, merse în spatele barului, îngenunche și țipă spre pivnița luminată cu un bec slab:

– Hei, e cineva acolo?

O voce morocănoasă îi răspunse.

– Imediat.

Auzi un bubuit, apoi apăru un butoi de bere de culoare gri, inscripționat cu Harvey pe o parte, ținut de două mâini masive, murdare, urmat de capul unui bărbat gras, cu fața roșie, îmbrăcat în tricou alb și blugi, transpirând puternic. Avea statura și nasul spart al unui boxer.

– Da, domnilor?

Branson îi arătă legitimația de serviciu.

– Suntem detectivii Branson și Grace de la Poliția din Sussex. Îl căutăm pe proprietar, domnul Hobbs.

– L-ați găsit, respiră greu bărbatul, ieșind din pivniță, apoi ridicându-se în picioare și uitându-se la ei temător. Mirosea a transpirație.

– Ne întrebam dacă v-ați putea uita la fotografiile acestea, să ne spuneți dacă recunoașteți vreuna dintre fețe.

S-ar putea ca ei să fi venit aici marți noapte. Branson puse fotografiile pe tejghea.

John Hobbs studie fiecare fotografie pe rând. Apoi dădu din cap.

– Nu, nu i-am mai văzut.

– Ați lucrat marți noapte ? îl întrebă Grace.

– Sunt aici în fiecare noapte nenorocită, răspunse bărbatul. Șapte zile pe săptămână. Datorită unora de-ai voștri.

– De-ai noștri ? întrebă Grace.

– Secția de circulație rutieră. Nu e ușor să îți câștigi existența într-un local de țară când băieții voștri de la trafic stau afară, punându-mi clienții să sufle în fiolă.

Ignorând comentariul, Grace îl întrebă :

– Sunteți absolut sigur că nu recunoașteți pe nici unul ?

– Dacă intră aici zece oameni la mijlocul săptămânii, atunci e mare lucru. Dacă ar fi fost aici, i-aș fi văzut. Nu îi recunosc. E vreun motiv pentru care ar trebui să îi recunosc ?

În momente de felul acesta Roy Grace devenea foarte nervos pe echipa de la circulație rutieră. Pentru majoritatea oamenilor, singurul contact pe care îl aveau cu poliția era atunci când erau opriți pentru depășirea limitei de viteză sau când li se făcea un control al alcoolemiei. Ca rezultat, în loc ca aceștia să vadă în poliție un prieten și un paznic al liniștii, o percepeau ca pe un inamic.

– Vă uitați la televizor ? Citiți ziarele locale ? întrebă Grace.

– Nu, răspunse bărbatul. Sunt prea ocupat pentru asta. A fost o crimă ?

– Patru dintre băieții ăștia sunt morți, răspunse Grace, uimit de atitudinea omului. Au murit din cauza unui accident rutier petrecut marți noapte.

– Și voi veniți aici cu tupeu, ca să găsiți un nenorocit de barman vinovat că i-am aprovizionat cu băutură !

– Nu am spus asta, răspunse Grace. Nu. Îl caut pe tipul ăsta care a fost cu ei. Arătă spre fotografia lui Michael.

Bărbatul dădu din cap.

– Nu a fost aici.

Uitându-se pe pereți, Branson întrebă:

– Aveți camere de supraveghere?

– Asta vrea să fie o glumă? Ca și cum aș avea bani să cumpăr sisteme de securitate pretențioase? Știți ce camere de supravegheat folosesc eu? Arătă spre proprii ochi. Ăștia. Se dau pe gratis atunci când te naști. Acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să schimb un butoi de bere.

Nici unul dintre ei nu se deranjă să îi răspundă.

31

Michael tremura. Ceva se târa prin părul lui și înainta încet, cu hotărâre, către frunte. I se păru că era un păianjen.

Panicat, scăpă catarama curelei și își ciufuli nervos părul cu degetele umede și însângerate de la răzuit capacul sicriului.

Apoi, creatura ajunse pe fața lui, traversându-i obrajii, gura, bărbia.

– Iisuse, dă-te jos, ciudățenie nenorocită! Își dădu una peste față cu ambele mâini, apoi simți ceva mic și lipicios. Orice ar fi fost, acum era mort. Își șterse toate rămășițele care i-ar fi putut rămâne, simțind că îl mănâncă toată fața.

Nu avea nici o problemă cu nici o vietate, dar cu păianjenii era o altă poveste. Când era mic, citise o poveste în ziarul local despre un băcan care fusese mușcat de o tarantulă ascunsă într-un snop de banane și aproape murise.

Lumina lanternei scădea în intensitate, învăluind interiorul sicriului într-o strălucire întunecată. Era nevoit să își țină capul ridicat pentru ca apa să nu îi mai acopere obrajii și să îi ajungă în ochi și în gură. În urmă cu ceva timp, îl ciupise o insectă de gleznă, iar acum simțea înțepături în locul acela.

Scutură lanterna. Pentru un moment, bateria muri. Apoi, unul dintre filamente străluci puțin.

Înghețase. Găuritul capacului era singurul lucru care îl încălzea. Încă nu reușise să treacă de grosimea capacului. Dar era necesar să o facă, înainte ca apa... Încerca să își scoată gândurile negre din minte, dar nu reușea. Apa continua să crească, acoperindu-i picioarele și o parte din piept. Cu o mână era nevoit să țină stația de emisie în spațiul rămas între pieptul său și capac, astfel încât aceasta să nu se ude.

Ca și apa, disperarea îl cuprindea încetul cu încetul, iar în minte îi tot reveneau vorbele lui Davey.

„Este un tip care a ieșit prin parbriz și îi lipsește jumătate de cap. Iisuse, îi poți vedea creierii. Mi-am dat seama imediat că era mort. A supraviețuit numai unul, care a murit pe urmă."

O dubă Tranzit, implicată într-un accident, într-un loc și la o oră care se potriveau. Pete, Luke, Josh, Robbo, se poate ca ei să fie morți ? Și acesta să fie motivul pentru care nimeni nu venise să îl salveze ? Dar sigur Mark știa de acest plan, pentru numele lui Dumnezeu ! În mod sigur acum Mark conducea o echipă care urma să-l salveze ! Doar dacă, se gândi el cinic, nu i se întâmplase și lui ceva. Poate că li se alăturase celorlalți la următoarea cârciumă și era în mașină în momentul accidentului ?

Era vineri, ora 16.10. Încercă să își imagineze ce se petrecea în momentele acelea. Ce făcea Ashley ? Dar mama lui ? Mergea totul așa cum fusese plănuit pentru mâine ?

Își ridică capul, astfel încât gura îi era cu câțiva centimetri mai aproape de capac și țipă, așa cum făcuse în mod regulat până atunci.

– Ajutor ! Ajutor ! Ajutați-mă !

Nimic, doar o liniște înnebunitoare.

„Trebuie să ies de aici."

Se auzi o pocnitură, apoi un sunet, iar Michael crezu că aude lemnul crăpându-se, până când auzi de fapt sunetul cunoscut al stației de emisie. Apoi un accent de sudist, fără formă:

– Vorbeai serios când ai spus despre mine că o să apar la televizor?

– Davey?

– Bună, prietene. Doar ce ne-am întors, a fost o adevărată catastrofă! Îți spun, nu ai fi vrut să fii în mașina aia. Le-a luat două ore să îl scoată pe șofer, arăta groaznic. Deși arăta mai bine decât femeia din cealaltă mașină, înțelegi ce vreau să îți spun?

– Da, înțeleg, răspunse Michael, încercând să îi facă pe plac.

– Nu sunt sigur de asta. Îți spun că tipa e moartă. Înțelegi acum?

– Moartă? Da, acum înțeleg.

– Poți să îți spun doar uitându-mă cine e pe moarte și cine o să supraviețuiască. Nu nimeresc tot timpul, dar îți spun ceva!

– Davey, îți aduci aminte câți bărbați erau în accidentul de marți seara?

După câteva momente de tăcere, Davey răspunse:

– Număram ambulanțele. La accidentele grave vine câte o ambulanță de persoană. Când am ajuns noi, una tocmai pleca, iar alta era încă acolo.

– Davey, din întâmplare, știi cumva numele victimelor?

Aproape imediat, luându-l prin surprindere, Davey îi spuse numele victimelor:

– Josh Walker, Luke Gearing, Peter Waring, Robert Houlihan.

– Ai o memorie foarte bună, Davey, spuse Michael, încercând să îl încurajeze. A mai fost și altcineva? A fost și cineva pe nume Mark Warren implicat în accident?

Davey râse.

– Nu uit niciodată un nume. Dacă Mark Warren ar fi fost implicat în accident, aş fi ştiut chestia asta. Îmi aduc aminte orice nume l-am auzit vreodată, unde l-am auzit şi cu ce ocazie. Dar nu mi-a fost vreodată de folos.

– Cred că ai fost bun la istorie la şcoală.

– Poate, spuse Davey nehotărât.

Michael se luptă cu dorinţa de a ţipa la el din pură frustrare. Dar, calmându-se, spuse:

– Îţi aduci aminte unde s-a întâmplat accidentul ?

– Pe A26. La câţiva kilometri sud de Crowborough.

Michael simţi că îi revine speranţa.

– Nu cred că eu sunt foarte departe de locul acela. Ştii să conduci, Davey ?

– Vrei să spui, să conduc o maşină ?

– Da, exact la asta mă refer.

– Cred că asta depinde de cum defineşti tu să conduci.

Michael închise ochii câteva momente. Trebuia să existe o modalitate de a comunica bine cu personajul acesta. Dar cum ?

– Davey, am nevoie de ajutor foarte urgent. Îţi plac jocurile ?

– Adică, vrei să spui ca jocurile pe calculator ? Da ! Ai cumva un play-station ?

– Nu chiar aici, cu mine.

– Poate putem intra în reţea ?

Apa îi intra în gură lui Michael. Scuipă şi intră în panică. Iisuse, ce repede îi creştea nivelul acum.

– Davey, dacă îţi dau un număr de telefon, îl poţi forma pentru mine ? Trebuie să îi spui cuiva unde sunt. Poţi să suni pe cineva în timp ce vorbeşti cu mine ?

– Cred că avem o problemă.

– Care este problema ?

– Ştii, telefonul este în casa tatălui meu. El nu ştie că am staţia asta pentru că nu ar trebui să o am. Este secretul nostru.

– E în regulă, știu să păstrez un secret.

– Tata ar fi destul de supărat pe mine.

– Nu crezi că ar fi și mai supărat dacă ar știi că ai fi putut să îmi salvezi viața și totuși m-ai lăsat să mor? Cred că ești singura persoană din lume care știe unde sunt.

– E în regulă, nu voi spune nimănui.

Și mai multă apă îi ajunse lui Michael în gură. Era murdară, plină de noroi, sărată. Scuipă. Îl dureau mâinile, umerii și mușchii gâtului de cât se încorda să își țină capul deasupra nivelului apei.

– Davey, o să mor dacă nu mă ajuți. Poți să ajungi un erou. Nu vrei să fii un erou?

– Trebuie să plec, spuse Davey. Îl văd pe tata afară, are nevoie de mine.

Michael se pierdu cu firea și țipă la el:

– Nu! Davey, nu pleci dracului nicăieri! Trebuie să mă ajuți! La dracu', trebuie să mă ajuți!

Se făcu liniște, de data asta o perioadă mai lungă și lui Michael îi fu teamă că mersese prea departe.

– Davey? întrebă el, mai calm. Ești acolo, Davey?

– Sunt aici, spuse Davey cu o voce schimbată brusc într-una blândă, imploratoare. Suna ca un băiat mic care își cerea scuze.

– Davey, îți voi da un număr de telefon. Vrei să ți-l notezi și să suni în locul meu? Vrei să le spui să vorbească cu mine prin stația de emisie? E foarte, foarte urgent. Vrei să faci asta pentru mine?

– Bine. Să le spun că e foarte, foarte urgent.

Michael îi dădu numărul, iar Davey îi spuse că se duce să dea telefonul și îl contactează din nou.

După cinci minute de chin, Davey se întoarse:

– Mi-a răspuns căsuța, spuse el.

Michael își strânse pumnii de frustrare.

– Ai lăsat un mesaj?

– Nu, nu mi-ai spus să fac asta.

32

Proprietara cârciumii *Friars* din Uckfield era o femeie înaltă, îngălată, în vârstă de aproape cincizeci de ani, cu părul blond, drept, care arăta ca și când era trecută prin multe. Îi întâmpină pe Grace și pe Branson cu un zâmbet prietenos și studie cu atenție fotografiile pe care Grace le pusese cu atenție pe tejghea.

– Mda, spuse ea. Au fost aici, toți cinci. Stați să mă gândesc... Marți, pe la ora 20.

– Sunteți sigură? întrebă Glenn Branson.

Femeia arătă spre fotografia lui Michael.

– Arăta un pic cam tulburat, dar era foarte drăguț. Apoi arătă fotografia lui Josh. El făcea cinste. Mi se pare că a comandat un rând de bere și niște apă. Tipul acesta, arătă ea din nou poza lui Michael, mi-a spus că urma să se căsătorească sâmbătă. A mai spus că sunt cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o și că dacă m-ar fi cunoscut mai devreme, s-ar fi căsătorit cu mine.

Râse spre Branson, apoi îi aruncă un zâmbet seducător lui Grace, care se gândi că știa cum să procedeze cu poliția. Nu era nici o îndoială că aceasta era de partea ei și că nu era nicio problemă să țină deschis și după ora oficială de închidere.

– Din întâmplare, i-ați auzit vorbind despre planurile pe care le aveau ? întrebă Grace.

– Nu, dragă. Erau toți într-o dispoziție foarte plăcută. Nu era aglomerat, au stat în colțul acela. Arătă peste sala goală într-un colț cu mese și scaune, deasupra cărora atârnau câteva scări de călărie. Nu eram foarte atentă, eram cu unul dintre clienții obișnuiți care îmi vorbea de problemele sale conjugale. Știți cum este.

– Da, încuviință Grace.

– Deci nu știți unde urmau să plece de aici ? întrebă Branson.

Ea dădu din cap.

– Păreau dornici de o beție ca lumea. Și-au terminat băuturile și au plecat.

– Aveți televiziune cu circuit închis aici ?

Se uită la Grace zâmbind, flirtând din nou.

– Nu, dragă. Îmi pare rău.

În timp ce părăseau cârciuma și traversau curtea spre mașină, prin ploaia neîntreruptă, Grace auzi în depărtare zgomotul făcut de un elicopter. Se uită în sus, dar nu văzu nimic, iar Branson descuie mașina. Se urcară și închiseră portierele, apoi îi sunară pe Bella și pe Nick.

– Ce faceți, băieți ?

– Nu înaintăm deloc, spuse Nick. Nu e bine. Mai avem două cârciumi. Voi ?

– Încă trei, răspunse Grace.

Branson porni mașina.

– Cred că poți încerca să te dai la femeia asta.

– Mulțumesc, spuse Grace. După tine.

– Eu sunt căsătorit și fericit. Tu ar trebui să mai încerci ceva nou.

Grace se uită la telefonul mobil, la mesajele pe care i le trimitea Claudine, vegetariana din Guildford, care ura polițiștii.

– Ești norocos, spuse el. Mie mi se pare că jumătate dintre femeile care nu sunt măritate sunt nebune. Tăcu câteva momente și reluă. Accidentul s-a întâmplat imediat după ora 21. Aceasta ar putea fi ultima cârciumă la care au mers înainte de a-l pune în sicriu.

– Se mai puteau duce la încă una.

Merseră la următoarele trei cârciumi, dar nimeni nu își aducea aminte de băieți. Nick și Bella dăduseră de un alt cârciumar care îi recunoscu. Plecaseră la 20.30, în stare de ebrietate avansată, din câte se părea. Cârciuma respectivă era la aproximativ opt kilometri distanță. Grace era descurajat de veste. Din informațiile obținute reieșea că nu erau mai aproape de locul în care era Michael decât fuseseră la începutul cercetărilor.

– Ar trebui să mergem să vorbim cu partenerul său de afaceri, spuse Grace. Dacă el este cavalerul de onoare, în mod sigur trebuie să știe ceva. Nu crezi?

– Da, dar ar trebui să grăbim operațiunea, spuse Branson, pornind mașina. Parcă mi-ai povestit despre un ciudat care face tot soiul de chestii cu un pendul, cu ceva timp în urmă?

Grace se uită la el surprins.

– Da?

– Nu îmi aduc aminte numele lui. Mi-ai spus că poate găsi lucruri pierdute, doar balansând un pendul peste o hartă.

– Eram convins că nu crezi în chestiile astea. Nu îmi spui tot timpul că sunt un idiot că mă preocupă paranormalul? Acum îmi sugerezi să merg să văd pe cineva?

– Sunt disperat, Roy. Nu știu ce altceva să fac.

– Ne dăm silința mai departe, asta facem.

– Poate că merită să încercăm.

Grace zâmbi.

– Credeam că tu ești marele sceptic.

– Sunt. Dar avem un tip care mâine la ora 14 ar trebui să meargă la altar, iar noi avem, se uită el la ceas, doar douăzeci și două de ore ca să îl ajutăm să ajungă acolo. Și avem de cercetat aproape optzeci de kilometri pătrați împăduriți, în patru ore de lumină. Ce zici de asta ?

Personal, Grace credea că ar fi meritat să vorbească cu Harry Frame. Dar după eșecul de miercuri din tribunal, nu era sigur că merita să își riște cariera pentru asta. Mai ales dacă afla Alison Vosper.

– Hai întâi să eliminăm toate căile de cercetare și pe urmă vedem, da ?

– Ești îngrijorat de ce ar putea spune șefa ? spuse Branson batjocoritor.

– Când ajungi la vârsta mea, începi să te gândești la pensie.

– O să țin minte asta. O să mi-o amintesc peste vreo treizeci de ani.

33

Ashley Harper stătea într-o căsuță mică, în stil victorian, cu terasă, înconjurată de un gărduleț, într-o zonă care mai demult fusese zona muncitorească din Hove, iar acum se transformase într-o zonă extrem de modernă și de scumpă, pentru cei înstăriți. Acest lucru se vedea și după mărcile mașinilor parcate pe stradă și după intrările deosebite ale caselor.

Grace și Branson se dădură jos din mașină, trecură pe lângă un Golf GTI și un Renault decapotabil, și sunară la numărul 119, în fața căruia era parcat un Audi TT argintiu.

După câteva minute, ușa fu deschisă de o femeie foarte frumoasă, de aproximativ douăzeci și cinci de ani. Îl recunoscu pe Branson cu un zâmbet trist.

– Bună, Ashley, spuse acesta. Acesta este colegul meu, detectivul Grace. Putem să vorbim puțin ?

– Sigur că da, intrați. Aveți vreo veste ? Ashley se uită la Grace.

Grace era uimit de contrastul între interiorul și exteriorul casei. Intraseră într-o oază de minimalism extraordinar. Covor alb, mobilă albă, jaluzele de metal venețian gri, un tablou cu patru tipi în costum, de Jack Vettriano, agățat pe perete și pe care Grace îl știa. Pe pereți jucau

lumini de la sistemul de sonorizare, iar limbile unui ceas transparent arătau ora 18.20.

Ashley le oferi de băut; lui Branson, o apă minerală într-un pahar dintr-o sticlă superioară, iar lui Grace, care stătea așezat lângă el pe canapea, o cafea, într-o cană albă, elegantă.

– Există trei cârciumi în zona Ashdown Forest în care a fost văzut logodnicul dumneavoastră marţi noapte, îi spuse Glenn Branson. Totodată, ni s-a confirmat că era împreună cu patru prieteni, cei pe care îi știți. Dar nu avem nici o informație cu privire la ce puneau la cale, decât că intenționau să se îmbete.

– Michael nu e un bețiv, spuse ea neutru, ținând un pahar cu vin roșu în ambele mâini.

– Spuneți-mi câte ceva despre Michael, spuse Grace, uitându-se la ea intens.

– Ce fel de lucruri?

– Orice. Cum v-ați întâlnit?

Ea zâmbi și pentru o secundă păru relaxată.

– M-am dus la un interviu pentru o slujbă la firma lui. A lui Michael și a partenerului său.

– Mark Warren? întrebă Grace.

O ezitare scurtă, atât de scurtă, încât nici nu se observa. Dar Grace o remarcase.

– Da.

– Unde ai lucrat înainte? o întrebă el.

– Am lucrat la o firmă de investiții imobiliare din Toronto, Canada. Mă întorsesem în Anglia chiar înainte de a obține această slujbă.

– Înapoi?

– Eu sunt originară din Anglia, am rădăcinile aici. Zâmbi.

– La ce firmă în Toronto?

– Cunoașteți orașul Toronto? întrebă ea surprinsă.

– Am stat o săptămână acolo, în urmă cu zece ani. Am lucrat cu poliția canadiană, în laboratorul lor criminalistic.

– Bine. Era o firmă mică, care aparținea grupului Bay.

Grace încuviință.

– Deci, Michael Harrison și Mark Warren te-au angajat?

– Da, în noiembrie anul trecut.

– Și?

– Era o slujbă extraordinară, bine plătită. Eu voiam să învăț despre afacerile imobiliare, iar ei păreau niște tipi de treabă. Roși. Michael mi s-a părut foarte atrăgător, dar eram sigură că este însurat sau că are o prietenă.

– Îmi pare rău că mă bag în viața personală, spuse Grace, dar când ați devenit propriu-zis un cuplu?

După o pauză scurtă, Ashley răspunse:

– Foarte repede, după vreo două luni. Dar a fost nevoie să ținem secret acest lucru, pentru că Michael era îngrijorat că Mark ar putea să afle. Se gândea că ar fi fost greu pentru Mark să afle că are o relație cu mine.

Grace încuviință.

– Și când a aflat Mark?

Ea se înroși.

– S-a întors într-o zi la birou, când noi nu îl așteptam.

Grace zâmbi. O simpatiza, căci avea un fel de a fi vulnerabil care știa că îi face pe toți bărbații să se simtă protectori față de ea. Așa se simțea și el și o cunoștea de doar câteva minute.

– Și apoi?

– A fost un pic ciudat pentru o perioadă. I-am spus lui Michael că mă gândesc să îmi dau demisia, dar el a insistat să nu plec.

– Și Mark?

Grace remarcă tresărirea de o secundă. O încordare abia vizibilă a mușchilor feței.

– A fost în regulă.

– Deci nu a afectat relația voastră de afaceri?

– Nu.

Urmărindu-i ochii cu atenție, Grace întrebă:

– Știați că are o afacere în afara țării, în Insulele Cayman?

Ashley își mută ochii la Branson, apoi din nou la Grace.

– Nu, nu știam despre asta.

– V-a vorbit Michael despre aranjamentele financiare prin care el și domnul Warren nu plăteau taxe?

Pe față i se citi furia, atât de puternic și de rapid, încât Grace rămase uimit.

– Ce e asta? Sunteți de la poliție sau de la taxe și impozite?

– Dacă doriți să ne ajutați să vă găsim logodnicul, trebuie să ne ajutați să îl cunoaștem. Spuneți-ne totul, chiar și lucrurile care vi se par irelevante.

– Vreau doar să îl găsiți. În viață. Te rog, Doamne.

– Michael nu a vorbit despre noaptea burlacilor cu dumneavoastră? întrebă Grace, gândindu-se la ultima lui noapte de burlac, când îi dăduse lui Sandy tot traseul și ea îl salvase a doua zi dimineața devreme, după ce fusese abandonat pe o stradă dosnică din Brighton, complet gol, în afara unor șosete, cocoțat pe o cutie poștală.

Ashley dădu din cap.

– Mi-a spus doar că ieșeau să bea ceva.

– Ce veți face dacă nu apare până mâine, la ora când trebuie să vă căsătoriți? întrebă Branson.

Lacrimile începură să îi curgă pe obraji. Ieși din cameră și se întoarse cu o batistă brodată, cu care își șterse ochii.

– Nu știu. Chiar nu știu. Vă rog să îl găsiți. Îl iubesc atât de mult, că nu pot suporta asta!

O așteptă să se calmeze și, uitându-se în ochii ei cu atenție, Grace o întrebă:

– Erați secretară pentru amândoi. Nu v-a spus Mark Warren ce plănuiseră ?

– Doar că ieșeau ca între bărbați. Eu am petrecut cu fetele. Asta e tot.

– Știați că Michael avea reputația unui om care făcea glume proaste ? întrebă Grace.

– Michael are un simț al umorului extraordinar, acesta este unul din lucrurile pe care le iubesc la el.

– Știți ceva despre un sicriu ?

Ashley sări brusc, aproape vărsând vinul.

– Un sicriu ? Ce vreți să spuneți cu asta ?

Calm, Branson îi explică :

– Unul dintre băieți, Robert Houlihan... îl cunoșteați ?

– Da, l-am întâlnit de câteva ori. Era cam pierde-vară.

– Da ?

– Asta e ceea ce spunea Michael. Se ținea de gașca lor, dar nu făcea cu adevărat parte din ea.

– Dar era suficient de apropiat, ca să participe la petrecerea burlacilor ? insistă Branson.

– Lui Michael nu îi place să supere pe nimeni. Cred că a simțit că trebuie să îl invite și pe Robbo. Cred că din cauză că îi alesese pe toți ceilalți cavaleri, dar pe Robbo nu.

Grace bău puțină cafea.

– Nu v-ați certat cu Michael ? Nu s-a întâmplat nimic care să îl facă să se răzgândească cu privire la nuntă ?

– Dumnezeule ! spuse ea. Nu. Absolut nimic. Noi...

– Unde plecați în luna de miere ? întrebă Grace.

– În Maldive. Michael a făcut rezervări într-un loc fantastic ; îi plac la nebunie apa, bărcile, scufundările. Arată ca în paradis.

– Avem un elicopter care îl caută pe Michael. Ne-am împărțit în o sută de detașamente de inspectori și dacă nu apare până în noaptea asta, vom începe o căutare completă în zona în care a fost văzut ultima oară. Dar nu vreau să solicit atâția inspectori ore întregi, doar ca să aflu

că el se bronzează pe Insulele Cayman, grație contribuabililor britanici. Înțelegeți ?

Ashley încuviință.

– Foarte clar, spuse ea supărată. Contează mai mult banii decât găsirea lui Michael.

– Nu, spuse Grace, îmblânzindu-și tonul. Nu este vorba de bani. Am aprobarea de a autoriza orice este necesar găsirii lui Michael, indiferent de cost.

– Atunci începeți acum, vă rog. Lăsându-și umerii slabi în jos, se uita supărată la paharul cu vin. Vă recunosc din articolul din revista *Argus*. Și din numărul din *Daily Mail* de ieri. Încercau să vă ridiculizeze pentru că ați apelat la un ghicitor, nu ?

– Da.

– Eu cred în chestiile astea. Nu cunoașteți pe cineva, printre toate cunoștințele dumneavoastră ? Nu există ghicitori care să poată localiza persoane dispărute ?

Grace îi aruncă o privire lui Branson, apoi se uită la Ashley.

– Ba da, sunt.

– Nu ați putea să mergeți la unul sau să mă puneți în legătură cu cineva pe care să mi-l recomandați ?

Grace se gândi un moment.

– Aveți ceva care să îi aparțină lui Michael ? Era conștient că Glenn Branson se holba la el.

– Cum ar fi ?

– Orice. Un lucru. O haină. O bijuterie. Ceva care să fi fost în contact cu el.

– Pot să găsesc ceva. Așteptați doar două minute.

– Nici o problemă.

34

– Ai luat-o razna ? îl întrebă Branson în timp ce se depărtau de casa lui Ashley.

Cu brățara de metal pe care i-o dăduse Ashley în mână, Grace îi răspunse :

– Tu mi-ai sugerat.

De la radio se auzea un ritm de bas. Grace dădu sonorul mai încet.

– Da, dar nu ca să îi ceri ei așa ceva.

– Și voiai să îi furăm ceva din apartament ?

– Să împrumutăm. Frate, tu trăiești periculos. Ce faci dacă vorbește cu presa ?

– Tu mi-ai cerut să te ajut.

Branson se uită la el.

– Ce părere ai de ea ?

– Știe mai multe decât ne spune.

– Deci încearcă să îi acopere spatele ?

Grace se juca cu brățara. Trei benzi subțiri de metal, unite, care se terminau cu două medalioane micuțe.

– Tu ce crezi ?

– Ăsta ești tu. Ca de obicei, răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare.

Grace nu spuse nimic un timp, gândindu-se. În minte, își reconstruia scena din casa lui Ashley Harper. Neliniștea

ei, răspunsurile la întrebări. Cei nouăsprezece ani în poliție îl învățaseră multe. Probabil că cea mai importantă lecție era aceea că adevărul nu este în mod necesar ceea ce pare evident. Ashley Harper știa mai multe decât spunea, iar de lucru acesta el era sigur. Îi citise asta în ochi. Se gândi că Ashley, în starea ei de șoc, era îngrijorată de orice schemă financiară o făcuse Michael în Insulele Cayman, care putea să iasă la iveală. Și totuși, el simțea că asta nu e toată povestea.

Douăzeci de minute mai târziu, parcară pe o alee din Kemp Town, între plajă și Canalul Englez, și se dădură jos din mașină.

Ploaia nu se oprise și, în afara unei urme gri lăsate de un petrolier sau de un vas de marfă, nu se mai vedea nimic pe mare. Pe lângă ei trecea un șir de mașini și de camioane. La dreapta, Grace putea vedea Palatul Pier, cu cupolele-i albe luminate și cu un turn înalt, ca un stâlp.

Marine Parade, bulevardul care se întindea de-a lungul unui kilometru și jumătate, mărginit de case în stil Regency care dădeau spre mare, era circulat intens pe ambele sensuri. Clădirea Van Allen era una dintre puținele clădiri moderne, în stilul Art-Déco al secolului XXI. În câteva momente după ce sunaseră la interfon, o voce clară răspunse la apartamentul cu numărul 407.

– Da?

– Mark Warren? întrebă Glenn Branson.

– Da, cine este?

– Poliția. Putem vorbi cu dumneavoastră despre Michael Harrison?

– Sigur. Urcați la etajul patru. Se auzi un sunet strident și Grace deschise ușa de la intrare.

– Ce coincidență ciudată, îi spuse el lui Branson pe când urcau în lift. Am fost aici noaptea trecută, ca să joc poker.

– Pe cine cunoşti aici?

– Pe Chris Croke.

– Cris Croke, tipul de la Circulaţie?

– E în regulă tipul.

– Cum îşi permite un apartament într-o clădire ca asta?

– Căsătorindu-se cu banii sau, mai degrabă, divorţând de ei. A avut un avocat bun la divorţ şi o soţie bogată, tatăl ei câştigase o dată la loto.

– Ce ticălos deştept.

Ieşiră din lift la etajul patru, păşiră pe un covor pufos, albastru şi se opriră în faţa apartamentului 407. Branson apăsă pe butonul soneriei.

După câteva momente uşa fu deschisă de un bărbat la aproape treizeci de ani, îmbrăcat într-o cămaşă deschisă la gât, pantaloni de stofă în dungi şi pantofi negri împodobiţi cu un lănţişor aurit.

– Intraţi, domnilor, le spuse el politicos.

Grace se uită la el şi i se păru că îl recunoaşte. Îl mai văzuse pe tipul acesta undeva, de curând. Unde? Unde naiba îl mai văzuse?

Conform regulamentului, Branson îi arătă legitimaţia de serviciu, dar Mark Warren abia se uită la ea. Îl urmară printr-un hol mic într-o cameră de zi foarte spaţioasă, cu două canapele roşii în formă de „L“ şi cu o masă îngustă şi lungă, din lac negru, care făcea distincţia între bucătărie şi locul de luat masa.

Făcut în stil minimalist, locul semănă cu apartamentul lui Ashley Harper, dar în mod evident aici fuseseră cheltuiţi mult mai mulţi bani. O mască africană era sprijinită de plinta neagră, într-un colţ. Tablouri abstracte, clasice, atârnau pe pereţi, iar una dintre ferestre dădea direct spre mare şi spre Palatul Pier. La televizorul cu ecran plat, marca Bang and Olufsen, era o emisiune de ştiri; sonorul era oprit.

– Doriți ceva de băut ? întrebă Mark Warren, strângându-și mâinile.

Grace îl observa cu atenție, urmărindu-i limbajul corpului, ascultând modul în care vorbea. Omul transpira de neliniște. Se simțea inconfortabil. Nici nu era de mirare, ținând cont prin ce trebuia să treacă. Una din marile probleme ale supraviețuitorilor unui dezastru era că se dădea vina pe ei pentru ceea ce se întâmplase. Grace știa asta din experiență.

– Nu, mulțumim, spuse Branson. Nu vrem să vă reținem, avem doar câteva întrebări.

– Aveți vreo veste de la Michael ?

Grace îi spuse despre cercetarea lor în cârciumi și despre sicriul lipsă. Dar ceva din modul în care i se răspundea ridica un semn de întrebare în mintea lui Grace. Un semn mic, aproape neînsemnat.

– Nu cred că ar face ceva de genul să ia un sicriu, spuse Mark Warren.

– Ar fi trebuit să știți. Nu este rolul cavalerului de onoare să organizeze petrecerea burlacilor ? întrebă Grace.

– Așa am citit în niște articole luate de pe Internet, răspunse Mark.

Grace se încruntă.

– Deci nu ați fost implicat în planuri ? Deloc ?

Mark părea tulburat. Când începu să vorbească, avea o voce ciudată, dar se calmă rapid.

– A, nu, nu asta voiam să spun. Adică, știți, voiam să organizăm un program de striptease, dar părea atât de învechită ideea, încât am optat pentru ceva mai original.

– Ca să i-o plătiți lui Michael pentru toate glumele pe care vi le-a făcut ?

Din nou tulburat, Mark răspunse:

– Da, am discutat și asta.

– Dar nu ați vorbit de nici un sicriu ? întrebă Grace, fixându-i privirea.

– Deloc.

Părea indignat.

– Un sicriu din lemn de stejar, spuse Grace.

– Eu nu știu nimic despre nici un sicriu.

– Vreți să îmi spuneți că erați cavalerul lui de onoare, dar că nu aveați nici o idee despre planurile de la petrecerea burlacilor ?

O ezitare lungă. Mark Warren se uita pe rând la ambii polițiști.

– Da, răspunse el în final.

– Nu prea cred asta, Mark, spuse Grace. Îmi pare rău, dar nu cred. Imediat, văzu că Mark se înfurie.

– Mă acuzați cumva că vă mint ? Îmi pare rău, domnilor, dar această întâlnire s-a terminat. Trebuie să vorbesc cu avocatul meu.

– Asta este mai important decât să vă găsiți partenerul de afaceri ? întrebă Grace. Trebuie să se căsătorească mâine, știți asta ?

– Sunt cavalerul de onoare.

Urmărind fața lui Mark Warren cu atenție, Grace își aduse brusc aminte unde îl mai văzuse. Sau, cel puțin, unde credea că îl mai văzuse.

– Ce mașină conduceți, Mark ? întrebă el.

– Un BMW.

– Ce model ? Seria 3, 5 sau 7 ?

– Un X5, răspunse Michael.

– E un model cu tracțiune pe patru roți ?

– Da, este.

Grace încuviință și nu mai spuse nimic; mintea îi clocotea.

35

În timp ce așteptau liftul pe coridor, Branson se uită la ușa lui Mark Warren ca să fie sigur că este închisă, apoi spuse:

– Despre ce era vorba în întrebarea ta cu mașina?

În timp ce urcau în lift, Grace apăsă pe butonul pe care scria „B“. Încă dus pe gânduri, nu răspunse la întrebare.

Branson se uită la el.

– Ceva nu e în regulă cu tipul acesta. Așa crezi și tu?

Din nou, Grace nu spuse nimic.

– Ar fi trebuit să apeși pe butonul „P“ pentru a coborî la parter. Așa am și venit.

Grace ieși din lift în parcarea de la subsol și Branson îl urmă. Locul era curat, slab luminat, cu un miros vag de benzină. Au trecut pe lângă un Ferrari, o limuzină Jaguar, o mașină sport Mazda, un Ford, apoi pe lângă două locuri de parcare goale. Apoi Grace se opri în fața unui BMW X5 argintiu, strălucitor. Se uită cu atenție la mașină. Pe vopsea mai erau încă picături de ploaie.

– Frumoase mașini, spuse Branson. Dar nu au prea mult spațiu în portbagaj. E mult mai mare la Range Rover sau la Cayenne.

Grace se uită cu atenție la roți, apoi îngenunche și se uită sub o portieră.

– Ieri, când am fost aici, spuse el, pe la unu fără un sfert dimineața, în timp ce mergeam să îmi iau mașina, BMW-ul acesta tocmai parca, acoperit de noroi. L-am observat pentru că părea puțin neobișnuit; nu prea vezi o mașină cu tracțiune acoperită complet de noroi în mijlocul orașului Brighton. Mașinile astea sunt de obicei folosite de mame la cumpărături.

– Ești sigur că era chiar mașina asta?

Grace își dădu ușor una peste cap.

– Plăcuța cu numărul.

– Aha, deci memoria ta vizuală încă mai funcționează. Chiar și la vârsta ta!

– Da, încă funcționează.

– Deci care este presupunerea ta?

– Dar a ta care este?

– Avem un sicriu lipsă. O pădure. O mașină plină de noroi. Un cavaler de onoare care este singurul supraviețuitor și care vrea să vorbească cu un avocat. Un cont bancar în Insulele Cayman. Ceva miroase a putred.

– Nu miroase, ci pute.

– Ce facem în continuare?

Grace scoase brățara din buzunar și o ținu în sus.

– Chiar vrei să faci asta?

– Ai tu o idee mai bună?

– Să îl aducem pe Mark Warren la secție pentru un interogatoriu.

Grace dădu din cap.

– Tipul este foarte deștept. Iar noi trebuie să fim și mai deștepți.

– Și să mergem la un ghicitor cu un pendul e un lucru mai deștept?

– Ai încredere în mine.

36

„Trebuie să stai treaz.“ Așa o să supraviețuiești. Hipotermia îți provoacă somnolență și dacă adormi, cazi în comă și mori.

Michael tremura, aproape delirând. Era frig, atât de frig! Auzea voci. O auzea pe Ashley șoptindu-i la ureche; întinse mâna să o atingă, dar dădu cu degetele de lemnul tare.

Apa îi intră în gură și el o scuipă. Fața i se strivea de capacul sicriului. Lanterna nu mai funcționa. Încerca să țină stația de emisie deasupra apei, dar mâinile îl dureau atât de tare, încât acest lucru nu ar mai fi fost posibil mult timp.

– Ashley, spuse el slab. Ashley, dragostea mea.

Apoi îi intră și mai multă apă în gură.

Cu carcasa lanternei continuă să sape în capacul sicriului. Se gândea la nunta de mâine. Mama lui îi arăta noua rochie pe care și-o cumpărase, pălăria, pantofii și poșeta, dorind aprobarea lui, să știe că o să arate bine în cea mai importantă zi a lui, ca el să fie mândru de ea, ca Ashley să fie mândră de ea. Își aduse aminte de telefonul pe care îl primise de la sora lui din Australia, care era încântată de biletul cumpărat de el. Carly ar trebui să fie aici acum, pregătindu-se de nuntă împreună cu mama lui.

Mușchii gâtului îl dureau atât de tare, încât nu știa cât de mult mai putea suporta chinul; la fiecare câteva minute trebuia să se relaxeze, să se lase pe spate, ținându-și respirația din cauza apei care îi acoperea fața, apoi să se ridice la loc. În curând, lucrul acesta nu avea să mai fie posibil.

Plângând de frustrare și de frică, se năpusti asupra capacului, lovindu-l cu putere. Apăsă din nou pe butonul pentru vorbire.

– Davey! Davey! Hei!

Scuipă din nou.

Îi tremura fiecare părticică a corpului.

Auzi paraziți în stație.

Dinții îi tremurau. Înghiți o gură de apă murdară, apoi încă una.

– Vă rog, cineva, vă rog, ajutați-mă.

Încercă să se calmeze, să se gândească la discursul său de la nuntă. Trebuia să le mulțumească domnișoarelor de onoare. Să bea un pahar în cinstea lor. Trebuia să își aducă aminte să îi mulțumească în primul rând mamei lui. Să termine cu discursul de mulțumire pentru domnișoarele de onoare. Să spună povestiri amuzante. Avea o glumă bună pe care i-o spusese Pete. Despre un cuplu care pleca în luna de miere...

Luna de miere.

Totul era rezervat. Trebuiau să plece către Maldive cu avionul mâine seara, la ora 9. Aveau bilete la clasa întâi, iar Ashley nu știa nimic despre toate astea, erau cadoul lui secret.

„Scoateți-mă de aici, idioților! O să lipsesc la nunta mea și la călătoria din luna de miere. Haideți! Acum!“

37

Ceasul de la bordul mașinii Ford arăta ora 19.13. Branson, împreună cu Grace, conducea mașina de-a lungul străzii cu case elegante, în stil Regency, care ducea spre Kemp Town. Intrară apoi pe drum deschis, de-a lungul mării, pe lângă clădirea în stil modern care adăpostea căminul pentru nevăzători St. Dustan's. Ploaia cădea în continuare, iar vântul se lovea de mașină nebunește. Vremea asta dura deja de câteva zile. Branson dădu drumul la radio, oprind bâzâitul neîntrerupt al frecvenței pe care emitea poliția și pornind o melodie a formației Scissor Sisters.

Grace ascultă răbdător câteva momente, apoi dădu volumul mai încet.

– Ce s-a întâmplat, omule? Formația asta e super, spuse Branson.

– Super, spuse Grace.

– Vrei să mai atragi femeile, da? Ar trebui să te mai pui la punct cu arta.

– Iar tu ești profesorul meu de artă, nu-i așa?

Branson se uită rapid la el.

– Ar trebui să fiu și profesorul tău de artă vestimentară. Știu și un frizer la care te-ai putea duce. Îl cheamă Ian Habbin din The Point. Trebuie să te duci să te aranjeze un pic, pentru că arăți ca în vremurile vechi.

– Încep să mă simt ca în vremurile vechi, răspunse Grace. M-ai invitat la masa de prânz, iar acum a trecut și ora ceaiului și e aproape timpul pentru cină. În stilul acesta vom lua micul dejun împreună.

– De când nu ai mai avut și tu viață personală ? Imediat ce rosti întrebarea, lui Branson îi păru rău. Putea vedea durerea de pe fața lui Grace fără să se uite la el. Îmi pare rău, spuse el.

Trecură cu mașina prin elegantul orășel Rottingdean, apoi trecură peste mai multe denivelări, printre casele amestecate și răsfirate din Saltdean, apoi din Peacehaven.

– Ia-o la stânga, spuse Grace. Apoi continuă să îl conducă pe Branson printr-un labirint de străzi care urcau pe dealuri, de-a lungul cărora erau îngrămădite vile și case modeste, până când opriră în fața unei vile mici, care arăta destul de sărăcăcios, cu o mașină și mai sărăcăcioasă parcată în față.

Merseră rapid prin ploaie, până ajunseră pe o terasă micuță, cu clopoței care zăngăneau din cauza vântului, și sunară la ușă. După câteva momente, le răspunse un bărbat scund, vânos, în vârstă de aproape șaptezeci de ani, cu o barbă ca de țap, cu părul gri, lung, prins într-o coadă de cal și îmbrăcat într-un caftan și o togă, cu un medalion egiptean agățat de un lanț de aur. Îi salută expansiv, cu o voce ascuțită, plină de energie, strângându-i mâna lui Grace și privindu-l ca pe un prieten pe care nu-l mai văzuse de mult.

– Detectiv Grace ! Ce bine îmi pare să te văd !

– Și mie, prietene. Acesta este detectivul Branson. Glenn, dânsul este Harry Frame.

Harry Frame strânse mâna lui Glenn Branson cu o forță care îi contrazicea și vârsta, și statura, apoi se uită la el cu niște ochi verzi pătrunzători.

– O plăcere să vă întâlnesc. Intrați, intrați.

Îl urmară într-un hol îngust, luminat de un bec al unei lanterne cu intensitate scăzută și decorat în stil maritim,

în care piesa centrală era un hublou de alamă pus pe perete. Apoi intrară în camera de zi, plină de rafturi cu miniaturi de nave în sticluțe. În cameră era un set urât de mobilier din trei piese, acoperit cu un pled, un televizor oprit și, lângă fereastră, o masă rotundă de stejar cu patru scaune, spre care s-au îndreptat. Pe perete, Branson remarcă un tablou fără valoare care reprezenta casa Annei Hathaway și un motto înrămat: „O minte eliberată nu mai poate fi niciodată închisă."

– Doriți un ceai, domnilor?

– Mulțumesc, spuse Grace.

Uitându-se la Grace pentru un indiciu, Branson spuse:

– Ar fi drăguț.

Harry Frame ieși din cameră. Branson se uită la lumânarea albă, aprinsă și așezată într-un suport din sticlă. Apoi se uită la Grace, cu o expresie care întreba: „Ce dracu' se întâmplă?"

Grace îi zâmbi și se subînțelese că îi cere să aibă răbdare.

După câteva minute, o doamnă veselă, plinuță, purtând o bluză pe gât, pantaloni din material sintetic maro și pantofi sport, albi, noi, se apropie de ei cu o tavă pe care erau trei căni cu ceai și o farfurie cu biscuiți Bourbon, pe care o puse pe masă.

– Bună, Roy, îl salută ea familiar pe Grace, apoi se întoarse spre Branson, cu o strălucire în ochi. Eu sunt Maxine. Cea care trebuie să se supună, glumi ea.

– Îmi pare bine. Eu sunt detectiv Branson.

În cameră intră și soțul Maxinei, care avea o hartă în mână.

Grace luă cana cu ceai și remarcă faptul că acesta era de culoare verde-deschis. Remarcă faptul că Branson se uită ciudat la al lui.

– Deci, domnilor, spuse Harry, așezându-se în fața lor, aveți o persoană dispărută?

– Michael Harrison, răspunse Grace.

– Bărbatul acela tânăr care a apărut în *Argus?* Groaznic, acel accident. Toți, atât de tineri, să fie chemați dincolo.

– Chemați dincolo ? întrebă Branson.

– Sigur spiritele îi voiau acolo.

Branson îi aruncă o privire lui Grace, pe care acesta o respinse în mod hotărât.

După ce dădu la o parte biscuiții și lumânarea, Frame întinse o hartă detaliată a zonei de est din Sussex.

Branson mâncă un biscuit. Grace căută în buzunar și îi înmână lui Frame brățara de metal.

– Mi-ai spus să aduc ceva ce aparține persoanei dispărute.

Frame luă brățara, o ridică și se uită cu atenție la ea. Cei doi ofițeri de poliție se uitau la el. Ținu ochii închiși câteva momente, apoi încuviință:

– Hm! spuse el, ținând ochii închiși. Hm, hm! Da.

Apoi, tresărind, deschise ochii și se uită la Grace și la Branson ca și cum ar fi fost mirat că cei doi sunt încă în cameră. Se așeză mai aproape de masă, apoi scoase din buzunarul pantalonilor o sfoară, cu o bucată de plumb la un capăt.

– Hai să vedem ce putem afla, spuse el. Da, într-adevăr, să vedem. Este bun ceaiul ?

Grace bău din al lui. Era fierbinte și puțin acru.

– Perfect, răspunse el.

Branson bău și el, din respect.

– Este bun, răspunse.

Harry Frame zâmbi, vizibil încântat.

– Acum...

Își puse coatele pe masă, își îngropă fața în mâini ca și când s-ar fi rugat și începu să murmure.

Grace evită privirea lui Branson.

– Hm! spuse Frame pentru el. Hm, hm!

Apoi se îndreptă, ținu sfoara între degetul arătător și degetul mare deasupra hărții și o lăsă să se legene precum un pendul. Și strângând buzele de concentrare, balansă sfoara într-un cerc, acoperind harta centimetru cu centimetru.

– Uckfield? întrebă el. Crowborough? Ashdown Forest? Se uită întrebător la cei doi bărbați. Amândoi încuviințară.

Dar Harry Frame dădu din cap.

– Nu, nu mi se arată nimic în zona asta, îmi pare rău. O să încerc pe altă hartă, la o scară mai mică.

– Suntem destul de siguri că se află în zona asta, Harry, spuse Grace.

Grace dădu din cap hotărât.

– Nu, pendulul nu îmi spune asta. Trebuie să mergem pe o arie mai extinsă.

Grace putea simți scepticismul lui Branson arzându-l în spate ca un cuptor. Uitându-se la noua hartă, care arăta toată partea de est și de vest a Sussex-ului, văzu pendulul făcând un cerc înalt peste Brighton.

– Aici este, murmură Frame.

– În Brighton? Nu prea cred, răspunse Grace.

Frame desfăcu o hartă la scară mai mare, cu străzile orașului Brighton și legănă pendulul deasupra acesteia. În câteva momente, începu să descrie niște cercuri peste zona Kemp Town.

– Da, spuse el. Da, aici este.

De data asta, Grace se uită la Branson, ca și cum și-ar fi împărtășit gândurile.

– Te înșeli, Harry, spuse el.

– Nu cred, Roy. Aici este omul vostru.

Grace dădu din cap.

– Noi tocmai venim din Kemp Town, am fost să vorbim cu partenerul lui de afaceri. Ești sigur că nu te înșeli de data asta?

Harry Frame luă brăţara.

– Asta este brățara lui Michael Harrison?

– Da.

– Atunci, aici este el. Pendulul meu nu greșește niciodată.

– Ne poți da o adresă? întrebă Branson.

– Nu, nu o adresă, pentru că sunt prea multe case. Dar aici trebuie să căutați, aici îl veți găsi.

38

– Țicnit nebun, îi spuse Branson lui Grace în timp ce se depărtau de casa lui Harry Frame.

Grace, pus pe gânduri, nu spuse nimic o perioadă de timp. În sfârșit, ploaia se oprise de vreo oră și câteva raze crepusculare străpungeau perdeaua de nori gri care se lăsase deasupra mării.

– Hai să presupunem un moment că are dreptate.

– Hai să bem și să mâncăm ceva, spuse Branson. Mi-e foame de mor, aproape că o să cad din picioare.

Ceasul arăta ora 20.31.

– Bună idee.

Glenn își sună soția pe telefonul mobil. Grace ascultă doar sfârșitul conversației, care părea încinsă și care se termină în momentul în care Branson închise telefonul, la mijlocul frazei.

– E tare supărată.

Grace îi zâmbi înțelegător. Știa prea multe ca să facă vreo remarcă asupra situației familiale a unei persoane.

Câteva minute mai târziu, intrară într-un bar numit *Badger's Rest* și Grace, cu un pahar mare de whisky în față, remarcă faptul că partenerul său bea pe nerăsuflate o bere, deși conducea.

– Am intrat în poliție, spuse el, ca să am o slujbă de care copiii mei să fie mândri. Căcat. Cel puțin la început, mai aveam viață personală. Ajungeam să îi fac baie lui Sammy, să îl bag în pat și aveam și timp să îi citesc o poveste înainte de a pleca la serviciu. Știi ce mi-a spus Ari ?

– Ce ? întrebă Grace uitându-se la meniu.

– Mi-a spus că Sammy și Remi plâng pentru că le-am promis că mă duc acasă în seara asta să le citesc o poveste.

– Atunci, du-te acasă, spuse Grace, fără să mintă.

Branson termină halba și mai comandă una.

– Nu pot să fac asta, știi prea bine. Asta nu e o slujbă cu program de la 9 la 17. Nu pot să plec de la serviciu ca un căcăcios de funcționar public și să îmi bag picioarele pentru că mâine este sâmbătă. Le datorez asta lui Ashley Harper și lui Michael Harrison. Nu crezi ?

– Trebuie să înveți și când să renunți, spuse Grace.

– O, da ? Și când, mai exact, trebuie să renunț ?

Grace își termină paharul de whisky. Era bun. Întâi senzația de arsură pe gât, apoi în stomac. Îi dădu paharul barmanului, comandă încă unul dublu, apoi puse o bancnotă de douăzeci de lire pe tejghea și ceru mărunt în schimb, pentru a-și putea lua un pachet de țigări. Nu mai fumase de câteva zile, dar dorința de a face acest lucru era prea puternică.

Luă din automat un pachet de țigări Silk Cut. Desfăcu pachetul și ceru barmanului niște chibrituri. Apoi aprinse țigara și trase fumul adânc, cu plăcere până în plămâni. Plăcerea mergea mai departe de perfecțiune.

– Credeam că te-ai lăsat, spuse Branson.

– M-am lăsat.

Barmanul îi aduse băutura și cei doi ciocniră paharele.

– Tu nu ai viață personală, iar eu mi-o distrug pe a mea. Bine ați venit în poliție !

Branson dădu din cap.

– Prietenul tău, Harry Frame, e un tip tare deosebit. Ce ciudat!

– Îți aduci aminte de Abigail Matthews?

– Puștoaica aia de acum doi ani? Avea opt ani, nu?

– Da.

– A fost răpită când a ieșit din casa părinților. Ai găsit-o într-un coș dintr-un hangar al aeroportului Gatwick.

– Nigeriană. Fusese vândută unui proxenet din Olanda.

– A fost o muncă de detectiv extraordinară atunci. Nu de asta ai fost promovat?

– A fost. Doar că nu am spus nimănui cum am găsit-o. Acum nu mai vorbea Roy Grace, ci whisky-ul pe care îl băuse. Nu am spus nimănui, pentru că...

– Pentru că?

– Pentru că nu a fost o muncă de detectiv extraordinară, Glenn, de aia. Harry Frame a găsit-o, cu pendulul. Da?

Branson tăcu câteva momente.

– Deci, de asta crezi tu în el.

– A avut dreptate și în alte cazuri. Dar nu vorbesc în gura mare despre el. Lui Alison Vosper și prietenilor ei nu le place nimic ce iese din tipare. Dacă vrei să ai o carieră în poliție, trebuie să se vadă că joci conform regulilor. Așa trebuie să se vadă, da? Nu este neapărat nevoie să joci după ele, ci doar să îi lași să creadă că așa faci. Goli al doilea pahar mult mai repede decât intenționase. Să luăm ceva de mâncare, spuse el.

Branson comandă scoici. Grace alese o mâncare total nesănătoasă, o friptură cu grăsime, două ouă ochiuri și cartofi prăjiți. Apoi își aprinse altă țigară și comandă încă un rând de băuturi.

– Deci, ce facem mai departe, bătrâne înțelept?

Grace se uită ciudat la Branson.

– Am putea fi terminați, spuse el.

– Asta nu ne va ajuta să îl descoperim pe Michael Harrison, nu? Dar acum este ora... – Grace se uită la ceas – 21, vineri. În afară de a ne avânta în pădurea Ashdown cu o lopată și o lanternă, nu prea văd ce am mai putea face.

– Trebuie să fie ceva ce trecem noi cu vederea.

– Întotdeauna este ceva, Glenn. Ceea ce nu înțeleg mulți oameni este că șansa este foarte importantă în meseria asta.

– Adică norocul?

– Știi gluma aia veche cu jucătorul de golf?

– Nu, care este?

– Jucătorul de golf spune: „Ce ciudat! Cu cât exersez mai mult, cu atât mai norocos devin."

Branson râse.

– Atunci, poate că nu am exersat suficient.

– Cred că am exersat destul. Mâine este ziua cea mare. Dacă domnul Michael Harrison face gluma glumelor, atunci mâine este ziua adevărului.

– Și dacă nu?

– Atunci trecem la planul B.

– Care este planul B?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Grace se uită la Branson peste pahar. Momentan, sunt doar partenerul tău la masa de prânz. Mai ții minte de masa de prânz?

39

Ashley, îmbrăcată într-un halat alb, stătea în pat și se uita la televizorul cu plasmă la un episod din *Sex in the City*, când sună telefonul. Sări rapid în picioare, aproape vărsând paharul de vin Sauvignon Blanc pe care îl ținea în mână. Ceasul arăta ora 23.18. Era târziu.

Răspunse cu o voce agitată, cu respirația aproape tăiată.

– Da ? Alo ?

– Ashley ? Sper că nu te-am trezit, dragă ?

Ashley puse paharul cu vin pe măsuța de lângă pat, luă telecomanda și opri sonorul televizorului. Era Gill Harrison, mama lui Michael.

– Nu, spuse ea. Deloc. Nu pot dormi. Nu am mai închis ochii de marți. O să iau niște pastile recomandate de doctor, care cică o să mă bage în pat. Pe fundal, Ashley îl auzea lătrând pe Bobo, cățelul *shih-tzu* al lui Gill.

– Ashley, aș vrea să te mai gândești, pentru că eu cred că ar trebui să anulezi recepția de mâine.

Ashley trase aer în piept.

– Gill, am discutat despre asta și ieri, și astăzi. Nu vom lua nici un ban înapoi dacă anulăm nunta atât de târziu; trebuie să vină oameni de peste tot, cum este unchiul meu din Canada care mă va conduce la altar.

– E un om simpatic, spuse Gill. Săracul om, să bată atâta drum.

– Suntem înnebuniți unul după celălalt, răspunse Ashley. Și-a luat toată săptămâna liber, doar ca să poată fi aici la repetiția de luni.

– Unde stă?

– În Londra, la Lanesborough. Întotdeauna stă în cele mai bune locuri. Făcu o pauză de o clipă. Bineînțeles, i-am spus ce s-a întâmplat, dar a zis că ar fi venit oricum ca să mă sprijine. Am reușit să le conving pe patru dintre prietenele mele din Canada să nu vină, la fel și pe niște prieteni din Londra; telefonul sună fără încetare de două zile încoace.

– La fel și aici.

– Problema este că Michael a invitat prieteni și colegi din toată Anglia și de pe continent. Am încercat să contactez cât mai mulți posibil și la fel și Mark, dar trebuie să avem grijă de cei care totuși vor veni. Și încă mai cred că va sosi și Michael.

– Nu cred, iubito, nu acum.

– Gill, Michael le-a făcut tot felul de feste prietenilor lui când aceștia s-au căsătorit. Din cauza asta, doi dintre ei au ajuns la biserică cu doar câteva minute înainte de începerea nunții. Michael ar putea fi undeva, încuiat sau legat, fără să știe nimic din ce s-a întâmplat. Probabil că încă plănuiește, sau cel puțin încearcă, să ajungă.

– Ești o fată frumoasă și o persoană foarte drăguță. Va fi groaznic pentru tine să te duci la biserică și el să nu apară. Trebuie să accepți că i s-a întâmplat ceva. Draga mea, patru oameni au murit. Dacă este în regulă, Michael sigur a auzit știrea.

Ashley oftă, apoi începu să sughițe. Pentru câteva momente începu să plângă necontrolat, ștergându-și ochii cu un șervețel luat dintr-o cutie de pe noptieră. Apoi, oftând adânc, spuse:

– Încerc din greu, dar nu fac față. Doar mă rog ca el să apară; de fiecare dată când sună telefonul mă gândesc că este el, că râde și îmi explică ce glumă proastă a făcut.

– Michael e un băiat bun, spuse Gill. Nu a fost niciodată rău, iar asta ar fi o cruzime. Nu ar fi făcut așa ceva, nu e stilul lui.

Urmă o tăcere lungă pe care Ashley o sparse.

– Tu ești bine?

– În afara faptului că sunt extrem de îngrijorată pentru Michael, da, sunt bine. Sunt cu Carly.

– A sosit?

– Da, a venit din Australia acum câteva ore. Cred că mâine o să fie puțin amețită din cauza zborului.

– Ar trebui să vin să o salut. Ashley tăcu un moment. Înțelegi ce vreau să spun? Toți oamenii ăștia sosiți din toate locurile; ar trebui măcar să fim la biserică să îi întâmpinăm și să le oferim ceva de mâncare. Ți-ai putea imagina să nu fim acolo și Michael să apară?

– Ar înțelege că ai anulat nunta din respect pentru băieții care au murit.

Plângând și mai tare, Ashley spuse:

– Te rog, Gill, te rog. Hai să mergem la biserică și vedem ce se va întâmpla.

– Atunci ia pastila aia și mergi la culcare, dragă.

– Te sun mâine dimineață.

– Da, mă voi trezi de dimineață.

– Mulțumesc pentru telefon.

– Noapte bună.

– Noapte bună, răspunse Ashley.

Puse receptorul la loc, plină de energie, se trânti pe pat, cu sânii ieșindu-i din halat și se uită la Mark, care stătea dezbrăcat în pat.

– Ce vacă, habar nu are de nimic! Fața i se întinse într-un rânjet, plină de încântare. Nici o idee!

Își puse mâinile în jurul lui Mark, îl strânse în brațe și îl sărută cu pasiune, mai întâi pe buze, ca pe urmă să coboare încet, cât mai erotic cu putință, peste tot corpul.

40

Transpira sub pled. Era prea cald, mult prea cald și apa îi trecuse peste cap, iar el abia mai putea să respire. Șiroaie de apă îi curgeau peste față, peste mâini, peste picioare, peste șale. Dădu pledul la o parte, se ridică, simți că dă cu capul de ceva și se lăsă din nou jos.

Pac.

O, Doamne!

Apa clipocea în jurul lui. Și simțea ca și cum ar fi intrat și în el, ca și cum sângele din vene era înlocuit cu apa în care zăcea. Exista un cuvânt pentru asta. Un cuvânt care îi stătea pe limbă, dar care îi scăpa de fiecare dată când i se părea că l-a găsit. „Precum săpunul în cadă", se gândi el.

Acum era frig. În urmă cu câteva secunde îi era prea cald, iar acum îi era frig. Atât de frig! Îi clănțăneau dinții. Capul îi plesnea. „Mă duc să verific dacă este vreun paracetamol în dulapul din baie", spuse el. Apoi răspunse tăcerii care îl înconjura: „Nu stau mult. Dau doar o fugă până la farmacie."

Senzația de foame îi dispăruse de ceva vreme, dar acum revenise și mai puternică. Stomacul îl ardea ca și cum sucul gastric cerea imperios ceva. Își simțea gura uscată. Încercă să bea apă cu ajutorul mâinii, dar, deși îi era foarte sete, totul însemna un efort.

Osmoză!

– Osmoză! Plin de elan, țipă din toate puterile, repetând cuvântul de mai multe ori. Osmoză! Te-am găsit! Osmoză!

Și dintr-odată i s-a făcut cald din nou. Transpira.

– Cineva să închidă aerul condiționat, țipă el în întuneric. Pentru numele lui Dumnezeu, fierbem toți aici; ce credeți, că suntem raci?

Începu să râdă de propria remarcă. Apoi, chiar deasupra lui, capacul sicriului începu să se deschidă. Încet, fără zgomot, până când putu să vadă cerul întunecat, străbătut de stele. O rază de lumină cu fire de praf în ea străluci dinspre el și își dădu seama că toate stelele erau proiectate de lumină. Cerul era un ecran! Apoi văzu o față aplecată peste raza de lumină și peste firele de praf. Ashley. Era ca și cum s-ar fi uitat la ea de pe fundul unei piscine, iar ea se apleca asupra lui.

Apoi văzu o altă față, mama lui. Apoi Carly, sora lui mai mică. Apoi tatăl lui, în costumul maro, cămașa crem și cravata roșie, de mătase, așa cum și-l amintea Michael. Nu înțelegea cum era posibil ca tatăl său să fie în piscină și hainele să-i fie uscate.

– O să mori, fiule, spuse Tom Harrison. O să fii alături de noi în curând.

– Nu cred că sunt pregătit pentru asta, tata.

Tatăl său zâmbi crispat.

– Tocmai asta e chestia, fiule. Cine este pregătit?

– Am găsit cuvântul pe care îl căutam, răspunse Michael. Osmoză.

– E un cuvânt bun, fiule.

– Tu ce faci, tată?

– Sunt o grămadă de lucruri bune aici, fiule. Afaceri de milioane. E mult mai bine. Nu mai trebuie să te ascunzi după deget cu banii în Insulele Cayman. Ce câștigi este al tău, îți place cum sună asta?

– Da, tată.

Doar că acum nu mai vorbea cu tatăl său, ci cu preotul Somping, un bărbat scund, arogant, de aproape șaizeci de ani, cu părul gri, ondulat și cu o barbă care ascundea numai parțial aspectul înroșit al obrajilor săi; obraji înroșiți nu de viața sănătoasă dusă în natură, ci de vinișoarele sparte din cauza băuturii.

– Vei întârzia, Michael, dacă nu ieși de aici. Îți dai seama că dacă nu ajungi la biserică înainte de apus, conform legii, nu te mai pot căsători?

– Nu știam, nu...

Întinse mâna spre preot, ca să îl apuce de mână, dar se lovi de lemnul tare și de nepătruns.

Întuneric.

Clipocitul apei.

Apoi remarcă ceva. Verifică cu mâinile și observă că apa nu mai era până la obraji, ci scăzuse până la nivelul gâtului.

– Port apa ca pe o cravată, spuse el. Oare se poate chestia asta?

Apoi îl apucă din nou tremuratul; își strânse mâinile cu coatele lipite de coaste; picioarele îi zvâcniră, iar respirația îi deveni din ce în ce mai rapidă, până când intră în stare de șoc.

„Voi muri. O să mor aici, singur, în ziua nunții mele. Spiritele vin după mine aici, în cutie și..."

Își acoperi fața cu mâinile tremurându-i. Nu își mai aducea aminte când fusese ultima oară când se rugase; cândva, cu mult timp înainte de a muri tatăl său. Moartea lui Tom Harrison fusese pentru el ultima confirmare că Dumnezeu nu există. Dar acum cuvintele Domnului îi veneau în minte și el le murmura cu capul în mâini, ca și cum nu ar fi vrut să fie auzit.

Un sunet îi atrase atenția. Apoi auzi niște murmure și muzică. Urmate de o voce:

– Bună dimineața, fani ai sporturilor, aici e Radio WNEB Buffalo cu cele mai noi vești din sport, știri și prognoza meteo din această dimineață ploioasă de sâmbătă. Ieri seară în meciul...

Disperat, Michael bâjbâi după stația de emisie. O scăpă pe piept, apoi în apă.

– La dracu'! La dracu'!

O scoase din apă, o scutură cât de bine îi stătea în putere, găsi butonul pentru vorbit și îl apăsă.

– Davey? Davey, tu ești?

Urmă alt zgomot ca un sâsâit și o pocnitură.

– Da, tipule! Tu, tipul cu prietenii din accidentul de marți, nu-i așa?

– Da.

– Salut, îmi pare bine să te aud din nou!

– Davey, am nevoie să faci ceva pentru mine. Apoi, o să poți face un anunț important la postul tău de radio.

– Asta depinde de ce priorități sunt pe ziua de azi, spuse Davey bătând în retragere.

– Bine. Michael simțea nevoia să îl plesnească. Am nevoie fie să aduci pe cineva cu care să vorbesc la telefon prin stația de emisie, fie ca tu și tatăl tău să veniți să mă salvați.

– Cred că asta depinde dacă ești în zona pe care o acoperim noi, înțelegi ce vreau să spun?

– Știu, Davey, știu exact ce vrei să spui.

41

Mai târziu, zăcând goi în pat cu o mulțime de lumânări parfumate, aprinse, în jurul lor, ascultând o melodie a lui Norah Jones la radio, Ashley aprinse o țigară pe care o puse apoi între buzele lui Mark. El trase adânc în piept.

– Gill are dreptate, spuse el. Nu cred că ar trebui să te duci la biserică, așa cum în mod categoric nu ar trebui să faci nici petrecerea.

Ashley dădu din cap hotărât.

– În mod cert trebuie să o facem. Nu vezi? Se opri să tragă din țigară, apoi suflă fumul încet, cu plăcere, către tavan. Toată lumea mă va vedea ca pe o sărmană mireasă abandonată și le va părea rău pentru mine.

– Nu cred că sunt de acord; chestia asta ar putea să se întoarcă împotriva ta.

– Cum?

– Păi, ar putea crede că ești insensibilă dacă tot insiști să mergi mai departe, că nu îi respecți pe Pete, Luke, Josh și Robbo. Toată lumea trebuie să aibă impresia că ne pasă de ei.

– Și tu, și eu am ținut legătura cu familiile lor. Le-am scris amândoi scrisori, facem tot ce trebuie. Dar am tot vorbit despre nuntă în ultimele trei zile. Mergem mai departe! Oricum ar fi, tot trebuie să plătim pentru

organizarea petrecerii, așa că putem să avem grijă de cei care vin. Probabil că nu vor fi mulți. Măcar atât să facem.

Mark luă țigara de la ea, trase un fum și inhală adânc.

– Ashley, oamenii vor înțelege. În ultimele trei zile, m-ai tot bătut la cap cu ce crezi tu și nu m-ai ascultat și pe mine. Cred că facem o mare greșeală.

– Ai încredere în mine, spuse Ashley. Se uită la el cu răutate. Nu mă lăsa baltă chiar acum.

– Doamne, nu te las baltă, doar...

– Vrei să te retragi?

– Nu e vorba că mă retrag. Hai, partenere, ține-te tare!

– Mă țin.

Se alintă de-a lungul corpului lui, adâncindu-și fața în părul lui pubian, cu penisul moale lipindu-i-se de obraz.

– Nu asta numesc eu tare, spuse ea, răutăcioasă.

42

Grace își începu dimineața de sâmbătă așa cum îi plăcea, cu o alergare de șase kilometri pe malul mării, între Brighton și Hove. Din nou, astăzi ploua tare, dar nu avea nici o importanță; purta o șapcă de baseball cu cozorocul tras bine ca să îi acopere fața, un trening lejer și pantofi sport Nike nou-nouți. Alerga cu viteză și uită rapid de ploaie, de toate grijile. Respira adânc, pas cu pas, având în cap, dintr-un motiv oarecare, melodia *Signed, Sealed and Delivered* a lui Stevie Wonder.

În timp ce trecea pe lângă un bătrân îmbrăcat cu un impermeabil, care își plimba cățelul în lesă, murmură cuvintele cântecului, apoi fu întrecut de doi bicicliști îmbrăcați în haine din material sintetic. Era vremea refluxului. Pe malul mării, câțiva pescari căutau râme pentru momeală.

Cu gust de sare pe buze, alergă de-a lungul coastei, apoi pe lângă rămășițele de la West Pier, apoi în jos spre plaja unde pescarii își lăsaseră bărcile, ancorate suficient de departe încât să nu le ia fluxul. Citi câteva din numele bărcilor: *Daisy Lee, Belle of Brighton, Sammy*. În timp ce trecea pe lângă cafenelele încă închise, simțea mirosul de vopsea, de smoală și de pește putrezit. Apoi trecu pe lângă galeriile de artă, pe lângă un club de surf, un loc

pentru bărci construit în spatele un zid de beton, o piscină, pe sub grinzile de metal ale Palatului Pier, unde cu șaptesprezece ani în urmă el și Sandy se sărutaseră pentru prima oară. Merse mai departe, puțin cam obosit, dar hotărât să ajungă pe stâncile din Black Rock înainte de a se întoarce.

Telefonul îl anunță că are un mesaj.

Se opri, îl scoase din buzunar și se uită la ecran.

Nu poți amăgi o fată așa, Armăsarule. Claudine XX.

„Iisuse! Lasă-mă în pace. Ți-ai petrecut o seară întreagă certându-mă că sunt polițist și acum mă scoți din minți." Până acum, singura lui întâlnire de pe Internet nu mergea prea bine. Erau toate precum Claudine? „Pleacă și lasă-mă în pace! Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, dar am hotărât că sunt homosexual."

Până la urmă se hotărî să îi trimită un mesaj când se va întoarce. Putea să facă figura celui înfrânt: „Îmi pare rău, nu sunt pregătit pentru o relație."

Cu mintea relaxată se întoarse către slujbă, către muntele de hârtii care părea că crește și tot crește. Rețeaua nigeriană care făcea trafic cu femei tinere; procesul lui Suresh Hossain; vechiul caz al lui Thomas Lytle; și acum, dispariția lui Michael Harrison.

Asta chiar îl enerva. Mai ales că în timpul nopții se trezise cu un lucru în minte, iar acum acesta îi tot dădea bătaie de cap. Ajunse la stânci, le ocoli și trecu printr-o zonă de pontoane, hoteluri, magazine și restaurante, de unde mai merse trei kilometri.

Apoi se întoarse, simțind cum îi ard plămânii, cu picioarele tremurându-i din cauza efortului, și alergă până ajunse aproape de clădirea Van Allen. Urcă de-a lungul coastei, așteptă să se potolească puțin traficul și traversă. Înaintă de-a lungul străzii de lângă clădirea unde locuia Mark și se opri în fața intrării parcării subterane.

Avea noroc. În câteva momente, porțile se deschiseră și ieși o mașină Porsche, de culoare albastru-închis, condus de o blondă răpitoare, care purta ochelari de soare, deși era o zi mohorâtă. Grace intră în parcare până să se închidă porțile. Era bine că nu îl mai ploua.

Respiră aerul uscat, cu iz de benzină, în timp ce trecea pe lângă un Ferrari roșu și alte mașini de care își aducea aminte și se opri în fața BMW-ului X5, strălucitor și curat.

Se uită la plăcuța de înmatriculare: W 796 LDY. Apoi se uită în jur, inspectând zona. Era goală. Se apropie de mașină, îngenunche lângă roata din față, apoi se lăsă pe spate și se băgă sub mașină, chiar lângă spațiul de deasupra roții. Locul era plin de noroi.

Își scoase batista din buzunar, o ținu întinsă în mâna stângă, apoi cu mâna dreaptă zgârie noroiul uscat până când câteva bucățele căzură în batistă.

Cu grijă, o strânse și o înnodă, apoi o puse la loc în buzunar. Se ridică, merse până la intrarea în parcare și își trecu mâna prin dreptul razei cu infraroșu. După câteva minute, poarta se deschise cu un zgomot puternic.

Ieși din parcare, verifică traficul în ambele părți, apoi își reluă alergarea până acasă.

43

La ora 9.30, după ce făcuse un duș și își luase micul dejun, alcătuit din omletă și roșii prăjite, hrană sănătoasă pe care o mânca acasă pentru a contracara toate preambalatele pe care le consuma în timpul serviciului și alături de care bea cantități mari de apă minerală, Grace se delectă citind ziarul *Daily Mail*, apoi începu să saliveze când văzu noul *drive test* făcut pentru Aston Martin de revista *Autocar*. Apoi merse în biroul pe care și-l amenajase într-o cameră micuță care dădea spre grădina din ce în ce mai neîngrijită a casei lui, și spre cele ale vecinilor, extrem de curate. Se așeză la birou, în fața calculatorului și formă numărul de telefon de acasă al lui Glenn Branson. Batista cu bucățile de pământ de pe mașina lui Mark Warren erau puse pe birou, într-o punguță de plastic.

La telefon răspunse soția lui Branson, Ari. Deși se înțelesese perfect cu Glenn din prima zi în care se întâlniseră, i se părea că era destul de greu să se înțeleagă cu Ari. Era adesea neprietenoasă cu el, ca și când ar fi suspectat faptul că, pentru că era singur, ar încerca să îl atragă pe soțul ei pe drumuri greșite.

De-a lungul anilor, Grace încercase din greu să se împrietenească, aducându-le copiilor cadouri de ziua lor, iar ei oferindu-i flori de fiecare dată când fusese invitat la

masă. Erau momente când simțea că situația se îmbunătățea, dar dimineața aceasta nu era unul dintre ele. Nu părea încântată să îl audă.

– Bună, Roy, spuse ea politicos, vrei să vorbești cu Glenn?

„Nu, de fapt vreau să vorbesc cu omul de pe lună", aproape că spuse el, dar se abținu. În loc de asta, întrebă șovăind:

– Este pe acolo?

– Ne cam grăbim, spuse ea. În telefon se auzea un copil țipând. Apoi Ari: „Sammy! Dă-i jucăria surorii tale, tu te-ai jucat cu ea!" Apoi țipătul deveni și mai puternic. În final, Branson veni la telefon.

– Salut, bătrâne înțelept, te-ai trezit devreme.

– Foarte amuzant. Ce ai spus că facem astăzi?

– E ziua surorii lui Ari. Face treizeci de ani și dă o petrecere în Solihull. Se pare că am de ales: să îl salvez pe Michael Harrison sau să îmi salvez căsnicia. Tu ce ai alege?

– Salvează-ți căsnicia. Și mulțumește-i prietenului tău bătrân și fără viață personală care poate să își petreacă sfârșitul de săptămână făcând treaba în locul tău.

– Îți sunt recunoscător. Ce faci?

– Mă duc la o nuntă.

– Ești atât de romantic! Ți-ai pus pălărie, pantofi de lac? Ești aranjat?

– Ți-a spus cineva vreodată ce jigodie ești?

– Nevasta pe care aproape că nu o mai am.

Grace simți un junghi de durere. Știa că Glenn nu voia să spună nimic rău, dar cuvintele îl dureau. În fiecare noapte, chiar dacă era târziu și chiar dacă însemna că se ceartă, Glenn avea niște copii iubitori și o soție frumoasă, care îl aștepta în pat, la care să se ducă. Oamenii care aveau toate astea erau incapabili să înțeleagă ce însemna să trăiești singur.

Singurătate.

Singurătatea putea fi tare urâtă.

Era foarte urâtă.

Grace era obosit de atâta singurătate, dar nu știa ce să facă în privința asta. Dacă și-ar găsi pe cineva? Să se îndrăgostească tare de tot de o femeie și apoi să apară Sandy? Ce ar face atunci?

În adâncul minții știa că Sandy nu se va întoarce niciodată, dar o parte din sufletul său refuza să accepte acest lucru. Era ca un disc vechi care s-a blocat și repetă același sunet. O dată sau de două ori pe an, când era foarte deprimat, mergea la un medium încercând să ia legătura cu ea, sau cel puțin să afle niște indicii care să-l lămurească ce se întâmplase. Dar Sandy nu apărea, rămânând numai o figură pe rolfilm.

Îi ură lui Branson un sfârșit de săptămână plăcut, invidios pe viața lui, pe soția cicălitoare, pe copiii minunați, pe normalitatea lui afurisită. Spălă vasele, uitându-se pe fereastra de la bucătărie la Noreen Grinstead, vecina de peste drum, care, îmbrăcată într-un costum din material sintetic maro, capot, mănuși galbene din cauciuc și o pălărie de plastic care să o protejeze de ploaie, își spăla preocupată Nissanul. O pisică cu alb și negru traversă strada. La emisiunea de la radio era intervievată o femeie ai cărei părinți nu își spuseseră o vorbă toată copilăria ei.

Cei nouăsprezece ani în poliție îl învățaseră să nu subestimeze firea ciudată a speciei umane. Dar nu trecea zi să nu i se pară că aceasta devine din ce în ce mai ciudată.

Se întoarse în birou, sună la Poliția din Brighton și întrebă dacă venise cineva de la criminalistică. Câteva minute mai târziu i se făcu legătura cu Joe Tindall, pe care îl respecta foarte mult.

Tindall era o persoană meticuloasă, foarte muncitoare și plină de resurse. Scund, slab, cu ochelari, cu părul rar, ar fi putut trece drept un profesor nebun de la Central Casting. Înainte de a intra în poliție, Tindall lucrase câțiva

ani ca arheolog la British Museum. Împreună cu el, Grace lucra la cazul lui Tommy Lytle.

– Bună, Joe! spuse Grace. Lucrezi în weekend?

– Bună! Trebuie să fac testele balistice în cazul atacului de la magazinul de bijuterii, toți ceilalți au renunțat. Și mai lucrez la cazul de înjunghiere de miercuri, mersi de întrebare.

Grace își aduse aminte că cineva fusese înjunghiat mortal în Brighton, miercuri noaptea. Nu se știa încă dacă fusese vorba de un furt sau de o ceartă între doi iubiți homosexuali.

– Joe, am nevoie de puțin ajutor. Am o mostră de pământ pe care am luat-o de pe o mașină suspectă. Cum pot afla, foarte rapid, din ce parte a Sussex-ului este pământul? Cât de exact poate spune cineva lucrul acesta?

– Cât de exact îți trebuie?

– Câțiva metri pătrați.

– Foarte amuzant, Roy.

– Nu zâmbesc.

– Ai o mostră din zona suspectă? Pot să fac teste și să văd dacă se potrivesc. Avem mai multe tipuri de sol în Sussex.

– Zona de cercetat este în Ashdown Forest.

– Acolo pământul este alcătuit predominant din nisip și argilă. Putem să luăm mostre de fosile, semințe, polen, excremente de animale, plante, apă, tot soiul de lucruri. Cât de exact mai vrei să fii?

– Câțiva metri pătrați.

– Trebuie să te mulțumești cu mai mult de atât. Sunt zone care se potrivesc cu solul din Ashdown Forest în toată Anglia.

– Cât de mult ți-ar lua să găsești o potrivire fără să ai mostra din zona respectivă?

– Vorbești aici de săptămâni. Asta în condițiile în care ai o echipă uriașă și un buget al dracului de mare.

– Dar ai putea să o faci?

– Dacă îmi dai resurse nelimitate și destul timp, îți pot spune o zonă aproximativă, pe o arie mai restrânsă.

– Cât de restrânsă?

– Depinde. Cred că aproximativ câteva sute de metri pătrați.

– Bine, mulțumesc. Trebuie să îți aduc ceva, mai stai la birou?

– Toată ziua, Roy.

44

O oră mai târziu, îmbrăcat într-un costum albastru, cămașă albă și cravată lucioasă, Grace mergea cu mașina prin zona industrială din Brighton, Hollinbury, care se întindea în afara orașului. Trecu pe lângă un magazin, apoi pe lângă un depozit urât construit în anii '50, apoi, când ajunse la sediul Poliției din Sussex, situat într-o clădire Art-Déco, încetini.

Clădirea, construită inițial pentru a adăposti o fabrică, fusese cumpărată de poliție cu câțiva ani în urmă și transformată. Dacă nu ar fi fost inscripția poliției din față, trecătorii ar fi putut-o confunda cu un hotel cochet, la modă. Văruită în alb, cu o terasă care o înconjura pe toată lungimea, abia după ce treceai de paza de la intrare și mergeai prin parcarea plină cu mașini de poliție și înconjurată de garduri de metal, devenea mai puțin strălucitoare.

Grace parcă între o mașină de teren și o dubă, amândouă ale poliției, merse până la intrarea din spate, trecu legitimația de serviciu prin fața unui tablou electric de siguranță pentru a i se deschide ușa și intră în clădire. Arătă legitimația ofițerului de la intrare și urcă scările acoperite cu mochetă, trecând pe lângă mai multe panouri pe care erau expuse două modele de bastoane de poliție și fotografii ale personalului-cheie care lucra în clădire.

Îi știa pe toți cei din fotografii: Ian Steel și Verity Smart, de la secția de investigații speciale, David Davidson, de la public relations, Will Graham și Christopher Derricott, de la departamentul de logistică, James Simpson, de la departamentul operațional, Terrina Clifton Moore, din cadrul departamentului de restabilire a legăturilor familiale, precum și alți doisprezece colegi.

Apoi trecu printr-un spațiu larg, deschis, înțesat de mese, foarte puține ocupate astăzi, și mărginit de o parte și de alta de camere de birou cu numele celor care le ocupau, cu insigna poliției pe uși.

Trecu pe lângă biroul mare al detectivului-șef Gary Weston, care era șeful Poliției din Sussex. Ajunse la altă ușă, își trecu din nou legitimația prin fața tabloului electric și intră pe un coridor lung, vopsit în crem și cu panouri roșii de o parte și de alta, pe care erau trecute procedurile de detectare a unei crime. Una dintre proceduri era numită „Diagramă – Posibile motive comune“, alta „Model de investigare a unei crime“, alta „Evaluarea la scena crimei“.

Locul îi dădea senzația unei vieți trăite la maximum, ceea ce îi plăcea. Mare parte din cariera sa și-o petrecuse în clădiri vechi, urâte, care semănau cu niște cuști pentru iepuri. Era plăcut să vadă că draga lui poliție, căreia îi dedicase viața, intra cu adevărat în secolul XXI. Deși clădirea avea un defect de care toată lumea se plângea: nu avea cantină.

Merse mai departe, pe lângă multe uși, marcate cu diverse abrevieri. În prima cameră era biroul pentru incidente majore. Urma încăperea în care erau vizionate casetele și dovezile înregistrate pe bandă, apoi cea în care erau computerele și biroul în care se țineau interogatoriile. Apoi, duhoarea îl izbi, la început mai puțin, dar din ce în ce mai puternică, pe măsură ce înainta.

Era mirosul puternic, aspru, de cadavru intrat în putrefacție, care îi întorcea stomacul pe dos și care îi devenise

atât de familiar de-a lungul anilor. Mult prea familiar. Nu mai era altă duhoare la fel; te înconjura ca o ceață invizibilă, pătrunzând în pori, în nas, în plămâni și în stomac, în fire de păr și în haine, astfel încât plecai cu ea după tine și continuai să o simți ore întregi.

În timp ce deschidea ușa camerei mici și învechite, folosite pentru a reconstitui crimele, văzu de unde venea duhoarea: studioul fotografic era în acțiune. O cămașă cu model înflorat, întoarsă pe dos și pătată cu mult sânge, era așezată pe masă, pe o bucată de hârtie maro, în raza unor lumini strălucitoare. Lângă ea, în niște pungi de plastic, remarcă o pereche de pantaloni și una de pantofi.

Grace intră în cameră și observă un bărbat, îmbrăcat într-un halat alb și pe care nu îl recunoscu din primul moment, uitându-se concentrat printr-un aparat marca Hasselblad montat pe un trepied. Apoi își aminti că Joe Tindall făcuse unele schimbări de când nu îl mai văzuse, în urmă cu câteva luni. Coafura de profesor nebun și ochelarii groși de vedere dispăruseră. Acum era complet ras în cap, o dungă subțire de păr mergea de la mijlocul buzei inferioare către mijlocul bărbiei și avea ochelari rectangulari cu lentile speciale, foarte la modă. Arăta mai mult ca o persoană publică decât ca un cercetător.

– O nouă femeie în viața ta? întrebă Grace ca un salut.

Tindall se uită la el surprins.

– Roy, ce bine îmi pare să te văd! De fapt, da, am. Cine ți-a spus?

Grace rânji, se uită la el mai atent, aproape așteptându-se să vadă și o verighetă.

– E tânără?

– Da, de unde știi?

Grace rânji din nou, uitându-se la noua freză și la ochelarii moderni.

– Te menține tânăr, nu-i așa?

Tindall înțelese și zâmbi timid.

– Roy, tipa asta o să mă omoare. De trei ori în fiecare noapte.

– Încerci de trei ori pe noapte sau chiar îți iese?

– Hai, cară-te! Se uită la Grace din cap până-n picioare. Și tu arăți foarte bine pentru o zi de sâmbătă. Ai cumva o întâlnire fierbinte?

– O nuntă, de fapt.

– Felicitări, cine e norocoasa?

– Am sentimentul că nu e chiar așa de norocoasă, răspunse Grace, punând pe masă, lângă cămașă, punga de plastic cu pământul pe care îl luase de pe mașina lui Mark Warren. Trebuie să îmi găsești niște indicii.

– Întotdeauna vrei să îți găsesc niște indicii. Toată lumea vrea asta.

– Asta nu e adevărat, Joe. Ți-am dat materialul pentru cazul Tommy Lytle și ți-am spus că ai tot timpul la dispoziție. Asta e ceva diferit. E vorba de o persoană dispărută și în funcție de cât de repede cercetezi asta depinde dacă trăiește sau dacă moare.

Joe Tindall ridică punga, se uită cu atenție la ea și o scutură.

– Destul de nisipos, spuse el.

– Ce îți spune lucrul acesta?

– Ai menționat la telefon zona Ashdown Forest?

– Mda.

– Acesta poate fi tipul de pământ pe care îl găsești acolo.

– Poate?

– Roy, toată Anglia se află pe pământ nisipos. Există astfel de pământ în Ashdown Forest, dar și într-un milion de alte locuri.

– Am nevoie de o zonă care să fie de aproximativ doi metri lungime și un metru lățime.

– Sună ca un mormânt.

– Este un mormânt.

Joe Tindall încuviință, uitându-se din nou cu atenție la pământ.

– Vrei ca eu să îți localizez un mormânt în mijlocul zonei Ashdown Forest din punga asta mică de pământ ?

– Ai început să te prinzi.

Tindall își scoase ochelarii pentru câteva momente, ca și cum asta i-ar fi clarificat situația, apoi îi puse la loc.

– Uite înțelegerea, Roy. Tu localizezi mormântul și eu fac analiza și îți spun dacă terenul se potrivește sau nu.

– De fapt, eu am nevoie să fie invers.

Tindall ținu punga de plastic.

– Înțeleg. Cine crezi că sunt eu ? David Blaine ? Derren Brown ? Învârt asta în aer și îmi apare un mormânt în mijlocul unei suprafețe de zece mii de hectare de pădure ?

– Ai o problemă cu asta ?

– Da, cam da. Cam am o problemă cu asta.

45

Câteva ore mai târziu, Grace conducea peste un deal abrupt, pe lângă Biserica Tuturor Sfinților din Patcham Village, unde o anumită nuntă fusese programată la ora două în această după-amiază; adică peste exact trei sferturi de oră.

Era tocmai biserica lui preferată din zonă. O biserică parohială clasică, în stil englezesc timpuriu, simplă, lucrată în piatră, fără podoabe, cu un turn mic, cu un vitraliu în spatele altarului și cu pietre de mormânt vechi de secole în cimitirul din jurul ei.

În timp ce mergea cu mașina, ploaia abundentă se transformase într-o burniță ușoară. Parcă aproape de intrare, pe un teren cu iarbă aflat chiar în fața bisericii, de unde putea vedea foarte bine toți invitații. Încă nu era nici un semn că venise cineva. Doar câteva bucățele de confetti pe șoseaua udă, probabil de la o nuntă de dimineață.

Urmări cum o femeie în vârstă, acoperită cu o pelerină de ploaie lasă coșul de cumpărături pe trotuar și se oprește pentru a schimba câteva cuvinte cu un bărbat imens, îmbrăcat în hanorac și cu un cățel mic în lesă, care mergea în direcția opusă. Câinele ridică piciorul lângă un felinar.

Un Ford Focus parcă și din el coborî un bărbat cu două camere atârnate în jurul gâtului. Grace îl observă și

se întrebă dacă era fotograful oficial al nunții sau era de la presă. Câteva momente mai târziu, în spatele lui parcă o mașină Vauxhall maro, din care ieși un bărbat tânăr, îmbrăcat cu un hanorac și ducând cu el un carnețel pentru notițe, cum aveau toți reporterii. Cei doi bărbați se salutară și începură să discute, uitându-se în jur și așteptând.

După zece minute, Grace văzu un BMW argintiu care parcă. Din cauza geamurilor și a ploii, nu își dădea seama cine era înăuntru, însă recunoscu imediat numărul de înmatriculare al lui Mark Warren. Câteva momente mai târziu, Mark, îmbrăcat într-o haină de ploaie închisă la culoare, sări din mașină și se grăbi să meargă pe aleea care ducea la biserică. Dispăru înăuntru, apoi imediat se întoarse și se grăbi către mașină.

Sosi un taxi și un bărbat înalt, distins, cu părul sur, îmbrăcat într-un costum de zi cu o garoafă roșie la butonieră, cu o pălărie gri în mână, coborî și merse către biserică. În mod evident, taximetristul fusese plătit să aștepte. Apoi sosi o mașină Audi TT. Grace își aduse aminte că văzuse una la fel parcată în fața casei lui Ashley Harper.

Ușa șoferului se deschise și din mașină coborî Ashley, cu o umbrelă mică, îmbrăcată într-o rochie albă de mireasă, cu părul prins în coc. O femeie mai în vârstă coborî pe partea dreaptă, într-o rochie albă, nouă, cu părul gri coafat. Ashley făcu cu mâna în semn de recunoaștere către BMW, apoi se băgă sub umbrelă. Perechea înaintă grăbită pe alee și dispăru în biserică. Mark Warren o urmă.

Apoi, la ora 13.55, Grace îl văzu pe preot trecând prin cimitir și intrând în biserică, și se decise că e timpul să facă ceea ce își propusese. Ieși din mașină, trăgând după el hanoracul albastru cu galben, marca Tommy Hilfiger. În timp ce traversa, tânărul cu carnetul de notițe se apropie de el. Era un bărbat la vreo douăzeci și cinci de ani, cu o față vicleană, îmbrăcat într-un costum gri, ieftin, cu cravata înnodată în mod grosolan, ineficient,

căci nasturele de sus al cămășii albe era deasupra nodului. Mesteca gumă.

– Dumneavoastră sunteți detectivul Grace, nu-i așa?

Grace se uită fix la el, obișnuit să îl recunoască presa, și în același timp circumspect.

– Și dumneavoastră cine sunteți?

– Kevin Spinella, de la *Argus*. Ne întrebam dacă aveți vreo veste despre Michael Harrison pe care să ne-o comunicați.

– Din nefericire, nu am nicio veste. Așteptăm să vedem dacă apare la această nuntă.

Reporterul se uită la ceas.

– Se pare că a tăiat-o într-un mod subtil, nu-i așa?

– Nu ar fi prima dată când ginerele întârzie la nuntă. Grace zâmbi și trecu pe lângă Spinella.

Grăbindu-se după el, reporterul îl întrebă:

– Credeți că Michael Harrison e mort sau trăiește?

Grace se opri un moment și răspunse:

– Deocamdată tratăm acest caz ca pe oricare altul cu privire la o persoană dispărută.

– Deocamdată?

– Nu mai am alte comentarii. Mulțumesc. Grace deschise ușa grea, intră în întunericul din portic și o închise după el.

De fiecare dată când intra într-o biserică, Grace nu știa ce să facă. Ar trebui să îngenuncheze pe podea și să se roage așa cum proceda majoritatea oamenilor? Așa cum făcuse toată copilăria, alături de părinții săi, în fiecare dimineață de duminică? Sau doar să se așeze pe o bancă, iar Dumnezeu, în care nu mai credea, să-i cunoască furia? Mult timp după ce Sandy dispăruse mersese la biserică și se rugase ca ea să se întoarcă. De câteva ori luase parte la slujbe, dar de cele mai multe ori mergea când biserica era goală. Sandy nu fusese niciodată o credincioasă, iar în ultimii ani, după ce nu i se răspunsese

la rugăciuni, devenise și el ateu. Parcă nu îi mai venea să se roage.

„Dă-mi-o pe Sandy înapoi și o să mă rog până mor, dar nu și până atunci! Bine, Dumnezeule?"

Trecu pe lângă un rând de umbrele ude, pe lângă două mese așezate încrucișat, cu mai multe invitații imprimate cu Michael Harrison și Ashley Harper pe ele. Apoi intră chiar în biserică, remarcând imediat mirosul familiar de lemn vechi și uscat, de praf și de ceară încinsă. Locul era foarte frumos decorat cu flori, dar acestora nu li se simțea mirosul.

Aproape doisprezece oameni stăteau în partea laterală a naosului și în naos, tăcuți, așteptând, de parcă erau pe un platou de filmare, așteptând comanda regizorului pentru a se mișca.

Grace identifică grupul care îl interesa imediat, dădu din cap către Ashley, care era albă ca făina și care se agăța de brațul bărbatului înalt, îmbrăcat în costum negru, probabil tatăl ei. Lângă Ashley stătea femeia care coborâse cu ea din mașină, o femeie frumoasă, de aproximativ cincizeci de ani, dar care avea aerul înstrăinat al unei persoane care trecuse prin perioade foarte grele. Mark Warren, într-un costum albastru-închis, stătea lângă un cuplu foarte arătos, de vreo treizeci de ani.

Își dădu seama că toată lumea se uita la el. Cu o voce tremurătoare, Ashley rupse tăcerea, mulțumindu-i pentru că venise, apoi îl prezentă mamei lui Michael, care părea amețită și apoi bărbatului înalt și prezentabil despre care crezuse că este tatăl ei, dar despre care află că îi este unchi. Acesta îl salută cu prietenie, prezentându-se drept Bradley Cunningham și privindu-l pe Grace drept în ochi.

– Mă bucur să vă cunosc, detective, spuse acesta.

Folosindu-se de accentul său din America de Nord, Grace întrebă:

– Din ce zonă a Americii sunteți?

Bărbatul tresări ca și cum ar fi fost insultat.

– De fapt, sunt canadian, din Ontario.

– Îmi cer scuze.

– Nici o problemă, este o confuzie obișnuită pe care o faceți voi, necunoscătorii.

– Presupun că aveți unele probleme să identificați accentele din diferitele regiuni ale Marii Britanii, spuse Grace.

– Chiar aveți dreptate.

Grace zâmbi și se uită la costumul bărbatului, aprobând.

– Este plăcut să vezi pe cineva îmbrăcat în mod adecvat pentru o nuntă.

– De fapt, pantalonii ăștia mă ucid, se confesă Cunningham. Am închiriat costumul de la faimoasa Moss Bros, dar cred că mi s-a dat perechea greșită de pantaloni. Apoi deveni serios. Totuși, e un lucru groaznic ce s-a întâmplat.

– Da, spuse Grace, brusc distras. Groaznic.

Ashley îi întrerupse pentru a-l prezenta pe Grace părintelui Somping, un bărbat scund, cu barbă, îmbrăcat într-o robă albă cu guler, cu ochii injectați și care arăta extrem de nervos.

– I-am spus domnișoarei Harper că ar fi trebuit să anulăm toată nunta, spuse părintele. Este ridicol să supui o persoană unor astfel de chinuri. Ce să mai spunem despre invitați ? Nu are nici un rost.

– Michael va apărea, mormăi Ashley. Așa va face, știu asta. Se uită implorând la Grace. Vă rog, spuneți-mi că Michael e în drum spre noi.

Grace se uită la mireasă, care arăta atât de tristă și de vulnerabilă, încât abia se putea abține să nu întindă brațele și să o îmbrățișeze. Arăta atât de părăsită, de disperată ! Îi venea să îl pocnească pe părintele arogant drept în față.

– Michael Harrison ar putea totuși să apară, spuse el.

– Ar face bine să apară mai repede, spuse preotul, rece. Am o altă nuntă aici la ora 16.

– Credeam că aici este o biserică, nu un magazin, spuse Grace, enervat de insensibilitatea preotului față de Ashley.

Părintele Somping încercă, fără succes, să îl calmeze. Apoi spuse, apărându-se:

– Lucrez pentru Dumnezeu. El îmi face programul ăsta.

După câteva momente, Grace răspunse:

– Atunci, sugerez sa îi cereți șefului să vă facă rost de un mire, rapid.

46

La ora 14.20, deși nu era necesar, ținând cont de numărul mic de persoane prezente, părintele Somping se urcă în amvon, părând că face tot efortul pe care l-ar fi făcut un om care urca Everestul. Își puse mâinile pe marginile de lemn, se aplecă în față cu o expresie plină de gravitate și spuse:

– Am fost rugat de către mireasă, domnișoara Ashley Harper, precum și de mama mirelui, doamna Gillian Harrison, să vă informez că nunta a fost amânată, pe o perioadă nedeterminată, în funcție de cât va absenta Michael Harrison. Ceea ce trebuia să fie o întâlnire veselă, unirea a doi oameni tineri și iubitori în fața Domnului, a devenit un moment de tristețe din cauza absenței lui Michael. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat, dar gândurile și rugăciunile noastre se îndreaptă către el, către familia lui și către viitoarea lui mireasă.

Făcu o pauză, uitându-se provocator la grupul de oameni, apoi continuă:

– Domnișoara Harper și doamna Harrison au sugerat cu generozitate ca, deși nu a mai avut loc nici o nuntă, dumneavoastră să vă bucurați de gustările pregătite pentru petrecere, în sala Regina Maria din Pavilionul

Brighton. Doamnele ar aprecia dacă le-ați însoți după ce vom spune o rugăciune pentru binele lui Michael.

Începu o rugăciune scurtă, rapidă. Apoi cineva deschise ușile bisericii.

Grace se uită la oamenii care stăteau tăcuți. Era o atmosferă de înmormântare. Peste câteva zile, câțiva dintre invitați vor asista la patru înmormântări. Și sperau ca spectacolul lui Michael Harrison să nu le-o ofere și pe a cincea. Dar nu era nici un semn bun, ci unul foarte rău. Speranța că Michael ar fi făcut o glumă nu mai putea fi pusă la socoteală.

Și mai era ceva care îl deranja.

O oră mai târziu, la petrecerea din sala Regina Maria a Pavilionului Brighton, văruită în roz, cu picturi frumoase în rame aurii, nu era o atmosferă veselă de petrecere; doar murmurul unor conversații anevoioase spărgeau liniștea. Din cele douăzeci de mese, aranjate frumos și decorate cu orhidee, pregătite pentru două sute de invitați, doar câteva erau ocupate. Doi șefi de sală îmbrăcați în costume, cu mănuși albe, stăteau lângă bufetul încărcat, împreună cu o armată de chelneri și chelnerițe. Tortul de nuntă dantelat era așezat într-un loc special, aproape ca o dovadă netrebuincioasă a motivului pentru care toată lumea se adunase aici. Mai mulți oameni se cufundaseră în farfuriile pline cu mâncare și dădeau pe gât șampanie și vin.

Grace fusese invitat la petrecere de Ashley, dar întârziase deoarece vorbise la telefon cu Nicholl și Moy despre mărirea echipajului. Era o polițistă pe care Bella o aprecia, Emma-Jane Boutwood, și care era liberă. Grace sprijini ideea Bellei și sugeră ca Emma-Jane să intre în echipă imediat.

Ajuns la petrecere, îi studie pe Ashley și pe Mark Warren cu atenție. Deși avea ochii înlăcrimați, Ashley

stătea curajoasă la o masă, alături de un bărbat tânăr și o femeie pe care Grace nu o recunoștea de la biserică. Se părea că la masă veniseră mai mulți oameni, cărora Ashley le spusese că petrecerea se va ține pentru toți cei care vor să vină.

– Michael va veni, o auzi Grace spunând. Există un motiv în spatele acestei întâmplări. Apoi continuă: Este prea ciudat. Nu se presupune că ziua nunții trebuie să fie cea mai fericită din toată viața? spuse ea înainte de a izbucni în lacrimi.

La o altă masă, Grace îi observă pe mama lui Michael și pe unchiul lui Ashley stând unul lângă celălalt. Gânditor, se uită câteva momente la Bradley Cunningham. Fu întrerupt de Mark Warren, care purta o garoafă roșie la butonieră și care avea un pahar gol de șampanie în mână. Își apropie fața de Grace și îi spuse cu o voce neclară:

– Detectiv-sergent Grace? întrebă el.

– Detectiv-căpitan, îl corectă Grace.

– Pardon, nu știam că ați fost promovat.

– Nu am fost, domnule Warren.

Mark se retrase o secundă, apoi se îndreptă spre el, uitându-se cât de fix putea în ochii lui Grace, numai că din cauza alcoolului nu prea îi reușea figura. Era clar că prezența lui o făcea pe Ashley să se simtă inconfortabil. Grace o observă cum se uita de la masa ei.

– Nu o puteți lăsa pe tânăra asta în pace? Aveți idee prin ce trece?

– De asta sunt aici, spuse Grace calm.

– Ar trebui să fiți pe teren, să îl găsiți pe Michael, nu să vă fâțâiți pe aici.

– Mark, îi atrase atenția Ashley.

– La dracu', spuse Mark, ignorând-o pe Ashley și uitându-se la Grace din nou. Ce dracu' faceți în legătură cu situația asta?

Enervat pe atitudinea lui, dar păstrându-și calmul, Grace îi răspunse:

– Echipa mea face tot ceea ce poate.

– Nu prea mi se pare. Aveți voie să beți în timpul serviciului?

– E apă minerală.

Mark se uită la paharul lui Grace.

Ridicându-se și venind aproape de ei, Ashley spuse:

– De ce nu încetezi, Mark?

Grace îi prinse nervozitatea din voce. Ceva nu era în regulă, dar nu își dădea seama ce.

Apoi Mark îi dădu una în piept.

– Știți care e problema dumneavoastră? Nici măcar nu vă interesează, nu-i așa?

– De ce credeți asta?

Mark Warren îi aruncă un rânjet prostesc, apoi ridică vocea.

– Haide, haide. Nu vă plac oamenii bogați. Poate să ni se întâmple orice, nu-i așa? Sunteți prea ocupați să vă uitați pe camerele de înregistrare ca să prindeți niște motocicliști vitezomani. De ce v-ar păsa de un tip bogat, victima unei glume a prietenilor care a ieșit urât, când puteți să prindeți niște motocicliști și să luați o primă grasă?

Intenționat, Grace vorbi încet, aproape în șoaptă. Așa, și Mark era nevoit să vorbească mai încet.

– Domnule Warren, nu am nici o legătură cu cei de la circulație. Sunt aici ca să încerc să vă ajut.

Mark se apleacă în față, încordându-se ca să îl poată auzi.

– Îmi pare rău, nu am auzit. Ce ați spus?

Încă vorbind intenționat încet, Grace spuse:

– Când eram în colegiu, la pregătire, a trebuit să facem o paradă pentru a fi inspectați. Mi-am lustruit cataramele de la curea de străluceau ca oglinda. Comandantul

m-a pus să scot cureaua și a întors-o pe dos, astfel încât toată lumea să o vadă. Nu o lustruisem pe partea din spate deloc și mi s-a făcut rușine. M-a învățat o lecție: nu contează numai ceea ce vezi. Se uită la Mark întrebător.

– Și ce vreți să spuneți cu asta?

– Vă las să va gândiți la asta, domnule Warren, data viitoare când vă duceți mașina la spălat.

Grace se întoarse și plecă.

47

Întors în mașina sa, în timp ce ploaia bătea în parbriz, Grace se gândea atât de profund, încât abia după câteva momente observă tichetul de parcare pus sub ștergătoare.

„Nenorociții!“

Ieși din mașină, luă tichetul și îl scoase din învelișul de plastic. Trebuia să plătească treizeci de lire pentru că stătuse cu cinci minute peste timpul pe care îl plătise. Și nu era nici o șansă ca acesta să îi fie decontat. Comandantul fusese clar în această privință.

„Sper să apreciezi asta, domnule Branson, cât ești în pauză în Solihull.“ Se strâmbă și aruncă cu scârbă tichetul în torpedou. Apoi se gândi din nou la Mark Warren. Se întoarse cu gândul în urmă cu cinci ani, la cursul de două săptămâni pe care îl făcuse într-un centru de pregătire al FBI din Quantico, Statele Unite ale Americii, despre psihologia crimei. Nu fusese suficient pentru a-l face expert, dar îl învățase importanța instinctelor și limbajul trupului.

Iar limbajul trupului lui Mark Warren era cu totul greșit.

Mark Warren pierduse patru prieteni apropiați. Partenerul lui de afaceri lipsea, fiind probabil mort. Ar fi trebuit să fie în stare de șoc, amorțit, dezorientat. Nu furios. Era prea devreme pentru furie.

Și îi observase reacția atunci când îi spusese despre spălatul mașinii. În mod sigur atinsese un punct sensibil.

„Nu știu ce ai de gând să faci, domnule Warren, dar e treaba mea să aflu."

Își luă telefonul, formă un număr și ascultă cum sună. Se aștepta ca într-o după-amiază de sâmbătă să îi răspundă robotul, dar, în schimb, răspunse o voce umană. Feminină. Moale și caldă. Era imposibil să îți dai seama după voce care era meseria ei.

– Morga din Brighton și Hove, spuse ea.

– Cleo, sunt Roy Grace.

– Bună, Roy, ce mai faci? Vocea de obicei elegantă a lui Cleo Morey deveni dintr-o dată poznașă.

Fără să vrea, Grace începu să flirteze cu ea la telefon.

– Sunt bine. Sunt impresionat că lucrezi sâmbătă după-amiaza.

– Morții nu știu ce zi a săptămânii este. Ezită. Cred că nici celor vii nu le prea pasă, de altfel. Celor mai mulți, în orice caz, spuse ea după ce se mai gândi puțin.

– Celor mai mulți?

– Mie mi se pare că cei mai mulți dintre oameni nu știu în ce zi a săptămânii sunt. Îți dau impresia că știu, dar în realitate habar nu au. Nu crezi?

– Asta e o filozofie prea grea pentru o după-amiază umedă de sâmbătă, spuse Grace.

– Păi îmi iau licența în filozofie, așa că trebuie să îmi exersez argumentele pe cineva. Și nu prea primesc răspunsuri de la cei de aici.

Grace zâmbi.

– Ce mai faci?

– Bine.

– Pari un pic deprimată.

– Niciodată nu am fost mai bine, Roy. Sunt doar obosită. Am fost singură aici toată săptămâna. Doug e în concediu și nu avem oameni.

– Tipii ăia care au murit marți noapte mai sunt acolo?

– Sunt. La fel și Josh Walker.

– Cel care a murit mai târziu, la spital?

– Da.

– Trebuie să vin pe acolo, să mă uit puțin la ei. Pot să vin acum?

– Nu pleacă nicăieri.

Lui Grace îi plăcuse tot timpul umorul ei negru.

– Voi fi acolo în aproximativ zece minute, spuse el.

Traficul era mult mai aglomerat decât se așteptase pentru o zi de sâmbătă și abia după douăzeci de minute intră pe sensul giratoriu și făcu la dreapta, pe lângă un semn pe care scria „Morga orașelor Brighton și Hove", de-a lungul zidului de cărămidă și fier forjat. Porțile erau tot timpul deschise, douăzeci și patru de ore pe zi. Ca un simbol, se gândi el, că morții nu au pic de respect pentru programul de lucru.

Grace cunoștea locul chiar mult prea bine. Era o clădire frumoasă, dar cu o aură oribilă. Avea un singur etaj, era îmbrăcată în piatră de râu de culoare gri, cu o alee acoperită într-o parte, suficient de largă încât să intre o ambulanță sau o mașină mai mare. Morga era o oprire tranzitorie într-o călătorie doar dus către un mormânt sau un crematoriu, o călătorie a oamenilor care muriseră brusc, violent, în mod inexplicabil sau din cauza vreunei boli care ucidea fulgerător, cum ar fi meningita virală, caz în care analizele post-mortem ar fi putut arăta niște indicii medicale care i-ar fi ajutat în vreun fel pe cei rămași în viață.

Totuși, aceste analize erau ultimul tip de degradare. O ființă umană care cu o zi, două înainte mersese, vorbise, citise, făcuse dragoste sau orice altceva, urma să fie deschisă și disecată ca un porc pe masa unui măcelar.

Nu voia să se gândească la asta, dar nu se putea abține; văzuse prea multe disecții și știa ce se întâmplă. Capul

urma să fie scalpat, apoi creştetul dat la o parte, creierul îndepărtat şi tăiat în bucăţele. Coşul pieptului urma să fie tăiat, toate organele interne scoase, tăiate bucăţi şi cântărite, unele dintre ele trimise la laborator pentru o analiză patologică, restul băgate într-o pungă de plastic şi puse la loc în interiorul cadavrului, ca nişte măruntaie.

Parcă în spatele unei maşini sport, marca MG, despre care presupunea că este a lui Cleo, fugi prin ploaie şi sună la uşă. De culoare albastră, cu marginea din sticlă mată, ai fi putut spune că uşa fusese luată de la o vilă din suburbii.

Câteva momente mai târziu, Cleo îi deschise, zâmbindu-i călduros. Indiferent de câte ori o vedea, nu putea să se obişnuiască cu lipsa de potrivire între chipul acestei femei tinere, extrem de atrăgătoare, de aproape treizeci de ani, cu părul blond, şi uniforma verde de operaţie, cu un şorţ maro deasupra şi încălţată în cizme albe de cauciuc. După cum arăta, ar fi putu fi un model sau o actriţă, iar la ce minte avea ar fi putut face carieră în orice domeniu şi-ar fi propus, dar ea alesese asta. Înregistra cadavre, le pregătea pentru disecţie, le curăţa după aceea şi încerca să ofere o picătură de confort celor care veneau să identifice cadavrul, evident în stare de şoc. Şi în cea mai mare parte a timpului lucra singură aici.

Mirosul îl izbi pe Roy imediat, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Era o duhoare scârboasă, dulceagă, de dezinfectant, care se infiltrase în tot locul şi care făcea să i se zbată ceva în stomac.

Făcură la stânga pe holul îngust de la intrare, până la biroul antreprenorului, care ţinea loc şi de recepţie. Era o cameră micuţă cu un radiator aşezat pe podea, cu pereţi roz, covor roz, nişte scaune pentru musafiri aşezate în formă de „L“ şi un birou mic de metal, pe care erau trei telefoane, o grămadă de plicuri maro cu antetul „Bunuri personale“ şi un registru cu verde şi roşu pe care era scris „Registru mortuar“ cu litere groase, aurite.

Pe un perete era agățat un dulăpior, precum și un rând de certificate de la Institutul de Sănătate Publică, dintre care unul mai mare, de la Institutul Britanic de Îmbălsămare, cu numele lui Cleo Morey scris pe el. Pe alt perete era un monitor cu circuit închis, care arăta periodic imagini din față, din spatele, din lateralele clădirii, apoi de la intrarea principală.

– Vrei o ceașcă de ceai, Roy?

Ochii ei albaștri se opriră asupra lui cu o fracțiune mai mult decât era necesar pentru a răspunde la întrebare. Niște ochi veseli, incredibil de calzi.

– Mi-ar plăcea o ceașcă de ceai.

– Ce marcă: English breakfast, Earl Grey, Darjeeling, chinezesc, de mușețel, verde?

– Credeam că suntem la morgă, nu la magazin, spuse el.

Ea zâmbi.

– Avem și cafea. Espresso, cu lapte, columbiană...

El ridică o mână:

– Un ceai ar fi perfect.

– Cu lapte, cu lapte degresat, cu lămâie...

El ridică ambele mâini:

– Cu orice fel de lapte ai la îndemână. Joe nu a ajuns?

Îl rugase pe Joe Tindall să îl ajute.

– Nu încă, vrei să aștepți până vine?

– Da, așa ar trebui.

Cleo puse ibricul pe foc și dispăru în vestiarul de lângă cameră. Până când apa începu să fiarbă, ea se întoarse cu un halat maro, niște încălțări albastre, o mască pentru față și niște mănuși din cauciuc, albe, pe care i le dădu lui Grace.

În timp ce el se îmbrăca, ea pregăti ceaiul și desfăcu o cutie cu biscuiți digestivi. Grace luă unul și începu să îl ronțăie.

– Și ai fost toată săptămâna singură aici? Nu te deprimă să nu ai cu cine să vorbești?

– Sunt tot timpul ocupată; săptămâna asta am avut zece intrări. Eastbourne a vrut să trimită pe cineva de la ei de la morgă, dar a fost foarte aglomerat și acolo. Cred că e ceva în neregulă cu ultima săptămână din mai.

Grace își trase masca peste cap și o lăsă să atârne pe lângă bărbie; din experiența lui știa că bărbatul nu era mort de atât timp încât să miroasă prea rău.

– Au venit familiile celor patru bărbați?

Ea încuviință.

– A apărut tipul care e dat dispărut?

– Tocmai vin de la nuntă, spuse Grace.

– M-am gândit eu că ești puțin cam prea aranjat pentru o sâmbătă, Roy. Zâmbi. Deci măcar asta s-a rezolvat.

– Nu, răspunse el. De asta sunt aici.

Ea ridică din sprâncene, dar nu comentă.

– Vrei să vezi ceva anume? Pot să îți aduc raportul patologic din biroul legistului.

– Când vine Joe, vreau să încep prin a mă uita la unghiile de la mâini.

48

Urmat de Joe Tindall care își punea mănușile, Grace mergea în spatele lui Cleo, uitându-se la părul lung și blond care îi cădea pe halatul maro. Străbătură coridorul pătat, trecând pe lângă o cameră sigilată, ca să ajungă în camera unde se făceau autopsiile.

Aici erau două mese de metal, una fixă și una cu roți, o macara hidraulică și un rând de frigidere cu uși de sus până jos. Pereții erau vopsiți în gri și toată camera era înconjurată de un șanț de scurgere. De-a lungul unui perete erau mai multe chiuvete și un furtun galben, încolăcit. De-a lungul altuia era o suprafață de lucru largă, o masă de operație din metal, un dulăpior tot metalic, plin cu instrumente și niște baterii Duracell. Lângă dulap se afla un grafic cu numele tuturor celor decedați, cuprinzând coloane pentru greutatea creierului, a plămânilor, a inimii, a ficatului, a rinichilor și a măduvei. Numele unui bărbat, Adrian Penny, și toate înregistrările cu privire la el erau trecute cu creion albastru.

Văzând la ce se uită Grace, Cleo spuse veselă:

– Un motociclist căruia i-am făcut autopsia ieri. A depășit un camion și nu a văzut o bară de oțel care ieșea într-o parte. I-a zburat capul de pe umeri.

– Cum dracu' reușești să rămâi sănătoasă la cap? întrebă Grace.

Ea rânji și replică:

– Cine a spus că sunt sănătoasă?

– Nu știu cum poți să îți faci treaba.

– Roy, nu cei morți ne fac rău, ci cei în viață.

– Bine spui, răspunse el. Se întrebă ce o crede ea despre fantome. Dar nu era acum momentul să o întrebe.

În cameră era frig. Se auzeau un bâzâit de la sistemul de refrigerare și un zumzet ascuțit care venea de la unul dintre becuri, care fila.

– Ai vreo preferință? Vrei să vezi prima oară pe cineva anume?

– Nu, aș vrea să îi văd pe toți.

Cleo merse până la ușa cu numărul patru și o deschise. Imediat îi izbi aerul înghețat, dar nu asta îl făcu pe Grace să simtă fiori, ci imaginea formelor omenești sub învelișurile de plastic, așezate pe patru mese de metal, cu rotile.

Cleo apropie macaraua, îi ridică brațul, ancoră masa de deasupra din frigider și închise ușa. Apoi trase cearșaful pentru a scoate la iveală un bărbat alb, cu părul lung și lins. Corpul și fața ca de ceară îi erau acoperite cu vânătăi și răni. Avea ochii deschiși și, chiar așa sticloși cum erau, exprimau groază. Penisul îi stătea încrețit și moale într-o grămadă de păr pubian, arătând ca un șoarece care doarme. Grace se uită la eticheta care îi atârna de degetul mare și pe care scria „Robert Houlihan".

Ochii lui Grace se îndreptară direct către mâinile bărbatului. Avea mâini mari, grosolane, cu unghiile neîngrijite.

– Ai aici toate hainele lor?

– Da.

– Bine. Grace îl rugă pe Tindall să colecteze resturi de sub unghiile bărbatului.

Acesta luă o unealtă ascuțită de pe raftul cu instrumente, îi ceru lui Cleo o pungă în care să pună mostrele, apoi răzui cu grijă bucățele de noroi de sub fiecare unghie, le puse în punga pe care o etichetă și o sigilă.

Mâinile celui de-al doilea cadavru, al lui Luke Gearing, erau rănite serios în urma accidentului, iar unghiile roase până-n carne erau destul de curate, doar cu niște sânge sub ele. Nici sub unghiile lui Josh Walker nu era mizerie, dar ale lui Peter Waring erau jegoase. Tindall luă mostre și de aici, apoi le puse într-o pungă pe care o sigilă.

Împreună cu Grace examinară toate hainele. Era noroi pe toate perechile de pantofi și se vedeau multe urme pe hainele lui Robert Houlihan și ale lui Peter Waring. Tindall puse hainele lor într-o pungă separată.

– Acum te întorci la laborator cu astea ? îl întrebă Grace.

– Mă gândeam să merg acasă; ar fi chiar drăguț să mai ajung pe acolo înainte să înceapă noua săptămână și să mă ocup și de viața personală; sau cel puțin să pretind că am una.

– Îmi pare rău că trebuie să îți fac așa ceva, Joe, dar chiar trebuie să începi să lucrezi la astea acum.

– Minunat ! Vrei să nu mă mai duc la concertul cu U2, la care am dat câte cincizeci de lire pe două bilete, să îmi anulez întâlnirea și să îmi scot sacul de dormit din biroul de la serviciu ?

– U2 ? Înseamnă că e chiar foarte tânără tipa, nu-i așa ?

– Da, Roy. Și știi ceva ? E chiar tare focoasă și are nevoie de distracție.

– S-ar putea să fie vorba de salvarea vieții unui om.

Din ce în ce mai nervos, Tindall spuse :

– Vreau să îmi dai înapoi banii pe bilete, din salariul tău.

– Nu e cazul meu, Joe.

– Aha ! Și al cui este ?

– Al lui Glenn Branson.

– Și unde dracu' este el?

– La o aniversare în Solihull.

– Din ce în ce mai bine.

Trecu pe lângă un rând de dulapuri, apoi Tindall se dezbrăcă și aruncă hainele de protecție într-un coș, salutându-l pe Grace:

– O seară cât mai neplăcută, Grace. Sâmbăta viitoare să deranjezi pe altcineva.

– O să vin să îți țin companie.

– Nu te deranja.

Tindall trânti ușa când ieși. Câteva minute mai târziu, Grace auzi turația puternică a unui motor. Apoi remarcă faptul că, din cauza nervilor, Tindall uitase sacul în care pusese toate pungile cu dovezi. Stătu în cumpănă dacă să alerge după el sau să meargă după aceea și să încerce să îl calmeze. Înțelegea că tipul era întors pe dos; și el ar fi fost la fel în situația lui.

Merse până în birou, luă un alt biscuit digestiv și bău ce îi mai rămăsese din ceaiul care se răcise. Apoi luă sacul cu dovezi, iar Cleo îl conduse la ușă. În timp ce ieșea, în ploaie, Grace se întoarse către ea:

– La ce oră termini cu treaba astăzi?

– Peste vreo oră și ceva, dacă am noroc și nu moare cineva în după-amiaza asta.

Grace se uită la ea, gândindu-se că era incredibil de frumoasă, și simți că tremură când se uită la mâna ei și nu văzu nici un inel. Bineînțeles, putea să-și fi dat jos inelele cât timp era la serviciu.

– Păi, eu... aș fi vrut... știi tu... adică... ai planuri pentru seara asta?

Ea zâmbi.

– De fapt, merg la cinema, spuse ea. Apoi adăugă: Cu o veche prietenă, care trece printr-un divorț traumatic.

Pe Grace îl părăsi toată încrederea pe care o avea de obicei și spuse:

– Nu știam dacă... ești căsătorită sau ești cu cineva...

– Nici una, răspunse ea, aruncându-i o privire lungă, caldă, întrebătoare.

– Ți-ar plăcea... poate, într-o seară, să ieșim să bem ceva?

Uitându-se în continuare la el, dar afișând un zâmbet larg, ea răspunse:

– Mi-ar face foarte mare plăcere.

Grace pluti pe asfalt până ajunse la mașină, uitând de ploaia care cădea. În momentul în care apăsă pe telecomandă ca să deschidă portiera, Cleo îl chemă:

– Roy! Cred că ai uitat ceva!

Se întoarse și văzu că sacul cu dovezi rămăsese la ea.

49

– Idiotule, îi spuse Ashley lui Mark, care stătea prăbușit și abătut pe unul din locurile din spate ale limuzinei, lângă ea. Nu pot să cred cum te-ai comportat. De ce dracu' a trebuit să fii atât de agresiv cu polițistul? Se aplecă în față și verifică dacă geamul care îi separa de șofer era închis cum trebuie.

Mark puse o mână pe glezna ei, apoi o mângâie de-a lungul piciorului, pe sub rochia de mireasă. Ea îl respinse cu hotărâre.

– Ai grijă! spuse ea, scurt. Pentru numele lui Dumnezeu!

– E un nenorocit.

– Tu nu mai ai minte în capul ăla. Ce dracu' credeai că faci, vorbindu-i despre răbdare?

Mark îi aruncă o privire.

– Să îl induc în eroare.

Prin geam, Ashley vedea că se apropiau de clădirea Van Allen. Era ora 17.30.

– Și cum voiai tu să îl induci în eroare?

– Nu se așteaptă să fiu nepoliticos dacă aș fi vinovat, nu-i așa?

– Și ce a vrut să spună când ți-a zis să îți speli BMW-ul?

– Nu am nici o idee.

– Trebuie să știi ceva. Ce a vrut să spună?

Dintr-odată se auzi difuzorul și șoferul întrebă:

– La intrarea din față?

– Da, este bine, spuse Mark. Apoi se întoarse spre Ashley. Intri să bei ceva?

– Nu știu ce vreau. Îmi vine să te omor.

– Ce șaradă.

– Era una bună, până când aproape ai stricat-o tu.

Mark se dădu jos din mașină, aproape căzând în nas pe ciment. Doar fermitatea cu care îl apucă Ashley îl salvă. Mai multe persoane care treceau se uitară la ei, dar ea le ignoră, singurul țel fiind acela de a-l băga pe Mark înăuntru înainte de a face ceva incriminator.

Îl expedie pe șofer și îl ajută pe Mark să ajungă la intrarea principală, unde era interfonul pe care îl privi cu ochii tulburi. Până la urmă nimeri codul de intrare.

Câteva minute mai târziu erau în apartament. Mark închise ușa și puse siguranța.

– Nu pot sta, Mark, spuse ea.

El începu să o pipăie. Ea îi dădu mâinile la o parte.

– Hai să bem o cafea și apoi vreau să îmi spui ce a vrut să spună detectivul când ți-a zis să îți speli mașina.

Mark se uită la ea. Era îmbrăcată în rochia de mireasă, din dantelă albă, cu voalul dat pe spate. Se întinse în față și o sărută pe gură. Ea îi permise să o sărute și îi răspunse cu o jumătate de gură, apoi îl împinse deoparte.

– Îți spun că nu pot sta. Trebuie să merg acasă la mama lui Michael și să joc rolul miresei îngrijorate și părăsite sau orice alt rol nenorocit ar trebui să joc. Doamne, ce după-amiază! Ce coșmar!

Mark merse clătinându-se până la bucătărie, deschise un dulap și scoase un borcan cu cafea. Se uită la el nedumerit, îl puse la loc în dulap, deschise frigiderul și scoase o sticlă de șampanie Cristal.

– Cred că trebuie să ținem un toast adevărat cu ocazia nunții tale, spuse el.

– Nu e amuzant și ai băut mai mult decât era nevoie.

Ținând sticla încă nedeschisă, Mark se așeză pe canapea, apoi bătu ușor perna de lângă el, ca o invitație. După câteva clipe de ezitare din mândrie, Ashley se așeză la capătul opus al canapelei, cât mai departe de Mark, își dădu jos voalul, își încrucișă picioarele și își dădu pantofii jos.

– Mark, vreau să știu ce a vrut să spună Grace în legătură cu spălatul mașinii tale.

– Habar nu am.

Ea tăcu.

– Mă iubești ?

Sçuturându-și capul cu disperare, Ashley se ridică.

– Da, te iubesc. În momentul acesta nu înțeleg de ce, dar te iubesc. Și mama lui Michael mă așteaptă să mă duc și să plâng până îmi ies ochii din cap.

– Bea ceva mai întâi.

– Dumnezeule, Mark.

El se ridică de pe canapea, se clătină până ajunse la ea și o luă în brațe. Apoi își cuibări fața la gâtul ei.

– Știi, dacă accidentul nu avea loc, nunta s-ar fi ținut. Ai fi fost doamna Michael Harrison acum.

Ea încuviință, zâmbind un moment.

El se uită în ochii ei.

– Ai fi fost pe drum spre Savoy, spre Londra. Ai fi făcut dragoste cu el în seara asta, nu-i așa ?

– Asta se presupune că fac nevestele în noaptea nunții.

– Și cum te-ai fi simțit ?

Luându-i fața în mâini, ea răspunse :

– Mi-aș fi imaginat că sunt cu tine.

– Până unde ai fi mers cu el ? I-ai fi supt pula ?

Ea se retrase din brațele lui.

– Mark !

– Ai fi făcut-o ?

– În nici un caz!

– Fii serioasă!

– Mark, avem o înțelegere.

El se duse cu sticla până la chiuvetă, rupse folia de metal și luă două pahare. Scoase dopul, apoi umplu paharele și îi întinse ei unul.

Ashley îl luă fără tragere de inimă și ciocni cu el.

– Totul era plănuit, îi spuse ea.

– Aveam planul A. Acum am ajuns la planul B. Luă o înghițitură mare, golind jumătate de pahar. Ce e rău cu asta?

– Prima chestie rea este că ești nervos. A doua este că acum nu sunt doamna Michael Harrison. Asta înseamnă că nu am cum să acționez din partea lui, pe baza a cincizeci la sută din acțiunile pe care le deține la Double-M Properties.

– De fapt, are două treimi din acțiuni, spuse Mark.

– Și?

– Conform certificatului de acționar și a poliței de asigurare de viață, eu beneficiez de ele.

– În cazul în care este mort.

– De ce zici asta? În cazul?

– Ai acoperit gaura pentru respirație așa cum trebuie, da? Ai folosit lipici așa cum ți-am spus?

Jenat, el răspunse:

– Da.

Ea se uita fix la el, pătrunzându-l cu privirea.

– Ești sigur?

– Da. Capacul era lăsat în jos. Am scos tubul de respirație și am mai pus o tonă de pământ deasupra. Dacă ar fi în viață, ar fi luat legătura cu noi, nu crezi?

Ea se uită la el ciudat.

– Vrei să merg și să îi înfig un băț nenorocit în inimă?

Ea luă o gură de șampanie, apoi merse până la combină și se uită la raftul cu CD-uri.

– Cât de mult mă iubești?

– Cât de mult? Mai mult decât aș putea spune în cuvinte.

Ashley scoase un CD din cutie, îl puse în combină și dădu drumul la muzică. Câteva momente mai târziu, melodia *Love is all around* pluti în aer. Puse paharul jos, îl luă și pe al lui Mark și îl puse jos, îl înconjură cu brațele și începu să danseze cu el în ritmul muzicii. Apăsându-i urechea cu buzele, îi spuse:

– Dacă mă iubești, îmi spui tot timpul adevărul, nu-i așa?

Dansară câteva minute, apoi el răspunse:

– E ceva care m-a îngrijorat în ultimele zile.

– Îmi spui ce?

– Știi că eu și Michael folosim un asistent electronic personal ca să ne verificăm adresa de poștă electronică atunci când nu suntem la birou. Am fost atenți să nu îi trimitem și lui vreunul din mesajele care aveau legătură cu petrecerea lui de burlac, dar cred că ne-am cam încurcat.

– Ce vrei să spui?

– Cred că i-am trimis și lui unul din greșeală. Și îl are la el.

Ashley se smulse din brațele lui și îl fixă cu o privire tăioasă.

– Vrei să spui că are agenda electronică cu el?

– E posibil.

– Cât de posibil?

– Nu o găsesc nicăieri în birou și nici în apartamentul lui.

– E în mormânt cu el?

– Poate fi.

– Poate?

Michael dădu din umeri.

– Ar fi bine să fii al dracului de sigur, Mark.

El se uită la ea în tăcere.

tru că poate prezenta un risc.
i bine să o iei înapoi, nu crezi ?
:em în regulă atât timp cât nu îl găseş
y se aşeză pe canapea şi mai bău din :
pot să cred ce aud. De ce nu mi-ai spı

dădu din nou din umeri.
m gândit că...
:e ?
se aşeză lângă ea şi încercă să ciocnea
ey îl retrase pe al său, repede.
ıce bine să iei înapoi agenda, spuse ea.
um ar fi în seara asta. *Capisci ?*

50

În timp ce conducea înapoi către sediul poliției, Glenn își puse telefonul pe *speaker* și îl sună pe Glenn Branson.

– Cum e în Solihull ? întrebă el.

– Plouă ca naiba. Cum e în Brighton ?

– Plouă ca naiba.

– Și sora lui Ari s-a dus la culcare din cauza unei migrene.

– Deci va fi o petrecere minunată.

– Dar am mai șters din bilele negre pe care le aveam, doar pentru că am venit. Cum a fost nunta ?

– Cam așa cum o să fie petrecerea ta. Gazda nu a apărut.

– Nu mă mir. Spune-mi, câte rude de-ale lui Ashley Harper au apărut ?

– Am văzut numai una, spuse Grace. Un unchi. Se opri la un semafor. Voiam să te întreb dacă ai verificat contul bancar și cărțile de credit ale lui Michael Harrison.

– Le monitorizăm constant, dar nici o schimbare de marți după-amiază. La fel și cu privire la telefonul mobil. Tu ai mai descoperit ceva ?

– S-a mai dat o tură cu elicopterul, dar fără nici un rezultat. Nicholl și Moy lucrează și în weekend ; au trimis poza lui Michael la presă și adună toate înregistrările de la camerele cu circuit închis din zona cercetată.

O echipă va începe să le vizioneze. Trebuie să ne decidem dacă chemăm specialiști și începem o cercetare completă a zonei. Și devin din ce în ce mai nemulțumit de partenerul lui de afaceri, Mark Warren.

– De ce ?

– Nimic deosebit până acum, dar cred că știe ceva ce nu ne spune. Ar trebui să îi verificăm trecutul.

– Am solicitat deja ca echipa lui Holmes să facă asta.

– Bravo. Stai... Grace se concentră un moment pentru a trece intersecția. Cred că trebuie să aruncăm o privire mai atentă asupra companiei lor, Double-M Properties. Să vedem ce polițe de asigurare au.

– Deja s-a trecut la asta și se verifică și compania din Insulele Cayman. Ce impresie ți-a făcut Ashley ?

– Nu știu, spuse Grace. Nu mi-a făcut nicio impresie. Dă un spectacol convingător. Dar cred că trebuie să o verificăm și pe ea. Știi ce e ciudat în legătură cu ea ?

– Chestia asta că nu are rude ? Ai văzut filmul *The Last Seduction*, cu Linda Fiorentino ? Semnalul telefonic deveni mai slab și vocea lui Branson se auzi printre paraziți.

– Nu îmi aduc aminte.

– A jucat și Bill Pullman în el.

– Nu îmi sună cunoscut.

– Tipa a jucat și în *Men in Black*.

– Bine.

– Merită să îl vezi. Era cu o femeie extraordinar de frumoasă. Sfârșitul nu a fost prea optimist. Tipa îmi aduce aminte de Ashley.

– O să mă uit.

– Ia-l de pe DVD.play.com; e foarte bun.

– Câte persoane în vârstă de douăzeci și șapte de ani cunoști care să nu aibă rude ? Ai douăzeci și șapte de ani, te căsătorești, este cea mai importantă zi din viața ta și nu-ți aduci decât o rudă la nuntă ?

– Ar putea fi orfană. Trebuie să îi verificăm trecutul.

– O să merg să vorbesc cu mama lui Michael, ea trebuie să știe mai multe despre viitoarea noră.

– Înainte de a mă căsători, mama mea știa mai multe despre Ari decât știam eu.

– Exact, spuse Grace.

Zece minute mai târziu, Grace traversa unul dintre coridoarele sediului poliției, ducând sacul de plastic negru de la morgă. Se opri lângă un panou roșu unde era înfiptă o foaie albă, pe care era scris: „Diagramă – Motive comune posibile". Câteodată îl ajuta să se mai uite pe diagrame de genul acesta, deși majoritatea le știa pe dinafară. Citi tabelul.

Sex. Gelozie. Rasism. Furie/frică. Furt. Controlul puterii. Păstrarea unei vieți active. Câștig. Plata unor datorii. Homofobie.Ură. Probleme psihice.

Se mută la celălalt panou, cu titlul „Primii pași". Sub titlu erau scrise următoarele:

1. Identificarea suspecților.
2. Identificarea oportunităților de căutare.
3. Identificarea indiciilor.
4. Interogatoriu la locul crimei.
5. Identificarea martorilor.
6. Interogarea victimelor.
7. Motive posibile.
8. Presa.
9. Autopsii.
10. Interogarea martorilor-cheie.
11. Alte acțiuni importante.

„Presa", se gândi el. Cazul acesta era un subiect bun pentru presă. O să își contacteze cunoștințele și o să le

spună povestea. Poate că asta va mişca ceva. Înaintă şi intră în biroul mic şi prăfuit al legistului. Se decise ca pentru început să îl sune pe Kevin Spinella, de la *Argus*.

Joe Tindall îl aştepta în prima dintre camere, cunoscută sub denumirea de „camera umedă". Pe jos era o grămadă de saci de hârtie maro, fiecare cu câte o etichetă pusă într-o pungă specială. Mai erau o rolă de hârtie maro pe masă, o chiuvetă şi aparatul de aer condiţionat.

– Mulţumesc, spuse Joe Tindall, în timp ce Grace îi dădea punga. Avea vocea mai puţin prietenoasă decât atunci când se văzuseră prima oară, dar cel puţin era mai calm.

Legistul deschise sacul negru şi scoase pungile cu mostre de pământ, apoi pe cele cu haine. Majoritatea hainelor erau pătate cu sânge. Din pungi se răspândi un miros de putrefacţie.

– În legătură cu mostrele astea de pământ luate de sub unghiile şi de pe hainele victimelor, spuse el, vrei să vezi dacă se potrivesc cu mostra de pământ pe care ai adus-o tu?

– Da, cu cea de pe maşina suspectă. Cât de repede poţi face asta?

– Persoana care face asta se numeşte Hilary Flowers. Un nume potrivit, nu crezi?

Grace zâmbi.

– Am mai lucrat cu ea. E foarte bună.

– E un geniu în materie de plante. A obţinut rezultate uimitoare din nişte mostre de polen luate din nările victimelor. Dar te costă.

Grace dădu din cap cu frustrare. Atunci când intrase el în poliţie totul se rezuma la rezolvarea crimelor. Dar acum, când peste tot se lucra cu firme particulare, era mai mult vorba de bugete.

– Cât de rapidă este?

– De obicei îi trebuie două săptămâni.

– Nu am atât timp la dispoziție. Este vorba de cineva care se poate să fi fost înmormântat de viu. Fiecare oră contează, Joe.

Tindall se uită la ceas.

– Este ora 18.20, sâmbătă . Poate că o să avem noroc. Ridică telefonul și formă un număr. Grace îi urmări figura, nerăbdător. După câteva momente, Tindall dădu din cap și îi șopti: A intrat mesageria vocală. Lăsă un mesaj în care o ruga să îl sune urgent, apoi închise telefonul. E tot ce pot face, Roy. Dacă există vreo asemănare între mostre, ea o va găsi. Polen, larve, fosile, compoziția solului, orice vrei.

– Nu mai e nimeni la care să putem apela ?

Joe Tindall se uită din nou la ceas.

– E sâmbătă seara, Roy. Dacă plec acum și conduc ca un nebun, s-ar putea să ajung la a doua jumătate a concertului cu U2 și poate că o să am parte și de ceva sex după aceea. Cred că ești pe cale să afli că toată lumea de pe planeta asta care poate identifica mostre de sol are planuri pentru noaptea asta.

– Și tipul care a fost înmormântat de viu avea planuri pentru astăzi. Trebuia să se căsătorească.

– Ghinionist.

– Poți spune și așa.

– Nu vreau să par frivol. Dar până acum, în timpul weekendului am muncit o sută zece ore.

– Atunci, poți să mi te alături.

– Nu pot face nimic, Roy. Nimic. Mă știi suficient de bine; dacă ar fi ceva ce aș putea face, ți-aș spune. Dacă ar fi cineva, oriunde, în Anglia, care în momentul acesta ne-ar putea face analiza de sol, m-aș sui în mașină și aș conduce până acolo. Dar nu știu pe nimeni altcineva. Hillary e persoana potrivită. Îți dau numărul ei de telefon și mai încearcă. Asta e tot ce pot spune.

Grace își notă numărul.

51

În timp ce se suia în mașină, telefonul mobil îl înștiință că are un mesaj.

Cine vorbește despre o relație? Eu vorbesc doar despre sex. XXX

Grace dădu din cap, renunțând să mai încerce să le înțeleagă vreodată pe femei. Marți noapte, Claudine se purtase groaznic cu el, criticând poliția aproape trei ore. Acum, ca răspuns la textul lui de dimineață, voia să se culce cu el.

Și partea cea mai rea era că el chiar se simțea excitat. Pentru prima oră după mulți ani. Claudine nu era o frumusețe, dar nu era nici de aruncat. Cu perspectiva unei alte nopți de sâmbătă petrecute de unul singur, ideea de a conduce până la Guildford ca să se împace cu vegetariana care ura polițiștii suna chiar bine.

Dar nu suficient de bine. Iar în acest moment, mintea îi era plină cu gânduri mult mai prozaice, punând în ordine tot ceea ce trebuia să facă pentru a-l găsi pe Michael Harrison.

Puțin după ora 19, ploaia se mai potolise, iar Grace, însoțit de sergentul Linda Buckley, îmbrăcată în uniformă,

în vârstă de vreo treizeci și cinci de ani, cu părul blond tuns scurt și cu o expresie plăcută și vioaie, mergea pe aleea care traversa grădina îngrijită a casei lui Gillian Harrison și sună când ajunse la ușă. Înăuntru se auzi un zgomot puternic. Câteva momente mai târziu, ușa se deschise și un câine mic, alb, cu o panglică în păr, ieși și începu să îi miroasă pantofii.

– Bobo! Vino încoace! Bobo!

Grace arătă legitimația femeii pe care o recunoscu de la nunta de după-amiază.

– Doamna Harrison! Sunt detectivul Grace din cadrul Poliției din Brighton, iar aceasta este sergentul Buckley, ofițerul de la secția de restabilire a legăturilor familiale care se ocupă de dumneavoastră și de domnișoara Harper. Dacă aveți nevoie de ceva, ea vă va ajuta.

Fără pantofi, cu părul blond argintiu aranjat elegant și îmbrăcată într-o rochie albastră de ocazie, cu dantelă albă, mirosind puternic a fum de țigară, femeia se uită cu un zâmbet timid la Linda Buckley, apoi cu teamă la Grace, lucru care îl făcu să o compătimească din start.

– Da, îmi aduc aminte de dumneavoastră, ați fost la recepția de după-amiază.

– Putem sta puțin de vorbă cu dumneavoastră?

Avea ochii înlăcrimați și pătați cu rimel.

– L-ați găsit? L-ați găsit pe fiul meu?

Grace dădu din cap negând.

– Din nefericire, nu. Îmi pare rău.

Ezitând un moment, ea spuse:

– Doriți să intrați?

– Mulțumim.

O urmară în camera de zi, iar Grace se așeză pe un fotoliu pe care i-l arătă ea, lângă un șemineu cu cărbuni falși, neaprins.

– Ați dori să beți ceva? Un pahar de vin? Cafea?

– Un pahar cu apă ar fi suficient, spuse el.

– Nimic pentru mine, spuse Buckley. Doriți să vă ajut?

– Nu, mulțumesc, drăguț din partea dumneavoastră.

Câinele se uită la el și scoase un scâncet.

– Bobo, liniște! îi ordonă femeia. Câinele o urmă, ascultător, până afară din cameră.

Grace se uită prin încăpere. Pe perete erau o reproducere înrămată după *The Haywain*, una cu morile de vânt din Clayton, o fotografie mai mare făcută la vreo petrecere, cu Michael Harrison, îmbrăcat în costum, ținând-o în brațe pe Ashley Harper, îmbrăcată într-o rochie de seară, o altă poză cu Michael Harrison mult mai tânăr, în pantaloni scurți, pe bicicletă și o fotografie alb-negru cu Gill Harrison mireasă și soțul ei care murise, presupunea Grace după informațiile pe care le avea de la Glenn Branson. Putea să vadă asemănarea dintre Michael Harrison și tatăl său, un bărbat înalt, bine făcut, cu părul șaten, lung, atingându-i gulerul cămășii. După reverele imense și pantalonii largi, bănuia că poza fusese făcută pe la mijlocul anilor '70.

Gill Harrison se întoarse, urmată de câine și ținând într-o mână paharul cu apă, iar în cealaltă un pahar cu vin. Îi dădu lui Grace paharul, apoi se așeză pe canapea în fața lui.

– Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate astăzi, doamnă Harrison, cred că a fost foarte greu pentru dumneavoastră, spuse el luând paharul și sorbind cu recunoștință din apa rece.

O femeie tânără intră în cameră. Era bronzată și avea o față ușor prelungă, cu părul lung, blond, dezordonat. Era îmbrăcată în blugi și maiou. Avea cercei în buze și în urechi și unul în limbă.

– Ea este Carly, fiica mea. Carly, dânșii sunt detectivul Grace de la poliție și ofițerul Buckley, spuse Gill Harrison. Carly a venit cu avionul din Australia special pentru nuntă.

– Te-am văzut la petrecere, dar nu am avut ocazia să vorbim, spuse Grace, ridicându-se ca să îi strângă mâna refractară, apoi așezându-se din nou.

– Îmi pare bine să te cunosc, Carly, spuse Buckley.

Carly se așeză pe canapea lângă mama ei și puse o mână protectoare peste umerii ei.

– Unde ai fost în Australia ? întrebă Grace, încercând să fie politicos.

– La Darwin.

– Nu am fost acolo, am fost numai la Sydney.

– Am o fiică care locuiește acolo, spuse Linda Buckley, jovial, încercând să spargă gheața.

Carly încuviință, indiferentă.

– Eu am vrut să anulez nunta și petrecerea, spuse Gill Harrison. Dar Ashley a insistat. Credea...

– E o cățea proastă, spuse Carly.

– Carly ! exclamă mama ei.

– Mă scuzați, spuse Carly. Toată lumea crede că e o dulceață, spuse ea, făcând un semn de păpușă Barbie cu mâna. Dar eu cred că este o nenorocită calculată.

– Carly !

Carly o sărută pe mama ei pe obraz.

– Îmi pare rău, mamă, dar așa este. Apoi se întoarse spre Grace : Dumneavoastră ați fi insistat să continuați cu petrecerea ?

Uitându-se la amândouă, Grace se gândi atent înainte de a răspunde.

– Nu știu, Carly. Cred că a fost prinsă între ciocan și nicovală.

– Fratele meu este cel mai drăguț om din lume, spuse ea. Câh !

– Se pare că nu îți prea place de Ashley, spuse el, profitând de ocazie.

– Nu, nu îmi place.

– De ce ?

– Eu cred că e o fată simpatică, interveni Gill Harrison.

– Prostii, mama. Ești doar disperată să ai nepoți. Ești încântată că Michael nu e homosexual.

– Carly, nu-i frumos frumos să spui asta.

Stârnit dintr-o dată, Grace încercă să rămână impasibil.

– Ce te-a făcut să ai impresia asta, Carly ?

– Nu o ascultați, spuse Gill Harrison. E obosită și emoționată, din cauza zborului.

– Rahat ! spuse Carly. E o profitoare.

– Cât de bine o cunoașteți amândouă ? întrebă Grace.

– Am întâlnit-o o dată. Adică o dată mai mult decât era necesar, spuse Carly.

– Eu cred că e o fată încântătoare, răspunse Gill. Este inteligentă, familistă. Poți vorbi cu ea, să ai o discuție civilizată. S-a purtat foarte frumos cu mine.

– I-ați întâlnit familia ? întrebă Grace.

– Săraca fată nu are altă familie în afara unui unchi tare simpatic din Canada, spuse Gill. Părinții ei au murit când avea trei ani, într-un accident de mașină când erau în vacanță în Scoția. A fost crescută de părinți adoptivi, care erau niște tâmpiți. Mai întâi la Londra, apoi aceștia s-au mutat în Australia. Când era adolescentă, tatăl ei adoptiv a încercat să o violeze de mai multe ori. Ashley i-a părăsit când avea șaisprezece ani și a plecat în Canada, la Toronto, unde au luat-o în grijă unchiul și mătușa ei. Am auzit că mătușa ei a murit destul de curând și că este foarte supărată din cauza asta. Cred că Bradley și soția lui au fost singurele persoane care au fost bune cu ea. A fost nevoită să se descurce singură în viață. Chiar o admir.

– Aiurea, spuse Carly.

– De ce spui asta ? întrebă Grace.

– Pentru că nu cred că era sinceră atunci când am întâlnit-o. Și după ce am văzut-o astăzi, cred că e și mai puțin sinceră. Nu pot să explic, dar nu îl iubește pe fratele meu. Știu asta. Poate că era disperată să se căsătorească cu el,

dar nu e același lucru cu a-l iubi. Dacă într-adevăr l-ar iubi, nu ar fi trecut prin toată mascarada de astăzi, ar fi fost prea supărată.

Grace se uită la ea, din ce în ce mai interesat.

– Vezi ? spuse Carly. Vorbește o femeie, poate că o femeie amețită, dar totuși o femeie. O femeie căreia îi pasă și care își iubește fratele. Spre deosebire de logodnica lui, regina din iad.

– Carly !

– Scutește-mă, mama !

52

După ce Ashley plecă din apartament, încă furioasă pe el, Mark aprinse televizorul sperând să vadă ceva știri locale. Încercă și la radio, dar trecuse de ora 19 și le ratase.

Schimbat în blugi, cu pantofi sport, tricou și un hanorac subțire, cu o șapcă de baseball trasă bine pe frunte, tremura acum din cauza nervilor și a unei doze de cofeină. Încercând să se trezească, băuse deja două căni cu cafea, iar acum o termina pe a treia. Bău ultimele picături, apoi se îndreptă spre ușa de la intrare. Chiar când era la ușă, sună telefonul.

Grăbindu-se în camera de zi, se uită la ecranul telefonului. Număr necunoscut. Ezitând, ridică receptorul.

– Aici este Kevin Spinella de la revista *Argus*. Aș vrea să vorbesc cu domnul Mark Warren.

Mark înjură. Dacă ar fi gândit mai limpede, i-ar fi spus că Mark Warren nu era acasă, dar se trezi zicând:

– Da, la telefon.

– Bună seara, domnule Warren, îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, sâmbăta. Vă sun în legătură cu partenerul dumneavoastră de afaceri, Michael Harrison. Am fost la nunta care trebuia să aibă loc astăzi la Biserica Tuturor Sfinților, în Patcham. Dumneavoastră ați fost

cavaler de onoare. Nu mi s-a părut oportun să vă deranjez în biserică, dar mă întreb dacă am putea sta puțin de vorbă.

– Da, da, desigur.

– Am înțeles că Michael Harrison a dispărut în noaptea în care era petrecerea burlacilor, când a avut loc un teribil accident. Sunt curios să știu de ce dumneavoastră, cavalerul de onoare, nu erați acolo.

– La petrecerea burlacilor ?

– Exact.

– Trebuia să fiu, bineînțeles, spus Mark, calm, încercând să pară prietenos, ca tot ceea ce spunea să pară natural. Eram în afara orașului, la o întâlnire și programasem ca totul să se termine și să mă întorc la timp, dar zborul a avut întârziere din cauza ceții, spuse el.

– Unde a fost asta ?

– În Leeds.

– Aha ! Aceasta este o problemă în țara asta !

– Absolut, spuse Mark, simțind că se stabilește o legătură.

– Am înțeles de la poliție că dumneavoastră nu aveți cunoștință despre ceea ce era plănuit pentru petrecere. Așa este ?

Mark tăcu un moment, gândindu-se : „Ai grijă !"

– Nu, spuse el. Nu e chiar așa. Adică, nu este deloc așa. Plănuisem să mergem în mai multe baruri.

– Prin mai multe baruri. Bine. Dar nu se obișnuiește ca petrecerea burlacilor să fie organizată de cavalerul de onoare ?

– Da, așa cred.

– Dar dumneavoastră nu ați organizat-o ?

Mark încercă să se concentreze. Semne de alarmă se ridicau.

– Ba da, am organizat-o. Michael nu voia nimic prea sofisticat, doar să meargă prin cârciumi cu prietenii. Intenționam să fiu acolo.

– Ce ați plănuit mai exact?

– Păi, urma să facem lucrurile obișnuite: să mergem prin mai multe baruri, să îl îmbătăm criță pe Michael și apoi să îl ducem acasă. Voiam să închiriem un microbuz cu șofer, dar unul dintre prietenii noștri ne-a spus că avea acces la o dubă și că nu îl deranjează să nu bea, așa că am făcut cum a spus el.

– Și unde încăpea sicriul în acest plan?

„Rahat." Mark simțea că se afundă din ce în ce mai mult.

– Ați spus sicriu?

– Am înțeles că ați aranjat să aveți și un sicriu.

– Nu știu nimic despre nici un sicriu! exclamă Mark. Asta e o chestie nouă pentru mine. Încercând să pară surprins, repetă, ca pentru verificare. Sicriu?

– Credeți că prietenii dumneavoastră au organizat asta fără să știți? întrebă jurnalistul.

– Absolut. Așa trebuie să fi fost. Unul dintre ei, Robert Houllihan lucrează, lucra pentru unchiul său, antreprenor de pompe funebre, dar nu am discutat niciodată despre nici un sicriu. Sunteți sigur de asta?

– Am fost informat de poliție de faptul că ei bănuiesc că a existat un sicriu în dubă, înainte de accident. Vă puteți imagina ce i s-a putut întâmpla lui Michael Harrison?

– Nu, nu am nici o idee. Sunt extrem de îngrijorat.

– Am vorbit ieri cu văduva unuia dintre prietenii dumneavoastră: doamna Zoe Walker. Mi-a spus că toți plănuiați să vă răzbunați pe Michael pentru că, în mod regulat, vă făcea câte o poantă. Poate că sicriul are de-a face cu așa ceva?

– Așa cum am mai spus, nu știu nimic despre nici un șicriu. Îmi pare ca o idee de ultim moment.

– Credeți că prietenii dumneavoastră l-au băgat pe Michael în sicriu și acum este blocat pe undeva?

Mark se gândi bine înainte de a răspunde.

– Ei, doar știți cum este când un grup de bărbați se îmbată. Câteodată fac niște lucruri nebunești.

– Am pățit-o și eu.

Amândoi râseră. Mark se simți un pic relaxat.

– Mulțumesc pentru timpul acordat. Dacă auziți ceva, puteți fi suficient de amabil să mă anunțați, dacă vă las numărul meu de telefon?

– Sigur că da, spuse Mark, căutând un stilou.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se afla în lift, Mark se gândea la conversație, sperând din suflet să nu fi spus nimic greșit și îngrijorându-se de ce ar putea spune Ashley când o să vadă că este citat în presă. O să fie furioasă că a stat de vorbă cu presa. Dar ce altceva ar fi putut face?

Traversând cu mașina parcarea, se uită cu atenție pe stradă, o luă la stânga, apoi se înscrise în traficul aglomerat. Își dădu seama că avea peste viteza legală și încercă să încetinească. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie oprit și să i se ia alcoolemia.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunse în parcarea auto din Newhaven , într-unul din porturile Canalului, la cincisprezece kilometri de apartamentul său. Având puțin timp până la ora 20, ora închiderii, Mark se grăbi în magazin și cumpără o cazma, o șurubelniță, un ciocan, o daltă, o lanternă mică, marca Maglite, mănuși de grădină și o pereche de cizme de cauciuc. Pe la ora 20 era înapoi în mașină, în parcarea aproape goală. Cerul era surprinzător de senin și mai erau vreo două ore până când avea să se întunece complet; dacă se va întuneca.

Încă două ore de așteptare.

Știa că ar trebui să mănânce ceva, dar simțea că are un nod în stomac. Se gândi la un sandviș, la mâncare chinezească, apoi indiană. Nimic nu îl atrăgea. Ashley era furioasă pe el; nu o mai văzuse niciodată furioasă și îl înspăimânta. Era ca și cum se rupsese o conexiune între ei.

Trebuia să refacă legătura și sigura modalitate de a face asta era să o calmeze. Să facă ce spusese ea. Să facă ceea ce știa de câteva zile că trebuie să facă.

Voia să o sune, să îi spună că o iubește, să o audă și pe ea că îi spune că îl iubește. Dar nu va face asta, nu acum, nu încă. Avea dreptate să fie furioasă pe el; fusese un idiot, aproape stricase totul. Doamne, de ce naiba se purtase atât de prostește cu polițistul acela?

Porni motorul și radioul se aprinse. Ora 20. Știrile de la postul local de radio. Mai întâi o știre internațională, alte vești proaste din Iraq. Urmă un reportaj despre Tony Blair și Uniunea Europeană. Apoi ciuli urechile în timp ce vocea de la radio spunea:

– Poliția din Sussex grăbește cercetările cu privire la antreprenorul din Brighton, Michael Harrison. Logodnica sa, Ashley Harper și alți invitați au fost dezamăgiți atunci când acesta nu a apărut la nunta ce trebuia să aibă loc la Biserica Tuturor Sfinților, din Patcham, în această după-amiază. Aceasta confirmă suspiciunile conform cărora ceva i s-a întâmplat în timpul petrecerii burlacilor, care s-a terminat cu moartea a patru dintre cei mai buni prieteni ai săi. Detectivul Roy Grace din cadrul Poliției din Sussex, care conduce cercetările în cazul Michael Harrison, ne-a informat în cursul acestei dimineți că poliția nu mai consideră acest caz doar o dispariție, ci a fost înregistrat la incidente majore.

Mark dădu volumul mai tare pentru a auzi vocea detectivului.

– Credem că Michael Harrison poate fi victima unei glume care s-a transformat într-una tragică și am dori ca toate persoanele care cred că dețin informații cu privire la evenimentele petrecute marți seara, să contacteze de urgență departamentul de investigații al Poliției din Sussex.

Privirea lui Mark se încețoșă; toată parcare părea că vibrează, iar în urechi avea un zumzăit ca și cum ar fi fost

într-un avion care decola sau ca și cum ar fi făcut scufundări. Se ținu de nări, răsuflă și urechile i se desfundară. Avea mâinile ude de transpirație, apoi realiză că avea tot trupul ud; simțea picături de apă alunecându-i pe piele.

„Respiră adânc“, își aminti el. Acesta era modul în care făceai față stresului. Ashley îl învățase lucrul acesta, înainte de a merge să vadă un client extrem de pretențios.

Așa că stătu în mașină, în lumina care scădea, ascultându-și ritmul inimii și respirând adânc.

Pentru o bună bucată de vreme.

53

Imediat după ce o investigație, cum ar fi o crimă, răpire, viol, jaf armat, fraudă sau dispariție, era trecută la incidente majore, i se dădea un nume de cod.

Toate incidentele majore erau acum coordonate de la sediul central al Poliției din Sussex. De aceea, la ora 20.20, sâmbătă noaptea, când majoritatea oamenilor normali, care aveau și altă viață decât cea profesională, erau acasă sau se distrau, Roy Grace, acum însărcinat în mod oficial cu investigația, urca treptele clădirii sediului central, pe lângă panoul de onoare și pe lângă cele două bastoane de polițist agățate pe perete.

Luase decizia de a transfera cazul lui Michael Harrison de la dispariție la incidente majore la câteva minute după ce plecase din casa lui Gill Harrison. Era o decizie importantă, care implica timp și costuri foarte mari pe care va fi nevoit să le justifice în fața superiorilor și în fața lui Alison Vosper. Era neîndoielnic că acesta va fi un lucru foarte greu, deja își imagina ce întrebări incisive îi vor fi puse.

Detectivii Nick Nicholl și Bella Moy, cu planurile de sâmbătă seara făcute praf, erau în drum spre secție, împreună cu noua lor colegă de echipă, Emma-Jane Boutwood, aducând tot ceea ce ținuseră în secția de poliție din Brighton, ceea ce nu era până acum prea remarcabil.

Intrând în biroul rezervat incidentelor majore, trecu pe lângă camera spațioasă, cu mochetă verde, înțesată de birouri pentru echipa de sprijin a detectivilor din cadrul departamentului de criminalistică. Fiecare detectiv senior avea propriul birou, marcat printr-o etichetă cu albastru și galben lipită pe ușă.

La stânga, printr-un geam imens, putea vedea în biroul impresionant al celui care, teoretic, îi era șef direct, detectivul-șef Gary Weston, deși, în practică, acesta era reprezentat de Alison Vosper. Gary Weston și Roy Grace se cunoșteau de multă vreme; fuseseră parteneri atunci când Grace intrase în poliție și Weston nu avea nici el prea multă experiență.

Între cei doi nu era diferență de vârstă decât de o lună și Grace se întreba, uneori invidios, cum de promovase Gary atât de repede, spre deosebire de el. Era sigur că foarte curând va fi șef de secție undeva în Marea Britanie. Dar în sufletul său știa răspunsul. Nu era vorba despre faptul că Gary Weston era un polițist mai bun sau că avea o pregătire academică mai strălucită, pentru că trecuseră prin multe cursuri de pregătire împreună, ci despre acela că era un diplomat mai bun decât va fi el vreodată. Nu îi purta pică fostului său partener din cauza aceasta, rămăseseră buni prieteni, dar nu va putea fi niciodată ca el, adică să nu își spună părerile, așa cum făcea Gary deseori.

La ora 20.30, într-o seară de sâmbătă, nu era nici un semn că Gary ar fi fost în birou. Șeful său știa cum să trăiască o viață plină, împletind casa, timpul liber și munca foarte ușor. Fotografiile cu ogari și cai de curse, aliniate pe pereți, erau o dovadă a pasiunii sale pentru curse, iar instantaneele cu soția sa atractivă și cu cei patru copii, plasate strategic pe fiecare suprafață plată, nu-i lăsau pe musafiri să se îndoiască de prioritățile sale în viață.

Gary probabil că era la o cursă cu ogari în seara asta, își imagină Grace. Poate că stătea la masă, vesel, împreună

cu familia și prietenii, făceau pariuri, se relaxau, petreceau o seară de sâmbătă în familie. Își zări reflectul fantomatic în geam și traversă camera goală, pe lângă telefoanele care înregistraseră mesaje, faxurile tăcute și monitoarele în stand-by. Uneori, în momente ca acesta, când se simțea total deconectat de la lumea reală, se întreba dacă asta însemna să fii o fantomă, să treci neobservat pe lângă toți ceilalți care trăiau.

La capătul camerei, deschise cu cardul ușa securizată și intră într-un coridor lung, liniștit, cu mochetă gri și care mirosea a proaspăt vopsit. Trecu pe lângă un panou roșu pe care scria „OPERAȚIUNEA LISBON", sub care era poza unui bărbat asiatic, cu barbă scurtă, înconjurată de mai multe fotografii cu plaja de roci de la baza unui loc foarte frumos, numit Beachy Head, fiecare fotografie având un cerc roșu desenat pe ea.

Acest bărbat neidentificat fusese găsit mort în urmă cu patru săptămâni la baza rocilor. La început, se presupusese faptul că era un sinucigaș, până când la autopsie s-a descoperit că era deja mort când sărise.

Pe peretele opus era „OPERAȚIUNEA CORMORANT", cu fotografia unei adolescente drăguțe, brunete, care fusese găsită violată și strangulată la marginea orașului Brighton.

Grace trecu pe lângă biroul ofițerilor care se ocupau cu interogările, o cameră mare în care detectivii se adunau pe durata cercetărilor, apoi intră pe ușa camerei opuse, pe care scria „INTEL ONE".

Biroul pentru echipa de decizie era noul centru de comandă pentru toate incidentele majore. Când intră, totul i se păru nou, îi mirosi a nou chiar și atitudinea celor care lucrau aici, cu excepția unui iz de mâncare chinezească. În ciuda ferestrelor care erau prea sus pentru a se vedea prin ele, camera, cu pereții albi, avea un aer proaspăt, plăcut, emana energie pozitivă, o atmosferă foarte

diferită de zgomotul obositor al stației de poliție în care crescuse Grace.

Aspectul futurist al încăperii îi dădu sentimentul că aici ar fi putut fi Camera de Control din Houston. Era o cameră mare, în formă de „L“, împărțită în trei spații de lucru, fiecare cu un birou din lemn rotund, la care aveau loc câte opt persoane, și cu niște panouri mari. Pe unul era scris „OPERAȚIUNEA CORMORANT“, pe altul „OPERAȚIUNEA LISBON“ și pe altul „OPERAȚIUNEA SNOWDRIFT“, acoperite fiecare cu fotografii de la locul crimei și grafice cu progresele făcute. Un altul urma să fie scris cu „OPERAȚIUNEA SALSA“, numele ales întâmplător de computerul poliției Scotland Yard pentru cazul Michael Harrison.

În cele mai multe cazuri, numele nu avea nici o legătură cu cercetarea în sine și uneori fuseseră necesare schimbări. Își amintea că odată, numele „OPERAȚIUNEA CAUCAZIAN“ fusese ales pentru investigarea unui bărbat de culoare găsit ciopârțit în portbagajul unei mașini. Numele fusese schimbat în ceva mai puțin controversat. Dar cu numele „Operațiunea Salsa“, calculatorul atinsese din întâmplare o coardă sensibilă. Grace avea un sentiment foarte bine conturat că era implicat într-un cântec și un dans.

Spre deosebire de alte birouri din secțiile de poliție, aici nu era nici un lucru personal pe mese sau pe pereți. Nu erau fotografii de familie, nici un calendar cu evenimente sportive, nici cartonașe cu jucători. Fiecare obiect din această cameră, în afara mobilei și a aparaturii electronice, avea legătură cu cercetările în derulare. Și cu excepția unor tăiețel pe care detectivul Michael Cowan, care arăta obosit, îi mânca cu o furculiță de plastic, în celălalt capăt al camerei.

La un alt birou, lipit de un monitor plat, cu o cutie de cola în mână, stătea Jason Piette, unul din cei mai deștepți

inspectori-detectivi cu care lucrase Grace. Ar fi pariat fericit că într-o bună zi Piette va ajunge la cea mai înaltă funcţie în poliţie din ţară.

Fiecare echipă de lucru era alcătuită din minim un şef, sergent sau inspector în grad, un supervizor, un poliţist cu funcţie mai mică, un analist şi un dactilograf.

Michael Cowan, îmbrăcat neglijent cu un tricou şi blugi, îl salută prietenos pe Grace:

– Ce faci, Roy? Arăţi cam aranjat.

– M-am gândit să mă aranjez pentru voi, băieţi. Evident, nu era nevoie să mă deranjez.

– Da, da!

– Ce rahat mănânci? întrebă Grace. Ai idee ce e în chestia aia?

Michael Cowan dădu ochii peste cap, rânjind.

– Chimicale, ele mă ţin în viaţă.

Grace dădu din cap.

– Miroase a mâncare chinezească aici.

Cowan arătă cu capul spre panoul de lângă el, intitulat „Operaţiunea Lisbon".

– Mda, poţi lua problema chinezească oricând de la mine, dacă doreşti. Am renunţat la o întâlnire fierbinte ca să fiu aici.

– Aş face bucuros schimb cu tine, spuse Grace.

Michael Cowan se uită la el întrebător.

– Îmi spui şi mie?

– Nu vrei să ştii, crede-mă.

– Atât de rău este?

– Mai rău.

54

În lumina farurilor, Mark putea vedea multe coroane de flori pe marginea drumului, în centrul unei curbe la dreapta. Unele erau depuse pe iarbă, altele erau sprijinite de câte un copac, iar restul, de un gard viu. Erau mai multe decât remarcase el ultima oară când trecuse pe aici.

Luând piciorul de pe accelerație, încetini până la o viteză foarte mică. Îl trecu un fior, până în adâncul său, până în adâncul sufletului. Continuă să se uite la coroane, în timp ce acestea se estompau în lumina farurilor din spate, până când dispărură în întuneric, în noapte. Dispăruseră, ca și cum nu ar fi fost acolo. Josh, Pete, Luke, Robbo.

Și el, dacă avionul nu ar fi întârziat.

Evident, atunci problema s-ar fi pus altfel. Cu pielea ca de găină, apăsă pe accelerație, dorindu-și să scape de acolo; locul îi dădea fiori. Telefonul mobil dădu un semnal, apoi începu să sune. Pe ecranul acestuia apăru numărul lui Ashley. Răspunse folosind *speaker*-ul, bucuros că o aude, simțind acut nevoia companiei cuiva.

– Bună.

– Deci? Vocea ei suna la fel de înghețată ca atunci când părăsise apartamentul.

– Sunt pe drum.

– Abia acum?

– Trebuia să aştept până se întunecă. Nu cred că ar trebui să vorbim la telefoanele mobile, o să vin să te văd când mă întorc.

– Asta ar fi chiar o prostie, Mark.

– Da. Eu... Ce face Gill?

– Supărată. Cum te-ai aştepta să fie?

– Mda.

– Mda? Tu eşti bine?

– Aproape.

– Eşti treaz acum?

– Bineînţeles, spuse el, ţâfnos.

– Nu pari prea bine.

– Nu mă simt bine, da?

– Bine. Dar o să faci ce am spus?

– Aşa ne-am înţeles.

– O să mă suni după ce termini?

– Sigur.

Închise. Era ceaţă şi o peliculă de umezeală acoperise parbrizul. Folosi ştergătoarele de două ori, iar cauciucul de pe ele scârţâi. Le opri. Tufişul de pe marginea pădurii îi părea familiar; încetini, nedorind să treacă peste cotitură.

Câteva momente mai târziu trecu de primul grilaj, apoi de al doilea. Farurile luminau precum două raze laser. Maşina se zdruncina pe drumul plin de gropi, în timp ce el accelera mult prea tare, speriat de copacii care păreau că se apleacă ameninţător de o parte şi de alta şi uitându-se în oglindă, în caz că...

„În caz că ce, mai exact?"

Se apropia. Vorbăria de la radioul cu sonorul dat la volum mic îi atrase atenţia. Îl opri, aproape neobservând că respiră din ce în ce mai repede şi că transpiraţia îi curge pe tâmple şi pe spate. Botul maşinii se aplecă puternic, din cauza roţilor din faţă care se împotmoliseră într-o baltă. Ploaia, cu un sunet ca de piatră, lovea parbrizul. Puse din nou în funcţiune ştergătoarele şi încetini imediat. Iisuse,

balta era adâncă; nu își dăduse seama cât de mult plouase de când nu mai fusese pe acolo. Și apoi... La dracu', nu!

Roțile își pierduseră tracțiunea în noroi.

Apăsă pe accelerație și mai tare. BMW-ul vibră, înaintă câțiva centimetri, apoi se înfundă la loc.

„O, Doamne, nu!"

Nu se putea să rămână blocat, nu se putea! Cum dracu' putea să explice asta, că se afla la ora 10.30 aici?

„Respiră adânc..."

Trase aer în piept, uitându-se cu frică în întuneric, la fiecare umbră din fața lui, din lateral și din spate, apoi apăsă pe butonul de blocare. Auzi cum ușile se blochează, dar nu se simți mai bine. Apoi aprinse lumina de control și se uită la tabloul de bord. Erau niște afișaje pentru condiții de *off-road*, pentru benzină și pentru blocarea diferențialului; le văzuse de sute de ori, dar niciodată nu se obosise să citească ceva despre ele.

Căută și scoase cartea de instrucțiuni a mașinii din locul pentru mănuși. Se uită disperat la cuprins, apoi întoarse la paginile care îl interesau. Împinse un mâner, apăsă un buton, puse cartea jos lângă el și încercă accelerația. Mașina se zdruncină, apoi, spre ușurarea lui, porni cu putere înainte.

Continuă să meargă cu aproximativ cincisprezece kilometri pe oră. Mașina era mult mai sigură pe ea acum, ca și cum ar fi mers pe bandă rulantă. Apoi ajunse la o bifurcație și făcu la dreapta, către sfârșitul drumului. Un pui de iepure sări în fața mașinii și alergă înainte, chiar pe dedesubt. Nu remarcă dacă îl lovise sau nu și nici nu îi păsa. Voia doar să meargă mai departe, să își mențină viteza, elanul, controlul asupra noroiului.

Micul luminiș de mușchi și iarbă era chiar în fața lui acum și, spre ușurarea lui, bucata de tablă îndoită, ascunsă sub plantele pe care le aruncase drept camuflaj deasupra, era încă acolo.

Conduse până pe o bucată de pământ relativ tare, pentru că nu voia ca mașina să se împotmolească în timp ce era parcată. Opri motorul, dar lăsă aprinsă faza lungă, își puse noile cizme de cauciuc, luă lanterna Maglite și păși pe terenul umed.

Urmă un moment de liniște absolută. Apoi un foșnet în tufăriș, care îl făcu să se întoarcă, îndreptând speriat raza lanternei spre pădure. Își ținu respirația. Auzi un pârâit, apoi un sunet ca de monedă care cade pe ceva de metal și un fazan impunător ieși leneș dintre copaci.

Mișcă rapid lanterna de la dreapta la stânga, înnebunit de frică, deschise portbagajul mașinii, își puse mănușile de cauciuc, apoi scoase uneltele pe care le cumpărase și le cără până deasupra mormântului.

Stătu nemișcat câteva momente, uitându-se la bucata de metal îndoit, ascultând. Motorul mașinii scoase un sunet. Picăturile de ploaie cădeau peste tot în jurul lui, dar în rest era liniște. O liniște absolută. Un melc se urcase pe o parte a bucății de metal, iar cochilia i se vedea ca o scoică pe o epavă. Arăta de parcă așa era de ani de zile.

Punând uneltele și lanterna pe iarba udă, apucă de un capăt al bucății de tablă și o trase într-o parte. Mormântul apăru ca o groapă întunecată. Apucă lanterna, se ridică, dar rămase unde era, încercând să își adune tot curajul ca să înainteze.

„Ca și cum Michael ar sta ghemuit acolo, pregătit să mă înșface."

Încet, cu pași mărunți, se îndreptă spre mijlocul mormântului, apoi, cuprins de panică, îndreptă lanterna spre groapa lungă, dreptunghiulară.

Respiră ușurat.

Toate erau așa cum le lăsase. Pământul era încă deasupra, nemișcat. Pentru câteva momente se uită atent, simțindu-se vinovat.

– Îmi pare rău, partenere, spuse el. Eu...

Nu mai era nimic de spus. Se întoarse la mașină și stinse farurile. Nu avea nici un sens să își facă prezența cunoscută, în caz că era cineva prin pădure la ora asta, lucru de care se îndoia. Dar nu se știa niciodată.

Îi luă aproape o oră, timp în care săpă din greu, până când cazmaua lovi lemnul tare al sicriului. Era mult mai mult pământ decât crezuse. Bine, adăugase el ceva pământ înainte, dar chiar și așa... Continuă să sape până când putu să vadă clar sicriul și mânerele din colțuri. Gaura micuță unde fusese tubul de respirație și pe care el o umpluse cu pământ era mărită; părea un pic mai largă sau era doar imaginația lui?

Ridicându-se, puse cazmaua pe pământ, apucă șurubelnița și se apucă să lucreze la fiecare șurub în parte. Apoi își puse o întrebare la care nu prea găsea răspunsul: sicriul se potrivea perfect în gaură și nu era nici un fel de gol pe lângă el. Singurul loc pe care se putea sta era pe capac și asta făcea imposibil să îl dea la o parte.

Se ridică din nou, cu lanterna între dinți și cu șurubelnița în mână, se lungi pe pământ, se răsuci către mormânt și se lăsă în jos. Putea atinge capacul sicriului cu ușurință.

Apoi începu să tremure. Ce naiba o să găsească? Scoțând lanterna din gură, strigă încet:

– Michael? Apoi mai tare: Michael? Alo! Michael?

Apoi ciocăni de câteva ori în capacul sicriului cu mânerul șurubelniței, deși știa că dacă Michael ar fi fost în viață, i-ar fi auzit pașii și zgomotul făcut de cazma pe capac. Doar dacă nu era prea slăbit ca să poată răspunde.

Dacă mai era în viață.

Un mare „dacă". Trecuseră deja patru zile în care cu siguranță nu avusese aer. Apucă din nou lanterna cu dinții și strânse tare. „Trebuie să fac asta. Trebuie să fac treaba asta afurisită. Trebuia să vin și să recuperez nenorocita de agendă de la Michael." Pentru că, într-o bună zi, cineva va găsi mormântul, îl va deschise și va găsi cadavrul

și nenorocita de agendă cu e-mailuri și polițistul acela, detectivul Grave, sau cum naiba îl chema, va găsi e-mailul pe care el i-l trimisese lui Michael, în care îi spunea că toți au pus ceva la cale pentru el și în care îi dădea niște indicii ascunse; prea ascunse ca Michael să își dea seama dinainte ce aveau de gând, dar care îl dădeau sigur de gol în fața polițistului.

Mark strecură șurubelnița sub capac, apoi îl ridică câțiva centimetri, până când putu să își bage degetele dedesubt. Apucă de capacul greoi cu mâna stângă, puse șurubelnița pe pământ, lângă el, apoi îl ridică, atât de sus cât putu. Nici nu remarcă gaura adâncă, asimetrică, ce fusese scobită pe dinăuntru.

Apa ca cerneala îi licări în față și rămășițele unei reviste pluteau la suprafață.

Mark țipă și lanterna îi căzu din gură, intră în apă și căzu cu un sunet surd pe fundul sicriului.

Nu era nimeni înăuntru.

55

Capacul sicriului căzu înapoi cu un sunet ca de foc de armă. Mark se ridică în picioare, se împiedică și merse târându-se pe pământul noroios. Se ridică în genunchi, se roti de jur împrejur. Cercetă întunericul cât de pătrunzător putu, scâncind, gâfâind, cu creierul mărit de frică, întrebându-se în ce parte să o ia. Către mașină? În pădure?

„O, Doamne! Iisuse!"

În patru labe, se depărtă de mormânt și se roti din nou. Oare Michael era pe acolo, urmărindu-l, gata să-l atace?

Gata să îl orbească cu lanterna?

Se ridică și alergă la mașină, deschise portiera, se urcă și toate luminile nenorocite din interior se aprinseră, luminându-l din plin! Închise portiera cu putere, apăsă pe blocarea automată, băgă cheia în contact, puse motorul în funcțiune, aprinse farurile și apăsă accelerația. Făcu un cerc cu mașina, luminând copacii cu farurile, apoi continuă cu încă un cerc și apoi cu un al treilea.

„Iisuse!"

Ce dracu' se întâmplase?

Nu luase nenorocita de agendă. Trebuia să se întoarcă și să verifice. Trebuia.

Cum dracu' se putuse?

Cum putuse să iasă? Să pună sicriul la loc? Să pună pământul deasupra?

Doar dacă?

Nu a fost niciodată aici?

Dar dacă nu fusese aici, de ce nu a apărut la nuntă?

Îi veneau tot felul de gânduri în minte. Amestecate. Voia să o sune pe Ashley, dar știa deja primul lucru pe care îl va spune: „Ai luat agenda?“

Merse cu mașina până la mormânt și rămase înăuntru, așteptând. Apoi deschise portiera, se întinse pe burtă și fără să se deranjeze să își mai ridice mânecile, băgă mâinile în apa rece. Se lovi de fundul moale, de satin. Pipăi apoi marginile laterale și din nou fundul sicriului. Găsi lanterna și o recuperă. Nu mai funcționa. Mâinile i se loviră de ceva mic, rotund, metalic; apucă și scoase și acel obiect care, în lumina farurilor, arăta ca dopul unei sticle de whisky. Se întoarse și se uită cu frică la pădurea din jur. Apoi pipăi din nou cu mâinile sicriul, controlând de la un capăt la celălalt. O pagină ruptă dintr-o revistă se lipi de mâna lui. Nimic altceva. Chiar nimic. Nenorocitul de sicriu era gol.

Se ridică, puse la loc bucata de metal, aruncă nehotărât niște iarbă deasupra, apoi se întoarse la siguranța pe care i-o dădea mașina. Închise portiera și se blocă înăuntru. Acceleră puternic și o luă pe urmele lăsate de mașină. Trecu peste tufe și băltoace, până când ajunse la cele două grilaje și înapoi la drumul principal.

Decuplă diferențialul și puse din nou motorul pe turație normală, apoi porni înapoi către Brighton. Se uita în oglinda retrovizoare, îngrozit de fiecare far pe care îl vedea în spatele lui, dorindu-și cu disperare să o sune pe Ashley, dar prea confuz ca să știe ce o să îi spună.

Unde dracu' era Michael?

Unde?

Unde?

Trecu pe lângă toate coroanele, uitându-se la strălucirea portocalie a cerului, apoi la drum, apoi din nou în oglindă. Oare își imaginase ? „Băieți, care e secretul vostru ? Ce știți și eu nu știu ? De ce ați îngropat un sicriu gol ? Și ce ați făcut cu Michael ?"

Mergând, începu să se calmeze și să gândească mult mai limpede, convingându-se că nu era chiar așa de important. Michael nu era acolo. Nu era niciun cadavru. Nimeni nu avea vreo dovadă împotriva lui.

Sprijinindu-și genunchii de volan, își scoase mănușile de cauciuc și le aruncă lângă scaunul pentru pasageri. Bineînțeles, asta era opera lui Michael. Avea toate caracteristicile lui. Michael glumețul. Oare Michael prevăzuse toată treaba ?

Să lipsească de la propria nuntă ?

Lucruri nebune începură să îi alerge prin cap. Oare Michael își dăduse seama de el și de Ashley ? Era și asta parte din răzbunarea lui ? Ei doi se cunoșteau de multă vreme. De la treisprezece ani. Michael era un tip deștept, dar avea stilul lui de a rezolva problemele. Poate că își dăduse seama, deși el și Ashley fuseseră extrem de atenți.

În timp ce conducea, încercă să se gândească la ziua în care Ashley venise pentru prima oară la birou, în urma unui anunț de angajare a unei secretare, pe care îl dăduseră în *Argus*. Intrase, atât de inteligentă și de frumoasă, cu mult deasupra celor pe care îi intervievaseră înainte și după ea. Fuseseră pe aceeași lungime de undă imediat, deși Michael păruse că nu observă. După ce-a de-a doua săptămână de lucru, au devenit iubiți, fără ca Michael să știe.

La două luni după aceasta, Ashley i-a spus că lui Michael îi place de ea și că a invitat-o la masă. Îl întreba ce să facă ?

Mark se înfuriase, dar nu i-a spus acest lucru lui Ashley. Toată viața, de când îl întâlnise pe Michael, trăise în umbra lui. Michael agăța cele mai frumoase fete

la petreceri, Michael îl fermecase pe directorul de bancă, reușind să ia împrumutul cu care cumpăraseră prima proprietate, în timp ce Mark se chinuia cu un salariu amărât într-un birou de contabilitate.

Atunci când hotărâseră să intre în afaceri împreună, Michael avusese banii de început, iar în schimbul acestui lucru luase două treimi din acțiuni. Acum aveau o afacere care valora mai multe milioane de lire. Și Michael avea partea leului.

Când Ashley intrase în birou, fusese pentru prima oară când o femeie se uitase mai întâi la el.

Apoi nenorocitul a îndrăznit să o invite la cină.

Ceea ce urmase fusese ideea lui Ashley.

Tot ce trebuia să facă era să se căsătorească cu Michael, apoi să pună la cale un divorț. Să îi angajeze o întâlnire cu o prostituată și să îl filmeze cu camera ascunsă. Ea ar fi obținut jumătate din acțiunile lui și cu o treime a lui Mark ar fi avut majoritatea acțiunilor. Ar fi avut control asupra companiei. La revedere, Michael!

Simplu ca bună ziua.

Dar crima nu fusese luată niciodată în calcul.

56

Ashley, îmbrăcată într-un halat de baie alb, cu părul lăsat pe spate, deschise ușa casei și se uită la Mark, care era murdar până și pe față de noroi, cu o expresie de neîncredere și furie.

– Ai înnebunit, să vii aici ? spuse ea în loc de salut. Și la ora asta ! E miezul nopții, Mark !

– Trebuia să vin. Nu puteam risca să îți dau un telefon. Trebuie să vorbim.

Surprinsă de tonul disperat al vocii lui, se îmbună. Ieși afară din casă și se uită cu atenție de-a lungul străzii liniștite.

– Nu ai fost urmărit până aici ?

– Nu.

Se uită apoi la picioarele lui.

– Mark, ce dracu' faci ? Uită-te la cizmele tale !

El se uită la cizmele de cauciuc, foarte murdare. Le scoase și le luă înăuntru. Cu ele în mână, se opri în camera de zi, uitându-se la luminile de la stația audio fixată în perete.

Închizând ușa, Ashley se uită la el cu teamă.

– Arăți groaznic.

– Am nevoie de o băutură.

– Cred că ai băut suficient mai devreme.

– Sunt al dracului de treaz acum.

Ajutându-l să-și dea de jos hanoracul, Ashley îl întrebă:

– Ce băutură dorești? Un whisky?

– Marca Balvenie, dacă ai. Dacă nu, orice altceva.

– Cred că ai nevoie de o baie. Se îndreptă către bucătărie. Deci, povestește-mi, a fost groaznic? Ai luat agenda?

– Avem o problemă.

Ashley se întoarse de parcă ar fi fost împușcată.

– Ce fel de problemă?

Mark se uită la ea neajutorat.

– El nu era acolo.

– Nu era acolo?

– Nu... El... Nu știu... el...

– Cum adică, el nu era acolo? Sicriul nu era acolo?

Mark îi povesti ce se întâmplase. Prima ei reacție a fost să se ducă la jaluzele și să le tragă în jos repede, apoi îi puse lui un whisky, iar ei își turnă o cafea. După asta, se așezară față în față pe canapea.

– Este posibil să te fi dus în alt loc?

– Adică vrei să spui că există două sicrie diferite? Nu. Eu am sugerat locul acela de prima oară. Trebuia să îi lăsăm o revistă porno și o sticlă de whisky; ambele sunt acolo. Adică, cel puțin dopul sticlei este.

– Și capacul sicriului era pus, cu pământ deasupra? Ținu ceașca de cafea cu ambele mâini, suflă să se răcească, apoi luă o înghițitură. Mark se uită cum halatul de baie i se desface și sânii mari, albi încep să i se vadă. Și îl făceau să o dorească chiar acum, în ciuda tuturor, în ciuda panicii; voia doar să o strângă în brațe și să facă dragoste cu ea.

– Da, exact așa cum era marți când eu...

– Când ai luat tubul pentru respirat?

Mark luă o gură whisky. Ea îi zâmbi înțelegător acum. Poate că ar fi putut sta o oră sau două. Să facă dragoste. Avea nevoie de ceva care să îl scape de coșmar.

Apoi expresia ei se întunecă.

– Cât de sigur ești că el era înăuntru atunci când ai luat tubul?

– Normal că era acolo. L-am auzit țipând. Dumnezeule!

– Nu ți-ai imaginat?

– Să îmi imaginez că țipa?

– Erai într-o stare destul de proastă.

– Și tu ai fi fost. Era partenerul meu de afaceri. Prietenul meu cel mai bun. Nu sunt un nenorocit de criminal. Eu...

Se uită la el cinic.

– Fac asta pentru că... pentru că te iubesc, Ashely. Mai bău puțin whisky.

– Ar putea să fie afară chiar acum, spuse ea. Să stea la pândă, să ne urmărească, nu-i așa?

Michael dădu din cap.

– Nu știu. Dacă nu era în sicriu, de ce nu a venit la nuntă? Dar a fost, sau cineva a fost în sicriu, pentru că erau urme pe capac; cineva a încercat să scape de acolo.

Ashley ascultă neatentă.

– Poate că știe despre noi, asta e tot ce pot gândi. Că știe despre noi.

– Nu știe, spuse Ashley. Nu are nici o idee. Mi-a vorbit foarte mult despre tine, despre cât de mult îți dorești să găsești femeia potrivită, să te căsătorești și să ai copii și că se pare că nu ți-ai găsit o parteneră stabilă.

– Da, minunat, întotdeauna știe să îmi mângâie ego-ul.

– Nu într-un mod răutăcios, Mark. Ține la tine.

– Îi cam iei apărarea.

– Este logodnicul meu.

– Foarte amuzant. Mark puse paharul pe măsuța de cafea, apoi își acoperi fața cu mâinile.

– Trebuie să îți revii. Să ne gândim logic, da?

El încuviință, cu fața încă în palme.

– Michael era acolo marți noapte. Ai luat tubul și ai acoperit gaura, da?

Mark nu făcu nici un comentariu.

– Știm că Michael se ține de poante. Deci cumva iese din sicriu și se hotărăște să ne facă să credem că este încă acolo.

Mark se uită la ea, disperat.

– Bună glumă. Deci este afară și știe că am luat tubul de respirat. Și este un singur motiv pentru care am făcut lucrul acesta.

– Greșești. Cum ar fi putut să știe că ai fost tu? Ar fi putut fi oricine care se plimba prin pădure.

– Hai, Ashley, fii serioasă! Cineva care se plimba prin pădure se împiedică de un mormânt și de un tub de respirat care iese dintr-un sicriu și, drept urmare, mai adaugă o tonă de pământ deasupra sicriului?

– Încerc doar să mă gândesc la ceva.

Mark se uită la ea, apoi, instantaneu îi trecu prin minte că poate Michael și Ashley au complotat ceva împreună. Ca să îl prindă.

Apoi se gândi la toate zilele și nopțile petrecute cu Ashley în ultimele luni, lucrurile pe care ea i le-a spus, felul în care făceau dragoste, ce plănuiseră, lucrurile disprețuitoare pe care le spunea despre Michael și își îndepărtă gândul complet din minte.

– Uite altă idee, spuse ea. Pete, Luke, Josh și Robbo, toți știau că o să ajungi mai târziu. Poate că au vrut să îți facă o glumă împreună cu Michael și nu a ieșit așa cum trebuie?

– Bine, spuse el. Chiar și dacă presupunem că Michael nu era în sicriu când am fost eu acolo și că mi-am imaginat că ar fi țipat, atunci unde dracu' este? Unde stă de marți noapte? De ce nu a luat legătura cu noi? De ce nu a venit la nuntă? Poți să îmi răspunzi la asta?

– Nu. Doar dacă ceilalți au vrut să îi facă o glumă și lui și ție, iar el este acum legat și încuiat în altă parte.

– Sau poate că a fugit undeva ?

– Nu a fugit, spuse Ashley. De asta sunt sigură.

– Cum poți fi sigură ?

Se uită la Mark.

– Pentru că mă iubește. Chiar mă iubește. De asta știu că nu a fugit. Ai pus totul la loc așa cum era ?

Mark ezită, apoi minți, nedorind să admită că fugise panicat.

– Da.

– Deci fie așteptăm, fie te duci și îl găsești și rezolvi treaba cu el, spuse Ashley.

– Să rezolv cu el ?

Privirea ei spunea tot.

– Nu sunt un criminal, Ashley. Poate că sunt o grămadă de lucruri, dar...

– S-ar putea să nu avem altă posibilitate, Mark. Gândește-te.

– Nu va putea să spună nimic în legătură cu mine. Nimic de care să se lege. Tăcu și se gândi. Pot să aștept aici.

Ea se ridică, merse până la el, își puse mâinile pe umerii lui și îi făcu un masaj ușor. Apoi îl sărută pe gât.

– Mi-ar plăcea la nebunie să stai, spuse ea. Dar ar fi o prostie. Cum crezi că ar arăta lucrul acesta dacă ar apărea Michael ? Sau poliția ?

Mark întoarse capul și încercă să o sărute pe buze. Ea îl lăsă să o sărute ușor și apoi îl împinse.

– Du-te, spuse ea. Hai, găsește-l pe Michael înainte să te găsească el pe tine.

– Nu pot face asta, Ashley.

– Ba poți. Deja ai făcut-o marți noapte. Poate că nu a mers atunci, dar ai dovedit că poți să o faci. Așa că du-te și fă-o !

El merse descurajat și își luă cizmele, iar Ashley îi aduse hanoracul ud, murdar.

– Trebuie să fim atenți ce vorbim la telefon, poliția a început să își bage nasul. Ar trebui să ne imaginăm că telefoanele sunt ascultate, spuse ea. Bine?

– Bună idee.

– Vorbim dimineață.

Mark deschise ușa cu precauție, ca și cum s-ar fi așteptat ca Michael să apară cu o armă sau cu un cuțit în mână. Dar nu se vedeau decât lumina felinarelor, umbrele întunecate ale mașinilor parcate și liniștea nopții urbane, întreruptă doar de zgomotul a două pisici care se băteau.

57

La fiecare două luni, sâmbăta, Roy Grace o scotea la plimbare pe nepoata sa de opt ani, Jaye Somers. Părinții ei, Michael și Victoria, amândoi ofițeri de poliție, erau printre cei mai buni prieteni ai lui și ai lui Sandy și îl susținuseră extrem de mult în anii care urmaseră dispariției ei. Împreună cu cei patru copii, cu vârste de la doi ani la doisprezece, aproape îi deveniseră ca o a doua familie.

Astăzi o dezamăgise pe Jaye explicându-i de când a ajuns la ea că nu putea sta decât două ore, pentru că trebuia să meargă înapoi la serviciu ca să ajute pe cineva care avea probleme.

Nu îi spunea niciodată lui Jaye unde vor merge, așa că de câte ori se suiau în mașină îi plăcea să se joace de-a ghicitul.

– Cred că o să mergem să vedem animale astăzi! spuse ea.

– Așa crezi?

– Da.

Era o fetiță simpatică, cu părul lung, blond, cu o față rotundă și veselă și cu un râs molipsitor. Ca de obicei, și astăzi era îmbrăcată frumos, cu o haină verde cu panglici de dantelă albă și cu o pereche de pantofi sport roz. Uneori, expresia feței și lucrurile pe care le spunea erau foarte

serioase pentru vârsta ei. În astfel de momente Jaye i se părea un adult în miniatură, nu un copil.

– De ce crezi asta ?

– Păi, stai să mă gândesc. Jaye se aplecă în față și apăsă pe butoanele de la radioul lui Grace, alese un CD și apăsă pe un număr. Începu prima melodie de pe albumul celor de la Blue.

– Îți place cum cântă Blue ?

– Mda.

– Mie îmi plac Scissor Sisters.

– Da ?

– Sunt bune. Le știi ?

Grace își aminti că lui Glenn Branson îi plăceau.

– Bineînțeles.

– În mod sigur mergem să vedem animale.

– Ce fel de animale crezi că o să vedem ?

Ea dădu muzica mai tare, agitându-și mâinile după ritm.

– Girafe.

– Vrei să vezi girafe ?

– Girafele nu visează prea mult, îl informă ea.

– Nu ? Ai vorbit cu girafele despre visele lor ?

– Facem un proiect la școală despre ce visează animalele. Câinii visează mult. La fel și pisicile.

– Dar nu și girafele.

– Nu.

El râse.

– Aha. Și cum știi tu asta ?

– Pur și simplu știu.

– Dar lamele visează ?

Ea încuviință.

Era o dimineață târzie de primăvară, soarele bătea călduț în parbriz ; Grace își scoase ochelarii de soare din torpedou. Era un indiciu că perioada lungă de vreme rea se terminase. Iar Jaye era o persoană veselă, îi plăcea foarte mult să-și petreacă timpul cu ea. De obicei uita de

toate grijile în timpul celor două ore pe care le petreceau împreună.

– Și ce ai mai făcut la școală?

– Lucruri.

– Ce fel de lucruri?

– Școala e cam plictisitoare acum.

Grace conducea extrem de atent când era cu Jaye în mașină, așa că se îndreptă încet în afara orașului Brighton, spre zona rurală.

– Ultima oară când am ieșit la plimbare amândoi, mi-ai spus că îți place mult la școală.

– Profesorii sunt atât de proști!

– Toți?

– Nu și domnișoara Dean. Ea este drăguță.

– Ea ce vă învață?

– Visele girafelor. Izbucni în râs.

Grace se încadră într-o intersecție cu sens giratoriu.

– Asta e tot ce vă învață?

Jaye tăcu un moment, apoi spuse, dintr-odată:

– Mami crede că ar trebui să te căsătorești din nou.

Surprins, el răspunse:

– Așa crede?

Jaye încuviință hotărât.

– Și tu ce crezi?

– Cred că ai fi mai fericit dacă ai avea o prietenă.

Ajunseră la sensul giratoriu. Grace trecu de semnul de ieșire din Brighton.

– Păi, spuse el, cine știe?

– De ce nu ai o prietenă? întrebă ea.

– Pentru că... Ezită. Păi, știi tu, să găsești persoana potrivită nu e așa de ușor.

– Eu am un prieten, îl anunță ea.

– Da? Povestește-mi despre el.

– Îl cheamă Justin. E în clasă cu mine. Mi-a spus că vrea să se căsătorească cu mine.

Grace se uită la ea cu coada ochiului.

– Și tu vrei să te căsătorești cu el?

Ea dădu din cap cu putere.

– Câh, e urât!

– E prietenul tău, dar e urât? Ce fel de prieten e ăsta?

– Mă gândesc să îi pun capăt relației, spuse ea, extrem de serioasă.

Acesta era un alt motiv pentru care lui Grace îi plăcea să stea de vorbă cu Jaye; simțea că îl ține în legătură cu lumea tinerilor. Dar acum, pentru un moment, se simți total pierdut. Oare el a avut o prietenă la opt ani? Cu siguranță că nu...

Telefonul mobil, pus în buzunarul portierei, începu să sune. Îl duse la ureche, fără să folosească *speaker*-ul. În caz că erau vești rele, nu voia să o supere pe Jaye.

– Roy Grace, răspunse el.

O voce feminină întrebă:

– Alo! Detectivul Grace?

– La telefon.

– Sunt detectivul Boutwood.

– Emma-Jane? Bună, bine ai venit în echipă.

Părea agitată.

– Mulțumesc. Sunt la sediul din Sussex. Detectivul Nicholl m-a rugat să vă sun. S-a întâmplat ceva.

– Ce?

Și mai nervoasă, ea spuse:

– Nu sunt vești foarte bune. Niște oameni au găsit un cadavru în Ashdown Forest, la aproape trei kilometri est de Crowborough.

„Chiar în centrul zonei cercetate“, se gândi Grace instantaneu.

– Un bărbat tânăr, continuă ea. Aproximativ douăzeci–treizeci de ani. Pare că se potrivește profilului lui Michael Harrison.

Uitându-se la Jaye, întrebă:

– În ce stare este?

– Nu am această informație. Doctorul Churchman este în drum spre locul respectiv. Detectivul Nicholl ar dori să știe dacă veți putea veni și dumneavoastră.

Grace se uită din nou la Jaye. Nu avea nici o opțiune.

– Voi fi acolo într-o oră.

– Mulțumesc, domnule.

În timp ce închidea, Jaye îl informă:

– Mami spune că oamenii nu ar trebui să folosească telefoanele mobile atunci când conduc. Este foarte periculos.

– Mama ta are dreptate. Jaye, îmi pare rău. Va trebui să te duc înapoi acasă.

– Dar nu am văzut încă girafele.

Grace scoase girofarul, pentru a putea ieși de pe drum și pentru a întoarce.

– Îmi pare rău. Dar este un bărbat tânăr care a dispărut, iar eu trebuie să ajut să îl găsim.

– Pot să ajut și eu?

– Nu și de data asta, Jaye, îmi pare rău. Luă telefonul și formă numărul mamei lui Jaye. Din fericire, părinții ei erau acasă. Grace le spuse acestora care erau evenimentele și întoarse mașina. Promise să o ia la plimbare sâmbăta viitoare, când sigur vor merge să vadă girafele.

Zece minute mai târziu, ținându-l de mână, Jaye mergea lângă el către ușa de la intrare, vizibil dezamăgită.

El se simțea ca un ticălos.

58

O mașină de poliție, murdară de noroi, aștepta pe marginea drumului principal, pentru a-i arăta pe unde trebuia să intre în pădure. Grace trecu alături, apoi polițistul de la volan merse aproape doi kilometri. Drumul plin de gropi și de apă era de netrecut cu mașina lui. Supapa de retur se înfundă, iar roțile din față alunecară și se învârtiră în gol, pierzând direcția. Noroiul sări până pe capotă, murdărind parbrizul cu pete mari, maronii. Grace, care fusese cu mașina la o spălătorie destulă de scumpă chiar înainte să o ia pe Jaye, înjură. Niște ciulini zgâriară partea laterală a mașinii, scoțând un sunet ca și cum ar fi trecut cu unghiile peste vopsea. Înjură din nou, mai tare, cu nervii întinși la maximum, supărat că o dezamăgise pe Jaye, dar mult mai supărat de aflarea veștii privind cadavrul.

„Nu trebuie să fie neapărat Michael Harrison“, se gândi el. Dar trebuia să admită că era greu să nu ții seama de coincidențe. Michael Harrison fusese pentru ultima dată văzut în această zonă. Și acum apare un cadavru care are vârsta, înălțimea și conformația lui.

Nu suna bine.

Întoarseră mașinile. Erau mai multe mașini, iar o bandă galbenă înconjura zona. Erau două mașini de poliție,

o dubă a legiștilor, o dubă obișnuită, verde, probabil a vreunui antreprenor și o mașină decapotabilă, marca Lotus Elise, despre care știa că-i aparține lui Nigel Churchman, doctorul patolog care avea o pasiune pentru astfel de jucării. Cum de venise cu ea aici?

Opri și deschise portiera, așteptându-se ca mirosul înțepător al morții să îi invadeze nările. Dar tot ceea ce mirosi era mirosul de pin, de flori și de pământ, miresmele pădurii. Oricine ar fi fost nu era mort de mult timp, se gândi el, înaintând. Pantofii de piele i se scufundară imediat în pământul mlăștinos.

Își scoase costumul de protecție de culoare albă și cizmele dintr-o pungă aflată portbagajul mașinii și le încălță, apoi trecu pe sub banda galbenă. Joe Tindall, îmbrăcat tot în salopetă albă de protecție și încălțat cu cizme, se întoarse spre el, cu o cameră de filmat în mână.

– Salut, zise Grace. Ai parte de un weekend minunat!

– Tu și cu mine, spuse Tindall morocănos, arătând cu capul câțiva metri mai departe. Știi că mama mea dorea să mă fac contabil?

– Nu mi te-am imaginat niciodată ca un numărător de boabe, răspunse Grace.

– Se pare însă că majoritatea contabililor au o viață personală, i se răspunse.

– Dar ce fel de viață?

– Una în care ajung să își petreacă sâmbăta acasă, cu soția și cu copiii.

– Toate persoanele pe care le știu eu și care au copii, abia așteaptă să scape de ei, în special sâmbăta, spuse Grace. Îl bătu cu palma peste umeri. Ce este sâmbăta pentru un om nu este și pentru altul.

Tindall se aplecă asupra cadavrului, aproape invizibil printre plantele dese.

– Păi, tipul acesta nu are parte de o sâmbătă frumoasă, oricum ai lua-o.

– Da, nu e o expresie foarte fericită, spuse Grace, îndreptându-se spre cadavrul peste care erau mai mult de zece sticle de plastic. Churchaman, un bărbat frumos, sportiv, cu o față de băiețel, îmbrăcat într-o salopetă albă de protecție, stătea îngenuncheat lângă acesta, cu un reportofon mic în mână.

Grace văzu un bărbat tânăr, puțin peste greutatea normală, cu părul deschis la culoare, tuns scurt, îmbrăcat într-o cămașă cu pătrățele, blugi largi și ghete maro, zăcând pe spate, cu gura deschisă, ochii închiși și pielea albă ca de ceară. În urechea dreaptă avea un cercel mic, de aur. Fața rotundă, fără viață, avea o expresie copilărească.

Încercă să își aducă aminte de fotografiile lui Michael Harrison pe care le văzuse. Culoarea părului era aceeași, hainele ar fi putut fi ale lui, dar i se păruse că era mult mai arătos decât tipul acesta. În același timp, Grace știa că aspectul oamenilor se schimba după deces, din cauza pielii care se contracta și a sângelui care nu mai circula.

Nigel Churchman se uită la el.

– Bună, Roy, ce faci? salută el.

– Sunt bine, tu?

Patologul dădu din cap.

– Ce avem aici?

– Nu sunt sigur încă, e prea devreme să mă pronunț. Cu mâinile în mănuși de cauciuc, ridică ușor capul bărbatului. Grace înghiți în sec, în timp ce zeci de musculițe zburară furioase de pe cadavru. În spatele craniului era o gaură adâncă, neregulată, acoperită cu păr încurcat și sânge închegat.

– A fost lovit cu violență cu un instrument tocit, spuse Churchman. Apoi cu umorul său obișnuit, adăugă cinic: Nu i-a făcut bine la sănătate.

– Știi, de fiecare dată când ne întâlnim ești din ce în ce mai bolnav.

Churchman zâmbi larg, ca și cum i se făcuse un compliment.

– Vorbești ca nevastă-mea.

– Credeam că ai divorțat.

– Da.

Au fost întrerupți de un sunet ascuțit, neclar, apoi de o voce din stația de emisie a polițistului din spatele lui. Grace se întoarse și văzu pe unul dintre polițiști vorbind în stație și făcând un raport. Apoi se uită în jos la cadavru, studiindu-l cu atenție, observându-i fața, hainele, ceasul ieftin și cureaua de plastic, care arăta și mai ieftină. Brățara din sfoară verde de la încheietura mâinii drepte. Flutură mâna peste fața cadavrului, alungând toate muștele care îl acopereau. Da, cadavrul era în zona potrivită, dar erau siguri că acesta era Michael Harrison?

– Nu are nimic la el? O carte de credit sau un act?

– Noi nu am găsit nimic.

Uitându-se din nou la tânăr, Grace se întrebă dacă așa s-ar fi îmbrăcat el pentru petrecerea burlacilor. Imaginea pe care și-o făcuse despre Michael Harrison era una mult mai clasică. Bărbatul acesta arăta mai degrabă ca un pungaș. Dar, oricine ar fi fost, nu merita să fie aici, acoperit de muște și cu capul făcut praf.

– Ai idee cam de cât timp este aici? întrebă Grace.

Churchman se ridică în picioare, la un metru nouăzeci de centimetri câți avea.

– Grea întrebare. Nu de mult. N-au apărut deloc larvele care se așază primele pe cadavru; pielea nu este decolorată. La vremea pe care am avut-o, câteva zile de căldură și aer umed, ne-am aștepta la o deteriorare rapidă. Este aici de maximum douăzeci și patru de ore sau chiar mai puțin.

Creierul lui Grace încercă să își aducă aminte câți bărbați între douăzeci și treizeci de ani fuseseră dați dispăruți

în ultimele două săptămâni. Știa toate statisticile pe dinafară, după atâția ani în care o căuta pe Sandy. Doar în Anglia, în fiecare an, două sute cincizeci de mii de persoane erau date dispărute. Dintre aceștia, despre o treime nu se mai afla nimic niciodată. Unii dintre ei erau morți, dar corpurile le fuseseră atât de bine ascunse, încât nu mai fuseseră găsiți niciodată. Alții fugiseră și nu mai fuseseră găsiți în ciuda eforturilor poliției. Sau alții plecaseră pe alt continent și își schimbaseră identitatea.

De-a lungul timpului nu văzuse decât o parte din declarațiile de dispariții de persoane: cele care dispăruseră în condiții misterioase, cele cu privire la persoane căutate de poliție și cele câteva pe care le ceruse el spre cercetare.

Perioada de timp se potrivea. Înfățișarea părea că se potrivește. Părea. Era o singură metodă sigură de a afla.

– Hai să îl ducem la morgă, spuse el. Să vedem dacă putem aduce pe cineva să îl identifice.

59

În pielea goală, cu excepția unui prosop în jurul taliei, Mark ieși de la duș și merse în vestiarul clubului sportiv. Transpirase destul de mult, deși făcuse un joc extrem de prost. Jucase slab împotriva adversarului său obișnuit de duminică dimineața, un investitor bancar pe jumătate danez, pe jumătate american, cu pielea măslinie, cu o ambiție ieșită din comun, pe nume Tobias Kormind. De obicei nu îl bătea pe Tobias, dar în mod normal câștiga un set. Astăzi, distrat și incapabil să se concentreze, nu îi luase decât două jocuri în tot meciul.

Mark îl plăcea pe Tobias pentru că nu făcuse niciodată parte din vechea gașcă de prieteni ai lui Michael. Și Tobias, care era foarte inteligent și care avea multe legături în lumea bancară a Londrei, îi dăduse niște idei bune lui Mark cu privire la cum ar putea dezvolta Double-M Properties în afara orașului Brighton pentru a deveni un imperiu imobiliar internațional. Dar Michael nu voia să știe de asta. Nu vedea care ar fi motivul să riște; voia să meargă pe același drum greoi pe care merseseră, dezvoltând câte o proprietate pe rând, apoi vânzând-o și trecând la alta.

Tobias îl bătu prietenește pe spate.

– Presupun că mintea ta nu a fost la joc astăzi, nu?

– Cred că nu, îmi pare rău.

– Da, ți s-au întâmplat multe lucruri groaznice săptămâna asta. Ți-ai pierdut patru din cei mai buni prieteni și partenerul de afaceri a dispărut. Tobias, în pielea goală, își ștergea părul cu putere. Și poliția ce face ? Știi, trebuie să stai după ei, să îi împingi de la spate, ca toată lumea, de altfel. Probabil că au foarte mult de lucru și răspund cel mai eficient celor care trag de ei.

Mark zâmbi.

– Ashley e o tipă destul de hotărâtă. Le-a cam dat de furcă.

– Ea ce face ?

– Supraviețuiește cât de bine poate. A fost greu pentru ea ieri, când câteva persoane pe care nu le-a putut contacta au apărut la nuntă.

Tobias nu îi întâlnise niciodată nici pe Michael, nici pe Ashley, așa că nu comentă prea mult.

– Sună prost, dacă nu a apărut la nuntă.

Mark încuviință și descuie dulapul. Își deschise telefonul mobil pe care îl lăsase înăuntru, iar acesta sună de două ori. Era informat că are patru mesaje.

Cerându-i scuze lui Tobias și îndepărtându-se câțiva pași de el, ascultă mesajele. Primul era de la mama lui, care îl întreba dacă are vești și îi aducea aminte să nu întârzie la masa de duminică, deoarece ea mergea la un concert după-amiaza. Al doilea era de la Ashley, care părea îngrijorată. „Mark ? Mark ? Ah, cred că ești la tribunal. Sună-mă imediat ce primești mesajul.“ Apoi încă un mesaj de la Ashley. „Sunt tot eu, voiam să văd dacă ai revenit.“ Al patrulea era tot de la Ashley. „Mark, te rog, sună-mă, e foarte urgent.“

Îndepărtându-se și mai mult de Tobias, Mark simți că i se scurge tot sângele din creier. „Oare a apărut Michael ?“

Stătuse toată noaptea și se gândise, încercând să înțeleagă cum ieșise Michael din sicriu și ce ar trebui să îi

spună dacă ar fi față în față. Ar crede Michael că nu a avut nici o idee despre plan ? Nu avea nevoie decât să vadă un mesaj de pe agenda electronică pentru a nu crede. Mark și ceilalți îi trimiseseră câteva mesaje, glumind în legătură cu petrecerea burlacilor.

Fiindu-i teamă de ce era mai rău, o sună pe Ashley. Părea agitată și în același timp ciudat de formală. Presupunea că era așa pentru cazul în care cineva ar fi ascultat telefonul.

– Nu prea știu ce se întâmplă. În urmă cu aproximativ jumătate de oră am primit un telefon de la o femeie detectiv, o tânără, pe nume Emma-Jane și nu mai știu cum... Tăcu un moment. Michael auzi un foșnet de hârtie, apoi vocea ei din nou: detectivul Boutwood. M-a întrebat dacă Michael avea vreun cercel în ureche. I-am spus că avea atunci când am început să mă întâlnesc cu el, dar l-am făcut să renunțe, pentru că nu credeam că este un lucru bun pentru imaginea lui.

– Aveai dreptate, spuse Mark.

– Crezi că și l-ar fi pus pentru petrecerea burlacilor ?

– Este posibil; știi că îi plăcea să se îmbrace mai extravagant când ieșea seara. De ce ?

– Am primit un telefon de la detectivul ăsta șef. Au găsit un cadavru care se potrivește cu descrierea lui Michael, în pădurea de lângă Crowborough. Începu să plângă. Dacă cineva le asculta conversația, era o adevărată performanță.

– O, Doamne, spuse Mark. Sunt siguri că este el ?

Printre sughițuri, ea răspunse:

– Nu știu. Mama lui Michael a fost rugată să meargă la morgă ca să identifice cadavrul. Tocmai a sunat să mă întrebe dacă merg cu ea. Vor să mergem cât de repede putem.

– Vrei să vin și eu ? Să vă duc pe amândouă cu mașina ?

– Ai vrea ? Nu cred că mai sunt în stare să conduc, iar Gill nu poate, e distrusă. Doamne, Mark, e îngrozitor ! Apoi începu să plângă din nou.

– Ashley, vin cât de repede pot. Întâi trec să o iau pe Gill, pentru că este mai aproape de mine, apoi vin la tine. În jumătate de oră.

Ashley plângea atât de tare, încât nu era sigur dacă îl mai auzise.

60

În timp ce conducea spre Brighton, Grace o sună pe Jaye ca să își ceară scuze că fusese nevoit să scurteze plimbarea.

– Cum îl cheamă pe băiatul care s-a pierdut ? întrebă ea.

Grace ezită, apoi nu văzu nici o problemă ca să păstreze secretul:

– Michael.

– De ce se ascunde, unchiule Roy ? A fost obraznic ?

Zâmbi. Copiii vedeau lucrurile mult mai simplu decât adulții. Dar era o întrebare bună. După mult timp în poliție, învățase că nimic nu trebuie luat ca atare; trebuia să cauți sub fiecare piatră, să deschizi toate ușile, să gândești în afara sistemului. Era important să îl considere pe Michael Harrison ca o parte activă în dispariția sa, la fel de mult ca și o parte pasivă. În ciuda cadavrului care acum ar fi trebuit să fi ajuns la morgă.

– Nu sunt sigur, răspunse el.

– Și ce se întâmplă dacă nu îl găsești niciodată pe Michael ?

Era o întrebare inocentă, dar în totală concordanță cu temerea sa.

– Cred că o să îl găsim. Nu voia să spună nimic despre cadavru.

– Dar ce se întâmplă dacă nu îl găsiți ? insistă ea. Cât o să îl mai căutați ?

Zâmbi trist în fața curiozității ei inocente. Se născuse la un an după dispariția lui Sandy și nu își dădea seama de violența întrebării ei.

– Atât timp cât va fi necesar.

– Asta ar însemna foarte mult timp, dacă se ascunde foarte bine, nu-i așa ?

– E posibil.

– Și asta înseamnă că s-ar putea să nu vedem girafele ani la rând ?

După ce termină conversația cu ea, o sună pe Emma-Jane Boutwood, aflată la sediu.

– Ce ai aflat despre cercel ?

– Michael Harrison obișnuia să poarte unul tot timpul – un cercel simplu de aur – până când logodnica lui l-a sfătuit să-l scoată. Dar este posibil să-l fi pus pentru ocazia asta.

Nu erau vești bune, se gândi Grace.

– Bine. Telefoanele mobile. Ar trebui să avem numerele telefoanelor mobile ale lui Mark Warren și ale lui Ashley Harper la dosar. Aș vrea să te duci la companiile de telefonie și să soliciți lista convorbirilor de – se gândi un moment – sâmbăta trecută.

– S-ar putea să nu am nici o șansă până mâine. Am mai avut probleme cu companiile când am vrut să obțin ceva în weekend.

– Fă tot ce poți.

– Da, domnule.

Zece minute mai târziu, pentru a doua oară în acest weekend, Grace merse cu mașina la sediul Morgii din Brighton și Hove, o clădire lungă și joasă. Soarele strălucitor de mai nu avea nici o influență asupra exteriorului mohorât, ca și când pereții gri de cărămidă erau acolo ca

să gonească orice rază de căldură ar fi încercat să intre. Doar unor corpuri reci și unor suflete și mai reci le era permis accesul.

Singura excepție era Cleo Morrey.

Spera să fie și astăzi la serviciu. Își dorea acest lucru chiar foarte mult. Merse la intrare și sună la ușă. Spre încântarea lui, câteva momente mai târziu, Cleo deschise ușa. Îl salută zâmbitoare, părând extrem de încântată să îl vadă. Era îmbrăcată ca de obicei, în halat și șorț verde, cu ghete albe, singurul costum în care o văzuse până acum.

Pentru un moment rămase fără să spună nimic, ca un puștan la prima întâlnire cu o tipă care nu e de nasul lui.

– Bună, spuse el. Nu putem să mergem la întâlnire așa, adăugă.

– Prefer să vii pe picioarele tale aici, decât să te aducă cu picioarele înainte, spuse ea.

El dădu din cap, zâmbind.

– Mulțumesc foarte mult.

Îl conduse în biroul ei cu pereți roz.

– Vrei o ceașcă de ceai ? Cafea ? Ceva de băut ?

– Ai putea să faci un ceai cu lapte ?

– Sigur. Și biscuiți cu gem de căpșuni și frișcă ?

– Și prăjiturele de ceai ?

– Sigur. Își dădu părul blond pe spate, susținându-i privirea, flirtând în mod evident cu el.

– Deci asta e părerea ta despre o după-amiază relaxantă de duminică ?

– Bineînțeles. Toată lumea pleacă la țară duminica după-amiaza !

– Așa fac, spuse ea, pregătind ibricul. Dar majoritatea oamenilor se duc să se bucure de flori și verdeață, nu să se uite la cadavre.

– Pe bune ? simulă el. Mi s-a părut mie că e ceva în neregulă cu viața mea.

– Și cu a mea.

Tăcură amândoi. Grace știa că e o oportunitate. Ibricul scoase un sunet slab. Văzu aburul care se ridica.

– Mi-ai spus că nu ești căsătorită. Ai fost vreodată? întrebă el. Ai o familie?

Se întoarse spre el și îl privi cu o expresie caldă, prietenească, relaxată.

– Adică dacă am un fost soț, doi copii și jumătate, un câine și un hamster?

– Ceva de genul acesta. Grace zâmbi. Emoțiile îi dispăruseră, simțindu-se confortabil cu ea. Extrem de confortabil.

– Am un peștișor, spuse ea. Asta se pune ca familie?

– Da? Și eu am unul.

– Cum o cheamă?

– Este un el. Pe nume Marlon.

Ea izbucni în râs.

– Acesta e un nume absurd pentru un pește.

– Din fericire, el nu știe, răspunse Grace.

Ea dădu din cap, zâmbind larg, în timp ce apa începea să fiarbă.

– De fapt, cred că e minunat.

– Pe al tău cum îl cheamă?

Îl tachină câteva momente, apoi spuse sfios:

– Fish.

– Fish? repetă Grace. Așa îl cheamă?

– O cheamă.

– Bine. Presupun că așa e ușor de ținut minte. Fish.

– Nu e la fel de inteligent ca Marlon, replică ea.

– E în regulă, îmi place. Are ceva deosebit. Apoi el profită de situație, deși propunerea sună cam neîndemânatic. Nu cred că ți-ar plăcea să ieșim să bem ceva săptămâna asta.

Căldura răspunsului ei îl luă prin surprindere.

– Mi-ar plăcea foarte mult!

– Bine. Când ți-ar plăcea... adică, mâine cum ți se pare?

– Lunea e o zi minunată pentru mine, răspunse ea.

– Bine. Minunat. Păi... Se gândea unde să meargă. În Brighton erau foarte multe baruri frumoase, dar acum nu îi venea nici unul în minte. Ar trebui să meargă într-un bar liniștit? Un loc mai zgomotos? Un restaurant? Nopțile de luni erau liniștite. Poate doar într-un bar pentru prima oară, se gândi el.

– Pe unde locuiești? întrebă el.

– Puțin mai sus de Levell.

– Știi barul Grey?

– Bineînțeles!

– Ne vedem acolo, pe la ora 20?

– Sigur.

Ibricul scoase niște sunete mai puternice și amândoi zâmbiră. În timp ce ea punea apa în cești, se auzi soneria. Ieși din cameră și se întoarse însoțită de detectivul Nicholl, îmbrăcat în haine obișnuite.

– Bună ziua, Roy, își salută el șeful.

– Beau niște ceai. Au niște servicii foarte bune astăzi aici.

– Earl Grey? întrebă Cleo. Verde? De mușețel? Darjeeling?

Tânărul polițist, care era tot timpul extrem de serios, păru încurcat și întrebă:

– Ceai obișnuit nu aveți?

– Un ceai obișnuit, imediat, spuse Cleo.

– Deci, ce părere avem? întrebă Grace, trecând la subiect.

– Mama lui Michael Harrison, Gillian Harrison vine încoace pentru a vedea cadavrul, îl informă Nick.

– L-am aranjat să arate prezentabil, spuse Cleo.

Acesta era unul dintre talentele ei: lua un cadavru și, oricât de rău ar fi arătat, îl facea să arate cât mai intact și mai împăcat cu putință, pentru momentul în care veneau cei dragi să îl identifice. Câteodată acest lucru nu era cu

putință. Dar, după ce merseră în spatele camerei de morgă, în camera de vizionare, cu eterna sa vază de cristal cu flori de plastic, cameră care funcționa și ca un fel de capelă pentru cei care doreau consolare, Grace văzu că aranjase foarte bine cadavrul.

Tânărul bărbat era așezat pe spate, cu capul sprijinit pe o pernă de plastic, aranjată astfel încât să nu se vadă că spatele craniului era găurit. Cleo îi ștersese noroiul și murdăria de pe față și de pe mâini, îi curățase părul și îi aranjase hainele. Dacă nu ar fi fost culoarea ca de alabastru, ar fi părut doar un tip tânăr care se bucură de somn duminică după-amiaza, după ce băuse câte ceva într-un bar, se gândi Grace.

– Emma-Jane urmărește acum companiile de telefonie mobilă, îl informă Nick Nicholl.

– Trebuie să vedem din ce parte bate vântul înainte de a mai face ceva, spuse Grace, uitându-se la cadavru. Hai mai întâi să aflăm dacă acesta este omul nostru. Apoi auzi țârâitul îndepărtat al soneriei de la intrare.

– Cred că suntem pe cale să aflăm, spuse Cleo, ieșind.

Câteva minute mai târziu, se întoarse, urmată de o Gill Harrison foarte palidă și de Ashley Harper, cu fața ca de piatră, care o ținea de mână. Mama lui Michael Harrison arăta ca o ruină, ca și cum tocmai acum venea de la grădinărit. Avea părul nespălat și era îmbrăcată într-un palton sărăcăcios, peste o bluză fără mâneci, de culoare albă, pantaloni din material sintetic, de culoare maro și niște papuci vechi. În contrast, Ashley, îmbrăcată într-un costum albastru și o bluză albă, arăta ca și cum ar fi fost cea mai bună duminică a ei.

Amândouă femeile îl salutară pe Grace cu o mișcare discretă din cap , apoi acesta se dădu la o parte pentru a le lăsa să treacă. Le urmări cu atenție în timp ce Cleo le conducea către geam și pentru un moment ochii săi au fost atrași de ea. Le adresă câteva cuvinte celor două

femei, echilibrând perfect profesionalismul și compasiunea. Cu cât o vedea mai mult, cu atât o plăcea mai mult.

Gill Harrison spuse ceva și se întoarse, plângând.

Ashley dădu și ea din cap și se întoarse, punând o mână protectoare în jurul umerilor mamei logodnicului său.

– Sunteți sigură, doamnă Harrison ? întrebă Cleo.

– Nu este fiul meu, suspină ea. Nu-i el, nu e Michael. Nu este el.

– Nu este Michael, îi confirmă Ashley lui Cleo. Apoi se opri în fața lui Grace și îi spuse. Bărbatul acela nu este Michael.

Grace putea vedea că ambele femei spun adevărul. Expresia dezorientată a lui Gill Harrison era de înțeles. Dar nu înțelegea de ce Ashley Harper nu arăta mai ușurată.

61

Două ore mai târziu, Grace, Glenn Branson, care tocmai se întorsese din Solihull, Nick Nicholl, Bella Moy și Emma-Jane Boutwood stăteau în biroul alocat Operațiunii Salsa.

Grace zâmbi pentru a o liniști pe noua lor colegă, Emma-Jane, o fată subțire, atractivă, cu un chip expresiv, cu părul lung strâns în creștetul capului, apoi începu să citească cu voce tare raportul pe care îl dictase în timp ce se întorceau de la morgă și pe care Emma-Jane îl scrisese.

– Este ora 18.15, duminică, 29 mai, citi el. Acesta este primul raport pentru Operațiunea Salsa, investigația care durează de cinci zile, cu privire la dispariția lui Michael Harrison, bărbat în vârstă de douăzeci și nouă de ani. Voi face o trecere în revistă a incidentului.

Câteva minute, Grace povesti evenimentele care au dus la dispariția lui Michael Harrison. Apoi discută despre eventuali suspecți.

– În acest moment nu avem nici o dovadă că a fost comisă o crimă. Oricum, am o nelămurire în legătură cu partenerul de afaceri al lui Michael Harrison, Mark Warren, și cu logodnica acestuia, Ashley Harper. La fel, am o nelămurire cu privire la unchiul lui Ashley din Canada,

Bradley Cunningham, deoarece am o bănuială că nu este cine spune că este; deocamdată e numai o bănuială. Se opri să bea niște apă, apoi continuă. Resurse folosite. Divizia East Downs a fost de acord sa ne ofere mână de lucru. Am făcut o cercetare în zona în care s-a petrecut accidentul marți noapte și am tot înaintat în teren zilele acestea. Am convocat și unitatea de scafandri ai Poliției din Sussex, care va căuta în toate râurile, lacurile și rezervoarele locale. De asemenea, vom mai solicita încă o căutare cu elicopterul; vizibilitatea datorată îmbunătățirii vremii poate fi de ajutor.

Continuă cu următorul titlu. Stabilirea întâlnirilor. Grace anunță ca va fi câte o scurtă întâlnire zilnic la ora 8.30 și la 18.30. Apoi îi anunță că echipa de informaticieni lucrează de vineri. Citi de pe foaie ce era scris sub titlul „Strategii de investigare“, care cuprindea și colaborarea cu presa, și le spuse că dispariția lui Michael Harrison era programată să apară în săptămâna ce urma, în cadrul emisiunii „Crimewatch“, dacă acesta nu apărea până atunci.

Următorul capitol era intitulat „Specialiști“. Grace le spuse că mostrele de pământ de pe mașina lui Mark Warren se analizau, împreună cu cele luate de pe hainele și de sub unghiile celor patru bărbați care muriseră. Mâine ar trebui să apară și primul raport pe această temă, făcut de Hillary Flowers, specialistul contactat de ei.

Apoi ajunse la secțiunea „Alte întrebări ridicate“ și citi descrieri detaliate despre atitudinea și aspectele neobișnuite din comportamentul lui Mark Warren și al lui Ashley Harper, precum și despre contul bancar al firmei Double-M Properties, deschis în Insulele Cayman.

Când ajunse la sfârșitul raportului, trase concluzia.

– Scenariile posibile pe care le văd eu sunt următoarele: unu – Michael Harrison a fost închis undeva și nu se poate elibera; doi – Michael Harrison este mort, fie

ca rezultat al sechestrării, fie că a fost pur și simplu ucis; trei – Michael Harrison a dispărut în mod voit.

Apoi întrebă echipa dacă avea întrebări. Glenn Branson ridică o mână și întrebă dacă bărbatul încă neidentificat, găsit în pădure are vreo legătură cu evenimentele.

– Nu cred, doar dacă nu cumva este vreun criminal în serie în Ashdown Forest care caută ca victime bărbați de douăzeci și nouă de ani.

Răspunsul lui Grace stârni un chicot în ciuda situației foarte serioase.

– Cine va ancheta acest cadavru? întrebă Branson.

– Divizia East Downs, răspunse Grace. Noi avem destul de lucru.

– Roy, te-ai gândit să îi punem sub urmărire pe Ashley Harper și pe Mark Warren? întrebă Branson.

Se gândise la această variantă, dar ca să ții sub supraveghere o persoană timp de douăzeci și patru de ore erau necesari și treizeci de oameni, care să lucreze în trei echipe, în schimburi de opt ore. Și asta la o treabă simplă. La una mai complicată era nevoie de mai mulți. Nevoia de personal era uriașă și Grace știa din experiență că șefii săi ar fi de acord cu supravegherea doar dacă ar fi fost absolut necesară, cum ar fi în cazul unei arestări importante a unor distribuitori de droguri sau dacă era în joc viața unui om. Dar dacă nu rezolvau problema mai repede, s-ar putea să fie nevoit să ceară permisiunea pentru asta.

– Da, spuse el. Dar momentan nu o facem. Însă ce vreau este o trecere în revistă a tuturor înregistrărilor cu circuit închis din Brighton și din Hove, de joia trecută, de la apus până la ora 1 dimineața. Conform dosarului, Mark Warren a fost plecat cu mașina, un BMW de teren. Aș vrea să știu unde a fost. Apoi adăugă. Și, da, Michael Harrison are un iaht pe care îl ține la Clubul de Iahturi din Sussex. Cineva să verifice dacă mai este acolo. Am

arăta ca niște tâmpiți dacă am porni în căutarea omului și am descoperi că a fugit pe mare cu iahtul personal.

Se uită la Boutwood.

– Poți viziona înregistrările după ce termini cu telefoanele mobile. Ai făcut vreun progres în această privință ?

– Nu încă, domnule. O să mă ocup de asta mâine, la prima oră. Nu mă poate ajuta nimeni astăzi.

Grace se uită la ceas.

– Mâine trebuie să fiu la tribunal la 10; s-ar putea să stau toată ziua, sau poate că nu. Așa că ne întâlnim mâine la ora 8.30. Se întoarse către Branson. Legătura voastră cu Divizia East Downs este inspectorul-detectiv John Lamb. Deja și-a pus echipa la treabă, ar fi bine să vorbești cu el.

– Îl sun în câteva minute.

Grace tăcu și verifică paginile raportului, pentru a fi sigur că nu i-a scăpat nimic. Trebuia să afle mai multe despre Michael Harrison și despre relația lui de afaceri cu Mark Warren, dar și despre Ashley Harper. Apoi se uită la echipa sa.

– Este aproape 19.30. Cred că ar fi cazul să mergeți acasă, să vă odihniți. Am impresia că ne așteaptă o săptămână plină. Mulțumesc că ați venit duminica!

Branson, îmbrăcat în niște pantaloni largi și un pulover de bumbac, cu fermoar, foarte la modă, merse cu el spre parcare.

– Ce părere ai, bătrâne înțelept ? întrebă el.

Grace își băgă mâinile în buzunare și răspunse:

– Am fost prea preocupat de asta în ultimele zile. Tu ce crezi ?

Branson îsi încrucișă mâinile la piept în semn de frustrare.

– Omule ! De ce îmi faci tot timpul asta ? Nu poți pur și simplu să răspunzi la o întrebare ?

– Nu știu. Îmi spui ?

– La naiba, uneori chiar mă scoți din sărite !

– Da, ai avut parte de un weekend frumos cu familia ta, lăsându-mă pe mine să îți fac treaba, și asta te scoate din sărite?

Indignat, Branson exclamă:

– Un weekend frumos cu familia! Tu numești un weekend frumos să conduci trei ore pe autostradă dus și trei ore întors, alături de o soție cicălitoare și doi copii care țipă? Data viitoare să conduci tu până în Solihull și eu stau aici și fac orice treabă nenorocită ai de făcut! Batem palma?

– S-a făcut.

Grace ajunse la mașină. Branson așteptă.

– Deci ce crezi?

– Că nu este ceea ce pare, asta cred eu.

– Adică?

– Nu știu ce să zic mai mult de atât, deocamdată. Am o presimțire cu privire la Mark Warren și Ashley Harper.

– Ce fel de presimţire?

– Foarte rea.

Grace îl bătu prietenește pe spate, se urcă în mașină și se îndreptă spre ieșire. În timp ce ieșea pe drumul principal, cu panorama sa dinspre Brighton și Hove, spre mare, cu soarele încă sus pe cerul fără nici un nor, își puse melodia lui Bob Berg, *Riddles*, și se relaxă. Pentru câteva momente gândurile sale se îndreptară spre Cleo Morey și nu spre serviciu.

Zâmbi.

Apoi se întoarse din nou cu gândul la serviciu: la drumul lung până în sudul Londrei și înapoi. Dacă era norocos, ar putea să ajungă acasă pe la mijlocul nopții.

62

Mark, în tricou, blugi și pantofi sport, se învârtea în apartamentul său, cu un pahar de whisky în mână, incapabil să se așeze sau să gândească clar. Televizorul era aprins, cu sonorul tăiat. Actorul Michael Kitchen mergea cu o față imobilă, ca de oțel printr-un peisaj din partea de sud a Angliei, care îi părea familiar. Undeva pe lângă Hastings, crezu el că recunoaște locurile.

Închisese ușa pe dinăuntru și pusese lanțul de siguranță. Balconul era sigur, de nepătruns, la etajul patru. Iar lui Michael îi era foarte frică de înălțime.

Afară era aproape întuneric deplin. Ora 22. Peste aproximativ trei săptămâni va fi cea mai lungă zi a anului. Prin geamul de la balcon vedea o singură lumină care strălucea pe mare. Era o barcă mică sau un iaht.

Trecuseră săptămâni de când el și Michael ieșiseră în larg cu *Double-MM*. Plănuise să se ducă în port astăzi și să lucreze puțin la ea. Nu putea să stea departe de barcă prea mult timp; întotdeauna existau scurgeri, rugină, rupturi sau era nevoie de o vopsire.

În realitate, barca era un blestem pentru el. Nu era sigur nici măcar că avea nevoie de bătaia asta de cap, iar marea agitată îl îngrozea. Navigatul era o parte importantă din viața lui Michael și așa fusese de când îl cunoștea.

Dacă voia să fie partenerul de afaceri al lui Michael, atunci era o condiție obligatorie să-și împartă barca.

Bineînțeles, se distraseră, chiar foarte bine. Multe zile însorite, cu vânt în pânze, sub un cer limpede; multe weekenduri de-a lungul coastei către Devon sau Cornwall și uneori până pe coasta franceză sau în Channel Islands. Dar dacă nu ar mai fi urcat pe vreun iaht de acum încolo, nu l-ar fi deranjat cu nimic.

"Unde dracu' ești acum, Michael?"

Mai luă o gură de whisky, se așeză pe canapea și se întinse. Își încrucișă picioarele, simțindu-se cât se poate de confuz. Astăzi, Michael și Ashley ar fi trebuit să ia avionul și să înceapă romantica lună de miere. Încă nu își dădea seama cum o să se împace cu faptul că Ashley va face dragoste cu Michael, probabil de foarte multe ori. Se aștepta ca acest lucru să se întâmple de multe ori într-o nenorocită de lună de miere. Doar dacă nu găsea ea o scăpare; și îi promisese că așa va face, dar cum ar fi putut să evite asta timp de două săptămâni?

Și, mai mult, știa că ea și Michael se culcaseră împreună, făcea parte din planul lor. Dar cel puțin Ashley îi spusese că Michael nu era foarte bun la pat.

Doar dacă asta nu era o minciună.

Roti cuburile de gheață în pahar și mai bău puțin. Le sunase pe văduvele lui Pete, Luke și Josh și pe tatăl lui Robbo, de fiecare dată sub pretextul aflării detaliilor despre înmormântare, dar în realitate ca să le descoasă, să vadă dacă vreunul dintre ei spusese ceva înaintea serii de marți. Ceva care l-ar fi putut incrimina sau care le-ar fi dat vreun indiciu despre ce plănuiseră.

Michael fusese acolo joi noapte, cu siguranță. Nu își imaginase. Nu era posibil. Deci fusese acolo joi noapte, dar nu și noaptea trecută. Capacul sicriului era pus bine deasupra. Iar Michael nu era Houdini.

Deci dacă Michael fusese acolo joi și nu mai era acum, cu siguranță cineva îl eliberase. Și apoi pusese la loc sicriul. Dar de ce?

Umorul lui Michael?

Și dacă ieșise, de ce nu apăruse la nuntă?

Dând din cap, ajunse din nou de unde plecase. Michael nu era în sicriu, iar el își imaginase vocea. Ashley era sigură de asta. Erau momente când era convins și el. Dar nu suficient de convins.

Trebuia să mai vorbească despre asta cu Ashley. Dacă Michael ieșise de acolo și le descoperise planurile?

Atunci cu siguranță ar fi înfruntat pe unul din ei până acum.

Se ridică în picioare, întrebându-se dacă să meargă până la Ashley. Îl îngrijora când se purta atât de rece cu el, ca și cum toată treaba asta ar fi fost vina lui. Dar știa ce îi va spune dacă se duce la ea.

Începu să meargă prin cameră din nou. Dacă Michael era în viață, dacă ieșise din sicriu, ce ar fi putut afla din mesajul scris în agenda sa?

Mark realiză brusc faptul că, în panica ultimelor zile, trecuse cu vederea o metodă foarte simplă de verificare. Michael făcea tot timpul copii după ceea ce avea în agendă pe serverul de la birou.

Intră în birou, deschise laptopul și intră pe Internet. Apoi înjură. Afurisitul de server era blocat.

Și era o singură modalitate de a-l face să meargă din nou.

63

Max Candille era incredibil de bine făcut, se gândea Roy Grace de fiecare dată când se întâlnea cu el. În vârstă de aproximativ douăzeci și cinci de ani, cu părul blond-deschis, ochi albaștri și o figură care atrăgea atenția, era un Adonis modern. Cu siguranță ar fi putut fi manechin sau vedetă de cinema. Dar în casa lui semidecomandată, aflată în suburbiile orașului Purley, alesese să își exerseze darul, cum îi spunea el, cariera. Chiar și așa, încetul cu încetul, devenea o vedetă de presă.

Exteriorul primitor al casei, cu grinzile care imitau stilul Tudor, grădina îngrijită și mașina Smart parcată în față, dădeau puține indicii cu privire la ocupația celui care stătea acolo.

Întreg interiorul casei, sau cel puțin scările, singurul lucru pe care îl văzuse Grace, era alb. Pereții, covoarele, mobila, sculpturile moderne și noi, tablourile, chiar și cele două pisici care mergeau de colo-colo precum varianta în miniatură a leoparzilor din show-ul Siegfried & Roy, erau de culoare albă. Și, așezat în fața lui într-un scaun în stil rococo, cu ornamente, cu margini și tapiserie albe, stătea clarvăzătorul, îmbrăcat într-o pulover pe gât de culoare albă, blugi albi Calvin Klein, ghete din piele albă.

Ținea delicat între arătător și degetul mare ceașca cu ceai, din porțelan chinezesc și vorbea cu o voce care parcă venea din alt timp.

– Arăți obosit, Roy. Muncești prea mult?

– Îmi cer scuze din nou pentru că vin atât de târziu, spuse Roy, luând o înghițitură din cafeaua pe care i-o făcuse Candille.

– Spiritele lumii nu au aceleași secvențe de timp precum oamenii, Roy. Nu mă consider un sclav al vreunui ceas. Uite! Puse jos ceaiul, își ridică mâinile și ridică fiecare mânecă pentru a arăta că nu poartă ceas. Vezi?

– Ești norocos.

– Când vine vorba de timp, eroul meu este Oscar Wilde. Odată, când ajunsese extrem de târziu la o cină și gazda i-a arătat furioasă ceasul de pe perete, „Domnule Wilde, dumneavoastră știți cât este ceasul?", el a răspuns: „Doamna mea, vă rog spuneți-mi, cum poate mașinăria aia mică să știe ce are de gând marele soare galben?"

Grace râse.

– E bună.

– Deci îmi spui ce te aduce pe aici astăzi sau trebuie să ghicesc? Ar trebui să fim îngrijorați asupra unui fapt care are legătură cu o nuntă? Sunt pe aproape?

– Nu e nici un premiu pentru asta, Max.

Candille râse. Grace îl aprecia pe tip. Nu ghicea întotdeauna lucrurile bine, dar era pe aproape. Din lunga lui experiență, nu credea că există vreun clarvăzător care să vadă tot timpul lucrurile corect. De aceea îi plăcea să lucreze cu mai mulți, uneori verificându-l pe unul cu celălalt.

Nici unul dintre cei cu care lucrase până acum nu fusese capabil să îi spună ce se întâmplase cu Sandy, și fusese la mulți. În lunile imediat următoare dispariției ei, fusese la toți clarvăzătorii pe care îi găsise și care aveau ceva reputație. Încercase de câteva ori cu Max Candille,

care fusese sincer de la prima întâlnire și îi spusese că nu știe, că îi era imposibil să stabilească o legătură cu ea. Unii oameni lăsau o urmă în spate, un fel de vibrație în aer sau în lucrurile lor, îi explicase Max. Alții, nu. Era ca și cum Sandy nu existase niciodată, îi spusese el. Nu putea să-și explice. Nu putea să îi spună dacă ea își acoperise urmele sau dacă cineva o făcuse pentru ea. Nu știa dacă este vie sau moartă.

Dar părea mult mai hotărât în privința lui Michael Harrison. Luând brățara pe care i-o dăduse Ashley, i-o dădu înapoi polițistului în câteva secunde, ca și cum i-ar fi ars mâna.

– Nu este a lui, spuse el, categoric. Cu siguranță nu este a lui.

Încruntându-se, Grace întrebă:

– Ești sigur?

– Da, sunt absolut sigur.

– Mi-a dat-o logodnica lui.

– Atunci trebuie să te întrebi și să o întrebi și pe ea de ce. Cu siguranță, asta nu este a lui Michael Harrison.

Grace puse la loc brățara într-o batistă și apoi cu grijă în buzunar. Max Candille era o persoană emoțională și nu întotdeauna foarte exactă. Dar, combinând comentariile lui cu cele ale lui Henry Frame, ceva nu era în regulă.

– Și ce îmi poți spune despre Michael Harrison? întrebă el.

Clarvăzătorul se ridică și ieși din cameră, oprindu-se ca să își mângâie pisicile, apoi, după câteva momente se întoarse cu un exemplar din ziarul *News of the World*.

– Ziarul meu preferat, îi spuse el lui Grace. Îmi place să știu cine cui i-o trage. E mult mai interesant decât politica.

Uneori și lui Grace îi plăcea să citească ziarul acela, dar nu avea de gând să recunoască acest lucru chiar acum.

– Sunt sigur, spuse el.

Clarvăzătorul dădu câteva pagini înapoi, apoi ţinu ziarul astfel încât să vadă şi Grace titlul, cu fotografia lui Michael dedesubt: „URMĂRIREA LOGODNICULUI FUGAR".

Apoi se uită şi el la articol pentru câteva momente.

– Vezi, eşti chiar citat aici. „Considerăm acum dispariţia lui Michael Harrison ca un incident grav, spune detectivul Roy Grace din cadrul Poliţiei din Sussex. Şi am mărit numărul oamenilor pentru a acoperi zona în care credem că se află..." Apoi se uită din nou la Grace. Michael Harrison este în viaţă, spuse el. Cu siguranţă.

– Da? Unde? Trebuie să îl găsesc, de asta am nevoie de ajutorul tău.

– Îl văd undeva, într-un loc mic, întunecat.

– Poate fi un sicriu?

– Nu ştiu. Este prea înceţoşat. Nu cred că are prea multă energie. Închise ochii pentru câteva momente şi îşi mişcă uşor capul de la stânga la dreapta. Da, puţină energie. Bateriile sunt aproape consumate, săracul om.

– Ce vrei să spui?

Clarvăzătorul închise ochii din nou.

– Este slăbit.

– Cât de slăbit? întrebă Grace îngrijorat.

– Se duce, are pulsul scăzut, mult prea scăzut.

Grace se uită la el, întrebându-se cum de ştia Max asta. Era conectat pe calea undelor? Făcea o presupunere pe baza unei bănuieli?

– Acest loc mic, întunecat, este în pădure? În oraş? Sub pământ sau pe pământ? Pe apă?

– Nu văd, Roy. Nu pot să spun.

– Cât de mult mai are? întrebă Grace.

– Nu mult. Nu ştiu dacă va reuşi să supravieţuiască.

64

– Uite, cam asta e treaba, Mike. Nu toată lumea are parte de o zi bună în același timp. Deci avem de-a face cu o situație neobișnuită acum; asta este ziua ta norocoasă și este și a mea. Cât de des se poate întâmpla norocul acesta?

Michael, slăbit, tremurând din cauza febrei și aproape delirând, se uită în sus, dar nu văzu decât întuneric. Nu recunoștea vocea bărbatului; părea o amestecătură între australiană și engleză, vorbită repede, cu inflexiuni nervoase. Era Davey cu un alt accent de-al lui? Nu, nu credea că asta este. Se concentră. Era confuz. Nu știa unde este. În sicriu?

Mort?

Capul îl durea și avea gâtul uscat. Încercă să deschidă gura, dar buzele nu se desfăceau. Prin vene îi curgea gheață.

Sunt mort.

– Erai într-un sicriu ud, pe cale să răcești și să faci reumatism, iar acum ești într-un loc drăguț, uscat, primitor. Aproape că erai să mori. Acum poate că vei trăi, dar vreau să scot în evidență faptul că există un mare „Poate“!

Vocea se estompă în întuneric. Michael se scufunda, mergea cu liftul, din ce în ce mai jos, pereții trecând rapid

pe lângă el. Încercă să strige, dar buzele nu i se mișcară. Ceva îi apăsa buzele puternic. Tot ce putea face era să scoată un sunet panicat.

Apoi, din nou vocea, foarte aproape, ca și când bărbatul era în același lift cu el.

– Știi despre Pisica lui Schrödinger, Mike ?

Încă mai coborau. Câte etaje ? Mai avea vreo importanță ?

– Ai studiat fizica atunci când ai fost la școală ?

„Cine era ăsta ? Unde era el ?"

– Davey ? încercă el să spună, dar tot ceea ce îi reuși fu un murmur.

– Dacă ai ști ceva despre științele exacte, atunci ai ști despre ce este vorba, Mike. Pisica lui Schrödinger era într-o cutie și era și moartă și vie în același timp. Așa cum ești și tu acum, prietene.

Michael simțea că își pierde cunoștința. Liftul se legăna pe niște funii acum; întunericul părea că îl înconjoară. Închise ochii. Apoi simți o căldură puternică și văzu roșu printre gene. Deschise ochii, apoi imediat îi închise din cauza unei lumini orbitoare.

– Nu cred că ar trebui să adormi; trebuie să stai treaz acum, Mike. Nu te pot lăsa să mori acum, am trecut printr-o grămadă de belele. Între timp, îți mai dau niște apă și niște glucoză; trebuie să îți dăm să mănânci puțin câte puțin. Am fost antrenat pentru chestiile astea, ești pe mâini bune. Pregătire pentru junglă. Știu cum să supraviețuiesc și cum să îi ajut pe alții sa supraviețuiască. Ești norocos că am venit eu. Trebuie să te țin treaz. O să vorbim unul cu celălalt o perioadă, să ne cunoaștem mai bine, să stabilim o legătură, da ?

Michael încercă din nou să vorbească. Îi ieși doar un murmur. Încerca să își aducă aminte, senzația că este scos din sicriu, că stătea în ceva moale într-o dubă, dar oare asta fusese în noaptea cu petrecerea burlacilor ? Poate că

acesta era unul dintre prietenii lui? Nu erau morți? Mark? Voia doar să închidă ochii și să doarmă.

Apa rece îi spălă fața, trezindu-l. Deschise ochii, clipind în întunericul umed.

– Vreau doar să stai treaz, nu te supăra, prietene. Vocea avea acum un accent mai mult australian decât din sudul Londrei.

Michael tremura; apa îl trezise într-o secundă. Încercă să își miște mâinile, să vadă dacă încă este în sicriu, dar nu le putu mișca. Încercă să își miște picioarele, dar nici ele nu se mișcară; era ca și cum ar fi fost legate între ele. Încercă să ridice capul, să atingă capacul, dar abia avu putere să îl ridice câțiva centimetri.

– Presupun că te întrebi cine sunt și unde ești.

Michael ținu din nou ochii închiși când o rază de lumină trecu peste el, rănindu-i retina precum o arsură. Scoase un alt geamăt.

– E în regulă, Michael, nu încerca să răspunzi. Ai o bandă izolatoare peste gură, e greu să spui ceva prin ea. Eu o să vorbesc și tu o să mă asculți; asta până când o să fii mai bine. Batem palma?

Michael era zăpăcit, dar în același timp extrem de ascultător. Nimic nu avea nici un sens; se întreba dacă visa sau dacă avea halucinații.

– În primul rând, Michael, trebuie să îți spun regulile casei. Nu întrebi care este numele meu și nici unde ești. Ai înțeles?

Michael mormăi din nou.

– O să îți mai aduc aminte mai încolo, oricum. Ai văzut vreodată filmul lui Stephen King, *Misery?*

Michael auzi întrebarea prin mintea încețoșată, dar nu era sigur dacă îi era adresată lui sau altcuiva. *Misery.* I se părea că își aduce aminte. Kathy Bates. Încercă să întrebe dacă filmul era cu Kathy Bates, dar nenorocitele de buze nu se mișcau.

– Mmmmmm, spuse el.

– În roman, de fapt ea chiar și-a tăiat un picior și a cauterizat locul cu focul de la o torță. Ar trebui să fii destul de ciudat ca să faci asta, nu crezi, Mike?

Michael se uita în întuneric, încercând să vadă niște forme, să dea un chip vocii, să vadă dacă glasul venea de deasupra, de sub el sau din el.

– Ar trebui, nu-i așa, Mike?

– Mmmmm.

– Te-am ascultat cinci zile, Mike. Pe tine și pe prietenul tău Davey. Mi-am imaginat că ai început să fii destul de enervat de el. Și eu aș fi fost, dacă eram în locul său. Bărbatul râse. Adică, faza asta e chiar tare. Ești blocat și singura persoană din toată lumea care știe unde ești este un nenorocit de idiot. Tăcu câteva momente, apoi continuă. Bineînțeles, eram și eu cu tine, Michael, doar că nu am vrut să întrerup. Există un cod, să nu deranjezi conversația nimănui. Cel puțin, ăsta e codul meu. Ce faci?

Capul lui Michael pulsa, iar întunericul îl cuprindea și mai rapid acum.

– Faci bine. Încă douăzeci și patru de ore în acel mormânt și ai fi putut foarte bine să rămâi acolo pentru totdeauna. Dar o să fie bine acum. O să te ajut să îți refaci forțele; ești norocos, am fost antrenat în Marina Australiană. Știu cum să supraviețuiești; nu ai putea fi în mâini mai bune, Michael. Cred că asta ar merita ceva, nu-i așa? Vorbesc despre bani, Michael. Mulți bani. Baaani!

– Mmm.

– Dar mi se pare că am nevoie de niște *bona fides*, Mike. Înțelegi ce este *bona fides?* Dovada că e vorba de tine. Mai ești aici?

Michael închise din nou ochii, din cauza unei raze de lumină. Apoi îi deschise din nou și zări ceva de oțel.

– Asta o să doară puțin, dar nu trebuie să te îngrijorezi, Mike. Nu o să-ți fac ce-a făcut Kathy Bates, nu sunt

nebun. Nu o să te schilodesc. Doar că am nevoie de niște *bona fides*, atât.

Apoi Michael, în agonia sa, simți o durere înfiorătoare în degetul arătător. Urlă de durere – o tornadă de aer cald ce-i ieși din piept și trecu de banda izolatoare precum un bocet.

65

Întorcându-se în Brighton cu puțin timp înainte de miezul nopții, Roy Grace era complet treaz. Cafeaua mare pe care i-o făcuse Candille părea că are un efect de bombă asupra nivelului său scăzut de energie. Fără nici un motiv, se hotărî să facă un mic ocol și să treacă pe lângă birourile firmei Double-M Properties, pe strada de lângă gara din Brighton.

În timp ce se apropia, fu surprins să vadă BMW-ul lui Warren parcat chiar în față. Parcă înaintea lui, coborî și închise portiera. Putea vedea că la etajul al treilea luminile erau aprinse și, din nou fără nici un motiv, merse până la intrarea principală și apăsă pe butonul cu numele firmei de la interfon.

După câteva momente, auzi un Mark Warren cu întreruperi, foarte precaut.

– Da?

– Domnule Warren, sunt detectivul Grace.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Mark Warren spuse:

– Veniți sus.

Se auzi un sunet ascuțit de încuietoare, apoi Grace deschise ușa și urcă trei scări înguste.

Mark deschise ușa de sticlă de la recepție, arătând alb ca hârtia și, după părerea lui Grace, foarte surprins.

– Este chiar o surpriză, domnule detectiv, spuse el neîndemânatic.

– Eram în trecere și am văzut luminile aprinse. Mă întrebam dacă putem sta puțin de vorbă. M-am gândit că v-ar plăcea să vă țin la curent.

– Mda, mulțumesc.

Mark se uită nervos la o ușă deschisă din spatele lui, care ducea în biroul în care era evident că lucra. Apoi îl duse pe Grace într-o altă direcție, într-o cameră de ședințe, rece, fără ferestre. Aprinse luminile și îi trase un scaun de la masa de conferințe.

Dar înainte de a se așeza, Grace căută în buzunar și scoase brățara pe care i-o dăduse Ashley.

– Am găsit asta pe scări. Este a cuiva dintre cei care lucrează aici ?

Mark se uită la brățară.

– Pe scări ?

Grace încuviință.

– De fapt, da, este a mea ; are niște magneți mici la fiecare capăt. O port la tenis. Nu știu cum a ajuns aici.

– Noroc că am găsit-o, spuse Grace.

– Într-adevăr, mulțumesc. Mark părea tare încurcat.

Grace remarcă un rând de fotografii pe pereți : un depozit în Shoreham Harbour, o casă în stil Regency și o clădire înaltă de birouri, pe care o văzuse la marginea orașului Brighton.

– Acestea sunt toate ale dumneavoastră ? întrebă el.

– Da. Mark se jucă cu brățara câteva momente, apoi o legă în jurul mâinii drepte.

– Impresionant, spuse Grace, arătând spre fotografii. Se pare că aveți o afacere înfloritoare.

– Mulțumesc. Merge bine.

Cu mintea la scandalul pe care i-l făcuse Ashley pentru că fusese nepoliticos cu detectivul ieri, la nuntă, Mark făcea acum un efort imens să nu fie la fel.

– Doriți o cafea sau altceva?

– Nu, mulțumesc, spuse Grace. Aveți părți egale, dumneavoastră și Michael Harrison?

– Nu, el deține majoritatea.

– Aha. El a dat banii?

– Da. De fapt, două treimi. Eu am venit cu restul.

Urmărindu-i cu atenție limbajul corpului, Grace întrebă:

– Și nu există probleme între dumneavoastră din cauza acestei inegalități?

– Nu, domnule polițist, ne înțelegem bine.

– Bine. Păi... Grace își înăbuși un căscat. O să cercetăm din nou zona în dimineața aceasta. Așa cum probabil ați auzit, am avut o alarmă falsă astăzi.

– Corpul tânărului bărbat. Cine era?

– Un localnic; un tânăr despre care ni s-a spus că era cam pe invers. Se pare că unii membri ai poliției îl știau. Tatăl lui are o mașină de tractare și un service auto, face multe lucrări pentru Poliția Rutieră.

– Sărmanul băiat. A fost ucis?

– Așa se pare, spuse Grace cu precauție. Apoi, uitându-se din nou cu atenție la Mark, spuse. Am dreptate că dumneavoastră și Michael Harrison aveți un cont bancar în Insulele Cayman?

Fără să clipească, Mark răspunse:

– Da, avem o companie acolo, HW Properties International.

– Împărțită în două treimi și o treime?

– Da.

Grace își aduse aminte că în acel cont erau cel puțin un milion de lire. Mai mult decât o sumă modică.

– Ce fel de asigurare aveți dumneavoastră și Michael Harrison? Aveți drept de asigurare unul asupra celuilalt, ca parteneri de afaceri?

– Avem asigurările obișnuite, doriți să vedeți polițele?

– Nu în acest moment, dar mai târziu o să vreau. Poate că ați putea să îmi trimiteți mâine, la birou, o copie prin fax ?

– Nici o problemă.

Grace se ridică.

– Atunci, nu o să vă mai deranjez în seara aceasta. Sunteți ocupat ? Lucrați de obicei duminică noaptea ?

– Îmi place să îmi rezolv toate hârtiile la sfârșit de săptămână. Este singura perioadă când nu sună telefonul.

Grace zâmbi.

– Cunosc sentimentul.

Mark urmări cum detectivul coboară scările, apoi închise ușa, asigurându-se că zăvorul este tras, și se întoarse în biroul său, porni din nou calculatorul și începu munca titanică pe care o făcea de vreo două ore și anume să citească toate copiile făcute zilnic după agenda lui Michael, din urmă cu săptămâni, să șteargă orice referire la petrecerea burlacilor.

Ashley făcuse același lucru toată după-amiaza, pe laptopurile lui Peter, al lui Luke, Josh și Robbo, spunând familiilor acestora că vrea să caute indicii despre unde s-ar putea afla Michael.

La parter, Grace închise ușa în urma lui și merse până la mașină. Dar abia după câteva minute se sui în ea. În schimb, sprijinit de portieră, se uită la ferestrele de la etajul al treilea, gândindu-se.

Nu îi plăcea de Mark Warren. Omul ăsta era un mincinos și ceva îl făcea să fie nervos ca dracu'. De asemenea, Ashley Harper mințea și ea. În mod voit, îi dăduse o brățară care nu îi aparținea lui Michael Harrison.

Și ce căuta brățara lui Mark Warren la ea acasă ?

66

– Iisuse! Michael plângea de durere, ținând mâna stângă în sus, atât cât îi permitea banda izolatoare cu care era legat de o parte și de alta a corpului. Sângele îi curgea în valuri din degetul arătător, tăiat de la prima articulație. Se uită spre lumina orbitoare. Ce e asta? Ce dracu' făcea?

– E în regulă, Mike, relaxează-te!

Mâna lui era ținută de o alta, mică și păroasă, cu o putere de fier, purtând un ceas sport la încheietură. Putea să vadă și figura agresorului, întunecată în lumina orbitoare, cu ochii lucindu-i în umbra unei glugi închise la culoare.

Apoi văzu ceva ca o frișcă albă ieșind dintr-un tub, iar în următorul moment simți cum i se pune gheață pe deget. Urlă din nou, durerea fiind aproape insuportabilă.

– Știu ce fac, Mike. Nu trebuie să te îngrijorezi, nu se va infecta. Mi-ar plăcea să îmi spui Vic. Ai înțeles? Vic?

– Vrrr, bolborosi Michael.

– E bine să ne spunem pe numele mici. Suntem parteneri de afaceri, vezi? Așa trebuie, să ne spunem pe numele mici.

Agresorul său scoase un bandaj lung, alb și îl legă strâns în jurul vârfului degetului sângerând, apoi din ce

în ce mai jos, ca un garou. După aceea puse un plasture deasupra, ca să stea fix.

– Vezi, Michael, din punctul meu de vedere, ți-am salvat viața. Lucrul acesta ar trebui să valoreze ceva, nu ? Și din ce am citit în ziare și am văzut la televizor, se pare că tu ești plin de bani. Iar eu nu, asta este diferența. Vrei niște apă ?

Michael încuviință. Încercă să gândească limpede, dar durerea surdă și continuă din deget făcea acest lucru imposibil.

– Dacă vrei să bei, trebuie să îți scot banda de pe gură. O să fac asta, cu condiția să nu începi să țipi. Ai înțeles, Michael ?

El încuviință din cap.

– Eu îmi țin tot timpul cuvântul. Dar tu ?

Michael încuviință din nou.

O mână se îndreptă spre el și în momentul următor, Michael simți că jumătate din pielea de pe față îi este smulsă. Deschise gura, în timp ce bărbia și obrajii îl înțepau ca naiba. Apoi bărbatul se aplecă cu o sticlă de apă minerală, cu capacul desfăcut în mână și turnă puțin din conținut în gura lui Michael. O bău lacom și câteva picături îi curseră pe bărbie și pe gât. Avea un gust bun și rece. Apoi o parte din apă o luă pe un drum greșit și se înecă.

I se luă sticla de la gură, iar el continuă să tușească. Când termină, se simțea mult mai vioi. Putea să simtă aerul rece și umed și miros de motorină, de parcă era într-un fel de parcare subterană. Uitându-se către figura cu glugă, întrebă:

– Unde sunt ?

– Nu prea ai ținere de minte, Mike. Ți-am spus să nu mă întrebi nici unde ești, nici cine sunt.

– Mi-ai spus că te cheamă Vic.

– Sunt Vic pentru tine, Mike.

Cu mintea mai limpede acum, lui Michael începea să îi fie mai frică de acest bărbat decât îi fusese în sicriu.

– Cum... cum m-ai găsit?

– Am stat toată săptămâna în rulotă. Mă ocup cu verificarea rețelelor de telefonie mobilă din sudul Angliei, pentru companii. Ascult radio Citizen's Band, vorbesc cu prieteni stabiliți prin lume. Când nu este nimeni cu care să stau de vorbă, scanez toate frecvențele audio, uneori ascult ce își mai spune poliția. Cu echipamentul meu, pot să ascult aproape tot ceea ce doresc, telefoane mobile, orice. Ți-am spus că am lucrat la transmisiuni în Marina Australiană.

Michael încuviință.

– Și miercuri, după ce am terminat treaba, am dat peste tine și Davey care aveați o conversație interesantă. Am rămas pe frecvență și am ascultat și discuțiile următoare între voi doi. Am văzut știrile la televizor și am auzit de sicriu. Așa că am căzut pe gânduri și ce mi-am zis: dacă ar fi să mă duc cu cei mai buni prieteni la petrecerea burlacilor, de ce să iau un sicriu cu mine? Poate ca să te ascund undeva? Să fac un fel de glumă macabră? Așa că am mers la Oficiul firmelor din Brighton și am căutat firma ta. Și, minune! Am aflat că ai cerut autorizație de construire pe terenul împădurit pe care l-ai cumpărat anul trecut, chiar în zona în care erau cârciumile vizitate de voi. M-am întrebat dacă asta nu era chiar o coincidență! Și mi-am imaginat că, după o noapte de beție, prietenii tăi vor fi niște leneși nenorociți. Nu te-ar fi cărat prea mult. Ar trebui să fii aproape de un drum accesibil cu mașina.

– Acolo eram? întrebă Michael.

– Acolo ai mai fi fost și acum, prietene. Acum spune-mi despre banii pe care i-ai trimis în Insulele Cayman.

– Ce vrei să spui?

– Ţi-am spus, am ascultat ce vorbeşte poliţia. Nu-i aşa că ai bani în Insulele Cayman ? Aproape un milion, am înţeles. Nu ar fi asta o recompensă rezonabilă pentru că ţi-am salvat viaţa ? Ar fi chiar ieftin, aş putea adăuga eu.

67

Dimineața următoare, la ora 7.20, Grace ajunse la sediul Poliției din Sussex. Cerul era de un albastru-întunecat, cu mănunchiuri de nori ca niște bucăți de cârpă. Unul dintre polițiștii cu care făcuse echipă cu mulți ani în urmă știa totul despre formațiunile de nori și putea să spună cum va fi vremea după aspectul acestora. Din câte își aducea aminte, norii de astăzi erau cumulonimbus. Însemna că vremea va fi uscată. Foarte bună pentru căutările de astăzi.

În majoritatea sediilor de poliție, ar fi putut mânca un mic dejun consistent, lucru necesar ca să se încarce cu energie, se gândi el mergând pe coridor spre automate. Dar nu și aici. Introduse o monedă în dreptul băuturilor fierbinți, apoi așteptă ca paharul de plastic să se umple cu cafea cu lapte. Mergând înapoi în birou, își dădu seama cât de obosit era. Se răsucise toată noaptea pe o parte și pe alta, aprinsese lumina, scrisese ceva, apoi o stinsese și din nou de la capăt. Amănunte și fapte din Operațiunea Salsa îi tot veneau în minte, puțin câte puțin, până când lumina zilei începu să se strecoare printre draperii și se auziră primele cântece ale păsărelelor.

Brățara. BMW-ul care sosea atât de târziu acasă, acoperit de noroi. Mark Warren care lucra la birou duminică

noapte. Bradley Cunningham, unchiul lui Ashley din Canada. Expresia și comportamentul lui Ashley Harper la morgă. Rezultatul analizelor asupra mostrelor de pământ, care trebuia să vină astăzi. Posibil să vină și rezultatele de pe casetele video.

Se uită la documentele din tăvița de intrări, peste care era corespondența de săptămâna trecută, de care nu se ocupase încă, apoi deschise calculatorul și se uită la numărul și mai mare de mesaje primite pe mail. Apoi ușa se deschise și auzi un glas vesel:

– Bună dimineața, Roy.

Era Eleanor Hodgson, secretara sa, pe care o rugase să vină mai devreme astăzi. Ținea o foaie în mână.

– Ce ai făcut în weekend ? întrebă el.

– Foarte bine, am fost la nunta nepoatei mele sâmbătă, apoi am avut în vizită toate rudele. Tu ?

– Am reușit să ajung la țară ieri.

– Foarte bine ! spuse ea. Aveai nevoie de o pauză și de aer proaspăt. Se uită la el mai atentă. Arăți foarte palid, să știi.

– Mie îmi spui ! Luă foaia, știind deja despre ce era vorba. Era programul de săptămâna aceea. De când se știa, ea îi făcea agenda la începutul fiecărei săptămâni.

Se așeză. Mirosul de cafea îl tenta, însă lichidul era prea fierbinte ca să îl poată bea. Se uită prin agendă pentru a se elibera de tot ce nu era foarte important acum, dat fiind faptul că investiga cazul lui Harrison.

La ora 10, în dimineața asta, era citat la tribunal pentru continuarea procesului lui Suresh Hossain și trebuia să se ducă. La ora 13 avea programare la medicul stomatolog, în Lewes, și trebuia să o anuleze. Mâine, la ora 15, avea programată o întâlnire cu cei de la secția de criminalistică din South Wales, pentru un schimb de informații asupra cazului unui răufăcător cunoscut din Swansea, care fusese găsit mort, cu un tac de biliard înfipt între

ochi, într-o zonă pustie de lângă Newhaven. Trebuia să o reprogrameze. Miercuri trebuia să meargă la Colegiul de Poliție din Bramshill, pentru un curs de amprentare ADN. Evenimentul principal de joi era întâlnirea cu echipa de crichet a sediului central al Poliției din Sussex, cu care avea bătăi de cap pentru că era secretar onorific al adunării generale anuale. Vineri nu era nimic programat pentru moment, iar sâmbătă era un exercițiu de simulare a unui atac terorist în Shoreham Harbour în care el nu era implicat.

Ar fi fost o săptămână liniștită, dacă nu erau procesul Hossain și acum Operațiunea Salsa. Dar, din experiență, știa că puține săptămâni se sfârșesc așa cum te-ai aștepta.

Îi spuse lui Eleanor să îi reprogrameze totul, cu excepția întâlnirilor de la tribunal, apoi scotoci prin corespondență, dictând răspunsuri la cele mai urgente probleme. Își verifică rapid e-mailurile și pentru că timpul era scurt, iar el scria încet, dictă răspunsuri și la acestea. Apoi merse pe coridoarele întortocheate către biroul de investigații. Deja se simțea ca acasă acolo.

Întâlnirea de la ora 8.30 a fost scurtă. Nu se mai întâmplase nimic în timpul nopții, în afară de ceea ce aflase de la Max Candille, lucru pe care voia să îl țină doar pentru el, și de vizita la Double-M. Dacă aveau noroc, poate vor avea noutăți pentru ședința de la ora 18.30.

Grace merse cu mașina spre Lewes, oprindu-se la o benzinărie ca să își cumpere un sandviș cu ou și șuncă, din care încă mai mânca în timp ce urca treptele tribunalului la ora 9.30. Simțea că va fi o zi foarte lungă.

Procedurile de dimineață îi erau prezentate Judecătorului de către consiliu, iar tot ceea ce putea face Grace era să piardă timpul în sala de așteptare, dictându-i câte ceva la telefon lui Eleanor și vorbind cu Glenn Branson de câteva ori. Nu era suficient timp pentru ca în pauza

de masă să se ducă la birou și apoi să se întoarcă, așa că până la urmă merse la stomatolog pentru controlul pe care-l făcea la fiecare șase luni. Spre ușurarea lui, nu avea nicio problemă, deși primi o mustrare din partea medicului pentru că nu își spăla gingiile suficient de bine. Dar cel puțin nu avea nici o carie. Dintotdeauna îi era groază de ele.

Se întoarse la ora 14 la tribunal și află că nu era nevoie de el toată ziua, așa că reveni la birou. Pentru că se ocupase numai de Operațiunea Salsa, se strânseseră foarte multe rapoarte de făcut; se strădui să rezolve ce era mai urgent.

Până să înceapă întâlnirea de la ora 18.30, își dădu seama că fusese o după-amiază lipsită de evenimente pentru el. Dar după cum arăta echipa sa, era clar că se întâmplase ceva. Bella Moy îi transmise noutatea:

– Tocmai am primit un telefon de la Phil Wheeler, tatăl băiatului găsit mort după-amiază.

– Și?

– Spunea că nu știe dacă este ceva important, dar se pare că fiul său i-a spus că a vorbit cu Michael Harrison la un walkie-talkie, începând de marți.

68

Ashley se opri în spatele lui Mark, care stătea aplecat peste birou, în fața computerului, încercând să ajungă la zi cu problemele de serviciu. Trebuia să răspundă arhitectului, furnizorului de materiale și constructorului companiei la o serie de mesaje și probleme ridicate de departamentul de planificare asupra celui mai ambițios proiect de până acum, noul ansamblu de douăzeci de case, numit Ashdown.

Își puse mâinile în jurul gâtului lui, se aplecă în față și i se cuibări lângă obraz. El respiră în esența îmbătătoare a parfumului ei de vară și a mirosului de citrice din păr.

Cu ochii încețoșați, își ridică mâinile și îi prinse obrajii în palme.

– Ne vom descurca, spuse el.

– Bineînțeles. Noi ne descurcăm întotdeauna, nu-i așa?

– Exact.

Se aplecă mai în față și îl sărută pe frunte.

Mark aruncă o privire prin birou, către ușa deschisă, îngrijorat zi și noapte de cine ar fi putut intra.

Ea îl sărută din nou.

– Te iubesc, spuse ea.

– Și eu te iubesc, Ashley.

– Sigur? Nu mi-ai arătat prea multă afecțiune în ultimele zile, îl certă ea.

– Da. Și tu ai stat cumva numai cu mine?

– Hai să uităm de asta.

Îl mușcă puțin de ureche, desfăcându-i nasturii de la cămașă, lăsându-și mâinile să îi alunece înăuntru și începu să se joace cu sfârcurile lui, strângându-le între degetul mare și arătător. Îl simți cum reacționează aproape instantaneu; respira sacadat, iar sfârcurile i se întăriseră. Scoțându-și mâinile din cămașă, veni în fața lui, opri calculatorul, apoi îi șopti în ureche:

– Fă sex cu mine.

– Aici?

– Aici, acum!

Michael se ridică, puțin speriat și se uită la ceas.

– Cei de la curățenie vin în jur de 6.30... vor veni...

Ashley îi desfăcu cureaua și îi trase fermoarul de la pantaloni. Apoi îi dădu jos pantalonii și chiloții cu o singură mișcare rapidă.

– Atunci va trebui să o facem repede, nu? Se opri și se uită un moment, apreciativ, la penisul său întărit și spuse: Deci cineva pare încântat să mă vadă.

Apoi îl luă în gură.

Mark se uită pe fereastră. Geamurile de la clădirea opusă dădeau chiar spre ei. Încercă să se dea într-o parte și aproape că se împiedică în pantaloni. Se aplecă în față, trase de nasturii de la cămașa lui Ashley, își băgă mâinile înăuntru și îi desfăcu sutienul. În câteva minute, complet gol cu excepția pantofilor și a șosetelor, stătea deasupra ei, înăuntrul ei, mirosul covorului prăfuit, din material sintetic amestecându-i-se în nări cu parfumul lui Ashley.

Se auzi un sunet ascuțit de la interfon.

– La naiba! spuse el, speriat. Cine dracu' să fie?

Ashley îl trase mai adânc în ea, înfigându-i unghiile în spate.

– Ignoră, spuse ea.

– Dar dacă este Michael? Care vrea să verifice dacă este cineva înăuntru?

– Ești așa de pămpălău! spuse ea, dându-i drumul.

Ignorând remarca, Mark se ridică în picioare și ieși din cameră până la biroul de la recepție unde de obicei stătea Ashley și se uită la monitorul alb-negru. Văzu un bărbat cu o cască de motociclist, ținând un pachet în fața ușii de la intrarea principală. Mark apăsă pe butonul interfonului.

– Da?

– Un pachet pentru domnul Mark Warren, de la Double-M Properties.

– Nu îl poți pune în cutia poștală?

– Am nevoie de semnătură.

Mark înjură.

– Cobor imediat. Se îmbrăcă la loc, băgându-și cămașa în pantaloni, apoi îi dădu un sărut lui Ashley. Mă întorc în două secunde.

– Nu-ți face griji în privința mea, spuse ea fără să zâmbească. O să continui fără tine.

Mark se grăbi să coboare, deschise ușa și luă sacoșa de la un bărbat mic și îndesat, îmbrăcat cu o haină pe care era scris „CURIERAT RAPID". Pe pungă era tipărită adresa lui, dar nu era nici o informație despre expeditor. Semnă în registru, i se dădu o copie după aviz, închise ușa și urcă la loc scările.

Ceea ce era scris de mână în dreptul expeditorului de pe registru părea să însemne „Furnizorii JK". Mark nu avea nici o idee despre ce era înăuntru. Avea atât de mult de lucru cu hârtiile referitoare la planurile de construcție, încât simțea că se scufundă sub greutatea lor. Probabil că în pungă erau o mulțime de desene de la furnizorul de materiale. Era totuși destul de extravagant să le trimită prin curier, când ajungeau la fel de bine și prin poștă. O să

deschidă pachetul mai târziu. Acum nu avea nimic în minte, decât pe Ashley zăcând goală pe covorul din biroul lui. Iar el se simțea nebunește, extraordinar de excitat.

Apoi, pe neașteptate, la câteva secunde după ce se așezase deasupra ei, totul se termină.

– Îmi pare rău, spuse el, ținându-și greutatea în coate.

– Te-a excitat curierul pe motocicletă ? întrebă ea, numai pe jumătate în glumă.

– Da, sigur.

– O mulțime de bărbați sunt homosexuali și nu își dau seama. Știi, motocicliștii îmbrăcați în piele pot fi un lucru foarte erotic pentru unii bărbați.

– Ce vrea să zică asta ?

– Tu ce crezi ? Mă lași aici în pielea goală, tocmai când eram gata să termin; te duci jos și vezi un tip îmbrăcat în piele și în momentul următor tu termini, înainte de a ajunge înăuntrul meu.

Se răsuci și se așeză lângă ea pe covor, trecându-l un fior prin tot corpul.

– Îmi pare rău, spuse el. Doar că am o grămadă de lucruri pe cap în acest moment.

– Iar eu nu am ?

– Poate că te descurci mai bine decât mine.

– Nu știu cu ce ești tu în stare să te descurci, Mark. Credeam că tu ești tipul puternic, iar Michael cel slab.

El se apleca în față și își acoperi fața cu palmele.

– Ashley, suntem amândoi tensionați, da ?

– Tu nu ar trebui să fii, doar ce ai avut parte de un orgasm minunat.

– Bine, bine, bine. Mi-am cerut scuze. Vrei să mă ocup de tine ? O să te fac să termini, știi cum, cu mâna.

Ea se ridică brusc, luându-și hainele în timpul acesta.

– Lasă, nu mai am nici un chef de asta.

Amândoi se îmbrăcară în liniște. Ashley rupse tăcerea în timp ce se ruja.

– Ştii ce se spune, Mark? Sexul satisfăcător înseamnă unu la sută într-o relaţie; sexul mai puţin satisfăcător e nouăzeci și nouă la sută.

– Credeam că de obicei suntem satisfăcuți amândoi.

Ea își privi buzele rujate în oglindă, ca și cum era gata să iasă la o întâlnire.

– Mda, și eu am crezut la fel.

Mark înaintă și puse o mână în jurul ei.

– Ashley, iubito. Haide, mi-am cerut scuze, dar sunt atât de stresat. Ar trebui să plecăm undeva câteva zile.

– Da, asta sigur ar da bine, nu-i așa?

– Vreau să spun, atunci când se termină totul.

Se uită la el cu o privire tăioasă.

– Şi când mai exact se va termina totul?

– Nu știu.

Își puse oglinda în geantă.

– Mark, dragule, nu se va termina niciodată cât timp Michael este în viață. Amândoi știm asta. Ne-am tăiat craca de sub picioare atunci când ai luat tubul de respirat marţi noapte. Îl sărută pe obraz. Pe mâine dimineață.

– Pleci?

– Da, plec. Întotdeauna plec la sfârșitul programului; e ceva rău în asta? Mi se pare că trebuie să păstrăm aparențele.

– Cred că da, voiam doar...

Ea se uită la el câteva secunde.

– Adună-te, pentru numele lui Dumnezeu. Ai înţeles?

El încuviință. Apoi ea plecă.

Mark mai rămase încă o oră să răspundă la e-mailuri, apoi, deranjat de sunetul celor de la curățenie, se hotărî să nu mai stea și să termine treaba acasă.

În drum spre ușă, luă pachetul pentru care semnase mai devreme și îl deschise. Era ceva înăuntru, un obiect mic, învelit strâns în celofan și legat cu o bandă.

Încruntându-se, se întrebă ce era. Un card pentru telefonul mobil ? O piesă pentru computer ?

Luă niște foarfece din sertarul biroului și desfăcu celofanul la un capăt, trase de el și se uită înăuntru.

La început crezu că este o glumă – un deget de plastic pe care îl poți cumpăra din magazinele cu ciudățenii. Apoi văzu sângele.

– Nu ! strigă el, simțindu-se dintr-odată amețit. Nu ! Nu !

Degetul tăiat căzu din pachet și ateriză fără zgomot pe covor.

Făcând câțiva pași în spate îngrozit, Mark văzu că în pachet era un plic.

69

Grace ieși de pe drumul principal și intră pe un drum de țară, chiar la marginea Lewes-ului. Trecu pe lângă firma unui magazin, pe lângă o cabină telefonică, apoi, în partea stângă, văzu un gard înalt, din metal, cu sârmă ghimpată deasupra. Unele părți din gard erau căzute, altele nu. De-a lungul gardului erau două porți, deschise larg, care arătau ca și cum nu ar mai fi fost închise de un deceniu. Pe una din ele era fixată o firmă de tablă îndoită, aproape ștearsă, pe care scria „TRACTĂRI AUTO WHEELER". Lângă era un alt panou, mult mai mic, pe care scria „Atenție, câini!"

Modul în care arăta casa se apropia cel mai mult de imaginea unei case de la țară. Era însă mai mult decât dărăpănată și mai murdară decât orice loc pe care îl văzuse Grace în viața lui.

În curte era o mașină de tractare mare, de culoare albastră, parcată între mai mult de o duzină de mașini lovite, unele făcute praf, altele doar ușor atinse dintre care una, o Toyota mică, arăta ca și cum ar fi fost parcată și cineva furase tot ce putuse fi luat din ea.

Mai erau buturugi tăiate și netăiate, o capră de tăiat lemne, un fierăstrău ruginit, o rulotă uzată, lângă care era un panou pe care scria cu cretă „Promoție pentru pomii

de Crăciun" și un bungalow care arăta ca și cum ar fi putut să se dărâme în orice moment.

În timp ce intra în curte și oprea motorul, auzi lătratul fioros al unui câine de pază rupând tăcerea serii călduroase. Pentru câteva minute rămase prevăzător în mașină, așteptând să apară dulăul. Dar ușa casei se deschise și ieși un bărbat îndesat. În vârstă de aproximativ cincizeci de ani, cu puținul păr pe care-l mai avea nespălat, era nebărbierit și avea o burtă imensă de la bere, abia ținută sub o vestă și care atârna peste cureaua pantalonilor maro ca un munte de zăpadă gata să provoace o avalanșă.

– Domnul Wheeler? întrebă Grace, încă speriat de lătratul câinelui de mai devreme, care devenea din ce în ce mai puternic.

– Da? Bărbatul avea o față blândă, cu ochi mari și triști și mâini muncite. Mirosea a sfoară și a ulei de mașină.

Grace își scoase legitimația și o ținu astfel încât bărbatul să o poată vedea.

– Sunt detectivul căpitan Grace de la departamentul de criminalistică al Poliției din Sussex. Îmi pare foarte rău pentru fiul dumneavoastră.

Bărbatul rămase drept, impasibil, apoi Grace observă că începe să tremure. Își încleștă mâinile și lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji.

– Doriți să intrați? întrebă Phil Wheeler cu o voce tremurată.

– V-aș fi recunoscător dacă mi-ați putea acorda câteva minute.

Interiorul casei era aproape la fel ca exteriorul, iar mirosul indica un fumător înrăit. Grace îl urmă pe bărbat într-o cameră de zi întunecată, cu un set de mobilă din trei piese și un televizor mare, vechi. Aproape fiecare centimetru de podea era acoperit cu reviste auto, reviste despre viața la țară și discuri de vinil. Pe masă, erau fotografia unei femei cu părul deschis la culoare care își

odihnea mâinile pe umerii unui băiețel pe scuter și niște bibelouri chinezești, dar nu era nimic pe pereți. Un ceas așezat pe șemineu, fixat în stomacul unui bibelou chinezesc care întruchipa un cal de curse, arăta ora 19.10. Verificându-l cu ceasul său, Grace fu uimit să vadă că era destul de exact.

Dând la o parte câteva coperte de la discuri de pe fotoliu, Phil Wheeler spuse, ca și cum ar fi dat o explicație:

– Lui Davey îi plăceau lucrurile astea, obișnuia să le asculte tot timpul, îi plăcea să colecționeze...

Își ieși din fire și ieși din cameră.

– Ceai? întrebă el.

– Nu, mulțumesc, răspunse Grace, nefiind sigur de curățenia din bucătărie.

Cum gradul de dificultate al interogatoriului era scăzut, acesta ar fi putut fi luat de orice detectiv, dar Grace era adeptul muncii pe teren. Era stilul său de lucru și era un aspect al muncii de polițist pe care îl găsea cel mai interesant și, ca acum, provocator.

După câteva minute, Phil Wheeler se întoarse în cameră, dădu la o parte de pe scaun câteva reviste și niște coperte de discuri și se așeză, apoi scoase o cutie cu tutun din buzunar. Ținu deschisă cutia cu degetul arătător, desfăcu un pachet cu foițe de țigări, apoi începu să își răsucească o țigară cu o singură mână. Grace nu se putea abține să nu îl privească; întotdeauna îl fascinase modul în care oamenii făceau lucrul acesta.

– Domnule Wheeler, am înțeles că fiul dumneavoastră v-a spus că a discutat cu o persoană dispărută, Michael Harrison, la un walkie-talkie.

Phil Wheeler își plimbă limba de-a lungul hârtiei și lipi țigara.

– Nu înțeleg de ce cineva ar fi vrut să îi facă rău băiatului meu. Era cea mai prietenoasă persoană pe care o puteai întâlni. Ținând țigara neaprinsă, gesticulă prin aer.

Sărmanul băiat avea apă în creier, știți, encefalită. Nu era inteligent, dar toată lumea îl plăcea.

Grace zâmbi cu simpatie.

– Avea mulți prieteni în Poliția Rutieră.

– Era un băiat bun.

– Așa am auzit.

– Era viața mea.

Grace așteptă. Wheeler își aprinse țigara cu un chibrit dintr-o cutie marca Swan Vesta și câteva momente mai târziu mirosul dulce de tutun pluti până la Grace. Îl inspiră adânc, bucurându-se de mireasmă, dar fără să se bucure și de ceea ce trebuia să facă. Să vorbească cu noile victime era, după părerea lui, singurul lucru îngrozitor în poliție.

– Puteți să îmi spuneți câte ceva despre conversațiile lor? Despre walkie-talkie?

Bărbatul trase din țigară și apoi scoase fumul pe gură și pe nas în timp ce vorbea.

– M-am supărat foarte tare pe el vineri sau sâmbătă, nu mai știu când. Nu știam că are nenorocitul ăla de walkie-talkie. Mi-a spus apoi că îl luase de lângă locul unde se întâmplase accidentul acela groaznic marți seara, cu cei patru băieți.

Grace încuviință.

– Nu se mai oprea din vorbă despre noul lui prieten. Ca să fiu sincer, nu prea l-am băgat în seamă. Cum să spun, Davey trăia în propria lume în majoritatea timpului. Întotdeauna avea conversații cu persoane aflate în capul său. Își puse țigara într-o scrumieră de metal, apoi își tamponă ochii cu o batistă mototolită și își trase nasul. Tot timpul vorbea. Uneori trebuia să îl opresc, altfel reușea să mă înnebunească.

– Vă aduceți aminte ce v-a spus despre Michael Harrison?

– Era foarte entuziasmat pentru că i se spusese că putea deveni un erou. Era vineri, cred. Vedeți, îi plăceau

filmele americane cu polițiști și întotdeauna își dorise să fie erou. Îmi tot spunea că știe unde este cineva și că este singura persoană din lume care știe lucrul acesta și că e șansa lui să devină erou. Dar nu l-am prea ascultat; avusesem o zi plină din cauza a două mașini accidentate pe care a fost nevoie să le tractăm și nu am făcut legătura cu cazul dumneavoastră.

– Aveți acel walkie-talkie?

Bărbatul dădu din cap.

– Cred că Davey îl luase cu el.

– Davey conducea?

Bărbatul dădu din cap.

– Îi plăcea să conducă mașina uneori și îl lăsam să o facă pe un drum liniștit. Știți, eu țineam o mână pe volan. Dar nu, nu ar fi putut conduce niciodată, nu era în stare. Avea doar o bicicletă, atât.

– A fost găsit la aproximativ zece kilometri depărtare de aici. Credeți că se dusese să îl găsească pe Michael Harrison? Să încerce să devină un erou?

– Am fost nevoit să mă duc să tractez o mașină sâmbătă după-amiază, iar Davey nu a vrut să vină cu mine, mi-a spus că are ceva important de făcut.

– Ceva important?

Philip Wheeler încuviință trist.

– Îi plăcea să creadă că este important.

Grace zâmbi, gândindu-se că tuturor ne place lucrul acesta. Apoi întrebă:

– Ați înțeles de la Davey cam pe unde ar putea fi Michael Harrison?

– Nu, nu am făcut nici o legătură, așa că nu i-am acordat atenție.

– Domnule Wheeler, aș putea vedea camera fiului dumneavoastră?

Phil Wheeler întinse un deget, arătând un loc în spatele lui Grace.

– În rulotă. Lui Davey îi plăcea acolo. Puteți merge, dar nu vă supărați dacă eu nu vin... eu... Își scoase din nou batista.

– E în regulă, înțeleg.

– Nu este închisă.

Grace traversă curtea și se îndreptă spre rulotă. Câinele pe care încă nu îl văzuse și despre care credea că era în partea cealaltă a casei începu să latre din nou, mult mai agresiv. Lipit de ușa de la intrare era un semn de avertizare pe care scria „Atenție, se trage!"

Încercă clanța, apoi deschise ușa și intră. Pe jos erau mai multe mochete mototolite, acoperite cu șosete, lenjerie, tricouri, ambalaje de la dulciuri, o cutie desfăcută de la McDonald's, cu ketchup întărit pe capac, rulmenți, plăcuțe de înmatriculare vechi, americane și câteva șepci de baseball. Camera era și mai murdară decât casa și se simțea un miros puternic de picioare nespălate, care îi aducea aminte de un vestiar școlar.

Mare parte a spațiului din cameră era ocupat de un pat și un televizor care stătea strâmb și care oscila între alb-negru și color, la care văzu că rulează *Lege și ordine*. Lui Grace nu îi plăcuse niciodată să urmărească filme polițiste britanice; întotdeauna reușeau să îl enerveze arătând proceduri greșite sau decizii stupide făcute de cei care investigau. Filmele americane păreau mai interesante, mai reale. Dar poate asta era așa pentru că nu știa suficient de bine procedurile din poliția americană, astfel încât să fie critic.

Uitându-se în jur, remarcă lipite pe pereți reclame ce păreau a fi rupte din reviste. Uitându-se mai atent, remarcă faptul că toate erau reclame la produse americane: mașini, arme, mâncare, băutură, locuri de vacanță.

Pășind pe lângă cutia de McDonald's, se uită la un computer marca Dell foarte vechi, din procesorul căruia ieșea o dischetă, pus pe un birou pe care mai erau o cutie cu batoane de ciocolată Twinkie, o păpușă de plastic cu

Bart Simpson, înaltă de o sută cincizeci de centimetri și o bucată de hârtie liniată, pe care erau niște litere scrise cu stiloul, cu o caligrafie de copil.

Grace se uită cu atenție la mâzgălitură și își dădu seama că era un desen scris cu litere de începător. Între două linii paralele era mâzgălit:

„A26. LA NORD DE KROWBURG. DOUĂ GRILAJE PENTRU VITE. 3 KILOMETRI. O CASĂ DE ȚARĂ ALBĂ."

Era o hartă.

Sub ea văzu o înșiruire de numere: 0771 52136. Părea să fie un număr de mobil și încercă să sune, dar nu se întâmplă nimic.

Mai stătu douăzeci de minute, timp în care scotoci prin toate lucrurile din cameră, deschise toate sertarele, dar nu găsi nimic altceva care să îl intereseze. Apoi merse cu bucata de hârtie înapoi în casă, la Phil Wheeler.

– V-a vorbit Davey despre asta ?

Phil Wheeler dădu din cap.

– Nu.

– Indicațiile acestea vă aduc aminte de ceva ?

– Două grilaje pentru vite, trei kilometri, casă albă ? Nu, nu îmi aduc aminte de nimic.

– Și numărul ? Îl recunoașteți ?

Bărbatul se uită la număr, citind fiecare cifră cu voce tare.

– Nu, nu îl recunosc.

Grace hotărî că obținuse tot ce se putuse de la bărbat în seara aceasta. Se ridică, îi mulțumi și îi spuse din nou că îi pare rău pentru fiul său.

– Doar să îl prindeți pe nenorocitul care a făcut-o, domnule detectiv. Cel puțin faceți asta pentru mine și pentru Davey, da ?

Grace îi promise că va face tot ce era posibil.

70

Mark Warren, ud de transpirație, băgă cheia în încuietoarea de la ușa apartamentului său, speriat pentru o clipă că ar fi putut fi blocată. Apoi deschise ușa cu teamă, intră, o închise la loc, încuie și puse lanțul de siguranță.

Ignorând mulțimea de plicuri care îl aștepta, își puse jos servieta, își desfăcu nodul de la cravată și nasturele de la gât, apoi își aruncă jacheta și cravata pe canapea. Își turnă patru degete de whisky Balvenie, puse niște gheață de la frigider în pahar și luă o înghițitură.

Deschise geanta de piele în care își ținea laptopul și scoase pachetul primit mai devreme, ținându-l la distanță, abia îndrăznind să se uite la el. Îl puse pe masa de lac negru dintr-un colț al camerei și scoase biletul la care se uitase deja mai devreme, în birou. Apoi se duse lângă măsuța de cafea, luă o înghițitură mare de cafea și se așeză.

Biletul era scurt, tras la imprimantă pe o coală de hârtie A4. Scria:

> Verifică amprentele și o să afli că aparțin prietenului și partenerului tău de afaceri. La fiecare 24 de ore voi tăia câte o bucată din ce în ce mai mare din el. Până când o să faci exact ceea ce îți spun.

Biletul nu era semnat.

Mark mai bău din whisky și goli paharul. Îl umplu din nou, cu încă patru degete de băutură și cuburi de gheață, apoi citi din nou biletul. Și din nou. Undeva afară se auzi o sirenă și tresări. Interfonul sună, reușind să îi inducă o stare de panică. Îndreptându-se către monitorul camerei de supraveghere, spera cu disperare să fie Ashley. Avea telefonul închis și când încercase să o sune de la birou și cu câteva minute în urmă, când o apelase din lift.

Dar nu era Ashley, ci vedea figura unui personaj pe care, după părerea lui, îl văzuse prea mult în ultimele zile: detectivul Grace.

Câteva momente se întrebă dacă să îl evite și să îl lase să plece, să se întoarcă altă dată. Dar poate că avea noutăți.

Ridică receptorul și îi spuse lui Grace să intre, apoi apăsă butonul pentru a deschide ușa.

I se păru că în doar câteva secunde Grace ciocăni la ușă, iar el abia avu timp să adune biletul și pachetul și să le ascundă în dulap.

– Bună seara, domnule ofițer, spuse Mark în timp ce deschidea ușa, brusc conștient de faptul că se simte puțin amețit de la băutură și că vocea îi era puțin afectată. Îl ținu la distanță pe Grace în timp ce dădeau noroc, astfel încât polițistul să nu sesizeze alcoolul din respirație.

– Vă deranjează dacă intru câteva minute sau sunteți prea ocupat ?

– Nu sunt niciodată prea ocupat pentru dumneavoastră, domnule ofițer, sunt aici ca să vă ajut tot timpul. Ce noutăți aveți ? Doriți ceva de băut ?

– Un pahar cu apă, mulțumesc, răspunse Grace, simțindu-se însetat.

Se așezară amândoi unul în fața celuilalt pe fotoliile de piele și Grace îl urmări pentru câteva momente. Bărbatul părea extrem de nervos, părea că nu se concentrează foarte bine și mirosea foarte tare a alcool. Uitându-se în ochii lui cu atenție, Grace îl întrebă :

– Ce ați mâncat la masa de prânz astăzi?

Ochii lui Mark se îndreptară spre stânga un moment, apoi reveniră spre centru.

– Un sandviș cu carne de curcan și afine, de la un magazin de după colț. De ce?

– Hrana este foarte importantă, spuse Grace. În special când ești stresat. Îi zâmbi încurajator lui Mark, apoi luă o gură de apă din paharul înalt, scump, care i se adusese. Mark, e un mister la mijloc și mă întrebam dacă puteți să mă ajutați să îl rezolv.

– Sigur că da, voi încerca.

– Două camere de filmat au înregistrat joi noaptea un BMW X5 înregistrat pe numele Mark Warren, venind dinspre Lewes și mergând spre Brighton. Grace făcu o pauză pentru a-și scoate agenda din buzunar. Mda, pe la ora 12.29 noaptea și din nou la ora 12.40. Grace se hotărî să nu spună nimic despre rezultatul analizelor făcute asupra pământului care îi fuseseră înmânate la ședința de dimineață. Ca un leu care se îndreaptă către pradă, el se aplecă înainte. Poate că ați fost într-o plimbare nocturnă în Ashdown Forest?

Se concentră asupra ochilor lui Mark. În loc ca aceștia să se ducă spre partea stângă, ca atunci când acesta răspunsese la întrebarea despre sandviș, adică în emisfera constructivă, se duseră rapid către dreapta, apoi stânga, apoi dreapta din nou, rămânând acolo mai mult timp. Emisfera creativă. Intenționa să răspundă la întrebare cu o minciună.

– Se prea poate, răspunse el.

– Se prea poate? Nu e puțin cam neobișnuit să conduci în toiul nopții în mijlocul unei păduri? Nu v-ați putea aduce aminte puțin mai limpede acest lucru?

– Pentru mine nu este neobișnuit, răspunse Mark, luându-și băutura. Dintr-o dată, tot limbajul corpului i se schimbă. Era rândul lui Grace să se simtă nesigur,

întrebându-se ce se întâmplă. Michael se lăsă pe spate și învârti băutura în pahar, auzindu-se clinchetul cuburilor de gheață. Vedeți, acolo vom dezvolta următoarea construcție importantă. Am obținut în urmă cu două luni permisiunea de construcție a unui complex de cinci acri, cu douăzeci de case, chiar în inima pădurii. Însă acum lucrăm la detalii, pentru că primim foarte multe plângeri de la grupurile de ecologiști. Mă tot duc și mă întorc din pădure, zi și noapte; trebuie să verific factorii de mediu, iar o parte importantă din aceștia o reprezintă impactul pe care îl va avea construcția asupra vieții în sălbăticie, pe timp de noapte. Lucrez la un întreg raport care să îmi susțină aplicația.

Inima lui Grace se opri; se simțea ca și cum i se trăsese covorul de sub picioare, foarte repede. Cheltuise bună parte din bugetul de o mie de lire pe o analiză de sol și se simțea ca un idiot. De ce nu a știut de lucrul acesta? De ce nu știa nici Glenn Branson sau altcineva din echipă?

Ideile îi fugeau, iar el încerca să se concentreze și să și le pună în ordine. Mark Warren arăta în continuare foarte rău, iar Grace avea impresia că nu era îngrijorat din cauza partenerului său de afaceri. Ca și agresivitatea arătată la nuntă, toate elementele indicau altceva, dar nu știa exact ce.

Apoi, pentru a treia oară în ultimele zece minute, văzu cum ochii lui Mark se îndreaptă spre un punct îndepărtat din cameră, ca și cum ar fi fost cineva acolo. În mod intenționat, Grace scăpă agenda pe jos și, în timp ce se apleca să o ia, se uită în direcția în care privea Mark. Dar nu văzu nimic important. Doar aparatura stereo nouă, câteva opere de artă modernă și câteva dulapuri.

– Am citit despre tânărul acela de la morgă. Și am văzut și articolul din ziarul de astăzi. Foarte trist, spuse Mark.

– S-ar putea să se fi întâmplat chiar pe terenul vostru, spuse Grace, testându-l.

– Nu știu unde s-a întâmplat.

Aducându-și aminte cuvintele de pe foaia de hârtie din dormitorul lui Davey, Grace îl privi din nou direct în ochi și spuse:

– Mergi pe autostrada A26, treci de Crowborough, pe lângă o casă de țară vopsită în alb, apoi peste două grilaje pentru vite. Acolo aveți voi terenul?

Nici nu mai era nevoie să i se răspundă. Grace putea să vadă tot ceea ce avea nevoie din mișcarea ochilor lui Mark, din modul cum i s-a încruntat fruntea și s-a aplecat înainte, precum și din felul în care s-a schimbat la față.

– Se poate... E posibil... Da.

Acum totul începu să îi devină clar lui Grace.

– Dacă unii dintre voi urmau să-și îngroape prietenul de viu, într-un sicriu, normal ar fi fost să o facă pe terenul vostru, nu-i așa? Undeva unde vă era familiar?

– Așa cred...

– Tot susțineți că nu aveați nici o idee despre îngroparea lui Michael Harrison într-un sicriu?

Câteva secunde, ochii lui Mark se mișcară în toate părțile.

– Sigur. Absolut nici o idee.

– Bine. Mulțumesc. Grace își studie agenda pentru un moment. Domnule Mark, mai am și un număr, mă întrebam dacă mă puteți ajuta cu el.

– Încerc.

Grace citi cu voce tare numărul de pe aceeași foaie.

– 0771 52136.

Mark repetă. Ochii săi se îndreptară instantaneu către partea stângă. Emisfera constructivă, a memoriei.

– Pare a fi numărul lui Ashley, cu câteva cifre lipsă. De ce întrebați?

Grace își termină de băut apa și se ridică în picioare.

– L-am găsit în camera lui Davey Wheeler, băiatul care a fost ucis. Împreună cu indicațiile pe care vi le-am dat.

– Ce?

Îndreptându-se spre fereastră, Grace deschise ușa de la balcon și călcă pe podeaua de lemn. Ținându-se de bara metalică, se uită în jos patru etaje la strada agitată. Nu era prea sus, dar suficient pentru el, care suferea de amețeală și niciodată nu putuse suporta înălțimile.

– De unde avea băiatul acesta numărul lui Ashley și coordonatele terenului nostru? întrebă Mark.

– Mi-ar plăcea foarte mult să știu lucrul acesta.

Din nou, ochii lui Mark înconjurară camera. Grace se întrebă dacă era vorba despre dulap. Să fie ceva înăuntru? Ce?

Grace avea presimțiri negative cu privire la acest bărbat și la Ashley Harper, așa încât se gândi să obțină niște mandate de percheziție atât pentru case, cât și pentru birou. Dar lucrul acesta nu era simplu. Trebuia să îi convingă pe magistrați, iar pentru asta avea nevoie de dovezi. Brățara pe care i-o dăduse Ashley nu era suficientă. În momentul acesta, tot ce avea împotriva lui Mark Warren și a lui Ashley Harper erau doar presimțiri. Nici o probă.

– Mark, se ajunge ușor la terenul vostru? Indicațiile, căsuța albă, țarcurile sunt suficiente?

– Trebuie să știi unde să cotești, pentru că nu e marcat decât cu doi stâlpi, nu am vrut să atragem atenția asupra lui.

– Mi se pare că acesta este locul în care trebuie să îl căutăm pe Michael. Și asta foarte repede, ce ziceți?

– Sigur că da.

– Am luat legătura cu Poliția din Crowborough, care deja cercetează toată zona, dar se pare că ar fi foarte important să fiți acolo, măcar ca să îi îndrumați către zona corectă. Să aranjez să vină să vă ia într-o jumătate de oră?

– Bine. Mulțumesc. Cât timp credeți că o să fie nevoie de mine?

Grace se încruntă.

– Păi, avem nevoie doar ca să ne arătați pe unde se intră, adică unde să cotim și unde începe terenul vostru. Poate că o oră. Doar dacă nu preferați să participați la cercetare.

– Sigur. Adică, o să fac tot ce pot.

71

Mark închise ușa în urma lui Grace, fugi în baie, îngenunche și vomită în toaletă. De mai multe ori.

Se ridică, trase apa, apoi își clăti gura cu apă rece. Hainele îi erau fleașcă de transpirație, părul îi stătea lipit de cap. Din cauza apei care curgea, aproape că nici nu auzi când sună telefonul fix.

Reuși să ridice receptorul chiar înainte ca acesta să treacă pe mesageria vocală.

– Alo ?

O voce de bărbat cu accent australian, îl întrebă :

– Mark Warren ?

Ceva din vocea bărbatului îi atrase atenția lui Mark.

– Aceasta este o linie internă. Cu cine vorbesc ?

– Numele meu este Vic. Prietenul tău, Michael, mi-a dat numărul de telefon. De fapt, ar dori să vă spună câteva cuvinte. Să vi-l dau la telefon ?

– Da. Mark lipi receptorul de ureche, tremurând. Apoi auzi vocea lui Michael. Era fără îndoială vocea lui, dar scoțând un sunet pe care Mark nu îl mai auzise nicioadată de la Michael. Era un urlet de durere care părea că vine din adâncul sufletului lui Michael, care apoi iese, ca un tren dintr-un tunel, crescând până ajungea la agonie.

Mark fu nevoit să îndepărteze receptorul de ureche. Urletul se opri, apoi îl auzi pe Michael scâncind și țipând din nou.

– Nu, nu, te rog, nu. NU! NU! NU!

Apoi auzi din nou vocea lui Vic.

– Pun pariu că te întrebi ce îi fac prietenului tău, nu-i așa, Mark? Nu te îngrijora, o să afli mâine când vei primi poșta.

– Ce vrei? întrebă Mark, încordându-și auzul, dar fără să mai audă nici un sunet de la Michael acum.

– Vreau să transferi niște bani din contul bancar din Insulele Cayman către un altul pe care o să ți-l dau acum.

– Este imposibil, chiar dacă aș vrea să fac lucrul acesta. Pentru orice tranzacție sunt necesare două semnături, a mea și a lui Michael.

– În seiful din biroul vostru sunt documente semnate de amândoi, prin care îl împuterniciți pe un avocat din Insulele Cayman; le-ați pus acolo anul trecut când ați plecat o săptămână cu barca ca să încheiați o afacere în Granada, dar lucrul acesta nu s-a mai întâmplat. Ați uitat să distrugeți acele documente. Foarte bine, aș spune eu.

„Cum dracu' de știa lucrurile astea?" se întrebă Mark.

– Aș vrea să vorbesc cu Michael. Nu vreau să îl aud urlând de durere, vreau doar să vorbesc cu el, te rog.

– Ai vorbit suficient cu el pentru ziua de azi. Te las să te gândești la ce ți-am propus, Mark, și vom vedea ce ai hotărât mai târziu, când vom discuta. Și, Mark, nici o vorbă despre asta poliției. M-ar înfuria la culme.

Telefonul se închise.

Imediat, Mark apăsă pe butonul pentru redarea numerelor de telefon primite. Dar nu a fost deloc surprins când vocea robotului răspunse:

– Ne pare rău, nu avem numărul înregistrat.

Încercă din nou să o sune pe Ashley. Spre ușurarea lui, aceasta răspunse.

– Ce bine, spuse el. Pe unde ai fost?

– Cum adică, unde am fost?

– Am tot încercat să dau de tine.

– Am fost la masaj, dacă vrei să știi. Unul din noi trebuie să aibă mintea limpede, da? Apoi am fost să o văd pe mama lui Michael, iar acum sunt în drum spre casă.

– Poți să treci pe aici, chiar acum?

– Vorbești cam neclar. Iar ai băut?

– S-a întâmplat ceva, trebuie neapărat să vorbim.

– Vorbim mâine dimineață.

– Nu poate aștepta.

Modul impunător în care vorbea o convinse pe Ahley. Refractară, ea răspunse:

– Bine. Dar nu știu dacă este o idee bună să vin la tine. Hai să ne întâlnim undeva, pe teren neutru. Ce zici de un bar sau restaurant?

– Minunat! Adică undeva unde toată lumea ne poate auzi?

– Atunci va trebui să vorbim mai încet, da? Este mai bine decât să fiu văzută că vin la tine acasă.

– Iisuse, ești paranoică.

– Eu? Tu ești mai în măsură să îmi vorbești despre paranoia. Spune un restaurant.

Mark se gândi un moment. O mașină de poliție va veni să îl ia în jumătate de oră. Până la teren era de mers o jumătate de oră. Poate că va sta zece minute acolo, apoi încă jumătate de oră la întoarcere. Era ora 20, luni, și localurile vor fi liniștite. Sugeră să se întâlnească la ora 22, într-un restaurant cu specific italian, lângă Teatrul Regal, care avea o sală de mese foarte mare la etaj, mai mult ca sigur goală în seara aceasta.

Dar nu era. Spre surpriza lui, restaurantul era plin. Uitase că după Festivalul din Brighton, orașul era încă agitat, cu barurile și restaurantele pline în fiecare seară.

Majoritatea meselor de la etaj erau ocupate, iar el a fost așezat la o masă înghesuită, în spatele uneia la care era o petrecere de douăsprezece persoane. Ashley nu ajunsese încă. Localul era tipic italian: pereți albi, mese mici, cu lumânări înfipte în gâtul sticlelor de Chianti și ospătari plini de energie, care vorbeau tare.

Drumul până la Crownborough și înapoi fusese fără niciun eveniment: doi detectivi tineri într-o mașină fără însemnele poliției, care își petrecuseră mare parte a timpului discutând în contradictoriu despre jucătorii de fotbal, iar la întoarcere despre crichet. Nu i-au arătat nici un semn de interes, altul decât pentru a-l informa că amândoi trebuiau să iasă din tură în urmă cu o oră și că trebuiau să se grăbească la întoarcere. Lui Mark acest lucru i se păruse o veste bună.

Îi îndrumase către locul în care începea terenul, cu cele două grilaje pentru animale, apoi așteptă, în timp ce ei transmiteau prin radio echipei de cercetare să li se alăture. După puțin timp, sosi un convoi alcătuit din mai multe microbuze, conduse de un Range Rover al Poliției.

Mark coborî din mașină, le spuse cât de mult trebuie să meargă cu mașina, dar nu se oferi să-i conducă. Nu voia să fie acolo când vor găsi mormântul; pentru că îl vor descoperi cu siguranță.

Simțea o nevoie acută să bea, dar nu era sigur ce voia. Îi era sete, așa că își comandă o bere Peroni pentru a se destinde, apoi citi meniul, ca să se gândească și la altceva. După câteva minute, apăru și Ashley.

– Tot mai bei? îl certă ea, în loc de salut și fără să îl sărute. Se așeză în fața lui, aruncând o privire dezaprobatoare grupului zgomotos de lângă ei, care râdea în hohote la o glumă, apoi își puse geanta Prada, foarte modernă, pe masă.

Mark se gândi că arăta mai frumoasă ca niciodată, îmbrăcată cu o bluză șifonată, la modă, cu un guler micuț,

de culoare crem, care îi expunea sânii într-un mod extrem de exotic. Avea părul strâns în coadă. Arăta odihnită și relaxată și era dată cu un parfum minunat, pe care îl recunoștea, dar căruia nu îi știa numele.

Zâmbind, îi spuse:

– Arăți splendid.

Ea își roti ochii prin sală nervoasă, ca și cum ar fi căutat un chelner.

– Mulțumesc. Tu arăți ca dracu'.

– O să vezi de ce imediat.

Aproape ignorându-l, Ashley ridică o mână și când apăru ospătarul comandă nervoasă un San Pellegrino.

– Vrei niște vin? întrebă Mark. Eu beau puțin.

– Eu cred că ar trebui să bei niște apă. Ai început să bei prea mult în ultima vreme. Trebuie să te oprești, să îți revii, da?

– Da, poate.

Ea ridică din umeri.

– Bine, faci ce vrei.

Mark întinse mâna pe masă spre ea, dar Ashley și-o retrase pe a ei. Stătea dreaptă, cu mâinile încrucișate.

– Să îți spun înainte de a uita. Să știi că mâine este înmormântarea lui Pete. La ora 14, la cimitirul Good Shepard, pe strada Dyke. A lui Luke este miercuri; nu știu încă la ce oră și nu știu nimic încă despre înmormântările lui Josh și Robbo. Deci care este vestea cea mare pe care vrei să mi-o spui?

Ospătarul veni să îi aducă apa și comandară. Apoi, după ce chelnerul se îndepărtă, Mark începu să îi povestească mai întâi despre deget.

Ea dădu din cap, șocată.

– Nu poate fi adevărat, Mark.

Mark pusese degetul înapoi în pungă și pe aceasta în frigider, dar luase biletul cu el și i-l arătă.

Ashley îl citi cu atenție, fiecare cuvânt în parte, ca și cum nu ar fi crezut nimic. Apoi, brusc, se înfurie și se uită la el acuzator.

– Asta nu e o glumă de-a ta, nu-i așa, Mark?

Era rândul lui Mark să fie șocat. Mormăi cuvintele înainte de a răspunde.

– Ce? Crezi că îl țin ascuns pe Michael undeva și că i-am tăiat degetul? Poate că nu îl plăceam prea mult, dar...

– Ești mulțumit că l-ai lăsat să moară prin asfixiere într-un sicriu, dar nu i-ai face niciodată nimic rău, cum ar fi să îi tai un deget? Hai, Mark, ce fel de glumă e asta?

El se uită în jur, alarmat de faptul că ea ridicase tonul vocii. Dar nimeni nu părea că observă.

Lui Mark nu îi venea să creadă felul în care se comporta cu el.

– Ashley, fii serioasă. Sunt eu. Iisuse, ce te-a apucat? Suntem o echipă, tu și cu mine, nu așa era înțelegerea? Ne iubim. Suntem o echipă, nu-i așa?

Ea se îmbună, se uită în jur, apoi se aplecă în față, îi luă mâna și i-o duse spre gură, sărutând-o ușor.

– Iubitul meu, spuse ea, cu voce joasă. Te iubesc atât de mult. Dar sunt șocată.

– Și eu.

– Presupun că toți facem față șocurilor, stresului, în feluri diferite.

El încuviință, îi duse mâna la gură și o sărută afectuos.

– Trebuie să facem ceva pentru Michael.

Ashley dădu din cap.

– E perfect, nu vezi? Nu facem nimic! Bărbatul acesta, Vic, crede că îți pasă pentru că ești partenerul lui Michael. Râse. E o situație de necrezut!

– Nu este. Nu ți-am spus încă totul. Termină berea și se uită în jur, întrebându-se când o să îi aducă vinul. Apoi îi spuse despre telefonul primit de la Vic și de urletele lui Michael.

Ashley ascultă în liniște.

– Iisuse, săracul Michael... El... Își mușcă o buză și o lacrimă îi curse pe obraji. Adică... la naiba. Închise ochii câteva momente, apoi îi deschise din nou, uitându-se fix la Mark. Cum dracu' l-a găsit omul acesta pe Michael?

Mark se hotărî să nu îi spună despre vizita lui Grace deocamdată; Ashley era suficient de supărată.

– Cred că tot ce pot să spun este că s-a împiedicat de mormânt; nu era chiar cel mai bine ascuns loc. La dracu', băieții plănuiseră să lipsească maxim o oră sau două. L-am camuflat puțin, dar nu ar fi fost greu de găsit. Un pierde-vară l-ar fi văzut imediat.

– Un pierde-vară este un lucru, spuse ea rece. Tipul acesta nu este un pierde-vară.

– Poate că își încearcă norocul. Îl găsește pe Michael, își dă seama după tot ce s-a scris și vorbit în presă că el este tipul bogat pe care toată lumea îl caută; e șansa vieții lui. Îl duce în altă parte și ne trimite un bilet de răscumpărare, împreună cu dovada că îl are pe Michael.

Ashley spuse cu o voce tremurândă:

– Cum... cum știi... tu.. noi.. oricine, că este degetul lui Michael?

– În urmă cu trei săptămâni am fost cu Michael cu barca, ca să lucrăm puțin la ea. Era o după-amiază de duminică, mai ții minte?

– Vag.

– Michael și-a prins degetul arătător la ușă. S-a învârtit pe acolo, a înjurat și pe urmă l-a ținut sub un jet de apă rece. După câteva zile, mi-a arătat o dungă neagră care se formase pe unghie. Făcu o pauză. Degetul pe care l-am primit are o dungă neagră. E bine?

Lui Ashley i se aduse farfuria cu avocado, mozzarela și roșii, iar în fața lui Mark ospătarul așeză un castron mare cu paste. După ce ospătarul plecă, Ashley întrebă:

– Mark, vrei să chemăm poliția? Să îi spunem detectivului Grace despre asta?

Mark se gândi la varianta aceasta, lăsându-și pastele să se răcească, în timp ce Ashley începu să mănânce. Dacă anunțau poliția, iar bărbatul ducea la îndeplinire amenințarea că îl va ucide pe Michael, ar fi fost o soluție elegantă la problemă. Doar că urletele de durere ale lui Michael îl impresionaseră. Nimic din tot ce se întâmplase nu i se păruse real până acum. Toți băieții morți în accident. Mersul la mormânt și aruncarea tubului de respirat. Chiar și atunci când Michael țipase din sicriu, nu fusese afectat, nu în realitate. Nu în modul în care îl afectau acum urletele de durere.

– Michael trebuie să aibă agenda electronică. Dacă reușește să supraviețuiască, o să afle că eu știam unde era îngropat.

– De când a fost accidentul, nu a fost niciodată vorba că ar putea scăpa cu viață, spuse Ashley. Apoi, după câteva momente de ezitare, ca și cum l-ar fi testat, adăugă: Sau a fost?

Mark tăcea. Mintea sa, în mod normal atât de ordonată și de clară, era tare încurcată în momentul acesta. Nu intenționaseră niciodată să îi facă ceva rău lui Michael la petrecerea burlacilor; voiau doar să îi plătească pentru glumele sale. Și în planul original pe care îl făcuse cu Ashley nu fusese niciodată vorba să îl rănească pe Michael, cu siguranță. Ashley urma să se căsătorească cu el și să obțină jumătate din acțiunile lui în Double-M Properties. Imediat după ce se usca cerneala pe certificate, Mark și cu ea ar fi avut suficiente voturi, astfel încât să ia controlul asupra companiei. Ar fi votat ca Michael să iasă din consiliul director și atunci el s-ar fi transformat într-un simplu acționar, fără altă opțiune decât să le vândă lor la un preț foarte mic restul acțiunilor.

De ce dracu' tăcuse atunci când se întorsese acasă din Leeds și auzise despre accident ? De ce ? De ce ?

Bineînțeles că știa adevăratul motiv. Gelozie pură. Deoarece nu fusese niciodată în stare să suporte gândul că Ashley ar fi mers cu Michael în luna de miere, iar soluția ca acest lucru să nu se întâmple îi picase în brațe.

– A fost vorba, Mark ? Vocea insistentă a lui Ashley îl readuse din visare.

– A fost vorba despre ce ?

– Of ! Alo ! A fost vorba că va scăpa cu viață ?

– Nu, bineînțeles că nu.

Se uită la el cu o privire fermă, serioasă.

Mark îi întoarse privirea, auzind în cap din nou și din nou teribilele urlete de durere și gândindu-se : „Ashley, tu nu le-ai auzit !"

72

Michael stătea în întuneric. Inima îi bubuia, capul îl durea, degetul arătător îi pulsa, iar niște junghiuri de durere înfiorătoare îl străbăteau din dreptul organelor genitale până în buric. Nu știa cât timp trecuse, poate că o oră, poate mai mult, poate mai puțin, de când nebunul cu glugă îi prinsese niște clești de ele și îi făcuse șocuri electrice.

Dar durerea nu era nimic comparativ cu frica întunecată care nu îi dădea pace. Își aducea aminte de filmul *Tăcerea mieilor* pe care îl văzuse în urmă cu câțiva ani și pe care îl revăzuse de curând cu Ashley, la televizor. O fată, fiica unui senator, fusese ținută pe fundul unei fântâni de către un criminal în serie care își jupuia victimele. Nu se putea abține, tremura. Încerca să se concentreze. Era hotărât să supraviețuiască într-un fel sau altul.

Să se întoarcă la Ashley. Să o ducă în fața altarului. Asta era tot ceea ce își dorea.

Doamne, ce dor îi era de ea!

Nu își putea mișca nici mâinile, nici picioarele. După ce i se dăduse să mănânce tocană de la conservă și pâine, agresorul îi astupase din nou gura cu bandă adezivă, așa că era nevoit să respire numai pe nasul parțial înfundat. Trase aer în piept, speriat că se înfundă de tot. Inspiră din nou, mai tare, mai puternic, cu răsuflări rapide, după bătăile inimii.

Încercă să își dea seama unde ar fi putut fi. Locul mirosea a umed, a mucegai și avea un iz slab de ulei de mașină. El zăcea întins pe o suprafață tare și ceva ascuțit îl înțepa la baza splinei, făcând să îl doară ca naiba, din ce în ce mai rău.

Se simțea mai puternic, în ciuda durerii, mult mai puternic decât înainte. Mâncarea își făcea efectul. „La dracu'. Nu o să stau aici ca să mor. Nu am terminat de făcut totul în viață ca să sfârșesc aici. Nici o șansă. Absolut nici o șansă nenorocită."

Se încordă împotriva legăturilor. Inspiră adânc, încercând să își subțieze corpul, apoi expiră, ca să se lățească. Și simți că ceva cedează. Doar un pic. Și din nou, își strânse mâinile pe lângă el cât de tare putu, expiră, inspiră, expiră. Iisuse, putea să își miște mâna dreaptă! Doar puțin, dar putea să o miște! Se încordă din nou ca să își lărgească legăturile, apoi se strânse, iar se încordă și iar se strânse. Mai mult spațiu pentru mâna sa dreaptă.

Apoi și mai mult!

Se răsuci pe o parte, apoi pe stomac. Își simțea nările pline de mirosul de ulei de mașină; stătea cu fața în jos pe chestia aia alunecoasă, dar nu avea nici o importanță, pentru că cel puțin durerea din splină încetase.

Își răsuci mâna cât mai mult, până când atinse ceva.

„Doamne, Dumnezeule!"

Atingea antena telefonului său Ericsson!

Puse mâna pe el, îl trase și acesta ieși din buzunarul de la spatele pantalonilor.

Inima încetă să îi mai bată de frică. Telefonul stătuse în sicriu, sub apă. Chiar dacă se presupunea că era rezistent la apă, se îndoia că mai funcționa. Dar în același timp își trecea mâinile pe suprafața lui ca și cum și-ar fi mângâiat cel mai bun prieten. Găsi butonul pentru pornire de deasupra și îl apăsă. Ascultă.

Urmă un sunet slab. Apoi o lumină palidă, dar suficient cât să vadă niște pereți abrupți în jurul său. Era într-un loc de aproape doi metri lățime și unu jumătate înălțime, cu o ușă. Și deodată se concentră, deveni foarte atent și vioi. Încercă să își miște mâna, să o elibereze de legături și să aducă telefonul către față, dar nu reuși nimic. Legăturile erau prea strânse, prea bine prinse în jurul încheieturilor mâinilor.

Deocamdată.

Trebuia să se gândească cum să scape.

Un text.

Putea încerca să trimită un mesaj.

„Gândește-te! Dai drumul telefonului și ce se întâmplă ? Întâi trebuie să introduci codul PIN." Ca majoritatea oamenilor, avea un cod simplu: 4-4-4-4, numărul său norocos.

Își plimbă degetele peste tastatură, a doua oară. Apăsă și auzi un sunet; apoi alte sunete pe măsură ce scria următoarele trei cifre. Incredibil! Chestia asta stătuse sub apă în sicriu și încă mai funcționa! Dar suficient cât să trimită un mesaj ?

Ceea ce urma avea să fie mult mai greu. Trebuia să ghicească literele de pe tastatură. Pe tasta cu cifra 1 își aducea aminte că nu era nici o literă. Tasta cu numărul 2 avea literele ABC. Făcu o socoteală: tot alfabetul era așezat în grupuri de câte trei litere, cu excepția a două taste, pe care erau patru litere. Dar pe care taste ? La dracu'! Trimisese mesaje de atâtea ori, că în mod sigur i se imprimaseră în minte etapele, trebuia doar să își aducă aminte.

Să fie literele cele mai puțin folosite din alfabet, Q și X sau Z ?

Încetul cu încetul, calculând foarte atent, încercă să își aducă aminte care erau etapele meniului telefonului. Butonul pentru meniu era în partea stângă, sus. O singură

apăsare și ajungeai la „mesaje". Încă o apăsare și ajungeai la „scrieți mesaje". După a treia apăsare apărea ecranul gol. Apoi apăsă pe ceea ce spera că erau literele corecte. „Viu. Chemați poliția."

Încă o apăsare, și ajungea la „trimitere"; spera să își aducă aminte corect.

Apoi la „număr de telefon".

Scrise numărul lui Ashley.

Imediat după aceasta trebuia să fie „expediați".

Apăsă și spre ușurarea sa nemaipomenită auzi un sunet de confirmare. Mesajul fusese trimis!

Apoi simți că îl apucă panica. Chiar dacă mesajul a fost expediat cu succes, la ce i-ar folosi lui Ashley sau poliției? Cum naiba vor putea să îl găsească, luându-se după un mesaj? În câteva momente era mai adâncit în disperare decât în întunericul care îl înconjura.

Dar refuză să renunțe. Trebuia să existe o modalitate. „Gândește-te! Gândește-te!"

Își mișcă degetele pe tastatură, numărând, 1-2-3-4-5-6-7-8-9.

Apăsă 9-9-9, apoi apăsă pe butonul „apelează". Câteva momente mai târziu, auzi un sunet de apel slab. Apoi o voce de femeie, de asemenea foarte slabă.

– Urgența, ce serviciu doriți?

Încercă cu disperare să vorbească, dar tot ce putea scoase era un mormăit slab. Auzi vocea spunând:

– Alo? Alo? Este totul în regulă? Alo, vă puteți identifica? Alo? Sunteți în pericol? Mă puteți auzi?

Apoi liniște.

Și din nou vocea.

– Alo, mai sunteți acolo?

Închise și formă din nou. Auzi iar o voce de femeie, spunând aproape aceleași cuvinte. Închise din nou. Vor trebui să înțeleagă dacă va continua să facă așa. Dar oare vor înțelege?

73

La barul clubului, Grace comandă pentru Cleo Morey al doilea pahar de votcă Polstar cu afine, iar pentru el o cola fără zahăr. Un pahar mare de Glenfiddich îi fusese de ajuns, trebuia să se întoarcă la serviciu mai târziu și avea nevoie de toată agerimea sa.

Stăteau pe niște scaune cu perne la o masă așezată în colț. Cu mai puțin de o duzină de oameni înăuntru, locul nu era foarte aglomerat. Un bărbat cu un singur braț stătea în partea cealaltă a sălii și arăta la fel de părăsit precum o prostituată bătrână pe o alee bătută de vânt.

Cleo arăta minunat. Părul, proaspăt spălat și strălucitor, cădea liber pe umeri. Era îmbrăcată cu o jachetă din piele fină, clasică, deschisă la culoare, peste o bluză bej, blugi albi, trei sferturi, cum erau la modă, și papuci fără toc, albi.

Grace se grăbise de la apartamentul lui Mark Warren la secție, pentru a transmite echipei, prin fax, copii după harta desenată de Davey și de acolo venise direct la bar, cu o întârziere de o oră și douăzeci de minute. Bineînțeles că nu avusese timp să se schimbe, nici măcar să se aranjeze puțin. Era îmbrăcat în costumul albastru pe care și-l pusese de dimineață, pentru eventualitatea în care trebuia să intre la tribunal, cu o cămașă albă și cravată albastră,

cu nodul slăbit peste butonul deschis al cămășii. Așezat lângă Cleo, se simțea foarte prost îmbrăcat.

– Nu te-am mai văzut fără uniformă până acum, glumi el.

– Te-ai fi simțit mai confortabil dacă apăream îmbrăcată în halatul maro și încălțată cu cizme ?

– Presupun că ai fi arătat mai special atunci.

Zâmbi către el și ridică paharul.

– Noroc!

Avea un chip superb. Îi plăceau ochii ei albaștri, nasul mic și simpatic, buzele roz, bărbia cu gropiță, corpul suplu. Și mirosea extrem de bine, ca și cum stătuse până atunci la îmbălsămat într-un parfum clasic. Era o diferență față de mirosul de dezinfectant Trigene pe care îl asocia cu ea în mod normal. Astăzi emana feminitate, ochii îi străluceau glumeți și toți bărbații din bar îi făceau ochi dulci. Grace se întreba dacă ar mai fi făcut acest lucru știind cu ce se ocupa în timpul zilei.

Mai turnă niște cola peste cuburile de gheață și peste lămâie și ridică paharul.

– Îmi pare bine să te văd.

– Și mie. Cum a fost ziua de azi ?

– Nu cred că vrei să auzi despre cum a fost astăzi!

Ea se aplecă în față, cu tot corpul, atentă la el. Dacă ar fi venit mai aproape ar fi fost toată în brațele lui. Se simțea foarte bine, foarte confortabil să stea aici cu ea și pentru un moment uită de toate grijile.

– Ba vreau, spuse ea. Vreau să îmi povestești fiecare minut!

– Ce ar fi să îți spun versiunea prescurtată ? M-am trezit, am făcut un duș, am plecat, m-am întâlnit cu Cleo să bem ceva. Suficient ?

Ea râse.

– E bine pentru început. Acum spune-mi câte ceva despre bucățile pe care le-ai omis.

Îi făcu un rezumat, atent la cât era ceasul. Era 21.15; într-o oră trebuia să se întoarcă la biroul de investigații. Nu ar fi trebuit să vină deloc la întâlnirea asta, ar fi fost mai bine să o anuleze din cauza mulțimii de lucruri pe care le avea de făcut, dar, la naiba, nu avea și el dreptul să se distreze măcar o dată în viață?

– Trebuie să fie dificil să vorbești cu victimele, spuse ea. În șapte ani ar fi trebuit să mă obișnuiesc să văd, de cele mai multe ori doar după câteva ore, oameni cărora li s-a dat vestea că o persoană iubită este moartă; dar încă mă îngrozește fiecare moment de genul acesta.

– Poate că sună cinic, spuse Grace, dar doar dacă vorbim cu victimele foarte repede după incident avem o șansă să aflăm ceva de la ele. Atunci când oamenii află că le-a murit cineva apropiat, intră automat în stare de șoc. Cât timp sunt în starea aceasta, vor vorbi. Însă după aproximativ douăsprezece ore, cu familia și prietenii în jur, încep să se închidă în ei, precum o scoică. Din experiența mea, dacă vrei să afli ceva care să te ajute, trebuie să vorbești cu ei în primele ore.

– Îți place ce faci? întrebă ea.

Luă o gură de cola.

– Da. Însă nu și atunci când dau peste oameni cu mintea limitată.

Cleo se juca învârtind paiul în băutură, ca și cum ar fi căutat ceva și, pentru un moment, seriozitatea de pe fața ei îi aduse aminte lui Grace de felul în care arăta la morgă, atunci când lua o mostră de țesut. Se întreba cum ar fi dacă ar face dragoste cu ea. Oare imaginea corpului ei gol i-ar aduce aminte de toate cadavrele dezbrăcate la care se uitaseră împreună? Oare îi va piere cheful știind că sub pielea frumoasă erau niște organe interne urâte, alunecoase, îmbibate în grăsime, pe care toți oamenii și toate mamiferele le au?

– Roy, e ceva ce vreau să te întreb de mult timp. Bineînțeles că am văzut articolele din presă săptămâna trecută. Cum ai devenit interesat de supranatural?

Era rândul lui să se joace cu băutura. Cu paiul apăsă pe felia de lămâie, adăugând niște suc la cola.

– Când eram copil, unchiul meu, fratele tatălui meu, locuia pe Insula Wight, în Bembridge. Obișnuiam să mă duc acolo în fiecare vară câte o săptămână și îmi plăcea la nebunie. Avea doi copii, unul puțin mai mare ca mine, celălalt puțin mai mic. Aproape că am crescut cu ei de la vârsta de șase ani. Nu știu, ai fost vreodată în Cowes?

– Da, tata mă ducea de multe ori cu barca atunci când erau Săptămânile Cowes.

– Aveau o casă micuță, cu terasă și chiar pe partea opusă a străzii era o vilă imensă, cu patru etaje. Acolo locuiau două doamne în vârstă, tare simpatice, care stăteau toată ziua la fereastra de la ultimul etaj și ne făceau cu mâna de fiecare dată când ne vedeau. Când am împlinit paisprezece ani, unchii mei au vândut casa și s-au mutat în Noua Zeelandă și nu m-am mai întors acolo timp de vreo opt ani. Apoi, în primăvara anului în care eu și Sandy ne-am căsătorit, am plecat cu ea într-o călătorie ca să îmi cunoască... strămoșii; m-am gândit că ar fi amuzant să o duc în Cowes și să îi arăt unde am petrecut vacanțele frumoase din copilărie.

Se opri să își aprindă o țigară, uitându-se la cât de curioasă era Cleo, apoi continuă:

– Când am ajuns la casa unchilor mei, vila frumoasă de pe cealaltă parte a străzii era pe punctul de a fi demolată, pentru a se construi o clădire de apartamente. I-am întrebat pe muncitori ce se întâmplase cu cele două doamne în vârstă, iar ei mi-au făcut cunoștință cu antreprenorul. Acesta locuise în Cowes toată viața și cunoștea pe toată lumea. Mi-a spus că acea casă era goală de peste patruzeci de ani. Se opri să tragă din țigară. Povestea spune

că locuiseră în ea două doamne în vârstă, bătrâne, care își pierduseră soții în Primul Război Mondial. Cele două au devenit inseparabile, apoi una din ele a fost diagnosticată cu cancer, iar cealaltă a hotărât că nu vrea să locuiască singură. Așa că amândouă s-au gazat în camera de la ultimul etaj, în timp ce stăteau la fereastră. Se întâmpla în anul 1947.

Cleo rămase tăcută, gândindu-se.

– Nu le-ai văzut niciodată pe cele două doamne afară ?

– Nu. Eram tânăr, doar un copil. Cred că atunci nu m-a mirat faptul că stăteau tot timpul în casă. Am presupus că unii oameni în vârstă pur și simplu nu ies din casă.

– Şi unchiul și mătușa ta ?

– După aceea, am vorbit cu ei despre lucrul acesta, când i-am sunat în Noua Zeelandă. Mi-au spus că ei făceau cu mâna la fereastra goală doar ca să ne facă pe plac; credeau că cele două doamne în vârstă erau prietenele noastre imaginare !

– Dar pentru tine erau reale ?

– Am căutat informații despre ele în arhivă. Am găsit fotografii cu amândouă, nu se poate să mă fi înșelat. Nu era nici o confuzie în mintea mea, acelea erau cele două doamne cărora le făcusem cu mâna și care îmi răspunseseră, în fiecare zi, vreme de zece ani, în copilărie.

– Extraordinar ! E o poveste destul de convingătoare, spuse ea. Şi care este explicația ta ?

Observă că nu mai avea băutură în pahar.

– Mai vrei unul ?

– Da, de ce nu ? răspunse ea. Dar este rândul meu să fac cinste.

– Te-am lăsat să aștepți o oră și douăzeci de minute, eu plătesc consumația. Fără nici un argument !

– Atunci o să fac eu cinste data viitoare. Batem palma ?

Se uitară unul la celălalt, zâmbind.

– S-a făcut.

Apoi ea bătu darabana cu unghiile îngrijite, nerăbdătoare.

– Haide, care este explicația ta ?

Grace comandă pentru Cleo al treilea pahar cu votcă și afine și spuse :

– Eu am mai multe teorii privitoare la fantome. După o scurtă pauză, adăugă : Eu cred că există mai multe feluri de fantome...

Fu întrerupt de soneria telefonului mobil.

Cerându-și scuze lui Cleo, răspunse puțin mai nervos decât de obicei.

– Grace la telefon.

Era detectivul Boutwood, din biroul de intervenții.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar s-a întâmplat ceva. Sunteți pe drum spre noi ?

El se uită la Cleo Morey, urând faptul că trebuia să plece și spuse cu mai mult decât o undă refractară în glas :

– Da, vin acolo în cincisprezece minute.

74

În atmosfera studioasă din birou timpul parcă nici nu trecuse. La ora 22.05, toate birourile erau ocupate. În partea în care se desfășura Operațiunea Salsa, Nick ingurgita niște mâncare chinezească, Bella mușca dintr-un măr și Emma-Jane era lipită de calculator, bând cu un pai dintr-o cutie de Robena. Pentru un moment, nici unul nu îl remarcă.

– Salut, spuse el. Ce s-a întâmplat ?

Imediat, toți trei se uitară spre el. Bella Moy spuse, cu gura plină :

– Glenn a trebuit să plece acasă, avea ceva probleme cu bona. Se va întoarce imediat.

– Minunat ! Asta este noutatea pe care doreai să mi-o comunici ?

Detectivul Boutwood se uită la el nervoasă ; pentru că era cea mai nouă în echipă, nu îl cunoștea îndeajuns ca să își dea seama când făcea o glumă și când era iritat. Era suficient de înțeleaptă să fie atentă ; în momentul acesta el era între cele două stări și era extrem de obosit.

– Domnule, au găsit un sicriu într-un mormânt ascuns pe terenul firmei Double-M Properties. Ne-am ghidat după harta pe care ați adus-o dumneavoastră.

– Minunat! Niște vești fantastice! Apoi conștientiză cele trei perechi de ochi care se uitau la el și că ceva nu era în regulă. Da?

– Din păcate nu e o veste chiar atât de bună, domnule! Nu era nimeni în sicriu.

– Doar un sicriu gol? Într-un mormânt normal?

– După cum am înțeles eu, da, domnule. Devenea din ce în ce mai agitată.

– Era cineva în el? Adică, a fost cineva în sicriu?

– Se pare că pe capac, pe partea din interior,erau niște semne. Da, domnule.

– Lasă-mă cu domnule. Spune-mi Roy.

– Da, domnule. Adică, Roy.

Îi zâmbi ca să o încurajeze.

– Ce fel de semne erau pe capac?

– Niște urme făcute de cineva care a încercat să scape de acolo.

– Și Michael Harrison, sau cine o fi fost, a reușit?

– Capacul era dat la o parte, domnule, Roy, dar se pare că mormântul era acoperit cu o tablă și cineva a pus niște ierburi și tufișuri deasupra. Ca și cum ar fi încercat să îl ascundă.

Grace își puse obosit mâinile pe birou.

– Deci, cu cine naiba avem de-a face? Cu Houdini?

– Nu prea are sens, spuse Nicholl.

– Tipul ăsta, Michael Harrison, are reputația unui tip care se cam ține de poante. Are chiar foarte mult sens, replică dur Grace. Începea să se simtă foarte obosit și morocănos și își dorea să nu fi fost deloc aici, ci înapoi la bar, stând de vorbă cu Cleo Morey cea prietenoasă și drăguță.

Își dădu seama că avea glicemia scăzută și că nu mâncase nimic după sandvișul de la prânz, iar acum murea de foame. Merse până la un automat de pe coridor și își luă o cafea dublă, o sticlă de apă și un baton de ciocolată Mars.

Când se întoarse în birou, mușcând deja din ciocolată, Emma-Jane ținea receptorul ridicat pentru el.

– Ashley Harper insistă să vorbească cu dumneavoastră și spune că este foarte urgent.

Grace înghiți și luă receptorul.

– Detectivul Grace la telefon, spuse el.

– Sunt Ashley Harper, spuse ea cu o voce disperată. Tocmai am primit un mesaj de la Michael. E în viață!

– Ce spune?

– *Viu. Chemați poliția.* Cred că asta scrie.

– Credeți?

– E scris un pic mai ciudat; dar mesajele ies câteodată mai ciudat, nu-i așa?

– Asta e tot ce spune?

– Da.

Gândindu-se rapid, Grace întrebă:

– De la mobilul lui?

– Da, de la numărul lui.

Ar fi putut să îi trimită pe Nick sau pe Bella la Ashley, dar se hotărî să o vadă chiar el.

– Stați acolo, vin chiar acum.

75

Mark își privea chipul reflectat în oglinda afumată a liftului care îl ducea la etajul patru al clădirii Van Allen. Totul în jurul lui părea extrem de încurcat.

În urmă cu mai puțin de o săptămână era în avionul care îl aducea înapoi din Leeds, citind testul auto făcut cu Ferrari 365 și încercând să se hotărască dacă să își cumpere unul roșu sau unul argintiu și dacă să aibă schimbător de viteze ca la mașinile de Formula 1 sau unul convențional.

Acum mașina se estompa cu repeziciune la orizont, fără el. Și cu toate celelalte părea că se întâmplă la fel.

Care era problema lui Ashley ? Luni de zile fuseseră incredibil de apropiați, atât de apropiați cât puteau fi doi oameni. Le plăceau aceleași glume, aceeași mâncare, băutură, aveau aceleași pasiuni ; se gândeau unul la celălalt tot timpul, făceau dragoste de fiecare dată când prindeau un moment prețios, de câteva ori fiind periculos de aproape să fie prinși de Michael. Era o femeie nemaipomenită, inteligentă, atât de iubitoare și darnică. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de apropiat și nu își putea imagina viața fără ea.

Atunci de ce era acum atât de rece cu el ? Bine, fusese o prostie să se îmbete la nuntă și să fie nepoliticos cu

deșteptul acela de polițist. Dar toată discuția asta despre cum să îl omoare pe Michael îl îngrijora. Crima nu fusese niciodată în planul lor. Niciodată. Acum ea vorbea de parcă ar fi fost tot timpul vorba de asta. Cuvintele ei din urmă cu o jumătate cu oră, când erau la restaurant, îi reveneau în minte.

„Nu a fost niciodată vorba că ar putea scăpa cu viață, nu-i așa?“

Da, mersese după planul ei. Dar nu ca să îl omoare pe Michael, ci doar ca să... să...

Nu crimă. În mod hotărât nu crimă.

Crimă înseamnă atunci când planifici lucrurile, nu-i așa? Crimă premeditată? Toate întâmplările de acum fuseseră circumstanțiale. Când l-au îngropat pe Michael de viu, accidentul. Nu îl iubea pe Michael. Era primul în toate. La școală, Michael câștigase cursa de o sută de metri și aproape toate celelalte lucruri nenorocite. El era cel care înscria la fotbal, el a fost primul din gașcă care își pierduse virginitatea; femeile tot timpul roiau în jurul lui, tot timpul, mereu. Dacă Mark ar fi stat lângă Michael într-un bar aglomerat și două fete frumoase ar fi venit la Michael, iar el ar fi zis: „Acesta este prietenul meu, Mark“, fetele ar fi zâmbit și ar fi spus „Bună, Mark!“, apoi i-ar fi întors spatele pentru toată seara. Și asta nu se întâmplase o dată, ba chiar de mai multe ori la rând.

La fel fusese și cu Ashley, la început. La interviul din urmă cu șase luni, ca de obicei, vorbise doar Michael, iar Ashley păruse fascinată de el, abia aruncându-i lui câte o privire. (Mai târziu îi spusese că doar jucase teatru, pentru că voia cu disperare să se angajeze și i se spusese că Michael era de fapt cel care controla compania.)

În prima lună, Mark văzuse cât de interesat era Michael de Ashley. Își cunoștea prietenul destul de bine ca să știe să citească semnele: flirta cu ea prin glume, întrebări, complimente, povestea despre el, exact așa cum flirta cu

toate femeile care îi plăceau, iar Mark se uita amuzat la el. Și satisfăcut. Era pentru prima oară când avea o femeie pe care Michael o plăcea. Iar sentimentul era violent, eliberator, ca și cum, în sfârșit, după cincisprezece ani de prietenie, nu se mai simțea sub controlul lui Michael.

Planul fusese ideea lui Ashley. Mark nu avusese nici o remarcă în privința asta, cu excepția plecării ei cu Michael în luna de miere. Gândul i se părea prea greu de îndurat. Știa că acesta fusese motivul pentru care mersese cu mașina joi noapte până la sicriu și înlăturase tubul de respirat.

Dar cum să îl lase pe nebunul acesta să îi tortureze și să îi mutileze prietenul? Să îl omoare? Nu era sigur că avea putere pentru asta.

Descuie ușa de la intrare și intră. Telefonul fix suna. Trânti cu putere ușa, alergă de-a lungul camerei și se uită la ecran, dar nu apărea nici un număr.

– Alo? răspunse el.

Se auzi aceeași voce cu accent australian:

– Bună, prietene, Vic la telefon. Sunt puțin curios cu privire la detectivul care a trecut pe la tine mai devreme. Parcă ți-am spus să nu vorbești cu poliția.

– Nu am vorbit, spuse Mark. Tipul este detectivul care investighează dispariția lui Michael. Nu știam că vine la mine.

– Nu știu dacă să te cred sau nu, prietene. Vrei să mai vorbești cu Michael despre asta sau stăm liniștiți?

Încercând să înțeleagă ce spune, Mark răspunse:

– Cred că stăm liniștiți.

– Deci ai de gând să faci ce îți spun?

– Ascult.

– Du-te la birou chiar acum, deschide seiful, scoate documentele semnate de tine și de Michael, prin care împuterniciți un avocat din Insulele Cayman pe nume Julius Grobbe, și trimite-i-le prin fax. Apoi sună-l pe

Julius Grobbe și spune-i să transfere un milion două sute cinci zeci și trei de mii șapte sute douăsprezece lire din contul tău bancar de acolo către contul bancar pe care deja i l-am trimis pe fax. Te sun la numărul acesta peste fix o oră și îmi spui cum a mers treaba. Dacă nu ridici receptorul, prietenul tău își mai pierde o bucățică din corp. Iar de data asta chiar îl va durea. Ai înțeles?

– Am înțeles.

Un milion două sute cincizeci și trei de mii șapte sute douăsprezece lire era exact suma pe care el și Michael o puseseră în contul comun.

76

Roy Grace și Glenn Branson, care se întorcea la birou chiar când Grace pleca, intrară în camera de zi mobilată în stil minimalist din casa lui Ashley și studiară mesajul scris foarte prost, primit pe telefonul Sony Ericsson cumpărat recent:

*viU. *%emații ponliția*

Ashley stătea în fața lor, frângându-și mâinile, palidă și cu ochii în lacrimi. Arăta ca și cum ar fi fost plecată undeva, se gândi Grace, uitându-se la bluza crem, la părul coafat, fusta de lână și simțind mireasma parfumului. Unde fusese ? Cu cine ?

Știa că ar fi trebuit să o compătimească. Logodnicul ei dispăruse, nunta le fusese amânată și în seara asta, în loc să fie undeva în luna de miere, stătea și plângea acasă la ea în Brighton. Dar nu o compătimea; nu putea. Tot ce putea simți pentru ea era un sentiment puternic de suspiciune.

– Ați încercat să îl sunați înapoi ?

– Da, i-am scris un mesaj. Când încerc să îl sun, întâi se aude cum sună și apoi intră căsuța vocală.

– Este mai bine decât înainte, spuse Grace. Atunci nu suna deloc, răspundea direct căsuța vocală.

Branson se uita la telefon, pentru că se pricepea mai bine decât Grace la aparatura electronică.

– Mesajul a fost trimis de Michael Harrison, de la numărul de telefon +44797134621, spuse el. Apoi, ținându-și buzele strânse de concentrare, apăsă pe un buton cu degetul mare. A fost trimis la ora 22.28, astăzi. Și Grace, și Branson se uitară la ceas. Trecuse puțin mai mult de o oră de când fusese trimis.

Și trecuseră douăzeci de minute până când Ashley a sunat, se gândi Grace. Oare de ce a așteptat douăzeci de minute?

Glenn Branson formă numărul și puse telefonul la ureche. Grace și Ashley se uitară la el, așteptând. După câteva momente, Branson spuse:

– Salut, Michael. Sunt detectivul Branson din cadrul departamentului de criminalistică din Brighton. Răspund mesajului pe care i l-ai trimis lui Ashley Harper. Te rog să mă suni sau să îmi trimiți un mesaj la numărul 0789 965018. Apoi închise.

– Ashley, Michael îți trimite mesaje de obicei?

Ea dădu din cap.

– Nu foarte multe, dar îmi trimite. Știți, mici mesaje de dragoste, chestii de genul acesta. Zâmbi, și după modul în care i se lumină fața, făcând-o să pară extrem de frumoasă, Grace își dădu seama că ar fi putut topi orice inimă ar fi dorit.

Branson râse.

– Întotdeauna a scris atât de prost?

– De obicei nu.

Grace se uită din nou la mesaj. *viU. *%emații ponliția.*

Arăta ca și cum mesajul fusese scris de un copil și nu de un adult. Doar dacă cine le scrisese nu o făcuse în grabă sau în timp ce conducea.

– Ce informații puteți obține din asta? întrebă Ashley.

Grace era pe punctul de a-i spune, dar se hotărî să nu o facă. Pe furiș, atinse piciorul lui Branson, făcându-i semn să nu îl contrazică.

– Nu foarte multe, din nefericire. Pe de o parte, este o veste bună pentru că știm că este în viață, iar pe de altă parte este o veste proastă, pentru că ne dovedește că are probleme. Doar dacă nu face parte din vreo glumă.

Grace remarcă faptul că privirea lui Ashley era extrem de agitată; de când le deschisese ușa îi urmărise fiecare mișcare a corpului; toate erau calculate, toate erau făcute după ezitări, nimic nu era spontan.

– Doar nu mai credeți că Michael face o glumă? spuse ea fără să îi vină să creadă.

Lui Grace i se păru o exclamație falsă, teatrală. Îi povesti despre descoperirea sicriului, cu toate detaliile.

– Deci a scăpat. Asta vreți să spuneți?

– Poate, răspunse Grace. Sau poate că nu a fost niciodată acolo.

– Da! Și vreți să spuneți că a făcut semnele de pe capac doar așa, ca să ne păcălească?

– Cred că este un scenariu posibil. Dar nu este neapărat și cel corect.

– Haideți, fiți serioși! Mesajul acesta sună disperat și voi stați aici și îmi țineți teorii despre glume proaste?

– Ashley, suntem serioși, spuse Grace calm. Avem o echipă întreagă la biroul de intervenții; peste o sută de ofițeri sunt pe teren căutându-l pe Michael Harrison; am apelat la toată presa națională. Facem tot ceea ce este posibil.

Brusc, păru că regretă totul și se transformă într-o fetiță pierdută și speriată. Se uită resemnată la cei doi detectivi, cu ochii mari pe care și-i șterse cu o batistă.

– Îmi pare rău, suspină ea. Nu am vrut să îmi vărs nervii pe dumneavoastră. V-ați comportat minunat amândoi.

Doar că sunt atât de... de... Începu să tremure, cu fața acoperită de un râu de lacrimi.

Grace se ridică și Branson îl urmă.

– Nu e nimic, spuse Grace. Nu este nevoie să ne conduceți.

77

Reuși să trimită faxul. Dar fusese nevoie de cinci încercări până să reușească. Prima oară, pentru că se grăbise, nu pusese hârtia bine și aparatul se blocase. Petrecuse zece minute prețioase încercând să recupereze hârtia fără să o rupă.

Venise cu mașina, ceea ce putea fi considerată o prostie ținând seama de cât de mult băuse. Dar distanța era prea mare și trebuia să se întoarcă în perioada de timp stabilită; nu putea să riște să nu găsească un taxi.

Acum, dând buzna în apartament cu doar trei minute înainte de termenul limită, merse direct la bar și își turnă trei degete de whisky Balvenie în pahar, pe care îl bău dintr-o înghițitură. Simți că îl arde gâtul, apoi clipi când arsura se întinse pe stomac, mai puternică și închise ochii un moment.

Îi sună mobilul. Avea un mesaj.

Îl scoase din buzunar și se uită la ecran.

Foarte bine, prietene! Abia ai reușit.

Telefonul îi tremura în mână din cauza nervilor. Unde naiba era bărbatul acesta, Vic? Intră în meniul „opțiuni“, încercând să descopere de unde venea mesajul. Era un număr pe care nu îl cunoștea. Neîndemânatic, trimise un mesaj:

Acum este bine?

Aproape instantaneu se auzi un sunet care însemna că mesajul fusese trimis.

Whisky-ul nu își făcea efectul asupra nervilor săi. Merse nehotărât către bar. Dar înainte de a ajunge, telefonul sună din nou. Alt mesaj.

Mergi pe balcon, prietene! Uită-te pe stradă!

Mark se duse spre ușile glisante, le deschise și ieși pe terasa de lemn. Apoi merse către marginea balconului îngust, pe lângă două șezlonguri, își puse mâinile pe balustrada de metal și se uită în jos. Muzica se auzea tare de la un bar pentru homosexuali, la câțiva metri de clădire, și putea vedea capetele chele ale celor doi paznici de la intrare. Un cuplu trecea ținându-se de mână de-a lungul străzii. Trei fete amețite mergeau pe stradă, împingându-se una pe cealaltă și râzând. Un șir de mașini se scurgea lent.

Se uită spre capătul străzii, întrebându-se dacă asta voia Vic să spună, dar nu putea să vadă decât un cuplu care se săruta. Ținând telefonul în mână scrise un alt mesaj.

Nu te văd.

Îl expedie, apoi se uită din nou de-a lungul străzii.

Câteva momente mai târziu, telefonul sună din nou. Mesajul era:

Sunt chiar în spatele tău!

Dar înainte de a mai apuca să se întoarcă, o mână puternică îl apucă de cureaua de la pantaloni și alta de gulerul cămășii. O fracțiune de secundă mai târziu era cu ambele picioare în aer. Scăpă telefonul, încercând cu disperare să se apuce de balustrada balconului, dar era mult prea sus, iar degetele sale nu se agățară decât de aer.

Înainte de a avea timp să țipe, simți că este aruncat precum o suliță peste balustradă și că plonjează spre ciment.

Ateriză pe spate, cu atâta forță, încât impactul îi rupse coloana în șapte locuri și îi sparse țeasta ca un ciocan o nucă de cocos.

Una dintre cele trei fete amețite începu să țipe.

78

Grace și Branson auziră apelul prin stația din mașina lui Grace cu doar câteva minute înainte de a ajunge la birou. Aparent, era vorba despre un sinucigaș care se aruncase din clădirea Van Allen de pe malul mării din Kemptown.

Se uitară unul la celălalt. Grace scoase girofarul din compartimentul pentru mănuși, îl așeză pe mașină și apăsă pe accelerație. Trecură prin fața unui radar care îi filmă, dar nu îi păsa; se descurca el cu amenda.

Câteva minute mai târziu se văzu nevoit să încetinească din cauza unei mulțimi de oameni. În față, putea vedea mai multe girofaruri albastre, o mulțime de oameni și două ambulanțe.

După ce parcară, Grace și Branson coborâră din mașină și merseră spre doi polițiști care erau preocupați să încercuiască zona accidentului cu o bandă pe care scria: „Poliția, nu depășiți.“

Arătându-și legitimațiile de serviciu, trecură pe sub bandă și observară doi medici stând neajutorați lângă corpul strivit al unei persoane, care avea sub cap o pată de sânge întunecată, amestecată cu lichid galben și o altă pată mai închisă la culoare sub corp.

La lumina palidă a felinarelor de pe stradă, Grace observă fața bărbatului. Fără îndoială, era Mark Warren.

Luptându-se cu senzația de greață din gât, se întoarse către unul dintre polițiști și îi arătă legitimația.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu, domnule. Am vorbit cu unul dintre martori, care mergea cu prietenele pe stradă când bărbatul a aterizat chiar la picioarele ei. Acum este într-una din ambulanțe, în stare de șoc.

Grace se uită la Branson, care stătea nemișcat, apoi la corpul lipsit de viață. Ochii lui Mark Warren erau larg deschiși, ca și cum ar fi fost șocat de ceva.

Iisuse. Cu doar câteva ore în urmă stătuse de vorbă cu omul acesta. Mirosea puternic a alcool și părea extrem de nervos. Dintr-o dată, Grace se gândi la Cleo. Ce ocupată va fi peste vreo oră ca să îl facă să arate prezentabil pentru rudele care vor veni să îl identifice. Nu o invidia deloc.

– Știe cineva cine este acest bărbat? întrebă cineva.

– Da, îl cunosc, răspunse un glas. Îmi este vecin, stă pe același palier cu mine.

Grace auzi o sirenă apropiindu-se.

– Și eu îl cunosc, spuse el. Apoi se corectă. Îl cunoșteam.

Robert Allison, detectiv-inspector și fost campion al poliției la biliard, pe care Grace îl cunoștea foarte bine, ieși pe ușa principală a clădirii și Grace, urmat de Branson, îl întâmpină.

– Roy! Glenn! exclamă Robert Allison. Ce faceți aici?

– Ne-am gândit să trecem să stăm puțin pe malul mării, răspunse Grace.

– Acesta poate fi un lucru periculos pe aici, spuse detectivul, arătând spre cadavru. Și el a vrut să iasă pe balcon să stea la aer.

La locul accidentului sosiră un chirurg și un fotograf din forțele de poliție. Allison vorbi puțin cu ei, apoi se întoarse către Grace și Branson.

– Ai vreo informație despre ce s-a întâmplat? întrebă Grace.

– Nu încă.

– Îl cunosc, spuse Grace. Am vorbit cu el puțin mai devreme, pe la ora 20. Este partener de afaceri cu tânărul care a fost dat dispărut, cu cei patru prieteni care au murit.

Allison încuviință.

– Bine.

– Putem intra în apartamentul lui ?

– Da, sigur, de ce nu ?

Câteva minute mai târziu, Grace, Branson și Allison intrau în apartament. Portarul, un bărbat musculos pe la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în pantaloni și vestă, aștepta afară.

Grace intră în camera de zi, care îi era deja familiară, ieși pe balcon și privi scena de jos. Putea să vadă mulțimea de oameni, cele două ambulanțe, mașinile de poliție, *blitz*-ul aparatului de fotografiat, banda care delimita locul accidentului, petele întunecate ca niște umbre care se întindeau sub corpul lui Mark Warren.

Își aduse aminte din nou de nuntă, când Mark se purtase atât de agresiv față de el. Apoi la seara aceasta, când mirosea a alcool și părea dărâmat psihic. Grace știa din experiență că supraviețuitorii unui accident în care murise cineva trăiau cu vina că ei nu muriseră ; lucrul acesta îi putea distruge pe unii. Dar din cauza aceasta să fi sărit Mark Warren de pe balcon ?

Și noaptea în care se întorsese acasă cu mașina plină de noroi ? Să fi făcut o excursie din cauza remușcărilor la locul în care ar fi trebuit să își piardă viața odată cu prietenii lui ? Era posibil. Dar ce însemnase agresivitatea de la nuntă ? Partea asta nu se potrivea. Nu avea un sentiment plăcut în legătură cu Mark Warren, cavalerul de onoare care nu știa de planurile pentru petrecerea burlacilor.

Cum era posibil așa ceva ?

Se întoarse în apartament gânditor.

– Hai să aruncăm o privire câteva minute, spuse el și merse direct la dulapul la care Mark se tot uita cu puțin timp în urmă. Dar în el nu erau decât două vaze pentru flori, pline de praf, și o cutie goală de trabucuri Cohiba Robusto.

Calm, verifică fiecare dulap, deschizând fiecare ușă și sertar. Apoi Grace ajunse la frigiderul din bucătărie și îl deschise. Își trecu privirea peste cutiile cu lapte degresat, paharele cu iaurt, salata și câteva sticle de vin alb și șampanie. Aproape că nici nu remarcă punga de plastic de pe al treilea raft.

Scoase punga și se uită înăuntru, încruntându-se. Apoi așeză ce găsise pe masa de marmură.

– Iisuse! exclamă Branson, uitându-se la deget.

– Bine, spuse Robert Allison. Atunci lucrurile încep să aibă sens. Am găsit asta asupra victimei în timp ce căutam un act de identitate. Scoase din buzunar o hârtie A4 împăturită și i-o dădu lui Grace.

El și Branson citiră:

> Verifică amprentele și o să afli că aparțin prietenului și partenerului tău de afaceri. La fiecare 24 de ore voi tăia câte o bucată din ce în ce mai mare din el. Până când o să faci exact ceea ce îți spun.

Grace mai citi o dată și apoi din nou, pentru a treia oară.

– Cred că asta ne spune două lucruri, spuse el.

Ambii detectivi se uitară la el, dar mai avură de așteptat până când Grace vorbi din nou.

– Primul este că nu cred că avem de-a face cu o sinucidere. Al doilea este că, dacă am dreptate, am fi norocoși dacă îl mai găsim pe Michael Harrison în viață.

79

Telefonul suna din nou! Pentru a treia oară! De fiecare dată încercase să îl oprească pentru a nu fi auzit de Vic. Apoi apăsase pe butoane, formând numărul 901. Și de fiecare dată auzea aceeași voce feminină. „ Nu aveți mesaje.“

Dar de data aceasta vocea ei spunea altceva. „Aveți un mesaj necitit.“ Apoi ascultă.

Salut, Michael. Sunt detectivul Branson din cadrul departamentului de criminalistică din Brighton. Răspund mesajului pe care i l-ai trimis lui Ashley Harper. Te rog să mă suni sau să îmi trimiți un mesaj la numărul 0789 965018.

Era cel mai plăcut lucru pe care îl auzise Michael în viața lui.

Din nou își plimbă degetele peste butoane, încercând să răspundă: „S3nt ca9t%v...

Apoi – o lumină orbitoare.

Vic.

– Ai un telefon mobil de care nu mi-ai spus, nu-i așa, Michael? Ești obraznic, nu? Cred că va trebui să ți-l iau înainte de a intra în bucluc.

În următorul moment simți că telefonul îi este smuls din mână. Apoi auzi vocea lui Vic, plină de reproș.

– Nu joci corect, Mike. Sunt tare dezamăgit de tine. Ar fi trebuit să îmi spui că ai un telefon. Așa ar fi trebuit să faci.

– Mm, mormăi Michael din nou, tremurând de frică. De sub glugă se vedeau doi ochi lucind, ca ai unei pisici sălbatice.

– Vrei să îți fac rău din nou ? Asta vrei, Mike ? Hai să vedem pe cine voiai să suni, da ?

Câteva momente mai târziu, Michael auzi vocea detectivului prin difuzor.

– Ei, ca să vezi ! spuse australianul. Ce drăguț. Ți-ai sunat logodnica. Drăguț, dar obraznic. Cred că e momentul pentru o pedeapsă. Ți-ar plăcea să îți tai un alt deget sau să îți pun din nou cleștii pe coaie ?

– Nuuuu.

– Îmi pare rău, prietene, trebuie să vorbești mai clar. Să îmi spui ce ți-ar plăcea mai mult. Pentru mine e același lucru. Apropo, prietenul tău Mark e un ticălos nepoliticos. M-am gândit că ți-ar plăcea să știi că nu și-a luat la revedere.

Michael clipi din cauza luminii. Nu înțelegea despre ce vorbește tipul. Mark ? Se întrebă unde plecase.

– Uite ceva la care să te gândești, Mikey. Acel milion două sute de mii de lire pe care îi aveați în Insulele Cayman. Sunt ceva bani, nu crezi ?

Michael se întrebă cât de multe știa tipul acesta despre el și despre viața lui. Ce urmărea ? Putea să-i dea până la ultimul bănuț, doar să îl lase să plece. Încercă să îi spună.

– Mmmmm... Rrrrr...

– Foarte drăguț din partea ta, Mikey, orice ai încerca să îmi spui. Apreciez toate eforturile pe care le faci. Dar, vezi tu, e o chestie. Problema este că deja am banii. Și asta înseamnă că nu mai am nevoie de tine.

80

Cu puțin timp înainte de miezul nopții, Grace își parcă mașina în fața sediului Poliției și îl salută obosit pe agentul de bază. Vorbiseră puțin pe drumul de întoarcere de la clădirea Van Allen, iar acum Grace și Branson erau adânciți în gânduri.

În timp ce Grace parca, Branson căscă zgomotos:

– Crezi că putem merge acasă, să ne băgăm în pat și să dormim puțin ?

– Nu mai ai energie, tinere ? îl certă Grace.

– Tu ești complet treaz, plin de elan ? Vrei să spui că ai toate motoarele pornite ? Am auzit că după ce treci de o anumită vârstă începi să ai nevoie de mai puțin somn; ceea ce pare adevărat, de vreme ce petreci jumătate de noapte trezindu-te ca să te duci la toaletă.

Grace zâmbi.

– Nu aștept cu nerăbdare să îmbătrânesc, spuse Branson. Tu ?

– Ca să fiu sincer, nici nu mă gândesc la asta. Văd un tip ca Mark Warren, făcut praf, cu creierii împrăștiați pe ciment și îmi amintesc că am vorbit cu el cu doar câteva ore în urmă; lucruri de genul ăsta mă fac să mă gândesc să-mi trăiesc viața în fiecare zi.

Branson căscă din nou.

– Mă întorc la lucru, spuse Grace. Tu te poți duce dracului acasă, dacă vrei.

– Știi, uneori poți fi așa un măgar, spuse Branson, urmându-l în silă către intrarea principală, apoi pe coridoare, printre trofee.

Emma-Jane Boutwood, într-o bluză roz și cu un pulover alb legat în jurul umerilor, era singura persoană din birou. Grace merse la ea și întrebă, arătând către restul birourilor goale:

– Unde este restul lumii, E-J ?

Ea se aplecă în față, ca și cum ar fi vrut să citească ceva de pe ecranul calculatorului și spuse neatentă:

– Cred că au plecat toți acasă.

Grace se uită la figura ei obosită și îi puse ușor o mână pe umeri, atingând materialul moale al puloverului.

– Cred că ar trebui să pleci și tu, a fost o zi lungă.

– Mai pot sta încă un minut, Roy ? Am aflat ceva ce cred că vă interesează pe amândoi.

– Vrea cineva cafea ? întrebă Grace. Apă ? Cola ?

– Faci cinste ? întrebă Branson.

– Nu, contribuabilii din Sussex plătesc de data asta. Dacă vor să lucrăm la miezul nopții, să ne cumpere cafea. O să le trec la cheltuieli.

– Eu vreau o cola fără zahăr, spuse Branson. De fapt, nu. Ia-mi o cola normală, am nevoie de puțin zahăr.

– Mie mi-ar plăcea o cafea, spuse Emma-Jane.

Grace ieși din birou și merse pe coridorul gol, către sala în care erau bucătăria cu automatele de cafea și alte produse. Căută în buzunar și scoase niște mărunt, cumpără o cafea dublă pentru el, un cappuccino pentru Emma-Jane și o cola pentru Branson. Le puse pe o tavă de plastic și se întoarse în birou.

Emma-Jane se întoarse către Grace:

– M-ai rugat să verific trecutul lui Ashley Harper...

– Mda. Ce ai aflat ?

Mândră, ea răspunse:

– Păi, chiar foarte multe.

– Spune-mi.

Ea răsfoi câteva pagini acoperite cu scrisul ei de mână, verificându-și notițele în timp ce vorbea:

– Tu mi-ai spus că Ashley Harper s-a născut în Anglia și că părinții ei au murit într-un accident de mașină în Scoția când avea trei ani; ca urmare, Ashley a fost crescută de părinți adoptivi, în Londra. Apoi, părinții s-au mutat în Australia. La șaisprezece ani, a plecat în Canada și a locuit cu unchiul și mătușa ei; mătușa i-a murit recent. Numele unchiului ei este Bradley Cunningham, dar nu știu și numele mătușii. Citind în continuare din carnețel, merse mai departe. Ashley Harper s-a întors în Anglia, țara ei natală, în urmă cu aproximativ nouă luni. Mi-ai spus că înainte lucrase pentru o agenție imobiliară în Toronto, Canada și că angajatorii reprezentau o sucursală a grupului Bay. Apoi, se uită la Branson și la Grace pentru confirmare.

Grace îi răspunse:

– Da, așa este.

– Bun, spuse ea. Puțin mai devreme, astăzi, am vorbit cu directorul de resurse umane al grupului Bay, pentru Toronto. Așa cum probabil știi, ei reprezintă unul dintre cele mai mari lanțuri de magazine din Canada. Dar nu au o sucursală cu obiect de activitate imobiliar și nici nu au avut vreodată vreun angajat pe nume Ashley Harper. Am făcut niște cercetări mai detaliate asupra tuturor firmelor de afaceri imobiliare cu nume de înregistrare cuprinzând cuvântul „Bay“.

– Interesant, spuse Branson, desfăcând cutia de cola. Se auzi un sâsâit.

– Devine și mai interesant, spuse ea. În cartea de telefon din Toronto și nicăieri în Ontario nu există nici un Bradley Cunningham. Încă nu am avut timp să caut în

restul Canadei. Dar... Se opri ca să bea din spuma de ciocolată din ceașca de cappuccino. Am o prietenă care este jurnalist la *Glasgow Herald*, în Scoția. A intrat în arhiva principalelor ziare scoțiene. Dacă o fetiță de trei ani ar fi rămas orfană în urma unui accident de mașină, întâmplarea ar fi apărut în ziare, nu?

– În mod normal, da, spuse Grace.

– Ashley spune că are douăzeci și opt de ani. I-am spus prietenei mele să meargă în arhivă în urmă cu douăzeci și cinci de ani, plus, minus cinci ani. Numele Harper nu a apărut.

– Poate că a luat numele părinților adoptivi, spuse Branson.

– Se poate, răspunse Emma-Jane Boutwood. Dar ceea ce o să vă arăt reduce această posibilitate.

Grace se uită admirativ la tânără. Părea că își recapătă încrederea în ea cu fiecare moment. Era exact tipul de persoană tânără de care poliția avea nevoie. Tineri inteligenți și muncitori, ambițioși.

– Am căutat numele Ashley Harper în rețeaua Holmes, așa cum m-ai rugat, i se adresă ea lui Grace.

Holmes-2 era a doua fază a bazei de date electronice cuprinzând detalii despre crime, care lega toate secțiile de poliție din Marea Britanie cu Interpolul și, de curând, cu alte secții de poliție din afara țării.

– Nu a apărut nimic cu numele de Ashley Harper, spuse ea. Dar aici devine interesant. Am luat inițialele „AH" și le-am pus în conexiune cu „proprietate" și din rețeaua Holmes am obținut următoarele informații: În urmă cu optsprezece luni, o tânără Abigail Harrington s-a căsătorit cu un antreprenor bogat din Lymm, Cheshire, pe nume Richard Wonnash. Acesta era foarte bun la parașutism. La trei luni după căsătorie, a decedat din cauza faptului că nu i s-a deschis parașuta în timpul unei sărituri. Cu patru ani în urmă, în Toronto, Canada, o femeie

pe nume Alexandra Huron s-a căsătorit cu un antreprenor pe nume Joe Kerwin. După cinci luni de la nuntă, acesta a murit într-un accident de navigație pe Lacul Ontario. Cu șapte ani în urmă, o femeie pe nume Ann Hampson s-a căsătorit cu un antreprenor din Londra, pe nume Julian Warner. Înainte de căderea imobiliară din 1990, era un burlac vestit, cu acțiuni în porturile din Londra. La șase luni și două zile de la căsătoria celor doi, s-a gazat în parcarea subterană din Wapping.

Mai luă o gură de cappuccino.

– Aceleași inițiale, spuse Branson. Dar ce demonstrează acest lucru ?

– O mulțime de artiști necunoscuți păstrează aceleași inițiale când își schimbă numele, spuse ea. Am învățat despre asta într-un curs al poliției. Faptul în sine nu dovedește nimic. Dar aici devine și mai interesant. Scrise ceva pe tastatură și pe monitor apăru fotografia alb-negru a unei femei tinere, cu părul negru, foarte scurt. Figura era a lui Ashley Harper sau a unei dubluri a acesteia. Poza asta este din ziarul *Evening Standard,* din articolul despre moartea lui Julian Warner.

Se făcu tăcere, cât timp Grace și Branson studiară fotografia.

– La naiba, spuse Branson. În mod sigur arată ca ea.

Fără să spună nimic, Emma scrise din nou ceva la calculator. Pe monitor apăru o altă fotografie, tot alb-negru. Era o femeie cu părul blond, până la nivelul umerilor. Figura arăta și mai mult cu cea a lui Ashley Harper.

– Aceasta este din *Toronto Star,* cu patru ani în urmă, în articolul despre moartea lui Joe Krewin.

Grace și Branson nu spuseră nimic. Amândoi erau șocați.

– Următoarea este din *Chesire Evening Post,* în urmă cu opt luni, luată dintr-un articol despre moartea lui Richard Wonnash. Abigail Harrington era văduva

frumoasă și îndurerată. Scrise din nou ceva la calculator și de data aceasta apăru o fotografie color. Părul era roșcat, tuns scurt, foarte elegant. Fața era, fără îndoială și de această dată, a lui Ashley Harper.

– La dracu' ! exclamă Branson.

Grace privi multă vreme chipul de pe monitor, gândindu-se. Apoi spuse :

– Emma-Jane, foarte bine.

– Mulțumesc, Roy.

Grace se întoarse către Glenn Branson.

– Deci, spuse el, este ora unu fără douăzeci. Pe care judecător te simți curajos să îl trezești ?

– Pentru un mandat de percheziție ?

– Ți-ai dat seama de asta de unul singur ? Ignorând grimasa lui Branson, Grace se ridică. Emma-Jane, du-te acasă, odihnește-te.

Branson căscă.

– Dar eu ? Eu nu mai dorm ?

Grace îi puse o mână pe umăr.

– Îmi pare rău, prietene, dar mi-e teamă că ziua tocmai a început.

81

Câteva minute mai târziu, Grace vorbea la telefon cu o funcționară de la magistratură, adormită, care întreba dacă nu putea aștepta până mâine dimineață.

– Investigăm o posibilă răpire, e o chestiune de viață și de moarte, o informă Grace. Am nevoie de un mandat de percheziție și nu mai pot aștepta absolut deloc.

– Bine, răspunse ea în silă. Judecătorul de serviciu este doamna Quentin.

Grace zâmbi. Hermione Quentin era unul dintre judecătorii pe care nu îi agrea, după ce se certase cu ea în urmă cu câteva luni, cu privire la un suspect pe care el dorea să îl țină în custodie, iar ea refuzase. După părerea lui, era cel mai rău tip de judecător; căsătorită cu un agent de schimb bursier, trăia într-o casă ostentativ și vulgar de opulentă, o regină la vârsta a doua fără nici un pic de cunoștințe despre lumea reală și cu un scop ambițios pe agendă, acela de a schimba modul în care poliția privea criminalii. Va fi plăcerea lui cea mai mare să o trezească în mijlocul nopții ca să îi semneze mandatul.

După aceea, Grace și Branson stătură vreo zece minute la telefon, organizând o echipă care să vină la 5 dimineața la sediul din Sussex. Apoi, făcându-i-se milă de el, Grace îl trimise pe Branson acasă să se odihnească câteva ore.

După aceasta, îl sună pe detectivul Nicholl, își ceru scuze că îl deranjează și îl rugă să se ducă la casa lui Ashley Harper și să o supravegheze tot timpul.

La ora 2 dimineața, cu mandatul semnat în mână, Grace se întoarse acasă, își puse alarma de la ceas să sune la ora 4.15 și adormi.

Când opri alarma și sări brusc din pat, în întunericul din cameră, auzi și primele zgomote ale dimineții. Se băgă sub duș și își aduse aminte că, deși vara încă nu începuse, era mai puțin de o lună până la cea mai lungă zi a anului, 21 iunie.

La ora 5, simțindu-se extrem de vioi, deși dormise doar două ore și jumătate, era înapoi la sediul din Sussex. Bella și Emma-Jane erau deja acolo, la fel și Ben Farr, un sergent cu fața rotundă, cu barbă, în vârstă de aproape cincizeci de ani, care urma să adune probele, și Joe Tindall. Glenn Branson sosi câteva minute mai târziu.

În timp ce beau cafeaua, Grace le prezentă situația pe scurt. Apoi, puțin după ora 5.30, îmbrăcați toți cu veste de protecție, se urcară într-o dubă a poliției, marca Tranzit, cu Branson la volan și Grace pe scaunul pasagerului.

Ajunși în fața casei lui Ashley, Grace îi spuse lui Branson să oprească lângă mașina lui Nick, care nu avea însemnele poliției, și lăsă geamul în jos.

– A fost liniște, spuse Nicholl.

– Foarte bine, spuse Grace, observând că mașina marca Audi TT a lui Ashley era parcată ca de obicei în fața casei. Îi spuse lui Nicholl să meargă în spatele lor, apoi înaintară.

Nu mai erau locuri de parcare pe stradă, așa că parcară lângă Audi. Grace îl așteptă pe Nicholl să ajungă lângă ei, apoi, în fruntea grupului, merse până în fața casei și sună la ușă. Se luminase.

Nu răspunse nimeni.

Sună din nou, iar după un minut, încercă încă o dată. Apoi îi făcu semn lui Ben Farr, care merse la dubă și scoase un berbec voluminos, de mărimea unui stingător de foc mai mare. Îl ridică în fața ușii, apăsă puternic pe el și ușa se deschise.

Grace intră primul.

– Poliția! țipă el. Alo! Poliția!

Îl salutară doar luminile de la aparatura electronică. Urmat de restul echipei, Grace urcă scările și se opri la primul etaj.

– Alo! strigă el din nou. Domnișoară Harper?

Liniște.

Deschise ușa și intră într-o baie micuță. Următoarea ușă dădea spre un dormitor mic și gol, care arăta ca și cum nu prea fusese folosit. Ezită, apoi mai deschise o ușă, care dădea spre un dormitor mare, cu un pat dublu, în care era evident că nu dormise nimeni. Draperiile erau trase. Găsi întrerupătorul și apăsă. Câteva lumini se aprinseră în tavan. Locul dădea impresia că era părăsit, părea o cameră de hotel care își aștepta musafirii. Remarcă o cuvertură imaculată întinsă peste patul regal, un televizor cu ecran plat, un radio cu ceas și câteva vederi cu piscina Hockney pe pereți.

Dar nu și Ashley Harper.

Unde dracu' era?

Simțind că îl apucă panica, Grace schimbă o privire cu Glenn Branson. Amândoi știau că undeva, în poveste, săriseră peste un amănunt, dar unde și cum? Pentru o clipă nu se putu gândi decât la scandalul făcut de Alison Vosper dacă afla că trezise un judecător în miezul nopții ca să obțină un mandat de percheziție fără să aibă o bază reală.

Și puteau fi foarte multe motive pentru care Ashley Harper să nu fie aici în această noapte. Se înfurie un moment pe prietenul său. Totul era din vina lui Glenn. El îl

păcălise să se bage în cazul acesta. Acum totul era problema lui și se dovedea a fi din ce în ce mai grav.

Încercă să recapituleze, să se gândească cum să își apere spatele dacă Numărul 27 îl trăgea la răspundere. Era moartea lui Mark Warren. Biletul. Degetul din frigider. Informațiile aflate de Emma-Jane. Erau o mulțime de lucruri care nu se potriveau. Bradley Cunningham, atât de elegant și de arătos la nuntă.

„De fapt, pantalonii ăștia mă omoară... am închiriat costumul de la faimoasa Moss Bross, dar cred că mi s-a dat perechea greșită de pantaloni!"

Din perioada pe care o petrecuse în Statele Unite și Canada și din discuțiile pe care Grace le avusese despre diferențe lingvistice între cele două limbi, știa că americanii și canadienii din clasa superioară spuneau pantalonilor obișnuiți nădragi, dar pantalonilor eleganți nu le-ar fi spus niciodată altfel decât pantaloni. Acest lucru îl făcu imediat să creadă că Bradley Cunningham poate nu era cine spunea că este.

Nu că această ipoteză trasă de păr ar fi satisfăcut-o pe Alison Vosper.

– Scotociți casa, spuse el obosit echipei. Întoarceți tot ce poate fi întors. Aflați cine este proprietarul casei. Cui aparține televizorul, echipamentul electronic, mașina de afară, covoarele, pozele de pe pereți. Vreau să aflu fiecare detaliu nenorocit despre Ashley Harper. Vreau să știu mai multe despre persoana ei decât știe ea. Ați înțeles?

După două ore de căutare, nimeni nu găsise nimic. Era ca și cum Ashley Harper trecuse pe acolo cu viteza luminii. Nu exista nimic altceva decât mobila, un iaurt dietetic în frigider, niște lapte de soia, niște ridichi și o jumătate de sticlă de apă minerală scoțiană, marca Sainsburry.

Glenn Branson veni la Grace, care era ocupat să ridice cuverturile de pe pat.

– Frate, e atât de ciudat. Ca și cum ar fi știut că venim, înțelegi ?

– Și noi de ce nu am știut că pleacă ? întrebă Grace.

– Iar începi. Altă întrebare.

– Da, spuse Grace, arțăgos din cauza oboselii. Asta pentru că întotdeauna îmi pui întrebări, în loc să îmi dai niște răspunsuri nenorocite !

Branson ridică o mână în aer.

– Nu te supăra, frate !

– Nu mă supăr.

– Deci, unde dracu' este ?

– Nu aici.

– Asta mi-am imaginat.

– Roy ! Fii atent aici ! Nu știu dacă asta are vreo importanță ! Detectivul Nicholl intră în cameră cu o bucată mică de hârtie, pe care i-o arătă lui Grace.

Era o chitanță de la o companie numită Century Radio, de pe Totenham Court. Pe chitanță era trecut un scanner, AR5000 Cyber Scan, în valoare de 2 437,25 lire.

– Unde era asta ? întrebă Grace.

– În coșul de gunoi din grădina din spate, răspunse Nicholl mândru.

– Două mii patru sute treizeci și șapte de lire pentru un scanner ? Ce fel de scanner costă atât de mult ? Vreun scanner pentru computer ? După ce se gândi câteva momente, adăugă. De ce ar arunca cineva o chitanță ? Chiar dacă nu ai putea să treci scanner-ul la cheltuielile firmei, în mod sigur ai ține chitanța pentru cazul în care se strică, nu-i așa ?

– Eu în mod sigur așa aș face, spuse Branson.

Grace se uită la data trecută pe chitanță. Miercurea trecută. Ora cumpărăturii fusese 14.25. Marți seara, logodnicul ei dispare. Miercuri seara, se duce și cumpără un scanner de două mii și jumătate de lire. Ceva nu era în regulă. Deocamdată. Ceasul arăta că trecuseră deja două ore; abia trecuse de ora 8.

– Nu știu la ce oră se deschide la Century Radio, dar trebuie să aflăm ce e cu scanner-ul, spuse el.

– Te gândești la ceva ? întrebă Branson.

– La destule, îi răspunse Grace. La prea multe. Mult prea multe. Apoi îi spuse că trebuia să fie la tribunalul Lewes Crown la 9.45.

– Pentru bunul tău prieten Suresh Hossain ?

– Nu mi-ar plăcea să știu că i se face dor de mine. Ce zici luăm micul dejun ? Niște prăjeală ?

– Are colesterol, omule, nu face bine la inimă.

– Știi ceva ? În momentul acesta, totul îmi face rău la inimă.

82

După ce intră în imensa sală de așteptare a judecătoriei, în clădirea frumoasă în stil georgian, care adăpostea tribunalul Lewes Crown, își puse telefonul pe *silent*. Cel puțin se părea că în sfârșit Claudine înțelesese și nu îi mai trimisese mesaje.

Căscă, simțindu-și trupul obosit; ca și cum masa greoaie, cu prăjeli îi luase din energie în loc să îl mobilizeze. Voia doar să stea undeva și să tragă un pui de somn. Era ciudat, se gândi el. Cu o săptămână în urmă, procesul îi ocupa majoritatea timpului și fiecare gând. Acum era în planul al doilea; tot ceea ce conta era să îl găsească pe Michael Harrison.

Dar și procesul conta foarte mult. Conta pentru văduva și pentru copiii lui Raymond Cohen, bărbatul bătut la sânge cu un par cu ținte de Hossain sau de tovarășii lui. Conta pentru fiecare cetățean obișnuit din Brighton și Hove, deoarece aveau dreptul să fie protejați de monștri ca acesta și conta foarte mult pentru credibilitatea lui Grace. Trebuia să iasă din starea de oboseală și să se concentreze.

Găsi un loc liniștit în cameră, se așeză și o sună pe Eleanor, care se ocupa de corespondența lui electronică și de cea sosită prin poștă. Apoi închise ochii, recunoscător

pentru sentimentul de odihnă pe care îl simțea și își puse capul în palme, încercând să doarmă ca pisica, să nu mai audă cum ușile se tot închideau și se deschideau, saluturile vesele, zgomotul de la încuietorile servietelor, șoaptele dintre avocați și clienți.

După câteva minute trase adânc aer în piept și doza de oxigen îi dădu un puseu de energie. Se ridică și se uită în jur. Într-un moment trebuia să afle dacă astăzi era nevoie de el sau nu. Spera că nu, ca să se poată întoarce la sediu. Se uită după persoana cu care trebuia să vorbească, Liz Reilly de la Serviciul Acuzării.

Erau vreo sută de oameni în sală, inclusiv câțiva avocați și asistenți îmbrăcați în robe, iar el o remarcă pe Liz în capătul celălalt al camerei, îmbrăcată elegant. Era o femeie de aproximativ treizeci de ani, cu un aspect conservator. Ținea o mapă în mână și vorbea cu un avocat pe care el nu îl recunoștea.

Traversă sala și se așeză lângă ei, observând că ea îi face semn că se va ocupa de el imediat. Când termină de vorbit cu avocatul, arăta entuziasmată.

– E posibil să avem un nou martor!

– Da? Cine?

– O prostituată din Brighton. A sunat aseară la tribunal. A zis că a urmărit procesul din ziare și că Suresh Hossain a bătut-o în timpul unei întâlniri. Partida de sex a avut loc pe 10 februarie, anul trecut, în Brighton.

10 februarie era noaptea în care avusese loc crima pentru care era judecat Suresh Hossain.

– Hossain are un alibi foarte bun. În acea noapte, spune că a fost la restaurant în Londra cu doi prieteni. Amândoi au confirmat, spuse Grace.

– Da, are, dar ambii prieteni sunt angajații lui Hossain. Această fată nu este. Este îngrozită de el. Motivul pentru care nu a venit până acum este că a fost amenințată cu moartea dacă o face. Și mai e o problemă: nu are

încredere în poliție. De aceea ne-a sunat pe noi și nu a sunat poliția.

– Cât de credibilă crezi că este ?

– Foarte credibilă, răspunse ea. O să fie nevoie să o băgăm în programul martorilor, la cel mai sigur nivel.

– Orice vrea. Orice. Grace gesticula cu mâinile de entuziasm. Ar fi vrut să o îmbrățișeze pe Liz Reilly. E o veste nemaipomenită ! Minunată !

– Dar cineva trebuie să meargă să o convingă de faptul că poliția nu o va aresta pentru, știi tu, pentru meseria ei.

– Unde este acum ?

– Acasă la ea.

Grace se uită la ceas.

– Mă pot duce să o văd chiar acum. Se poate ?

– Nu te duce cu o mașină a poliției.

– Bine. Și voi lua și o agentă de poliție cu mine, care să poată sta cu ea. Nu vrem să îi dăm lui Hossain nici o posibilitate de a ajunge la ea. Vreau să o întâlnesc și să o conving să vină chiar acum.

– Dacă ești atent cum lucrezi cu ea, nu va fi nici o problemă.

Dintr-odată, Grace nu se mai simți obosit.

83

Puțin după miezul zilei, Grace se întoarse la biroul de investigații. Martora aceasta, Shelley Sandler, era deosebită. În jur de douăzeci și cinci de ani, inteligentă, vorbăreață, vulnerabilă, ar fi fost extrem de credibilă la tribunal. Doar să nu intre în panică și să se retragă în ultimul moment, așa cum se întâmpla de obicei. Dar părea hotărâtă să se răzbune pe Hossain. Foarte, foarte hotărâtă.

Era o veste atât de bună. După zilele oribile de săptămâna trecută, lui Grace i se părea că obținerea verdictului pe care îl dorea părea un lucru posibil.

Întreaga echipă era la birou, plus doi asistenți noi, un detectiv tânăr și o asistentă de vârsta a doua, așa că se hotărî să facă o ședință scurtă și le spuse să se așeze.

Fără să vorbească tare, din cauza celorlalte birouri ocupate cu echipe care lucrau din greu, Nick Nicholl vorbi primul.

– Roy, mai știi chitanța pe care am luat-o azi-dimineață de la casa domnișoarei Harper, în valoare de două mii patru sute și treizeci și șapte lire pentru un scanner ?

– Mda.

– Am luat toate detaliile despre ea de la Century Radio. Îi dădu lui Grace câteva foi de hârtie, imprimate cu ceva de pe Internet. Noi am văzut asta.

Grace se uită la foi.

„Aparatul AR5000 Cyber Scan. Atinge incredibila frecvență de 10Khz–2600Mhz! AR5000 depășește granițele performanței, printr-o excelentă captare a semnalelor, sensibilitate înaltă și o acoperire largă, datorită posibilităților microprocesorului, care poate identifica 5 frecvențe independente, cu 1000 de canale de memorie și 20 de metode de căutare. Cu Cyber Scan căutați și captați rapid, inclusiv frecvențele telefoanelor mobile. Viteza de căutare este de peste 45 de canale pe secundă..."

Se întoarse către Branson.

– Ești cel mai bun pasionat de electronice pe care îl cunosc. Presupun că deja ai ghicit ce e chestia asta. Așa este?

– Este un scanner pentru frecvențele radio de ultimă generație. Este tipul de scanner folosit de radio Citizen Band pentru a-și găsi noi prieteni, pentru a trage cu urechea la frecvențele poliției sau la telefoanele mobile.

Grace încuviință. Apoi îi spuse Emmei-Jane Boutwood:

– Avem vreo dovadă că Ashley Harper a avut de-a face cu Citizen Band, cu numele de acum sau cu cele dinainte?

– Nu avem, spuse ea.

Grace se uită la fotografia color a aparatului. O cutie mare argintie, cu picioare, cu o tastatură în față și cu același sistem uimitor de butoane pe care le găseai pe orice radio.

– Deci, marți seara îi dispare logodnicul. Miercuri după-amiaza, la ora 14.30, pleacă la Londra și cumpără un scanner pentru frecvențele radio, în valoare de două mii și cinci sute de lire. Aveți vreo idee de ce? Și cum naiba știa ea să îl folosească?

– Disperare? încercă Nick Nicholl.

– Nu prea cred, spuse Grace.

– În mod evident, chiar nu știa unde îi este logodnicul, sugeră Bella Moy.

Grace încuviință neatent. Era logic ce spunea, dar ceva nu era era în regulă.

– Poate știa că Michael Harrison are un walkie-talkie. Poate că încerca să comunice cu el? întrebă Emma-Jane Boutwood. Sau să asculte cu cine mai comunica el?

Grace era impresionat.

– Da, bine gândit. Se uită în jur. Alte idei? Bine, să ne gândim la asta un moment. Alte noutăți?

– Da, spuse Nick Nicholl. După ce ai plecat din casa lui Ashley Harper, Joe Tindall s-a apucat să ridice marginile podelei. Am descoperit un plic plin cu chitanțe în spatele unui scrin; poate că a căzut acolo din întâmplare sau poate că a fost ascuns. Majoritatea chitanțelor nu sunt importante, dar este și una pe care ar trebui să o vezi.

Era o chitanță de 1500 de lire, de la o compania Conquest Escorts, cu sediul pe strada Maddox, în Londra. Sub nume era scris „Escortă feminină sau masculină discretă, încântătoare, pentru orice ocazie." Erau scrise două date: cea de sâmbăta trecută, în ziua când trebuia să aibă loc nunta lui Ashley, și lunea trecută.

– Întoarce-o, Roy, spuse Nick Nicholl. Uită-te pe partea cealaltă.

Grace întoarse chitanța și remarcă scris cu stiloul numele lui Bradley Cunningham. Își aduse aminte de conversația pe care o avusese la Ashley acasă, vineri seara. Și-o aducea aminte cum stătea, atât de deprimată, povestind. „Ne adorăm unul pe celălalt... și-a luat toată săptămâna liber, numai ca să poată veni la repetiția de luni."

– A inventat un unchi? spuse el, mirat.

– A inventat mult mai mult decât un unchi; E-J îți va spune imediat, spuse Glenn Branson. Uită-te întâi aici.

Îi dădu lui Grace o hârtie A4 trasă la xerox. Erau niște instrucțiuni trimise pe fax către Banca Hexta, înregistrată în Insulele Grand Cayman, pentru a transfera suma de 1 253 712 lire către un cont al băncii Aliado din Panama.

Instrucțiunile erau semnate de Michael Harrison și de Mark Warren. Pe marginea chitanței apărea ora 23.25, ieri.

Grace citi de două ori tot, apoi se uită încruntat la Branson.

– Cu două minute înainte de a se arunca de pe balcon.

– Da, așa este.

Grace se gândi la biletul găsit în buzunarul lui Mark Warren.

– Deci a fost și a transferat banii pentru a salva viața prietenului său. Apoi vine și se aruncă de la balcon?

– Poate că avea de plătit vreo datorie foarte mare. Panama poate avea legătură cu Columbia prin mafia columbiană. Poate că au dat de belea cu vreun împrumut? Îl plătesc și pe urmă Mark Warren se aruncă de la balcon?

– E o teorie rezonabilă, spuse Grace. Dar tipii ăștia doi s-au descurcat foarte bine. Construiesc un ansamblu mare, de douăzeci de case, în Ashdown, care le poate aduce câteva milioane. De ce să se arunce când partea lui ar fi fost de câteva sute de mii de lire?

– Atunci, face transferul și apoi este omorât.

– Aceasta este o teorie mult mai elegantă, spuse Grace. Am vorbit cu Cleo Morey de la morgă puțin mai devreme. O să sosească un medic patolog și s-ar putea să avem mai multe informații puțin mai târziu.

Detectivul Bella Moy îi transmise lui Grace că are informații de la compania de telefonie. Vodafone a identificat apeluri de pe telefonul lui Michael Harrison între orele 22.22 și 23, noaptea trecută. S-a apelat numărul de la Urgențe 999 de mai multe ori, dar de fiecare dată operatorul nu a auzit pe nimeni în cască și nu a primit răspuns la întrebări.

– Cum este cu emițătoarele?

– Asta voiam să spun, Roy. Vodafone au colaborat foarte bine astăzi și deja avem de la ei locația celui mai apropiat emițător de telefonul lui Michael Harrison, spuse ea.

– Unde este?

Ea păru puțin dezamăgită.

– Asta nu e mai este o veste atât de bună. Este în centrul orașului Newhaven și acoperă tot orașul.

– Informația este de ceva ajutor, spuse Grace. Este cumva Newhaven port la Canal?

– Deja am alertat toate porturile, spuse ea.

– Pentru ce?

– Pentru Ashley Harper și Alexandra Huron. Acesta este numele pe care l-a folosit în Canada în urmă cu patru ani.

Era clar că mai avea ceva de spus, așa că Grace o lăsă să continue.

– Am verificat mașina ei. A fost închiriată de ea, pe numele ei, de la un agent din Hammersmith, în urmă cu un an. Toate plățile sunt la zi. Același lucru și cu casa, este închiriată, dar contractul expiră la sfârșitul acestei luni.

– Ca să coincidă cu nunta ei? sugeră Branson.

– Posibil, spuse Emma-Jane. Mi-am urmat instinctul și i-am rugat pe nou-veniți să facă o cercetare asupra tuturor firmelor care închiriază mașini în zonă și le-am dat numele lui Ashley Harper și pe toate celelalte pe care le-a avut înainte. Nu a apărut nimic cu numele Ashley Harper, spuse ea. Dar, la zece minute după miezul nopții, astăzi, o femeie pe nume Alexandra Huron a închiriat o limuzină Mercedes de la o companie locală, de lângă aeroportul Gatwick, folosind un card de credit emis de Banca Toronto Dominion din Canada. Persoana care a închiriat mașina a identificat-o din fotografii pe Ashley Harper.

– Camerele cu circuit închis, spuse Grace. Ce am...

Glenn Branson ridică o mână.

– Lucrăm deja la acest aspect. Verificăm fiecare cameră de la Gatwick până în Newhaven din momentul în care a luat mașina.

– A părăsit casa cu aproximativ o oră înainte de a ajunge tu, Nick, îi spuse Grace lui Nicholl.

– Da.

– Știm dacă a ajuns la aeroport?

– Nu.

Grace tăcu. Câteva minute nimeni nu mai spuse nimic. Se gândea la tot ceea ce făcuse noaptea trecută; când a fost la Mark Warren, când el și Genn Branson o vizitaseră pe Ashley Harper. Când fusese dus Michael Warren în pădure pentru a ajuta la căutarea mormântului. Momentul când au fost transferați banii. Moartea lui Mark Warren. Ashley care a închiriat o mașină sub un alt nume.

Acum știa care era planul ei; în momentul acesta era clar. Și mai știa că trebuia să o găsească. Nimic în afara acestui lucru nu mai conta în acest moment.

Rapid.

Dacă nu era deja prea târziu.

84

– La naiba, femeie, patru valize nenorocite! Ce naiba se întâmplă cu tine, Alex?

– Ce vrei să spui?

– Nu te ajut să cari patru valize nenorocite, asta vreau să spun.

– Atunci o să iei un cărăuș.

– Și cum rămâne cu taxa pentru bagaj suplimentar?

– Vic, călătorim la clasa superioară. Au spațiu mare pentru bagaje. Relaxează-te.

– Mă relaxez pe dracu'! De ce nu poți să lași toate prostiile astea aici și să cumperi unele noi în Sydney? Știi, sunt magazine și acolo!

Ashley, îmbrăcată într-un costum de blugi de la Prada și pantofi cu toc, stătea între valize, în livingul casei din Newhaven. Își puse provocator mâinile în șolduri și se uită pe fereastră. Priveliștea care se vedea de la casa închiriată pe vârful unui deal cuprindea aproape tot orașul și o parte din port.

Se uită la feribotul Seacat care aluneca pe lângă digul din port, pregătindu-se să iasă în larg. Era o zi morocănoasă, gri și umedă. Transpira, lucru care se adăuga la starea ei proastă, iar faptul că trebuia să îi vină menstruația făcea lucrurile și mai rele.

Se întoarse către el, cu vocea din ce în ce mai nervoasă.

– Pe bune? Au magazine în Sydney? Adică magazine în care poți intra și din care poți cumpăra lucruri?

– Du-te dracului, vaco! Nu vorbi cu mine de parcă aș fi un servitor nenorocit!

– Du-te tu dracului! De ce să las toate lucrurile aici? Asta este viața mea!

– Ce vrei să zici cu asta?

La un metru șaizeci și nouă înălțime, Vic era cu doar câțiva centimetri mai înalt decât Ashley, dar ei i se păruse tot timpul că el este mai înalt. Avea o construcție vânjoasă, musculoasă, ca a unui luptător, cu mâinile tatuate, părul tuns foarte scurt și o față simpatică, aspră. Hainele se potriveau stilului milităresc; acum era îmbrăcat cu o jachetă militărească, pusă peste un tricou negru, pantaloni largi kaki și niște bocanci negri.

– Vrei să spui că Michael e viața ta? Mark? Tipii ăștia doi au fost viața ta, asta vrei să spui, nu? Am înțeles eu ceva greșit aici? Credeam că eu sunt viața ta, curvă proastă!

– Așa credeam și eu, spuse ea apăsat, reținându-și lacrimile.

– Și ce dracu' înseamnă asta?

– Nimic, spuse ea.

O apucă de umeri și îi întoarse fața către el.

– Alex, relaxează-te. Suntem aproape de final, acasă, liberi. Hai să ne calmăm.

– Sunt foarte calmă, spuse ea. Tu ești cel plin de nervi.

O trase către el și se uită în ochii ei verzi. Apoi, cu tandrețe, îi dădu câteva fire de păr la o parte de pe față.

– Te iubesc, spuse el. Te iubesc foarte mult, Alex.

Ea îi puse brațele în jurul gâtului, își lipi buzele de ale lui și îl sărută pasional câteva momente.

– Și eu te iubesc, Vic. Dintotdeauna.

– Și cu toate astea, te-ai dus fericită și te-ai culcat cu Mark, apoi cu Michael. Și cu mulți alți tipi înainte.

Ea se dădu brusc înapoi și aproape căzu peste o valiză.

– Iisuse, ce te-a apucat?

– Ce m-a apucat? Am dat-o în bară de data asta, asta m-a apucat. E bine?

– Nu am dat-o în bară, Vic. Am ajuns la rezultat.

– Un nenorocit de milion două sute de lire? Jumătate de an din viața noastră pentru atât?

– Nici unul din noi nu ar fi putut să prevadă accidentul.

– Trebuia să facem altfel. Trebuia să îl scoți pe Michael, să mergi înainte cu nunta, apoi am fi avut jumătate din banii lui și ai partenerului său.

– Asta ar fi durat luni de zile, Vic, poate ani. Încă mai au unele nelămuriri cu privire la investiția lor cea mare. Așa, am obținut un rezultat rapid. Și dacă nu ai fi pariat tu jumătate din banii noștri, nu ar fi fost nevoie să fim aici deloc, da?

Timid, el se uită la ceas.

– Trebuie să plecăm dacă vrem să prindem avionul.

– Eu sunt gata.

– Nu ai nici cea mai vagă idee cât de dureros e asta pentru mine, nu-i așa, Alex? Ce facem noi? Că stau pe margine, știind că anul acesta te culci cu Michael și Mark, că înainte te-ai culcat cu nenorocitul de Richard din Cheshire, ca să nu mai zic de Joe Kerwin și Julian Warner.

– Nu pot să cred ce aud, Vic! Am făcut tot ce spui pentru că asta era partea mea din înțelegere, bine?

– Nu, nu e bine.

– La sfârșit, oricum te-ai răzbunat pe ei de fiecare dată, așa că nu văd care este problema. Și acum ne-am scutit pe amândoi de o lună de miere cu Michael.

Nerăbdător, se uită din nou la ceas.

– Vorbim în mașină. Trebuie să mai fac ceva înainte de a pleca. Îi cără valizele pe hol, apoi se întoarse în camera de zi și mută canapeaua chiar în mijloc. Apoi îngenunche și trase de o margine a covorului.

– Vic, spuse ea.

El se uită în sus.

– Da?

– Nu putem să îl lăsăm așa?

– Să îl lăsăm?

– Nu va pleca nicăieri, nu? Nu va scăpa; ai spus că nici măcar nu poate să vorbească.

– O să îl omor, ca să scape de durere.

– De ce să nu îl lași în pace? Nu o să îl găsească nimeni, niciodată.

– Îmi ia doar zece secunde să îi rup gâtul.

– Dar de ce?

El se uită la ea.

– Îți cam place de el, curvo!

Roșind ea răspunse:

– Nu îmi place absolut deloc de el.

– Nu ți-ai făcut niciodată griji că i-am omorât pe ceilalți! Ce e atât de special cu Mikey acesta?

– Nu este nimic special cu el.

Lăsă covorul la loc, se ridică și puse canapeaua la loc. Apoi mută măsuța de cafea.

– Ai și tu dreptate, Alex, în legătură cu faptul că nu o să scape. De ce să mă arăt milos față de nenorocit și să îi scurtez suferința? O să-l lăsăm să moară de foame în întuneric. Mulțumită?

Ea dădu din cap.

– Ai citit ziarele de astăzi?

– Nu, am făcut ordine pe aici. Le-am citit pe cele de ieri, nu era nimic care să ne îngrijoreze. O să ne uităm pe cele de astăzi la aeroport. Râse. După aceea, nu ne mai facem nici o grijă, da?

Cinci minute mai târziu, Mercedesul era încărcat cu cele patru valize ale lui Ashley și geanta mare a lui Vic. Închise ușa de la intrare și băgă cheile în geantă.

– Crezi că ar trebui să ducem cheile la agenție?

– Femeie, mai avem cinci luni din contractul de închiriere! Vrei să intre oamenii în casă și să își bage nasul? Pentru că, îți spun un lucru: peste o săptămâna sau două nu va mirosi foarte bine înăuntru.

Ea își puse centura de siguranță și nu spuse nimic. Prin geamul mașinii se uită pentru ultima oară la casă. Era o casă ciudată, perfectă pentru ceea ce voiau ei să facă, datorită izolării; cel mai apropiat vecin era la jumătate de kilometru depărtare. De fapt, în lumina evenimentelor de marțea trecută, era mai mult decât perfectă. Nu ai fi putut nici într-un milion de ani să spui că era o casă drăguță sau elegantă. Construită pe un teren necultivat în 1930, arăta ca o dependință a unui duplex, a cărui jumătate nu fusese niciodată construită. La început, acolo fusese un garaj, dar în urmă cu câțiva ani fusese transformat în ceea ce era acum livingul.

El porni mașina. Peste o oră vor fi la aeroportul Gatwick. Mâine, sau astăzi mai târziu, întotdeauna avusese probleme cu fusul orar, vor fi înapoi în Australia. Acasă. Câteva picături de ploaie udară parbrizul. Fără să bage în seamă, Ashley își puse ochelarii Gucci. Vic îi tăiase părul, pentru că nu avusese timp să meargă la coafor, iar de dimineață își pusese o perucă cu părul scurt, negru. Dacă ar fi căutat-o la aeroport, ar fi căutat-o pe Ashley Harper. Era doar o mică posibilitate să o caute pe Alexandra Huron. Dar, în timp ce se uita la pașaportul pe care îl avea în geantă, care mai era valabil încă doi ani, zâmbi. Dar nimeni nu ar fi căutat-o pe Anne Hampson.

Vic puse motorul la turație normală, apoi mormăi:

– Unde dracu' e frâna?

– E un mâner; tragi de el.

– De ce naiba are mâner? De ce nu ai închiriat o mașină normală?

– Ce este mai normal decât un Mercedes?

– O mașină cu o metodă de frânare normală.

– Pentru Dumnezeu!

El lăsă geamul în jos și țipă:

– La revedere, nenorocitule! Să ai o viață fericită!

– Vic?

– Mda? Acceleră nervos pe șoseaua denivelată, pe care primăria se pare că o uitase. Ce se întâmplă, deja ți-e dor de pula iubitului?

– Știi ceva? E mai mare decât a ta!

Se întinse spre ea și o plesni peste față. Mașină intră pe marginea de iarbă, apoi înapoi pe șosea, trecând printr-o groapă.

– Te simți mai bine dacă mă lovești?

– Ești doar o nenorocită de curvă.

Ajunseră într-o intersecţie și făcură la dreapta pe lângă un complex modern, în construcție, cu puieți în față.

– Și tu ești un huligan, Vic. Ești un sadic, știai? Te face să te simți mai bine asta? Așa te exciți tu, torturând pe cineva ca Michael?

– Și pe tine te excită să o faci cu el, când știi sigur că într-o bună zi chiar o să i-o faci? Se întoarse să se uite la ea, apoi intră pe drumul principal.

Se întâmplă atât de repede, că nu simțiră decât o schimbare în intensitatea luminii, preţ de o secundă. Urmară o lovitură îngrozitoare, apoi o smucitură puternică, urechile i se înfundară, iar interiorul mașinii se umplu cu ceva ce semăna cu penele și mirosea a explozibil. În același timp, claxonul începu să sune zgomotos.

– La naiba, la naiba, la naiba! Vic dădu cu pumnul în volan. Airbagul șoferului atârna ca un prezervativ folosit pe lângă volan, iar altul îi atârna pe lângă cap.

– Ești în regulă? o întrebă el pe Ashley.

Ea încuviinţă, uitându-se la capota maşinii, făcută praf. Emblema Mercedesului nici nu se mai vedea. Câţiva metri mai departe era o maşină albă, iar în mijlocul drumului era o maşină oprită într-o poziţie imposibilă.

Vic încercă să deschidă portiera, dar întâmpină dificultăţi. Se lăsă cu toată greutatea pe ea şi, cu un sunet asurzitor al balamalelor, reuşi să o deschidă.

Uşa din partea lui Ashley se deschise fără probleme. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi coborî clătinându-se. Se ţinu de nas şi suflă puternic pentru a-şi desfunda urechile. La volanul celeilalte maşini, un Saab, putea vedea o femeie cu părul cărunt, arătând confuză şi cu nasul spart.

Vic verifică daunele: roata din faţă se rupsese şi fusese împinsă în motor. Nu mai era nici o şansă ca maşina să pornească.

– Vacă proastă şi nenorocită! ţipă Vic peste Mercedes la femeia din Saab.

Ashley vedea că o altă maşină venea pe şosea, iar din direcţia opusă o dubă. Un tânăr alerga spre ei.

– Vic, ţipă ea repede. Trebuie să facem ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

– Da, bine, trebuie să facem ceva. Ce sugerezi?

85

Înapoi în biroul de investigații, Nick Nicholl țipă dintr-odată la Grace:

– Roy! Pe linia șapte, ridică receptorul!

Grace apăsă pe buton și ridică receptorul.

– Roy Grace, spuse el.

Era un sergent din cadrul Poliției din Brighton, pe nume Mark Tuckwell.

– Roy, spuse el. Știi Mercedesul pe care l-ai pus tu sub urmărire, o limuzină albastră cu numărul LJ04PXRL?

– Da.

– Tocmai a avut un accident în Newhaven. Ocupanții, un bărbat și o femeie, au furat un vehicul.

Grace se ridică brusc, cu telefonul la ureche, explodând de energie.

– Au luat ostatici?

– Nu.

– Avem descrierea celor două persoane?

– Nimic foarte clar până acum. Un bărbat mic și îndesat, caucazian, părul scurt, pe la patruzeci și cinci de ani; femeia are părul scurt, negru, și are în jur de treizeci de ani.

Luând un stilou, Grace întrebă:

– Care sunt semnalmentele mașinii furate de cei doi?

– Un Land Rover Freelander, Verde, cu numărul W796LDY.

Notând, Grace întrebă:

– Ați luat legătura cu mașina până acum?

– Nu încă.

– Mai exact, cu cât timp în urmă a fost furată?

– Zece minute.

Grace se gândi un moment. Zece minute. Puteai să mergi destul de mult în zece minute. Îi mulțumi sergentului și îl anunță că îl va suna în câteva minute, să își țină linia liberă.

Apoi Grace informă pe scurt echipa. Îi înmână semnalmentele mașinii lui Nick Nicholl și spuse:

– Nick, fă să circule informațiile despre mașină în toate zonele înconjurătoare – Surrey, Kent, Hampshire și în Met. Acum!

Se gândi un moment. Drumurile de la est de Newhaven duceau la Eastbourne și Hastings. La nord, era o scurtătură spre aeroportul Gatwick și spre Londra. La est era Brighton. Cel mai probabil, dacă rămâneau în Land Rover, se îndreptau spre nord. Întorcându-se către detectivul Moy, spuse:

– Bella, pornește elicopterul. Presupunând că vor să părăsească zona, poziționează-l astfel încât să acopere între zece și cincisprezece kilometri nord de Newhaven.

– Bine.

– După ce ai făcut asta, avertizează-i și pe cei care supraveghează camerele de filmat din toate gările, în caz că vor să lase mașina și să ia trenul. Luă o gură de apă. Emma-Jane, cheamă Poliția Rutieră și spune-le să ocupe poziții pe A23 și să urmărească mașina asta imediat. După asta, alertează Poliția din portul Newhaven și pe cea din aeroporturile Gatwick și Shoreham.

Verifică lista pe care o avea în cap. „Gări, porturi, aeroporturi, șosele.“ Știa că de multe ori când cineva fura

o mașină o conducea pe o distanță scurtă, o abandona și lua o altă mașină.

– Glenn, spuse el, împânzește toată zona din Newhaven cu mașinile noastre; vrem să fim siguri că nu au abandonat încă mașina. De asemenea, ține la dispoziție câteva din patrulele noastre.

– Imediat.

Grace sună la intervenții și le transmise că preia el conducerea în cazul accidentului. Funcționarul de la telefon îi spuse că mai era o veste care abia fusese transmisă. O mașină care se potrivea descrierii a depășit câteva mașini care stăteau la semafor pentru a trece peste podul din Newhaven cu câteva minute înainte să se deschidă. Această informație avea două minute.

86

Vic Delaney apăsă pe frână cu forță în timp ce lua o curbă la dreapta, mult mai ascuțită decât își imaginase. Roțile din față se blocară și pentru câteva momente mașina înaintă spre un plop, în timp ce el se lupta cu volanul care nu îl asculta. Ashley țipă:

– Viiic!

Mașina derapă violent la dreapta, botul făcu o curbă și roțile din spate se învârtiră cu forță. Roti de volan prea mult și imediat se îndreptară spre alt plop. Apoi, mașina se învârti din nou, valizele lovindu-se unele de celelalte în spate. În cele din urmă căpătă din nou controlul asupra mașinii.

– Pentru Dumnezeu, Vic, încetinește!

În față era un camion imens, mergând încet. Într-un minut erau în spatele lui, fără posibilitatea de a-l depăși.

– La dracu', înjură Vic, lovind puternic, nervos, volanul.

Totul mersese prost. „Povestea vieții mele“, se gândi el. Când era adolescent, tatăl său murise din cauza băuturii. Cu puțin timp înainte de a face optsprezece ani, îl bătuse pe iubitul mamei lui deoarece tipul era un vagabond care o trata ca naiba. Iar ca răsplată, mama lui îl dăduse pe el, pe Vic, afară din casă.

Intrase în armată de dragul aventurii, iar în Marină se simțise imediat ca acasă, doar că între timp prinsese și gustul banilor. Voia bani mulți. În viața particulară îi plăceau hainele la modă, mașinile, pariurile și prostituatele. Dar mai presus de toate, îi plăcea sentimentul pe care îl avea atunci când intra într-un cazinou îmbrăcat într-un costum foarte elegant. Numai respect. Și ce făcea mai bine mândriei unui bărbat decât să fie invitat la o masă la cazinou și, poate, într-o cameră.

În timpul celui de-al doilea an în Marină, o aruncare norocoasă îi adusese o avere, apoi una mai puțin norocoasă îl lăsase fără nimic.

Apoi, a făcut echipă cu un tip pe nume Bruce Jackman, responsabil cu aprovizionarea cu artilerie și a găsit o metodă rapidă de a face bani, ocupându-se vânzarea online de arme, muniții și alte instrumente militare. În momentul în care acest lucru începuse să fie periculos, îl strânsese de gât pe Bruce Jackman și îl lăsase atârnând în dormitorul lui, cu un bilet de sinucigaș. Și de atunci nu avusese nici o remușcare pentru ce făcuse.

Viața era un joc, supraviețuia cel mai puternic. După părerea lui, oamenii făcuseră greșeala să pretindă că sunt altfel decât animalele. Dar toată viața se ghida după legea junglei.

Iar asta nu însemna că nu puteai să iubești pe cineva. Din primul moment în care o văzuse, se îndrăgostise profund, ca un nebun, prostește, de Ashley. Ea avea tot ce trebuia: atitudine, stil, o frumusețe extraordinară, un corp minunat, iar în pat era perversă. Era tot ceea ce își dorise de la o femeie și chiar mai mult decât atât. Și era singura femeie mai ambițioasă decât el pe care o întâlnise, cu planuri ca să își atingă scopul: fă o avere când ești tânăr, apoi petrece restul vieții bucurându-te de ce ai strâns. Simplu ca bună ziua.

Acum, tot ce trebuiau să facă era să ajungă la aeroportul Gatwick și să prindă avionul.

În interiorul mașinii Freelander mirosea a gaze de la țeava de eșapament a camionului din față, care mergea cu mai puțin de treizeci de kilometri pe oră. Ieși din bandă să vadă dacă poate depăși, apoi reveni, în timp ce un alt camion trecu pe lângă ei în direcția opusă. Din ce în ce mai nervos, merse în spatele camionului, tot ieșind și revenind pe bandă, pe lângă un indicator care semnaliza o carieră, apoi pe un deal, unde camionul încetini și mai tare. Vic își duse mâna stângă în poala lui Ashley, îi căută mâna și i-o strânse.

– O să fie bine, îngeraș.

Ca răspuns, Ashley îi strânse mâna.

Apoi, o lumină albastră din oglinda retrovizoare îi atrase atenția. Și un fior rece de frică îi trecu prin corp.

Se uită cu atenție în oglindă. Ciment, iarbă și copaci nemișcați în spatele său. Apoi din nou lumina albastră, iar de data asta nu se înșela. „La naiba!“ Imediat după curbă o văzu din nou.

Ieși din nou de pe bandă și văzu un indicator care arăta un drum pietonal și un altul mai larg, pentru autoturisme. Cu o smucitură bruscă de volan, luă fața unei dube și intră cu mașina pe drumul accidentat, acoperit cu buruieni. Mașina intră într-o groapă adâncă, plină cu apă, apoi ieși de acolo. În oglindă, Vic văzu o altă mașină de poliție trecând în direcția opusă, mult prea repede pentru a-i fi remarcat, spera el.

– De ce ai schimbat drumul?

– Poliția. Acceleră și simți roțile învârtindu-se rapid, alunecând. Mașină derapă în față, intră într-un șanț, apoi din nou pe drum. Trecură pe lângă o fermă, cu un grajd gol în față și cu un tractor oprit, apoi pe lângă mai multe țarcuri pentru oi.

– Unde duce drumul ăsta? întrebă Ashley.

– Habar n-am.

La capătul drumului, coti la dreapta pe o alee de pietriș; trecură pe lângă mai multe căsuțe, apoi ajunseră la drumul principal. Vic, coborând fereastra și ud de transpirație, spuse:

– Suntem pe A27, care ne duce spre A23, direct la Gatwick, nu-i așa?

– Știu. Dar nu putem merge pe drumul principal.

– Mă gândesc. Cea mai bună metodă...

Amândoi auziră zgomotul făcut de elicopter. Vic scoase capul pe geam și se uită în sus. Văzu un elicopter albastru întunecat coborând direct spre ei. Elicopterul se lăsa în jos, cu un zgomot din ce în ce mai puternic și când ajunse suficient de jos, Vic văzu scris deasupra cabinei pilotului cuvântul „Poliția".

– Nenorociții. Traficul era foarte aglomerat, așa că se gândi că nu era bine să meargă înainte. Întoarse la stânga, accelerând în fața unui Jaguar, care îl atenționă cu farurile și cu claxonul. Ignoră acest lucru și se uită înainte, cu mintea blocată de panică. În față, mașinile încetineau. La naiba, se apropiau de o blocadă! Într-o fracțiune de secundă întoarse la dreapta și, depășind alte mașini, deși avea vizibilitatea redusă din cauza unei rulote înalte, putu să vadă de ce era traficul oprit.

O mașină de poliție blocase drumul și pe fiecare parte a acestuia se vedeau semne mari, albastre, pe care scria „Stop. Poliția."

87

– Tocmai au trecut de o barieră a poliției în dreptul sensului giratoriu de la Beddingham și se îndreaptă spre vest, spre A27, îl informă Jim Robinson pe Grace. Următoarea opțiune ar fi la un kilometru, unde este un alt sens giratoriu și unde o pot lua la dreapta, spre Lewes, sau la stânga, spre Kingston.

– Este cineva la sensul giratoriu?

– Avem o motocicletă pe drum; s-ar putea să ajungă la timp acolo.

– O motocicletă nu e suficientă. Trebuie să îi încercuim. Bine că nu sunt într-o mașină rapidă și putem să îi prindem din urmă. Avem nevoie de patru mașini. Unde se află cele mai apropiate?

– Avem două mașini care se îndreaptă spre intersecția cu A23, una care vine din Lewes și care poate ajunge la intersecție în patru minute, alta care ajunge din Shoreham la intersecția lui A23 cu A27 în trei minute. Mai avem două mașini pregătite aici, la sediu, care pot pleca în două minute.

– Elicopterul îi mai are în vizor?

– E chiar deasupra lor.

Grace închise ochii un moment, imaginându-și cum arăta drumul. În acest moment, răufăcătorii, oricine ar fi

fost aceștia, iar el avea o bănuială extrem de puternică despre cine era unul din ei, făcuseră greșeala de a alege drumul pe care el îl străbătea în fiecare zi dus-întors de acasă la serviciu și pe care probabil că îl știa mai bine decât pe oricare altul de pe planetă. Cunoștea fiecare curbă, fiecare scurtătură. Dacă adăuga faptul că se aflau într-o mașină de teren, deși pământul era destul de ud din cauza ploilor recente, dacă voiau, erau suficiente ocazii pentru a ieși de pe drum pe câmp.

– Putem obține și două mașini de teren ? întrebă Grace. Amplasați-le cât de aproape posibil de intersecția lui A23 cu A27.

Se uită la ceas. 13.45. Marți. Era un trafic destul de intens și participanții trebuiau luați în considerare. În ultimii ani, poliția apăruse de multe ori în presă, în articole negative, din cauza urmăririlor periculoase de mașini, care se soldaseră cu moartea câtorva persoane nevinovate. Date fiind circumstanțele, trebuia să facă această urmărire cât mai sigură posibil.

Cel mai bine ar fi fost să îi încercuiască : o mașină din față, una din spate, câte una din fiecare parte, ca să îi determine să reducă viteza. Acesta ar fi un final fericit, ca la carte.

Doar că, de când devenise suficient de matur ca să nu mai asculte povești, nu prea mai auzise de finaluri fericite.

88

Trecând cu viteză printr-o curbă lungă, vitezometrul arătând mai mult de 125 kilometri la oră, Vic știa că va ajunge în intersecția cu A23 în câteva minute și că atunci trebuia să ia o decizie. În ultimele minute, conștient de faptul că umbra elicopterului era tot timpul deasupra lor, se gândise la un singur lucru: „Dacă aș fi polițist, unde mi-aș amplasa mașinile acum?“

Ieșeau din discuție aeroporturile. La fel și porturile. Dar era un lucru la care probabil că polițiștii nu se gândiseră, pentru că n-aveau habar. Dar ca să ajungă acolo era necesar să se piardă de nenorocitul de elicopter. Și câțiva kilometri în față era un loc unde putea face asta.

Drumul cu două benzi devenise abrupt, având la dreapta drumurile întortocheate de țară din Downland și la stânga vasta întindere urbană din Brighton și Hove. Și în față, la câțiva kilometri, semnul de recunoaștere a țintei sale, coșul din Shoreham Harbour. Dar nu acolo se va opri prima dată.

– De ce ai luat-o înainte, Vic? întrebă Ashley, nervoasă. Credeam că mergem la Gatwick.

Vic nu răspunse. Pe șosea, un domn în vârstă mergea încet într-o Toyota cu patru uși. Perfect!

Trebuia să intre imediat în tunel. După cum își aducea aminte, acesta avea aproape jumătate de kilometru, de-a lungul zonei Downs. Trecură pe lângă indicatorul „Nu depășiți“ și intrară în tunelul slab luminat cu o viteză de peste o sută zece kilometri la oră. Imediat, Vic devie de pe drum și apăsă brusc pe frână, reducând viteza la maximum și aprinzând avariile.

– Vic, ce naiba...

Dar o ignoră, uitându-se în oglindă, urmărind cum trec mașinile cu farurile aprinse. Și acum, Toyota se apropia. Vic era încordat, știind că trebuie să își sincronizeze timpul perfect. Toyota semnaliză că vrea să intre în depășire și începu să iasă de pe bandă. Dar, într-o secundă, se aprinseră niște lumini și un Porsche trecu în viteză pe lângă ea. Toyota frână cu putere și ieși de pe șosea.

Vic trase cât de puternic putu de frâna de mână, știind că va opri mașina fără să aprindă farurile.

– Ține-te bine! țipă el, lăsând frâna și accelerând.

În spate se auzi un scârțâit de cauciucuri, dar până să îi lovească Toyota, ei deja porniseră. Urmă un impact minor, doar o zdruncinătură pe care abia o simți și sunetul de la geamul spart.

– Ieși! țipă Vic, deschizând repede portiera, sărind din mașină și alergând să evalueze pagubele. Tot ceea ce îl interesa era partea din față a Toyotei. Dar arăta bine; grilajul era îndesat în interior și un far se spărsese, dar nu curgea apă sau ulei.

– Ia valizele! țipă el la Ashley, care mergea nedumerită spre el. Ia nenorocitele de valize, femeie!

Deschise violent ușa șoferului de la Toyota. Șoferul era și mai slab decât păruse când trecuse pe lângă ei, trecut mult peste optzeci de ani, cu o față pătată, părul alb și ochelari ca un fund de borcan.

– Hei! Ce... ce crezi că ... ? spuse bătrânul.

Vic îi desfăcu centura de siguranță, conștient de faptul că o mașină oprea în spatele lor și îi luă ochelarii, ca să îl lase dezorientat.

– Te duc la ambulanță, prietene.

– Nu am nevoie de o nenorocită de ...

Vic trase de om, îl luă de umeri și îl duse pe scaunul din spate în Land Rover, apoi închise ușa. Un bărbat de vârsta a doua, burtos, se dădu jos dintr-un microbuz Ford care oprise în spatele Toyotei și veni alergând spre Vic.

– Ai nevoie de ajutor?

– Da, sărmanul tip, cred că a avut un atac, se agita de colo-colo.

Un camion trecu pe lângă ei, apoi două motociclete. Ashley țipă:

– Pentru Dumnezeu, ajută-mă, Vic! Nu mă descurc singură cu valizele astea!

– Lasă-le!

– Am toate documentele într-una din ele!

Vic îl văzu pe bărbatul cu burtă cum se uită ciudat la Ashley și se hotărî că cea mai bună soluție este să îl pună la pământ. Îl puse jos fără ezitare, cu un pumn, apoi îl sprijini de Fordul său.

În grabă, Vic își puse geanta și două dintre valizele lui Ashley în Toyota și săriră amândoi în mașină. Vic dădu în spate câțiva metri, cu un zgomot care presupunea că vine de la ventilator, apoi apăsă pe accelerație și mașina vibră. Își verifică oglinda, trecu pe lângă Land Rover și acceleră cât de mult putea mașina veche, îndreptându-se spre lumina din ce în ce mai puternică de la capătul tunelului.

Ashley se uita la el șocată.

– Ăsta a fost un lucru inteligent, spuse ea.

– Mai vezi nenorocitul de elicopter? întrebă el, clipind des din cauza luminii puternice.

Ea se fâţâi pe locul ei, uitându-se în sus, cu gâtul întins prin parbrizul din faţă, apoi în faţă.

– Nu ne urmăreşte! exclamă ea. Stă la ieşirea din tunel. Stai! Minunat! Acum se îndreaptă spre intrare!

– La naiba!

După un kilometru, Vic ieşi de pe drumul cu două benzi, către străzile întortocheate din Southwick, o zonă industrială. Această suburbie separa oraşele Brighton şi Hove de Shoreham. Aveau câteva minute în avantaj până când poliţia va identifica maşina, iar cu puţin noroc, poate că bătrânul care o conducea nu îşi va mai aminti numărul de înmatriculare, spera Vic.

– Deci unde naiba mergem, Vic?

– Spre singurul loc unde nu vine poliţia.

– Care este?

– Michael şi Mark au un iaht, nu? Ai mers cu el?

– Da, ţi-am spus, am ieşit de câteva ori.

– E suficient de mare pentru a traversa Canalul, nu?

– Tipul de la care l-au cumpărat a traversat cu el Atlanticul.

– Asta este bine. Noi ştim să navigăm.

– Da. Ashley îşi aducea aminte de câteva vacanţe în Canada şi în Australia, când au navigat. Închiriaseră un iaht şi plecaseră numai ei. Fuseseră câteva din puţinele momente frumoase şi fericite din viaţa ei.

– Aşa că acum ştii unde mergem. Doar dacă nu ai cumva o idee mai bună.

– Să luăm barca lor?

– O să navigăm după lăsarea întunericului.

Acum mergeau pe un drum aglomerat, cu case de o parte şi de alta. Încetini în timp ce se apropiau de un semafor şi, înainte, putu să vadă agitaţie în faţa magazinelor deschise pe ambele părţi ale străzii.

Apoi, în timp ce încetinea, i se schimbă expresia. O lumină puternică, albă îi acapara oglinda retrovizoare. Auzi

sunetul ascuțit al unei sirene. Văzu un girofar albastru și auzi o sirenă. Apoi un polițist pe motocicletă trase lângă mașina lor, făcându-i semn să coboare.

În loc să facă ce i se ceruse, Vic apăsă pe accelerație și trecu pe roșu, chiar prin fața unui camion.

– La naiba! spuse Ashley.

Câteva momente mai târziu, cu sirena pornită, motocicleta era lângă ei din nou, polițistul făcându-i iar semn să coboare. Dar Vic trase puternic de volan la dreapta, lovind intenționat motocicleta și răsturnând-o; în oglindă, văzu cum polițistul se rostogolește pe stradă.

Panicat, Vic văzu o cutie poștală în față și o stradă adiacentă, care părea liniștită. Intră cu viteză pe ea, auzind cum bagajele se lovesc unele de celelalte pe scaunul din spate, apoi acceleră de-a lungul străzii mărginite de copaci. Începuse să plouă din nou și se încurcă în butoane până când găsi ștergătoarele și le făcu să funcționeze. Ajunseră la o intersecție, cu o biserică în față.

– Știi unde suntem?

– Portul nu poate fi departe, răspunse el. Conduse mai departe, printr-un labirint de străzi liniștite, rezidențiale, apoi, dintr-odată, ajunseră într-o stradă îngustă, aglomerată, plină de mașini.

– Uite! arătă Vic în față. Uite portul!

La capătul străzii se intersectară cu drumul de coastă care mergea din Brighton și Hove până în Shoreham Harbour, apoi pe malurile râului Adur.

– Unde este barca?

– Este la Clubul de Iahturi Sussex Motor Club, răspunse ea. Trebuie să o iei la stânga.

Un autobuz venea cu viteză. Voia să îl lase să treacă, dar văzu o lumină albă în oglindă; aproape fără să îi vină să creadă, văzu o motocicletă a poliției făcându-i semn prin traficul aglomerat să oprească. Era același polițist nenorocit pe care îl lovise cu mașina?

Ieși în fața autobuzului, cu cauciucurile scârțâind. Apoi, în câteva momente, din senin, un BMW negru cu un girofar pe capotă și cu mai multe lumini albastre înăuntru trecu chiar prin fața lui, făcându-l să frâneze brusc. Pe capotă scria cu litere roșii, aprinse: „Opriți! Poliția!“

Fără să mai gândească, speriat, Vic roti mașina în forma literei „U“, accelerând în direcția opusă, trecând printre mașinile care încetineau la un sens giratoriu. Motocicleta era chiar în spatele lui, cu sirena aprinsă. Ținând mâna pe claxon, pentru ca pietonii să se dea la o parte, Vic merse cu două roți ale mașinii pe trotuar, trecu pe lângă șirul de mașini și ajunse la sensul giratoriu. Avea trei opțiuni: să o ia la dreapta și să ajungă din nou în labirintul de case; în față, traficul era oprit. La stânga, drumul trecea peste un pod din bârne metalice care traversa râul.

Accelerând cât de tare putea Toyota, cu motocicleta aproape de spatele mașinii, Vic făcu la stânga. Motorul scrâșnea, pufnea, iar zgomotul devenea cu fiecare secundă mai puternic. Sub pod, fiind ora refluxului, râul arăta ca o fâșie subțire, maro, între malurile noroioase, cu bărci ancorate de o parte și de alta, majoritatea părând aproape imposibil de folosit în acest moment.

La capătul celălalt al podului drumul era liber. Dar, în câteva minute, BMW-ul se apropie de el cu viteză. Brusc, motocicleta trecu în fața lui și încetini, încercând să-l facă să reducă viteza.

– Credeam că ți-am dat deja o lecție, mormăi Vic, accelerând și încercând să îl lovească. Dar, ca și cum ar fi anticipat acest lucru, polițistul fu mai rapid decât el și se trase într-o parte.

Încercând cu disperare să gândească limpede, Vic se uită în ambele părți ale drumului. La stânga era un garaj, un lanț de magazine și ceva ce părea o zonă rezidențială. La dreapta, putea vedea aeroportul Shoreham, întins pe

o arie largă și folosit în mare parte de avioane particulare și câteva linii aeriene mici. Se apropiau de intrare.

Fără să semnaleze, Vic făcu la dreapta, pe drumul îngust. La stânga lui era un perete de beton, iar la dreapta se întindea terenul aeroportului, punctat cu hangare, avioane mici, elicoptere și turnul de control în stil Art-Déco, care părea să aibă nevoie de o vopsire. Acum îi trecea prin minte să mai rețină polițiștii câteva minute, apoi să fure unul dintre avioanele mici, cum era acel Beechcraft cu două motoare care ateriza acum. Ar merge direct spre el și ar amenința pilotul.

Ca și cum ar fi anticipat acest lucru, BMW-ul merse pe lângă Toyota, apoi intră în ei, forțându-i să se lovească de zidul de beton. În timp ce mașina intra în zid, lăsând în urmă scântei, Ashley țipă.

– Vic, pentru Dumnezeu, fă ceva!

El strânse cu putere volanul și se concentră, știind că erau în inferioritate față de BMW și motocicletă. În față se vedea un tunel. Își dădea seama ce avea în minte BMW-ul: să meargă în fața lui și apoi să oprească. Așa că apăsă pe frâne. Luat prin surprindere, BMW-ul îi depăși. Imediat, Vic o luă pe lângă el, ieși de pe drum și intră pe terenul de aviație.

Motocicleta rămase în urma lui și, câteva momente mai târziu, BMW-ul îl prinse din nou din urmă. Merse pe terenul acoperit cu pâlcuri de iarbă direct către primul rând de aparate de zbor, mergând printre ele, încercând să se piardă de polițiști și să vadă pe cineva care se îndrepta spre un avion sau care cobora dintr-unul. Apoi, în timp ce voia să treacă printre un aparat Grumman și unul Piper Aztec, BMW-ul îl lovi brusc, puternic, împingându-i în față. În ciuda centurii de siguranță, Ashley se lovi cu capul de parbriz și începu să plângă de durere.

Auzi BMW-ul accelerând. În fața lui se întindea pista de zbor și putea vedea un avion aterizând; mai avea câțiva

metri înainte de a atige solul. Apăsă pe accelerație, traversă pista și se așeză în umbra avionului. Apoi, pentru un moment scurt, nu mai văzu în oglindă nici BMW-ul, nici motocicleta! Continuă să meargă spre marginea pistei, pentru a trece de gardul care o mărginea și pentru a ajunge la drumul de lângă acesta. Mașina scârțâia, zgomotul motorului devenea din ce în ce mai puternic, însoțit de data aceasta de un miros de ars.

– Trebuie să ieșim și să ne ascundem, Vic. Nu o să putem fugi de ei în mașina asta.

– Știu, spuse el supărat, speriat de faptul că nu vedea nici un loc de trecere prin gard. Unde dracu e ieșirea?

– Treci prin gard.

Urmându-i sfatul, Vic continuă să meargă direct spre gard, încetinind chiar înainte de a-l lovi. Sârma ghimpată scoase un sunet ascuțit, ca de material rupt. Acum trecuseră pe drum, cu râul la dreapta și terenul pentru avioane la stânga. Motocicleta și mașina de poliție erau chiar în spatele lui. Un Mercedes sport venea din față. Vic continuă să meargă.

– Dă-te dracului la o parte! În ultimul moment, Mercedesul trase pe marginea drumului.

Ajunseră la o intersecție în formă de „T". La stânga, în fața unei case, era parcat un camion din care se descărca și care bloca tot drumul.

Apăsă pedala și făcu la dreapta, uitându-se în oglindă. Bine că drumul era prea îngust pentru ca BMW-ul să poată intra. Motocicleta se pregătea să îl urmărească în continuare. În orice moment urma să îi depășească. Vic viră într-o parte și în alta pentru a-l avertiza. Mergeau cu șaptezeci de kilometri pe oră, apoi cu șaptezeci și cinci, cu optzeci și se apropiau de un pod de lemn care traversa râul.

Apoi, chiar în timp ce ajungea la pod, doi copii pe bicicletă apărură brusc în partea cealaltă a podului.

– La naiba! La naiba! Vic ținu apăsat claxonul și apăsă puternic pe frâne, dar nu era timp suficient; copiii nu se opreau și nici nu era suficient spațiu ca să treacă pe lângă ei. Ashley țipa.

Mașină merse la dreapta, la stânga și iar la dreapta. Lovi parapetul din dreapta podului, își schimbă direcția și îl lovi și pe cel din stânga, apoi făcu o jumătate de piruetă, se răsuci pe capotă, sărind prin aer, lovind parapetul și structura de lemn a podului, făcându-le praf. Mașina căzu cu fața în jos, cu ușile din spate deschise, cu bagajele zburând pe lângă ea, spre noroiul de jos, la fel de moale și de periculos precum o mlaștină.

Polițistul se dădu jos de pe motocicletă și, șchiopătând din cauza rănii căpătate când fusese răsturnat cu câteva minute în urmă, se uită în jos prin gaura lăsată de mașină în pod.

Tot ce putea vedea ieșind din noroi era partea de jos, murdară, a Toyotei. Restul mașinii se scufundase cu totul. Se uită la podeaua din metal, la evacuare, la țeava de eșapament și la cele patru roți care încă se învârteau. Apoi, chiar sub ochii lui, noroiul începu să bolborosească în jurul mașinii, ca un cazan care fierbea și, câteva minute mai târziu, podeaua și roțile se scufundară acoperindu-se de noroi. Apoi, câteva bule se sparseră la suprafață, ca și cum, undeva în adâncime, un monstru fusese deranjat.

Apoi, nimic.

89

Fluxul le limita posibilitățile. Încercuiseră cu o panglică lată toată zona în care căzuse mașina, dar sulurile de pânză limitau foarte puțin vederea mulțimii tot mai mari de spectatori de pe maluri. O mașină de pompieri, șase de poliție, una de tractare, toate erau parcate pe marginea râului.

Fără a se îngrijora de ce greutate poate susține, o macara fusese adusă și poziționată pe pod. De aici, Grace urmărea toate operațiunile de recuperare. Scafandrii încercau din răsputeri să prindă brațul macaralei de un punct stabil al Toyotei. Deși plouase toată ziua, cerul se luminase în ultima oră, iar soarele încerca să străpungă norii.

Noroiul dens îi împiedicase pe scafandri să coboare mai adânc, iar singura șansă ca pasagerii să mai fie în viață era ca geamurile mașinii să fi rămas intacte și să fie aer în mașină. Dar numărul mare de cioburi împrăștiate pe pod făceau ca această șansă să pară infimă.

Din Land Rover-ul abandonat fuseseră recuperate două valize, pline cu haine pentru femei. Nu era nici măcar o bucățică de hârtie care să le dea un indiciu despre unde s-ar fi putut afla Michael Harrison. Grace avea sentimentul că în Toyota se aflau indiciile.

Glenn Branson, care stătea lângă Grace, spuse:

– Știi de ce îmi aduce asta aminte? De filmul *Psycho*, originalul, din 1960. Când scot din lac mașina în care era corpul lui Janet Leigh. Mai ții minte?

– Da.

– Acela a fost un film bun. Ce s-a făcut după aceea au fost prostii. Nu știu de ce oamenii se mai obosesc să refacă același film.

– Pentru bani, spuse Grace. De aceea noi doi avem o slujbă. Pentru că unii oameni fac o grămadă de bani.

După câteva minute, reușiră să fixeze brațul macaralei. Începură să scoată mașina. Din cauza sunetului asurzitor al macaralei, Grace și Branson abia auzeau sunetele scoase de noroiul care bolborosea sub apa care creștea.

În fața lor, încet, Toyota se ridică în aer, curată datorită apei și cu ușa de la portbagaj deschisă. Pe ferestre curgea noroi. Mașina arăta grav avariată, cu capota strivită. Se părea că nici măcar o fereastră nu rămăsese întreagă.

Pe măsură ce noroiul se scurgea, apărură mai întâi siluetele pasagerilor, apoi fețele inerte ale acestora.

Macaraua puse mașina cu capota pe pământ, la câțiva metri de o barcă veche. Câțiva pompieri, ofițeri de poliție și muncitori care sosiseră cu macaraua, desfăcură cârligele acesteia și îndreptară ușor mașina. În timp ce o rostogoleau pentru a o așeza pe roți, cele două corpuri se mișcau precum păpușile folosite la testarea mașinilor.

Urmat de Branson, Grace merse repede până la mașină, se lăsă pe vine și se uită înăuntru. Deși avea noroi lipit de față și părul mult mai scurt decât atunci când o văzuse ultima oară, nu era nici o îndoială că era Ashley Harper, cu ochii mari, deschiși, nemișcați. Apoi se scutură cu scârbă când văzu un crab slab, cu picioarele lungi târându-se în poala ei.

– Iisuse! spuse Branson.

Cine naiba era bărbatul de lângă ea, din scaunul șoferului ? se întreba Grace. Și el avea ochii deschiși, cu o privire ca de asasin și cu masca morții pe față.

– Vezi ce poți să găsești asupra ei, spuse Grace, deschizând portiera de la șofer și scotocind hainele ude și pline de noroi ale bărbatului. Găsi un portofel greu într-unul din buzunare și îl deschise. Înăuntru era un pașaport australian.

Fotografia era a bărbatului din mașină, fără îndoială. Numele lui era Victor Bruce Delaney și avea patruzeci și doi de ani. Sub rubrica pentru persoana de contact în caz de urgență era trecută domnișoara Alexandra Delaney și o adresă din Sydney.

Glenn Branson șterse noroiul de pe o poșetă galbenă, îi deschise fermoarul și scoase și el un pașaport, britanic de data aceasta, pe care i-l arătă lui Grace. Fotografia era, fără îndoială, a lui Ashley Harper, dar cu părul tuns scurt, negru, și cu numele de Anne Hampson. La rubrica persoanei de contact nu era trecut nimic.

Și în portofelul bărbatului și în poșeta femeii erau cărți de credit, dar nimic altceva. Nici un indiciu despre locul din care veneau sau în care intenționau să se ducă.

– Avem o problemă, îi spuse Branson lui Grace, fără nici un pic de umor în glas.

– Da. Grace se ridică și se întoarse. Dintr-odată, totul este mult mai complicat decât era cu două ore în urmă.

– Și cum naiba o să îl mai găsim pe Michael Harrison acum ?

După câteva momente de tăcere, Grace spuse:

– Am o idee, dar nu îți va plăcea.

Uitându-se fără plăcere la cei doi pasageri din mașină, Branson răspunse:

– Deocamdată, nimic nu îmi prea place.

90

O oră și jumătate mai târziu, Grace îl ajuta pe Harry Frame, micuț și slab cum era, să se așeze pe locul din față a mașinii Ford Mondeo pe care el și Branson o folosiseră în acea după-amiază.

Clarvăzătorul, cu părul prins într-o coadă, cu barba ca a unei capre, mirosind puternic a parfum de paciuli și îmbrăcat în caftan și pantaloni, avea o hartă din Newhaven în poală și ținea în mână un inel de metal legat de o bucată de sfoară.

Grace se hotărâse să nu îl implice și pe Glenn Branson. Nu își dorea nici un semnal negativ și știa că energia lui Harry Frame era sensibilă la acest lucru.

– Deci mi-ai adus ceea ce ți-am cerut? îl întrebă Harry Frame pe Grace în timp ce acesta se urca la volan.

Grace scoase o cutie din buzunar și i-o înmână. Frame o deschise și scoase o pereche de butoni de argint.

– Cu siguranță aceștia sunt ai lui Michael Harrison, spuse Grace. I-am luat din apartamentul lui în timp ce veneam aici.

– Perfect.

De la casa lui Harry Frame din Peacehaven și până în Newhaven era o distanță scurtă, de-a lungul coastei. În

timp ce treceau pe lângă șirurile nesfârșite de magazine și restaurante, Harry Frame ținea butonii strâns în mână.

– Newhaven, spuneai?

– O mașină pe care o căutam noi a fost implicată într-un accident în Newhaven, astăzi, puțin mai devreme. Tot în Newhaven a fost identificat și semnalul de la telefonul lui Michael Harrison. M-am gândit să mergem acolo și să vezi dacă poți identifica ceva. E o idee bună?

Cu vocea sa exuberantă, pe tonalități înalte, Frame spuse:

– Deja simt ceva. Suntem aproape, să știi. Cu siguranță.

Grace, urmând indicațiile care îi erau date, încetini. Niște urme de cauciucuri, o pată de ulei pe șosea și niște bucăți strălucitoare de geam îi arătau unde fusese accidentul Mercedesului. Apoi, întoarse la dreapta pe lângă un ansamblu de case moderne, în construcție, cu niște puieți în față, trase pe dreapta și opri.

– Bine, spuse el. Aici a avut loc accidentul de azi dimineață.

Harry Frame, cu butonii în mâna stângă, începu să legene pendulul deasupra hărții, inspirând adânc. Închise ochii și după câteva momente spuse:

– Mergi mai departe, Roy. Înainte, încet.

Grace făcu așa cum i se spuse.

– Ne apropiem, spuse Frame. Cu siguranță. Văd că va urma o curbă la stânga imediat. S-ar putea să nici nu dăm într-o șosea, ci într-o alee.

După aproximativ o sută de metri, într-adevăr, apăru o alee care mergea la stânga. Fusese pietruită cu mult timp în urmă, dar se părea că acum căzuse în uitare. Ducea pe deal, prin mijlocul unui teren agricol, bătut de vânt și, de unde se aflau ei, părea că duce nicăieri.

– Întoarce la stânga, Roy.

Grace se uită la el, întrebându-se dacă trișa uitându-se prin genele întredeschise. Dar daca Harry se uita undeva, atunci se uita în poala lui. Grace intră pe alee și, după ce merse aproximativ jumătate de kilometru, le ieși în față o casă mică, urâtă, așezată chiar pe culmea dealului. Aceasta avea o priveliște frumoasă spre Newhaven și spre port, dar nimic altceva atrăgător.

– Văd o casă, fără vecini. Michael Harrison este în această casă, spuse Harry Frame, cu vocea și mai ascuțită din cauza entuziasmului.

Grace parcă în față. Pendulul se mișca repede, făcând un cerc mic, și Harry Frame, cu ochii încă închiși, tremura de parcă fusese băgat în priză.

– Aici?

Fără să deschidă ochii, Frame confirmă:

– Da.

Grace îl lăsă în mașină, apoi merse la poarta casei, uitându-se la grădina cu plante cățărătoare, neîngrijite. Era ceva straniu cu casa asta, dar nu putea să-și dea seama ce. Părea că fusese construită în anii '30, sau poate la începutul anilor '50, iar arhitectura era ciudată.

Merse pe o alee din dale de ciment, cu iarbă ieșind printre ele și apăsă pe soneria de plastic de la intrare. Se auzi un sunet ascuțit, dar nu ieși nimeni la ușă. Încercă din nou. Nici un răspuns.

Apoi îi dădu un ocol, uitându-se pe fiecare fereastră. Și pe dinăuntru, și pe dinafară, avea un aer părăsit, neglijat. Toată mobila părea că are douăzeci, treizeci de ani, la fel și aparatura din bucătărie. Apoi, spre surprinderea lui, văzu că pe masa din bucătărie erau mai multe ziare.

Se uită la ceas. Abia trecuse de ora 18. Știa că trebuia să obțină un mandat de percheziție dacă voia să intre. Dar asta ar fi putut dura încă vreo două ore și cu fiecare minut care trecea, scădeau și șansele de a-l găsi pe Michael Harrison în viață.

Câtă încredere avea în Harry Frame? Clarvăzătorul avusese dreptate de câteva ori în trecut, dar în la fel de multe cazuri se înșelase.

„La naiba."

Gândul la ce va zice Alison Vosper dacă îl prindea că intră într-o casă fără mandat de percheziție îl îngrijora.

Nu avea suficiente dovezi ca să își susțină opinia, dar trebuiau să se mulțumească cu atât. Pentru Michael Harrison, timpul trecea rapid.

Cu o cărămidă desprinsă de pe alee, sparse un geam de la bucătărie, apoi, cu mâna înfășurată în batistă, desprinse toate cioburile care rămăseseră agățate, găsi mânerul, deschise geamul și intră în casă.

– Alo! țipă el. E cineva acasă?

Locul era întunecat și mirosea urât. Bucătăria era curată și, în afara celor câteva ziare, toate cu data de astăzi, nu era nici un semn că cineva ar fi stat acolo în ultimul timp. Verifică fiecare cameră de la parter. Camera de zi, spațioasă, era extrem de mohorâtă, cu două fotografii cu peisaje marine pe pereți. Remarcă pe covor niște dungi, ca și cum cineva ar fi mutat canapeaua. Merse mai departe într-o cameră întunecată, cu o masă de stejar și patru scaune, cu tapet pe pereți, apoi într-o toaletă, cu o cruce pe care era scris „Dumnezeu să binecuvânteze această casă" agățată pe perete.

La etaj, părea la fel de neprimitor și de nelocuit. Erau trei dormitoare, în care toate paturile aveau numai saltelele și niște perne vechi, galbene, fără lenjerie, și o baie mică, cu un boiler și cu scaunul de toaletă și cada pătate.

În camera cea mai mică, deasupra patului, era o intrare în pod. Așeză cu atenție un scaun pe pat, se urcă pe el, deschise ușița și se uită înăuntru. Spre mirarea lui, chiar lângă ușă era un întrerupător pentru lumină, care funcționa. Într-o secundă văzu că nu era nimic înăuntru. Doar un bidon mic cu apă, o mătură veche și un covor strâns.

Deschise toate ușile de la dulapuri și toate sertarele. La etaj, toate lenjeriile de pat și prosoapele erau împăturite și puse în dulapuri. La parter, în dulapurile din bucătărie erau niște produse de bază, cafea, ceai, câteva căni, dar nimic altceva. Părea că de un an, doi, nu mai stătuse nimeni aici. Nu era nici un semn de Michael Harrison. Nimic. Nicăieri.

Verifică dulapul de pe hol, în cazul în care ar fi fost vreo intrare în pivniță pe acolo, deși știa că puține case construite după perioada victoriană mai aveau pivnițe. Trebuia să afle a cui era casa și când fusese locuită ultima dată. Poate că proprietarii muriseră și acum casa era dată executorilor? Poate că din când în când trecea cineva care făcea curățenie?

O femeie de serviciu care citea toate ziarele naționale?

Grace ieși din casă pe ușa din spate și merse de-a lungul acesteia, spre două coșuri de gunoi. Deschise unul dintre ele și imediat avu o altă variantă. În cos erau coji de ouă, pliculețe folosite de ceai, o cutie goală de lapte cu data de expirare de astăzi și o cutie de lasagna de la Marks and Spencer, care încă nu expirase.

Gândindu-se, dădu un ocol până în fața casei, încercând să își dea seama ce era în neregulă cu arhitectura. Apoi își dădu seama. În dreapta ușii de la intrare, unde era acum o fereastră urâtă, cu marginea din plastic, ar fi trebuit să fie un garaj. Acum putea vedea mai bine; culoarea cărămizilor nu se potrivea cu restul casei. La un moment dat, cineva transformase garajul în living.

Și, brusc, își aduse aminte de ceva din copilăria lui: de tatăl său, meșterind diferite lucruri. Îi plăcea să se ocupe singur de mașină, să îi schimbe uleiul, să ajusteze frânele, să nu se dea pe mâna mecanicilor care te jecmăneau, spunea el.

Își aduse aminte de gaura de inspecție din garajul lor, unde petrecuse multe ore din copilărie ajutându-și tatăl

să repare mașinile Ford pe care le cumpărase de-a lungul timpului, murdărindu-se de ulei și grăsime.

Apoi se gândi la urmele pe care le văzuse pe covor în living, unde fusese mutată canapeaua.

Cu o presimțire, nu mai mult de atât, intră din nou în casă și merse direct în living. Dădu la o parte măsuța de cafea și mută canapeaua peste urmele lăsate pe covor.

Apoi remarcă un colț al covorului care era ușor ondulat. Îngenunche și trase de el. Covorul se ridică repede. Mult prea repede. Și în loc să dea de praf și puf, dădu peste un strat subțire de material, care nu era unul obișnuit care se pune sub covor. Știa exact ce este. Era un material care izola fonic.

Din ce în ce mai entuziasmat, se uită peste umăr, apoi trase de materialul greu, negru, și văzu dedesubt o bucată de placaj. Destul de greu, deoarece placajul era fixat pe o gaură în podea, își băgă degetele pe sub margini, trase de acesta, îl desprinse și apoi îl puse deoparte.

Instantaneu, duse mâinile la nas, din cauza mirosului care îl izbi. O duhoare groaznică de transpirație, urină și excremente.

Ținându-și respirația, speriat de ceea ce putea să găsească, intră în gaura adâncă de aproape doi metri și, pe fundul acesteia, văzu o figură ca o umbră, cu mâinile și picioarele legate, și cu bandă lipită peste gură.

La început crezu că persoana era moartă. Apoi ochii străluciră. Niște ochi îngroziți.

Dumnezeule, era în viață! Grace simți că o senzație inimaginabilă de bucurie îl învăluie.

– Michael Harrison?

Un mormăit îi răspunse.

– Sunt detectivul Grace de la departamentul de criminalistică din cadrul Poliției din Sussex, spuse Grace, lăsându-se în jos în groapă, uitând de miros și doar nerăbdător să vadă în ce condiție se află tânărul.

Îngenunchind, Grace îi dezlipi ușor banda de pe buze.

– Ești Michael Harrison?

– Da, spuse el. Apă, vă rog.

Grace îi strânse mâna cu blândețe.

– Îți aduc imediat. Și te voi scoate de aici. O să fii în regulă.

Grace ieși din groapă, merse repede până în bucătărie și dădu drumul la apă, sunând și după ambulanță în același timp. Apoi se duse din nou în groapă, cu un pahar plin cu apă.

Puse paharul la buzele lui Michael, care luă o înghițitură mare, lacomă. Doar câteva picături îi curseră pe bărbie. Apoi, în timp ce lua paharul, Michael se uită la el și îl întrebă:

– Ce face Ashley?

Grace se uită la el, gândindu-se, apoi îi zâmbi ușor, încrezător.

– E în regulă, spuse el.

– Mulțumesc lui Dumnezeu.

Grace îi strânse din nou mâna.

– Mai vrei apă?

Michael încuviință.

– Îți mai aduc, apoi te voi delega.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că este în siguranță, spuse Michael cu vocea slabă, tremurând. Numai la ea m-am gândit... numai...

Grace ieși din groapă. La un moment dat, va fi nevoit să îi spună lui Michael totul, dar acum nu era nici momentul, nici locul.

Și nici nu știa cum să înceapă.

„Peter James știe să intre în pielea personajelor sale și să le transforme problemele de zi cu zi în adevărate coșmaruri."

Independent

„James are darul de a converti subiecte inedite în romane irezistibile la lectură, dar și teribil de credibile."

ROBERT GODDARD

LĂCOMIE...

Banii distrug prietenii de-o viață și crima devine un joc simplu de-a moartea.

ISPITĂ...

O femeie experimentată care știe să-și folosească toate armele seducției pentru a-și atinge scopul.

TRĂDARE...

Dezastrul unui om poate fi norocul altuia.

ISBN 973-569-870-6
9 789735 698706
ISBN 978-973-569-870-6
nemira
www.nemira.ro